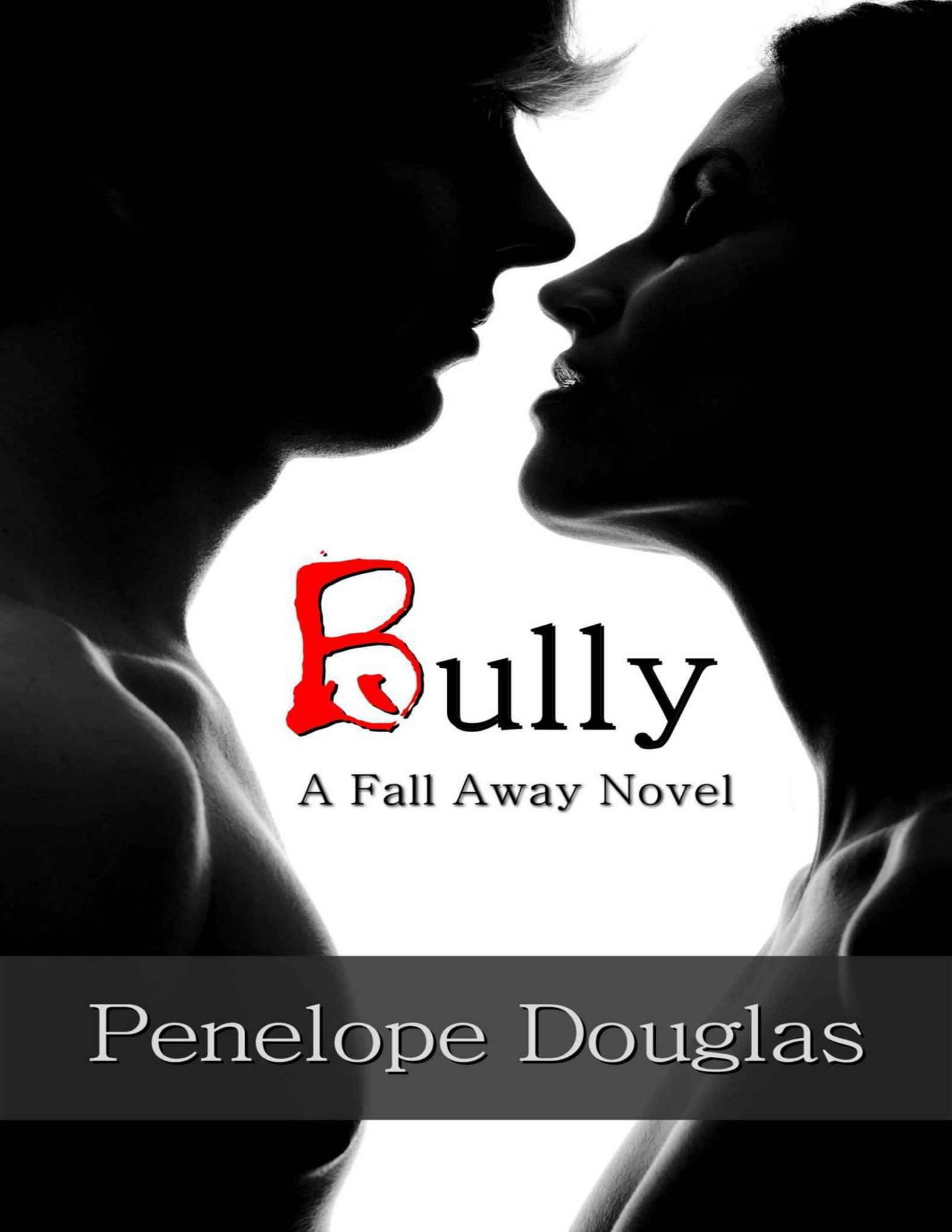

Bully

A Fall Away Novel

Penelope Douglas

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Zorba

Penelope Douglas

Bölüm 1

Bir Yıl Önce

"Hayır! Buraya dön," diye bağırdı K.C. sağ kulağıma.

Babamın Bronco'sunun lastikleri, araba dolu bir sokağa ani ve kısa bir dönüşle gıcırdadı.

"Biliyor musun, belki de benim önerdiğim gibi sürmeliydin," diye ağzımdan kaçırdım. Ben arabadayken başkasının sürmesinden hiç hoşlanmadım.

K.C. sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Ve her sarı ışıkta kendimi fırlatmadığımda yüzünü ellerinin arasına mı gömüyorsun? Hayır."

Kendi kendime gülümsedim. En iyi arkadaşım beni çok iyi tanırdı. Hızlı sürmeyi severdim. Hızlı hareket etmeyi severdim. Bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı yürür ve makul olduğu kadar hızlı araba kullanırdım. Her dur işaretinde ve kırmızı ışıkta acele ederdim. Acele et ve bekle, işte ben buydum.

Ancak uzaktan gelen müziğin ritmini duyunca daha fazla acele etmek istemedim. Şeritte arabalar birbiri ardına sıralanmıştı ve bu da çarpmakta olduğumuz partinin büyüklüğünü gösteriyordu. Partiden bir blok ötede bir yere sıkışırken ellerim direksiyon simidini sıktı.

"K.C.? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim... yine.

"Her şey yoluna girecek, göreceksin." Bacağımı okşadı. "Bryan Liam'ı davet etti. Liam beni davet etti ve ben de seni davet ediyorum." Sakin, düz tonu göğsümdeki gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Emniyet kemerimi çözerek ona doğru baktım. "Unutma... Eğer rahatsız olursam, giderim. Sen Liam'la git."

Dışarı çıktık ve caddeyi koşarak geçtik. Eve yaklaştıkça partinin gürültüsü de artıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. İki gün içinde gidiyorsun ve biz eğleniyoruz. Ne olursa olsun." Tehditkâr sesi zaten dengesiz olan sinirlerimi sarstı.

Garaj yolunda yürürken, o da arkamdan geliyordu. Liam'a mesaj attığını tahmin ettim. Erkek arkadaşı daha erken gelmişti, K.C. ve ben alışveriş yaparken günün çoğunu arkadaşlarıyla gölde geçirmişti.

Kırmızı Solo bardaklar çimenleri kaplamıştı ve insanlar eve girip çıkıyor, ılık yaz gecesinin tadını çıkarıyorlardı. Okuldan tanıdığım birkaç çocuk ön kapıdan dışarı fırladı, birbirlerini kovalıyor ve bu sırada içkilerini savuruyorlardı.

"Hey, K.C. Nasıl gidiyor, Tate?" Tori Beckman elinde içkisiyle ön kapının önünde oturmuş, tanımadığım bir çocukla sohbet ediyordu. "Anahtarlarını kaseye bırak," diye talimat verdi ve dikkatini arkadaşına verdi.

İsteğini düşünmek için biraz zaman harcadıktan sonra anahtarlarımı teslim etmemi

istediğini fark ettim. Sanırım bu gece kimsenin sarhoş araba kullanmasına izin

vermiyordu.

"Ben içki içmeyeceğim," diye bağırdım müziğin üzerine.

"Ve fikrini değiştirebilirsin," diye meydan okudu. "Eğer içeri girmek istiyorsan, anahtarlarına ihtiyacım var."

Sinirlenerek çantamı karıştırdım ve setimi kasenin içine bıraktım. Hayat çizgilerimden birinden vazgeçme düşüncesi beni çok rahatsız ediyordu. Anahtarlarımın olmaması, istersem hemen ayrılamayacağım anlamına geliyordu. Ya da ihtiyacım olduğunda. Ya sarhoş olup görev yerini terk ederse? Ya biri yanlışlıkla anahtarlarımı aldıysa? Birden annemi hatırladım, bana "ya olursa" sorularını sormayı bırakmamı söylerdi. *Ya oraya vardığımızda Disneyland temizlik için kapalıysa? Ya şehirdeki tüm mağazalarda jelibon kalmamışsa?* Gülmemek için dudağımı ısırdım, bitmek bilmeyen sorularıma ne kadar sinirlendiğini hatırladım.

"Vay canına," diye bağırdı K.C. kulağıma, "şuraya bak!"

Bazıları sınıf arkadaşı olan bazıları olmayan insanlar müzik eşliğinde zıplıyor, gülüyor ve eğleniyorlardı. Tüm bu telaş ve coşkuyu görünce kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yerler hoparlörlerden gelen ritmi yankıladı ve tek bir alanda bu kadar çok aktiviteyi görünce nutkum tutuldu. İnsanlar dans etti, at oynadı, zıpladı, içti ve futbol oynadı... evet, oturma odasında futbol.

"Bunu benim için mahvetmese iyi olur," dedim, sesimin şiddeti *her* zamankinden daha güçlüydü. Bir yıllığına şehri terk etmeden önce en iyi arkadaşımla bir partinin tadını çıkarmak çok fazla şey istemiyordu.

Başımı sallayarak K.C.'ye baktım, o da bana bilerek göz kırptı. Mutfağa doğru işaret ettim ve ikimiz de el ele yoğun kalabalığın arasından süzülerek yolumuza devam ettik.

Büyük, her annenin hayalindeki mutfağa girdiğimde ortadaki adada derme çatma bir bar gördüm. İçki şişeleri granit tezgahı kaplamış, iki litre soda, bardaklar ve lavaboda bir kova buz duruyordu. Nefesimi üfleyerek, bu gece ayık kalma taahhüdümü yerine getirmeye karar verdim. Sarhoş olmak cazip geliyordu. *Bir geceliğine kendimi bırakmak için neler vermezdim.*

K.C. ve ben ailelerimizin içki zulalarını arada sırada denemiştik ve ben de şehir dışında birkaç konsere gitmiş ve orada biraz eğlenmiştik. Ancak bu gece bu insanların yanında gafil avlanmam söz konusu bile olamazdı.

"Hey, Tate! Buraya gel kızım." Jess Cullen ben bara varmadan beni kucakladı. "Seni özleyeceğiz, biliyorsun. Fransa, ha? Bütün bir yıl boyunca mı?" Jess'e tekrar sarıldığımda omuzlarım gevşedi, kaslarım içeri girdiğimden daha az gergindi. Burada K.C. dışında en azından bir kişi daha beni gördüğü için heyecanlıydı.

"Planımız bu." İçimi çekerek başımı salladım. "Bir aile yanına yerleştim ve derslere kaydımı yaptırdım bile. Yine de son sınıf için geri döneceğim. Bana takımda bir yer ayırır mısın?"

Jess bu sonbaharda kros takımının kaptanlığı için yarışıyordu ve yarışmak lisede özleyeceğim bir deneyimdi.

"Eğer ben kaptan olursam, tatlım, senin yerin garanti," diye övünüyordu, sarhoş olduğu belliydi. Yıllardır peşimi bırakmayan dedikodulara ve herkese neden bir şaka olduğumu hatırlatan utanç verici şakalara rağmen Jess bana karşı hep iyi davranmıştı.

"Teşekkürler. Sonra görüşür müyüz?" K.C.'ye doğru ilerledim.

"Evet, ama seni göremezsem Fransa'da iyi şanslar," diye bağırdı Jess mutfaktan dans ederek çıkarken.

Onun gidişini izlerken yüzüm hızla düştü. Dehşet göğsümden karnıma doğru ilerledi.

Hayır, hayır....

Jared mutfağa girdi ve ben donakaldım. Tam da bu gece görmemeyi umduğum kişiydi. Gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluştu ve hemen ardından hoşnutsuzluk geldi.

Evet. Bu bakışı çok iyi bilirim. Seni görmeye dayanamıyorum, bu yüzden gezegenimden defol git bakışı.

Çenesi sıkıştı ve sanki az önce "kabadayı" maskesini takmış gibi çenesinin hafifçe kalktığını fark ettim. Nefesimi tutamıyor gibiydim.

Göğsümdeki tanıdık çarpıntı kulaklarımda yankılanıyordu ve yüz mil ötede olmak şu anda gerçekten güzel bir yer gibi geliyordu.

Kendime ait normal bir ergen eğlencesi gecem olmasını istemek çok mu fazlaydı?

Çocukluğumuzda, yan yana büyüdüğümüz zamanlarda Jared'in harika biri olduğunu düşündüğüm çok zaman oldu. Tatlı, cömert ve arkadaş canlısıydı. Ve gördüğüm en güzel çocuktu.

Zengin, kahverengi saçları hala zeytin tenini tamamlıyordu ve gülümsediğinde çarpıcı gülümsemesi tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Kızlar okul koridorunda onu izlemekle o kadar meşguldü ki duvarlara çarpıyorlardı. *Gerçekten* duvarlara çarpıyorlardı.

Ama o çocuk artık çoktan gitmişti.

Hızla arkamı dönerek K.C.'yi barda buldum ve titreyen ellerime rağmen kendime bir içki hazırlamaya çalıştım. Aslında sadece bir Sprite doldurdum ama kırmızı bardak içiyormuşum gibi görünecekti. Artık onun burada olduğunu bildiğime göre, o pisliğin yanında ayık kalmam gerekiyordu.

Bara doğru yürüdü ve tam arkamda durdu. Onun bu yakınlığı karşısında vücudumda gergin bir sıcaklık oluştu. Göğsündeki kaslar atletimin ince kumaşına sürtündü ve göğsümden mideme doğru bir şok dalgası yayıldı. *Sakin ol. Sakin ol!*

Biraz buz alıp içeceğime eklerken nefesimi yavaşça alıp vermeye zorladım. Yolundan çekilmek için sağa doğru manevra yaptım ama kolu bir bardağı kapmak için dışarı fırladı ve geçişimi engelledi. Sola, K.C.'nin yanına kaçmaya çalışırken diğer kolu Jack Daniels'ı kapmak için uzandı.

Şu anda ne yapmam gerektiğine dair kafamda on farklı senaryo dolaştı. Ya ben

karnına dirsek atsam? Ya içkimi yüzüne fırlatsaydım? Ya lavabo hortumunu alıp ...?

Oh, boş ver. Rüyalarımda çok daha cesurdum. Rüyalarımda, bir buz küpü alıp Tanrı'nın on altı yaşındaki bir kızın yapmasını istemediği şeyleri yapabilirdim, sırf onun soğukkanlı tavrını bozup bozamayacağımı görmek için. *Ya yaparsam? Ya öyle olsaydı?*

Bu gece ondan uzak durmayı planlamıştım ama şimdi tam arkamda duruyordu. Jared böyle şeyleri sadece gözümü korkutmak için yapardı. Korkutucu değildi ama acımasızdı. Kontrolün kendisinde olduğunu bilmemi istiyordu. Her seferinde, sırf utanmayayım ya da üzülmeyeyim diye o pisliğin beni saklanmaya zorlamasına izin verdim. Tüm yaz boyunca en azından bir partinin tadını çıkarmak en önemli önceliğim olmuştu ve şimdi yine buradaydım, korkunç bir beklenti beni düğüm düğüm ediyordu. Neden beni rahat bırakmıyordu?

Yüzünü ona döndüğümde ağzının kenarlarının yukarı kalktığını fark ettim. Yine de gülümsemesi gözlerinde kaybolmuştu, çünkü bardağına büyük bir porsiyon alkol doldurmuştu.

"K.C.? Buraya biraz kola dök lütfen." Jared K.C. ile konuştu ama fincanı ona uzatırken gözleri benim üzerimdeydi.

"Evet," diye kekeledi K.C., sonunda başını kaldırıp baktı. Jared için sıvıdan küçük bir porsiyon doldurdu ve endişeyle bana baktı.

Her zamanki gibi Jared bir tehdit savurmadığı sürece benimle hiç konuşmazdı. İçkisinden bir yudum alıp uzaklaşmadan önce kara kaşları çatıldı.

Onun mutfaktan çıkışını izlerken alnımda oluşan soğuk teri sildim. Hiçbir şey olmamıştı, hatta bana hiçbir şey söylememişti ama yine de midem çukurlaşmıştı.

Ve artık bu gece burada olduğumu biliyordu.

Kahretsin.

"Bunu yapamam, K.C." Yorgun fısıltım, fincanımı sıktığım güçle çelişiyordu. Bu gece gelmek bir hataydı.

"Tate, hayır." K.C. başını salladı, muhtemelen gözlerimdeki teslimiyet ifadesini fark etmişti. Fincanı lavaboya fırlatıp mutfaktan çıkarken, diğer odaların arasından geçtim.

K.C. arkadan takip ederken insan kalabalığı.

Cam akvaryumu kaptığım gibi anahtarlarımı aramaya başladım.

"Tate, gitmiyorsun," diye emretti K.C., her kelimesinde hayal kırıklığı vardı. "Kazanmasına izin verme. Ben buradayım. Liam burada. Korkmana gerek yok." Ben aramaya devam ederken o da beni kollarımın üstünden destekliyordu.

"Ondan korkmuyorum," dedim savunmacı bir şekilde, buna kendim de inanmıyordum. "Ben sadece... bittim. Onu orada gördün. Zaten benimle uğraşıyordu. Bir şeyler planlıyor. Gittiğimiz her partide ya da okulda ne zaman rahatlasam, bunu mahvedecek bir şaka ya da utanç verici bir durum oluyor."

Hâlâ DNA şeklindeki renkli anahtarlığımı ararken kaşlarımdaki örgüyü gevşetip sıkı bir gülümseme sundum. "Sorun yok. Ben iyiyim," diye onu rahatlattım, kelimelerim çok hızlı çıkmıştı. "Sadece kalıp bu sefer ne pişirdiğini görmek istemiyorum. Sik kafalı bu gece açlıktan ölebilir."

"Tate, gitmeni istiyor. Eğer gidersen o kazanır. O ya da Madoc denen ahmak bir şeyler bulabilir ama sen kalır ve direnirsen o zaman sen kazanırsın."

"Çok yorgunum, K.C. Daha sonra gözyaşları içinde eve dönmektense şimdi delirmeyi tercih ederim." Dikkatimi kaseye geri verdim. Ne zaman bir yığın anahtarı karıştırsam, ellerim setime benzeyen hiçbir şey bulamıyordu.

"Pekâlâ," diye bağırdım müziğin sesini bastırarak ve kâseyi tekrar sehpanın üzerine bıraktım, "görünüşe göre yine de gidemeyeceğim. Anahtarlarım orada değil."

"Ne?" K.C. şaşkın görünüyordu.

"Orada değiller!" Odanın etrafına bakarak tekrarladım. Param ve telefonum çantamdaydı. İki can simidim güvende ve sağlamdı. Diğer kaçış planım kayıptı ve duvarlar çöküyormuş gibi hissediyordum. Kafamdan lanetler geçti ve daha önce beni koşturan yorgunluk öfkeye dönüştü. Yumruklarımı sıktım. Elbette bunun olacağını bilmeliydim.

"Biri onları kazara almış olabilir, sanırım," diye önerdi ama bunun olma ihtimalinin partiden bu kadar erken ayrılan insanlardan daha düşük olduğunu biliyor olmalıydı. Kazalar benim başıma gelmezdi.

"Hayır, tam olarak nerede olduklarını biliyorum." Jared'in en iyi arkadaşı Madoc'la gözlerimi kilitledim.

Odanın diğer ucunda, veranda kapılarının yanında. Dikkatini duvara yasladığı rastgele bir kızıl saçlıya yöneltmeden önce bana sırıttı.

Ona doğru yürürken K.C. de peşimden geldi ve telefonuyla acımasızca mesajlaştı - muhtemelen Liam'la.

"Anahtarlarım nerede?" Bir sonraki tek gecelik ilişki arayışını yarıda keserek talep ettim.

Mavi gözlerini yavaşça kızdan kaldırdı. Benden çok uzun değildi, belki birkaç santim, bu yüzden Jared gibi üzerimde geziniyormuş gibi hissetmedim. Madoc beni korkutmuyordu. Sadece beni kızdırırdı. Beni aptal yerine koymak için çok çalıştı, ama hepsinin Jared'in emriyle olduğunu biliyordum.

"Şu anda yaklaşık bir metre derindeler. Yüzmek ister misin, Tate?" Çoğu kızı tasmalı köpek yavrusuna çeviren o göz kamaştırıcı gülümsemesini göstererek kocaman sırıttı. Belli ki içinde bulunduğum zor durumun her anını seviyordu.

"Sen bir pisliksin." Ses tonum sakin kalmıştı ama gözlerim öfkeden yanıyordu.

Verandaya çıktım ve havuza baktım. Hava yüzmek için mükemmeldi ve insanlar suda eğleniyordu, bu yüzden havuzun etrafında dolaşıp tüm cesetlerin arasında anahtarlarımın gümüş ışıltısını aradım.

Jared kucağında bir sarışınla bir masada rahatça oturuyordu. Hayal kırıklığı midemde düğümlendi ama etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. Rahatsızlığımın her zerresinin ona zevk verdiğini biliyordum.

Anahtarların parıldayan gümüş rengini görünce, onları yakalamak için etrafta bir direk aradım. Hiçbir şey bulamayınca, yardım için yüzücülerden bazılarına baktım.

"Hey, aşağıda anahtarlarımı alabilir misin lütfen?" diye sordum. Adam gözlerini arkada sessizce oturmuş olan Jared'e çevirdi ve bir korkak gibi yanımdan çekildi.

Harika. Direk yok, yardım yok. Jared ıslandığımı görmek istedi.

"Haydi, Tate. Soyun ve gidip anahtarlarını al," diye bağırdı Madoc Jared'in masasından.

"Siktir git, Madoc. Onları oraya sen attın şüphesiz, o yüzden neden gidip almıyorsun?" Liam, K.C.'nin erkek arkadaşı, ona katılmıştı ve sık sık yaptığı gibi beni savunuyordu.

Parmak arası terliklerimi çıkardım ve havuzun kenarına geldim.

"Tate, bekle. Ben yaparım," diyerek Liam öne çıktı ve teklifte bulundu.

"Hayır," diye başımı salladım. "Yine de teşekkürler." Ona minnettar bir gülümseme verdim.

Koca bir yıl, diye hatırlattım kendime, bu sözün tadını çıkararak. Jared'den uzakta koca bir yıl geçirecektim.

Önce ellerimle daldım ve su gergin tenimi serinletti. Havuzun verdiği keyifle bedenim hemen gevşedi. Ne bir ses, ne de üzerimde bir göz vardı. Huzurun tadını çıkardım, koşarken aldığım türden bir huzur.

Göğüs vuruşunu kullanarak aşağıya doğru devam ettim. Sekiz metre hiçbir şeydi ve saniyeler içinde anahtarlarıma ulaştım. Onları sıkıca kavrayarak, ciğerlerimdeki havayı serbest bırakarak isteksizce baş aşağı yükseldim.

Bu işin kolay kısmıydı.

"Whoo hoo!" Aslında benim *için* tezahürat yapmayan seyircilerden bir alkış sesi geldi.

Havuzdan çıkmam ve tüm partiyle sırılsıklam yüzleşmem gerekiyordu. Gülüp şakalaşırlardı. Birkaç yoruma katlandıktan sonra eve gider ve kilolarca İsveç Balığı yerdim.

Yavaşça kenara kadar yüzdüm ve dışarı çıktım, uzun saçlarımı sıktım ve sandaletlerimi giydim.

"İyi misin?" K.C. yanıma geldi, rüzgâr uzun, siyah saçlarını savuruyordu.

"Evet, tabii ki. Sadece su." Gözlerine bakamadım. İşte yine buradaydım. Gülünç durumdaydım. Utanç kaynağı.

Ama K.C. beni hiç suçlamadı. "Hadi gidelim buradan." Benimle kollarını kenetledi ve Liam da arkamdan geldi.

"Bir dakika." Duraksadım ve hâlâ meydan okuyan kahverengi gözlerini üzerimde gezdiren Jared'a baktım.

Ona doğru yürürken -ki bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum- kollarımı kavuşturdum ve ona sert bir bakış attım.

"İki gün sonra gidiyorum ve senin bulabildiğin en iyi şey bu mu?" *Ben ne yapıyorum böyle?*

Jared masadaki kartları dağıtırken bana düşmanca bir gülümsemeyle baktı. "Fransa'da iyi vakit geçir Tatum. Döndüğünde burada olacağım." Tehdidi bende ona vurma isteği uyandırdı. Şimdi benimle uğraşması için ona meydan okumak istiyordum.

Ve uzakta olduğum tüm yıl boyunca onun yaklaşan gazabının başımın üzerinde asılı durması düşüncesi beni hiç rahatlatmadı.

"Sen bir korkaksın. Kendini erkek gibi hissetmenin tek yolu bana sataşmak. Ama artık başka bir yerden vurman gerekecek." Kollarımı iki yanıma indirdiğimde, masanın etrafındaki ve genel alandaki herkes aramızdaki konuşmaya tanık olurken yumruklarım sıkılaştı.

"Hâlâ konuşuyor musun?" Jared homurdandı ve etrafımda kıs kıs gülüşmeler patlak verdi. "Evine git. Kimse senin kibirli kıçını burada istemiyor." Jared kart dağıtmaya devam ederken benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Kucağındaki kız kıkırdadı ve ona daha da yaslandı. Göğsümdeki ezilme hissi canımı yaktı. *Ondan nefret ediyorum.*

"Hey, millet, bakın!" Ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken Madoc bağırdı. "Meme uçları sertleşmiş. Onu tahrik ediyor olmalısın Jared." Madoc'un kışkırtması arka bahçede yankılandı ve herkes yuhalamaya ve gülmeye başladı.

Beyaz bir atlet giydiğimi ve sudan dolayı kesinlikle üşüdüğümü hatırladığımda utançtan gözlerim kapandı. İlk içgüdüm kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaktı ama o zaman beni yakaladıklarını anlayacaklardı. Kahretsin, zaten biliyorlardı. Bütün yüzüm aşağılanmışlıktan acıdı.

Orospu çocuğu.

Yine gözyaşları içinde eve dönecektim. Hiç şüphesiz.

Gözlerimi açtım, herkesin bu gece maruz kaldığım tacizden gözle görülür bir şekilde eğlendiğini görünce yüzüm kızardı. Jared burun deliklerini açarak masaya baktı ve beni görmezden geldi. Bunca zaman sonra davranışları beni hâlâ şaşırtıyordu. Eskiden arkadaştık ve hâlâ gözlerinin içinde bir yerlerde o çocuğu arıyordum. Ama hâlâ onun bir anısına tutunmanın bana ne faydası vardı?

"Neden hâlâ burada duruyor?" diye sordu Jared'in kucağında oturan sarışın. "Özel falan mı? İpucu alamıyor mu?"

"Evet, Tate. Jared'i duydun. Kimse seni burada istemiyor." Madoc'un sözleri sanki onu anlayamayacak kadar aptalmışım gibi yavaş çıkmıştı.

Boğazım kapandı. Yutkunamıyordum ve nefes almak acı veriyordu. Bu çok fazlaydı. İçimden bir şey koptu. Yumruğumu geri çektim ve Madoc'un burnunu patlattım. Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yüzüne kapattı, kan ellerinden fışkırıyordu.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve hıçkırıklar boğazımdan fışkırmaya başladı. Bu gece beni daha fazla tatmin etmelerine izin vermeden, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde eve geri döndüm ve arkama bakmadan ön kapıdan çıktım.

Arabama bindim, K.C. yolcu tarafına, Liam da arkaya bindi. Beni takip ettiklerini fark etmemiştim bile. Jared'in tepkisini sormak dilimin ucundaydı ama sonra umursamamam gerektiğini fark ettim. *Canı cehenneme.*

Gözyaşlarımın yanaklarımda kurumasına izin vererek ön pencereden dışarı baktım. Liam ve K.C. sessizce oturuyorlardı, muhtemelen ne söyleyeceklerinden ya da ne yapacaklarından emin değillerdi.

Az önce Madoc'a vurdum. *Az önce Madoc'a vurdum!* Yaptığım hareketin yeniliği baskın geldi ve acı bir kahkaha attım. Bu gerçekten oldu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı

üfledim. "İyi misin?" K.C. bana baktı.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı biliyordu ama ben korku ve güçle dolup taşmayı seviyordum. hissettim.

Şu anda yapmak istediğim son şey eve gitmekti. Belki bu gece bir dövme ya da başka bir şey yaptırabilirdim.

"Aslında, evet." Bunu söylemek garipti ama doğruydu. Gözyaşlarımı silerek arkadaşıma baktım. "Kendimi iyi hissediyorum."

Anahtarı kontağa sokmak için uzandım ama Liam araya girince duraksadım. "Evet, şey, bunun kafana girmesine izin verme, Tate. Eninde sonunda kasabaya dönmek zorunda kalacaksın."

Evet. O da vardı.

Bölüm 2

Günümüz

"Peki... eve dönmek nasıl bir duygu?" Babam ve ben, Avrupa'ya gitmeden önce bana aldığı dizüstü bilgisayarda görüntülü sohbet ediyorduk.

"Harika, baba. Ben hazırım." Parmaklarımla saydım. "Yemek var, para var, yetişkin yok ve alt kattaki buzdolabında hâlâ bira var. Bir paaarty kokusu alıyorum," diye takıldım. Ama babam elinden gelenin en iyisini yapardı.

"Banyomda prezervatif de var. İhtiyacın olursa onları kullanabilirsin."

"Baba!" Şoktan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Babalar "prezervatif" kelimesini kullanmamalıydı, en azından kızlarının yanında. "Bu... sadece... çizgiyi aştı. Ciddiyim." Gülmeye başladım. O, tüm arkadaşlarımın sahip olmak istedikleri babaydı. Birkaç basit kuralı vardı: büyüklerine saygı göster, vücuduna iyi bak, başladığın işi bitir ve kendi sorunlarını kendin çöz. Eğer iyi notlar alır, istikametimi korur ve bu dört kurala uyarsam bana güvenirdi. Eğer onun güvenini kaybedersem, özgürlüğümü de kaybederdim. İşte asker ebeveyn budur. Bu kadar basit.

"Peki bu haftaki plan nedir?" Babam elini kırlaşan sarı saçlarında gezdirerek sordu. Saç rengimi ondan almıştım ama neyse ki çillerimi ondan almamıştım. Bir zamanlar capcanlı olan mavi gözleri yorgunluktan donuklaşmış, gömleği ve kravatı kırışmıştı. Çok fazla çalışıyordu.

Orta boy yatağıma bağdaş kurup uzandım, kendi odama döndüğüm için şükrediyordum. "Okulun başlamasına yaklaşık bir hafta var, bu yüzden önümüzdeki Çarşamba günü rehberlik danışmanıyla sonbahar programım hakkında bir toplantım var. Geçen yıl aldığım ekstra derslerin Columbia başvurumu hızlandıracağını umuyorum. O da bu konuda yardımcı olacak. Ayrıca biraz alışveriş yapmam ve tabii ki K.C. ile arayı kapatmam gerekiyor."

Ben de bir araba aramaya başlamak istiyordum ama o bana Noel'de eve dönene kadar beklememi söylüyordu. Ne yaptığımı bilmediğimden değil. Sadece bunu paylaşmak isteyeceğini biliyordum.

benimle deneyim, bu yüzden onun balonunu patlatmayacaktım.

"Keşke evde olsaydın da bilim fuarı için proje araştırmama yardım etseydin." Konuyu değiştirdim. "Sanırım bunu bu yaz seni ziyaret ettiğimde yapmalıydık."

Babam, annemin sekiz yıl önce ölümünden sonra ordudan emekli oldu ve Chicago'da, yaklaşık bir saat uzaklıkta, uçak üretip dünyaya satan bir şirkette çalıştı.
Şu anda uzun bir Almanya seyahatindeydi ve mekanik eğitimler veriyordu. Paris'teki yılım sona erdikten sonra, yaz için Berlin'de ona katılmıştım. Annem seyahat ettiğimi ve liseden sonra da mümkün olduğunca sık devam etmeyi planladığımı bilse çok mutlu olurdu. Onu çok özlüyordum, hatta son birkaç yıldır ilk vefat ettiği zamankinden daha çok özlüyordum.

O anda odamın Fransız kapıları ani ve serin bir rüzgârla açıldı. "Dayan baba." Yataktan

fırladım ve dışarıya bakmak için kapıya koştum.

Sürekli esen bir rüzgâr çıplak kollarımı ve bacaklarımı okşuyordu. Parmaklıkların üzerinden eğildim ve rüzgârda savrulan yaprakların ve yuvarlanan çöp kutularının envanterini çıkardım. Sokağımız Fall Away Lane'i kaplayan ağaçlardan leylak kokuları kapılarımdan içeri süzülüyordu.

Bir fırtına saniyeler uzaklıktaydı ve elektrik havayı beklentiyle dolduruyordu. Soğuktan değil ama yaklaşan fırtınanın heyecanından tüylerim diken diken oldu. Yaz yağmurunu severdim.

"Hey, baba," diye sözünü kestim, arka planda biriyle konuşuyordu, "seni bırakmam gerek. Sanırım bir fırtına yaklaşıyor ve gidip tüm pencereleri kontrol etmeliyim. Yarın konuşur muyuz?" Üşümeyi silmek için kollarımı ovuşturdum.

"Elbette, tatlım. Zaten gitmem gerekiyor. Tabancanın girişteki masada olduğunu unutma. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum baba. Yarın konuşuruz," diye seslendim arkamdan.

Dizüstü bilgisayarı kapattıktan sonra siyah Seether kapüşonlumu omuzlarıma geçirdim ve odamın kapılarını tekrar açtım. Dışarıdaki ağacı incelerken, beynim yağmurun tadını çıkarmak için o ağaçta oturduğum birçok anıyı anımsadı. O zamanların çoğunu Jared'le paylaşmıştım... hâlâ arkadaş olduğumuz zamanları.

Hızla yukarı baktığımda, penceresinin kapalı olduğunu ve on metreden daha az bir mesafede bulunan evinden hiçbir ışık gelmediğini fark ettim. Arada merdiven görevi gören ağaçla

Yatak odamızın pencereleri, her zaman evler bir şekilde birbirine bağlıymış gibi görünürdü.

Uzakta geçirdiğim bir yıl boyunca K.C.'ye onu sorma dürtüsüyle savaşmıştım. Yaptığı onca şeyden sonra bile, bir yanım hâlâ çocukken aklımdan çıkmayan ve sürekli yoldaşım olan o çocuğu özlüyordu. Ama o Jared artık yoktu. Onun yerinde bana hiç değer vermeyen, huysuz, nefret dolu bir pislik vardı.

Fransız kapılarını kapatıp kilitledikten sonra şeffaf, siyah perdeleri çektim. Birkaç dakika sonra gökyüzü bir *çatırtıyla* açıldı ve yağmur serbest kaldı.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandığımda, beynim gök gürültüsünü ve ağacın eve çarpmasını görmezden gelemedi, başucu lambamı açtım ve fırtınayı kontrol etmek için kapılara doğru süründüm. Sokakta tehlikeli bir hızla ilerleyen farları gördüm. Başımı olabildiğince yana eğdim ve siyah bir Boss 302'nin Jared'in garaj yoluna doğru hızla ilerlediğini gördüm.

Araba görüş alanımdan çıkıp garaja girmeden önce hafifçe savruldu. Arabanın uzunluğu boyunca uzanan kalın, kırmızı bir yarış şeridi olan yeni bir araba modeliydi. Daha önce hiç görmemiştim. En son Jared'in bir motosikleti ve Mustang GT'si olduğunu biliyordum, yani bu araba herhangi birinin olabilirdi.

Belki de yeni bir komşum vardı?

Bu olasılık hakkında ne hissettiğimden emin değildim.

Öte yandan, o araba tamamen Jared'in zevkine uygun olurdu.

Bir dakika kadar sonra Jared'in odasından gelen ışıkla birlikte bulunduğum kata loş bir ışık düştü. Perdelerinin arkasında hareket eden karanlık bir figür gördüm. Parmaklarım karıncalanmaya başladı ve kıvrılamayacak kadar güçsüzleştiler.

Dikkatimi rüzgârın ve yağmur perdelerinin fantastik görüntüsüne yeniden odaklamaya çalışırken, Jared'in panjurlarının kalkma sesini ve iki evimizin arasına yayılan ışık dalgasını duyunca kalbim yerinden fırladı.

Lanet olsun.

O da benim gibi manzarayı izliyor gibi görünüyordu. Yoğun yaprakların arasından yüzünü zar zor seçebiliyordum ama beni fark ettiğini anladım. Pencere pervazından destek alırken kolları kaskatı kesilmişti ve başı bana doğru eğilmiş, kıpırdamadan duruyordu. Çikolata kahvesi gözlerinin beni delip geçtiğini hayal edebiliyordum.

El sallamadı ya da başını sallamadı. Neden yapsın ki? Yokluk kalbinin daha da büyümesini sağlamayacaktı.

-Açıkça. Bu adam etrafımdayken korku ve endişe beni rahatsız ederdi, ama .....şimdi gerginlik ve beklentinin garip bir karışımı.

Kapıları kapatmak ve emniyete almak için yavaşça geri çekildim. İstediğim son şey tökezlemek ve sakin dış görünüşümün altında kaynayan duyguları ele vermekti. Uzakta olduğum süre boyunca Jared'i düşünmüştüm ama zamanın ve mesafenin onu sakinleştireceğini düşünerek onun üzerinde durmamıştım.

Belki de bu tahmin çok umut vericiydi.

Belki de artık onun saçmalıklarından o kadar rahatsız olmuyordum.

Bölüm 3

"Peki, onu gördün mü?" K.C. çift kapılı evimin çerçevesine yaslanmış, Jared'in evine doğru bakıyordu. Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu.

"Hayır... şey, evet. Sayılır. Dün gece geç saatlerde garajına giren oldukça sert görünümlü bir Boss gördüm. Bu o olabilir mi?" K.C.'ye onu pencerede gördüğümü söylemek istemedim. Yüz yüze gelmeden önce birkaç gün dinlenmeyi umarak, uzakta geçirdiğim bir yıl boyunca elde ettiğim sakinliğe tutunmaya çalışıyordum.

Bavulumdaki giysileri ayırmaya devam ettim, asılması gerekenleri ve yıkanması gerekenleri seçtim.

"Evet. Sen gittikten kısa bir süre sonra GT'yi takas edip bunu aldı. Sanırım Loop'ta yarışarak kendine bir isim yapıyor."

Onun sözleri üzerine parmaklarım askıyı sıkıca kavradı. Gittiğim bir yıl içinde her şeyin değiştiğini fark ettiğimde içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Gençken Jared ve ben Loop için bir araba yapmayı hayal ederdik.

"Bu sıcak bir araba." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum.

Jared garajımızda babamın eski Chevy Nova'sını tamir ederken babam ve benimle birlikte çalışırdı. İkimiz de hevesli öğrencilerdik ve bir arabayı en iyi duruma getirmek için gereken ustalığı takdir ediyorduk.

"Ne olursa olsun," diye devam ettim, "yarışlar ve işi yüzünden umarım bu yıl benimle uğraşamayacak kadar meşguldür." Odada dolaşıp eşyaları yerleştiriyordum ama beynim sinirden zonkluyordu.

K.C. kapı çerçevesinden geri çekildi ve yatağımın üzerine göbek attı. "Ben kendi adıma, seni gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için oldukça heyecanlıyım." Başını elinin üzerine yasladı ve bana alaycı bir sırıtış attı.

"Peki bu neden?" Saatimi sıfırlamak için komodinime doğru yürürken mırıldandım.

"Çünkü harika görünüyorsun. İkinizin arasında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama seni görmezden gelemeyecek. Hiçbir dedikodu ya da eşek şakası erkekleri senden uzak tutamaz ve Jared muhtemelen sana bu kadar kötü davrandığı için surat asacaktır." K.C. kaşlarını oynattı.

"Harika görünüyorum" derken neyi kastettiğini bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, her zamanki gibi aynı görünüyordum. Boyum 1.70, sarı saçlarım sırtımın ortasına dökülüyordu ve koyu mavi gözlerim vardı. Spor salonunda yaptığım antrenmanlar midemi bulandırıyordu ama kros yarışlarında formumu korumak için koşmaya devam etmiştim. Tek fark ten rengimdi. Bu yaz seyahat ettikten ve güneşte çok fazla kaldıktan sonra oldukça bronzlaşmıştım. Gerçi zamanla bu kaybolacak ve tekrar solgunlaşacaktım.

"Beni görmezden gelmek gibi bir sorunu hiç olmadı. Keşke görmezden gelse." Dişlerimin arasından bir nefes çektim ve gülümsedim. "Harika bir yıl geçirdim. Tanıştığım insanlar ve gördüğüm yerler! Hepsi bana çok fazla bakış açısı kazandırdı. Bir planım var ve Jared Trent'in yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim."

Yatağa oturdum ve bir iç geçirdim.

K.C. elimi tuttu. "Endişelenme bebeğim. Bu iş eninde sonunda bir sonuca varacak. Ne de olsa dokuz ay sonra mezun olacağız."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Jared'le aranızdaki ön sevişmeden bahsediyorum," diye cıvıldadı K.C., yataktan zıplayıp dolabıma girerken yüzünü ekşitmeden. "Sonsuza kadar devam edemez," diye seslendi.

Ön sevişme mi?

"Affedersiniz?" Ön sevişme bir seks kelimesiydi ve "Jared" ile "seks "i aynı cümlede düşününce midem altüst oldu.

"Bayan Brandt, sakın bana bunun aklınızdan geçmediğini söylemeyin." K.C. başını dolaptan çıkardı, kaşlarını birbirine kenetleyip elini kalbinin üzerine koyarken Güneyli aksanıyla konuşuyordu. Dolabımın kapısının arkasında asılı duran tam boy aynada kendini incelerken elbiselerimden birini çerçevesine doğru tuttu.

Ön sevişme mi? Kelimeyi kafamda evirip çevirerek neden bahsettiğini anlamaya çalıştım, ta ki sonunda anladım.

"Bana yaptığı muamelenin ön sevişme olduğunu mu sanıyorsun?!" Neredeyse ona bağıracaktım. "Evet. Ön sevişmeydi.

Bütün okula İrritabl Bağırsak Sendromum olduğunu söylediğinde ve birinci sınıfta koridorda yürürken herkes osuruk sesleri çıkardığında." Alaycı ses tonum öfkemi gizleyemedi. Tüm bunların ön sevişme olduğunu nasıl düşünebilirdi? "Ve evet, ikinci sınıftaki Matematik dersine bakkaldan bir kutu mantar enfeksiyonu kremi getirtmesi tamamen erotikti. Ama beni gerçekten azdıran ve onun için eğilmeye hazır hale getiren şey, dolabıma genital siğil tedavileri için broşürler yapıştırmasıydı, ki bu bir insanın seks yapmadan cinsel yolla bulaşan bir hastalığa sahip olması için tamamen çirkin bir şey!" Bu yıl bir kenara bıraktığım tüm kızgınlığım şimdi intikam duygusuyla geri dönmüştü. Hiçbir şeyi affetmemiş ya da unutmamıştım.

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırarak Fransa'ya doğru zihinsel bir yolculuğa çıktım. *Port Salut peyniri, Fransız ekmeği, bonbonlar...* Belki de gerçekten sevdiğim şeyin Fransa değil de yemekler olduğunu fark ettiğimde homurdandım.

K.C. gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Hayır, Tate. *Cinsel* ön sevişme yaptığını sanmıyorum. Bence senden gerçekten nefret ediyor. Demek istediğim, karşılık vermenin zamanı gelmedi mi? Oyunu oynamanın? Eğer seni zorlarsa, sen de karşılık ver. Sözlerinin içime işlemesine izin vermeye çalıştım ama o devam etti: "Tate, erkekler çekici kızlara sebepsiz yere kötü davranmazlar. Aslında çoğu genç erkeğin enerjisi sadece biriyle yatmak içindir. Seçeneklerini azaltmak istemezler, bu yüzden bir kıza nadiren kızarlar..... tabii kız ona ihanet etmedikçe," diye düşündü.

K.C.'nin bir dereceye kadar haklı olduğunu biliyordum. Jared'in böyle davranmasının bir nedeni olmalıydı. Bunu anlamaya çalışırken binlerce kez beynimi yordum. Çoğu insana karşı soğuktu ama bana karşı düpedüz acımasızdı.

Neden ben?

Ayağa kalktım ve eşarplarımı omzuma atarak giysilerimi asma işine devam ettim. "Jared'e ihanet etmedim. Sana yüzlerce kez söyledim, yıllarca arkadaştık, birinci sınıftan önceki yaz birkaç haftalığına gitti ve geri döndüğünde farklıydı. Benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"İşe girene kadar hiçbir şey bilemezsin. Fransa'ya gitmeden önce olduğu gibi. O gece geri adım attın ve yapmaya devam etmen gereken şey de bu." K.C. sanki son bir yıldır hiç düşünmemişim gibi bir öğüt verdi. Tori Beckman'ın partisinin olduğu gece öfkem benden uzaklaşmıştı ama tekrar Jared'in seviyesine inmemin bana bir faydası olmayacaktı.

"Bak," sakin görünmeye çalışarak sesimi dengeledim. *Bu adamla daha fazla dramanın içine çekilmemin imkânı yoktu, lanet olsun.* "Harika bir yıl geçireceğiz. Ben

Umarım Jared beni unutmuştur. Eğer unuttuysa, ikimiz de mezuniyete kadar birbirimizi görmezden gelebiliriz. Eğer unutmadıysa, o zaman en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım. Zaten aklımda daha önemli şeyler var. O ve Madoc denen pislik istedikleri kadar dürtebilirler. Onlara dikkatimi vermekten bıktım. Son senemi elimden alamayacaklar." Durup ona baktım.

K.C. düşünceli görünüyordu. "Tamam," dedi kayıtsızca. "Tamam

mı?"

"Evet, 'tamam' dedim." Tartışmanın bitmesine izin verdi. Omuzlarım gevşedi. Jared'in Goliath'ına karşı benim David olmamı istiyordu ve ben sadece Columbia'ya girmeye ve baharda Bilim Fuarı'nı kazanmaya odaklanmak istiyordum.

"Tamam," diye taklit ettim ve hızla konuyu değiştirdim. "Yani babam üç ay daha eve gelmeyecek. Nasıl bir sorun çıkarmaya cesaret edebilirim? Sence o yokken sokağa çıkma yasağını gerçekten delmeli miyim?" Kıyafetlerimi düzenlemeye devam ettim.

"Babanın seni üç ay boyunca yalnız bırakacağına hâlâ inanamıyorum."

"Büyükannemle kalmamın, yeni bir okula başlamamın ve Noel'de eve döndüğünde buraya geri taşınmamın saçma olduğunu biliyor. Bu benim son senem. Bu çok önemli. O anlar." Babam yokken büyükannem hep benimle kalırdı ama kız kardeşi iyi değildi ve sürekli yardıma ihtiyacı vardı. Bu sefer tek başımaydım.

"Evet, büyükannen zaten sadece iki saat uzaklıkta, o yüzden eminim oraya buraya uğrayacaktır." K.C. işaret etti. "Bir parti verme riskini göze almalı mıyız?"

Endişeli biri olduğumu biliyordu, bu yüzden ses tonu ihtiyatlıydı. Ailem beni kendi adıma düşünmem ama sağduyulu olmam için yetiştirmişti. K.C. çoğu zaman "şeytan umursar" tavrımdan yoksun olduğum için hayal kırıklığına uğramıştı. "Bu şekilde sokağa çıkma yasağını çiğnemiş olmazsın! Çünkü... evde... olurdun," diye hemen akıl yürüttü.

İzinsiz bir parti düşüncesi göğsümü daralttı ama itiraf etmeliydim ki bu yine de bir noktada yapmak istediğim bir şeydi.

"Sanırım tüm gençler için bir geçiş töreni, ebeveynler yokken parti yapmak," diye itiraf ettim ama sadece bir ebeveynim olduğunu hatırladığımda zorlukla yutkundum. Annem sekiz yıl önce vefat etmiş olmasına rağmen, hala her gün canımı yakıyordu. Yatağımın başucundaki masada duran son aile fotoğrafımıza baktım. Bir White Sox maçındaydık ve annemle babam birbirlerini öpüyorlardı.

yanaklarımdan biri, dudaklarım balık gibi büzüldü.

K.C. sırtımı sıvazladı. "Seninle yavaş ilerleyeceğiz. Kuralları çiğnemeden önce esnetmeye başlayabiliriz. Çok kalabalık olmadan önce bir erkek çağırmaya ne dersin?" Paris'ten aldığım siyah ipek bir bluzu aldı ve havaya kaldırdı.

"Evet, nedense babamın bir adamı bir ev dolusu genç particiden daha tehditkâr bulacağını düşünüyorum. Bazen kuralları çiğnediğim de oluyor. Hız yapmaktan ve kırmızı ışıkta geçmekten suçluyum ve..." Dudaklarım sırıtırken sesim kesildi. K.C. ve ben maceraperest olabilirdik ama babamın güvenini kaybetmek beni hiç ilgilendirmiyordu. Normalde kuralları bile çiğnemezdim. Ona çok saygı duyardım.

"Evet, tamam, Rahibe Theresa," diye mırıldandı K.C., uzakta geçirdiğim bir yıl boyunca çektiğim bazı fotoğrafları karıştırmaya başlarken. "Peki şimdi akıcı bir şekilde Fransızca konuşabiliyor musun?"

"Senin için bazı faydalı kelimeler biliyorum." Kestirip attım. Yatağımdan bir yastık kaptı ve elindeki resimlerden gözlerini ayırmadan bana fırlattı. Üç yıllık sadık dostluktan sonra, zararsız hakaretleri giysiler kadar kolay değiş tokuş edebiliyorduk.

Özel banyoma girerken seslendim, "Akşam yemeğine kalabilir misin? Pizza yiyebiliriz."

"Bu gece evde olmam gerekiyor aslında," diye bağırarak karşılık verdi. "Liam akşam yemeğine geliyor. Annem ilişkimiz konusunda biraz endişelenmeye başladı ve onu daha fazla görmek istiyor." "İlişki" kelimesini sanki çift anlamlıymış gibi telaffuz etti.

Liam ve K.C. iki yıldır çıkıyorlardı ve bir süredir seks yapıyorlardı. Annesi şüphesiz "ilişkilerinin" ilerlediğinden şüpheleniyordu.

"Uh oh, Çavuş Carter ikinizin peşinde mi?" Artık boş olan valizimi yatağımın altına iterken homurdandım. Otoriter anneliği nedeniyle K.C.'nin annesine 'Çavuş Carter' diyordum. K.C.'nin çok az mahremiyeti vardı ve her şeyi rapor etmesi bekleniyordu. Ancak bu durum onun sırlarını daha fazla saklamak istemesine neden oluyordu.

"Eminim. Geceliğimi buldu ve çılgına döndü." K.C. ayağa kalktı ve yataktan çantasını aldı.

"Bundan nasıl kurtulduğunu konuşarak görmeyi çok isterdim." Yatak odamın ışığını kapattım ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim.

K.C., "Benim ailem de senin baban gibi olsaydı, belki onlara bir şeyler anlatmak konusunda bu kadar gergin olmazdım," diye mırıldandı.

Ne zaman olursa olsun babama ilk seferimden asla bahsetmeyeceğimden emindim.

"Peki, yarın ya da ne zaman olursa takılabiliriz. Okul başlamadan önce olduğu sürece."

"Kesinlikle, yarın." Bana sıkıca sarıldı. "Akşam yemeğinden önce gidip temizlenmem gerekiyor. Sonra görüşürüz." Ve aceleyle kapıdan çıktı.

"Sonra görüşürüz."

Bölüm 4

"Allah kahretsin!" Şimdi başka bir parti müdaviminin gelişiyle aydınlanan yatak odamın tavanına doğru böğürdüm.

Yandaki ev müzik ve seslerle çınlarken déjÃ vu beni çarptı. Jared'in gürültülü partilerini mutlulukla unutmuştum. Motorların sürekli titreşimi ve kızların zevk çığlıkları, umarım son iki saattir havayı dolduruyordu ve hala güçlü bir şekilde devam ediyordu. Her yeni gürültüde kaslarım geriliyordu.

Yatağımın başucundaki saate bir kez daha baktım ve dakikaların akıp gitmesini durdurmasını diledim. Saat gece yarısını geçiyordu ve koşu kulübümle haftalık antrenman için buluşmak üzere beş saat sonra uyanmam gerekiyordu. *Uyanmak zorundaydım* diye düşündüm ve bu da ilk etapta uyuyabilmemi sağlıyordu.

Ve bu bir müdahale olmadan gerçekleşmeyecekti.

Karşılık vermenin zamanı gelmedi mi? K.C.'nin sözleri kafamın içinde uğuldadı.

Jared'den müziği kısmasını istesem bile kısma ihtimali neredeyse hiç yoktu ama içimdeki diplomat denemeye değer olduğunu düşündü. "Eski Tate" bütün gece burada uyanık yatar, zorbasından müziği kısmasını isteyemeyecek kadar korkardı. Şimdi ise bedensel yorgunluk ve bitkinlik sabrımı taşırmıştı.

Belki, sadece belki, Jared kıçındaki mısır koçanını çıkarmış ve benimle olan sorununu aşmıştı. Umut etmekten zarar gelmezdi.

Akşamlar serinlemeye başlamıştı, bu yüzden sıcak yatağımdan çıkmaya isteksizdim. Korkmadan yorganı üzerimden attım, siyah Chucks ayakkabılarımı giydim ve beyaz kaşkorsemi siyah kapüşonlu tişörtümle kapattım. Saçlarım açıktı, makyaj yapmamıştım ve en sevdiğim mavi beyaz ince çizgili keten uyku şortumu giymiştim. Daha iyi görünebilirdim ve muhtemelen daha mütevazı bir şeyler giymeliydim ama umurumda değildi. Çok yorgundum, bu yüzden

Merdivenlerden inip tüm dağınıklığımla ön kapıdan çıktım.

Ya sıcak Ağustos akşamı ya da benim sinirlerim yüzünden, ama bahçemden çıkıp onun bahçesine girerken serinlemek için kollarımı sıvamak zorunda kaldım. Ön bahçede hiçbirini tanımadığım rastgele insanlar vardı ve burada tanıyor olabileceğim birkaç kişi olacağını bildiğim için kalbimin atışları biraz rahatladı. Jared'in arkadaş listesinde diğer okullardan, kolejlerden ve hatta şüpheli geçmişleri olan yasal yetişkinlerden insanlar olduğunu biliyordum. Şimdiye kadar kalabalık o kadar dağılmıştı ki fark edilmeden geçip gittim.

Evin içindeki eğlence gürültülü ve iğrençti. İnsanlar oturma odasında dans ediyor, daha doğrusu bazı sürtük görünümlü kızlar kendilerine kuru seks yapılmasına izin veriyor, diğerleri ise alt katın çeşitli yerlerinde oturuyor ya da ayakta durarak sohbet ediyor, içki ve sigara içiyordu. Bu iğrenç reşit olmayan sefahat yuvası ve pis koku karşısında burnum kırıştı... ama itiraf etmeliyim ki herkes eğleniyor ve *normal* davranıyor gibi görünüyordu. Artık resmileşmişti. Çamura batmış biriydim.

Chevelle, her odada bir çıkışı varmış gibi görünen hoparlörlerden pompalanmaya başladı. *Boğa'ya Şapka Çıkarmak*, her şeye rağmen buraya gelmeme değebilir.

Jared'i aramak için mutfağa girdiğimde hemen durdum. Çeşitli insanlar fıçının ve tezgâhın üzerinde duran daha sert yiyeceklerin etrafında oyalanırken, Madoc'un mutfak masasında oturup içki oyunları oynadığını görmek beni hazırlıksız yakaladı. Yanında birkaç adam ve birkaç kız daha vardı. Geri dönmek için çok geçti.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sandalyesinden fırladı ve bana doğru yürüdü. Küçümsemesi plastikti. Sadece şov amaçlıydı. Madoc'un gecesini renklendirecek her türlü dramdan zevk aldığını biliyordum.

Ben de drama yapıyordum.

Kendimi beğenmiş gibi davranmaya karar verdim. "Ben seni aramıyorum." Sırıtarak, ilgisiz görünerek odayı taramaya devam ettim. "Jared nerede?"

"Bu gece için zaten bir kızı var. Zaten seninle ilgileneceğinden de şüpheliyim." Son sözüyle yüzüme vurdu.

Madoc'un ilgisini çekmek isteyen birkaç kızdan fazlası vardı ama ben onlardan biri değildim. Parlak mavi gözleri ve şekillendirilmiş sarı saçlarıyla iyi görünümlüydü. Harika bir vücudu vardı ve kıyafetleri formunu tamamlıyordu. Ancak, kızları bir geceden daha uzun süre kullandığından şüpheliydim.

Çıkıp aramaya devam etmek için döndüm ama beni dirseğimden yakaladı. "Aslında cezalandırılmaktan hoşlanan biriyim ama pijamalarınla harika görünüyorsun. Eğer biraz hareket arıyorsan, seninle ilgilenebilirim."

Midem bulandı ve vücudum kaskatı kesildi. Şaka mı yapıyordu? Hiç mi gururu yoktu? Birinci ve ikinci sınıfta, o ve Jared hayatımı cehenneme çevirdiler. Gittiğim her yerde boğuluyordum. Evde bile. Şimdi beni üst kata mı çıkarmak istiyordu? Artık yeterince iyi miydim?

"Hey, dostum, Jared onun yasak olduğunu söylüyor." Jared'in kibar arkadaşlarından biri olan Sam Parker masadan seslendi.

Madoc'un gözleri vücudumda gezinerek bacaklarımda durdu. "Jared yukarıda Piper'ı beceriyor. Şu anda aklında başka şeyler var."

Ağzım kurudu. Arka bahçemde aynı çadırı paylaştığım çocuğun istenmeyen görüntüleri zihnimde canlandı. Jared şu anda üst katta, yatağında bir kızı beceriyordu. Nefesimi üfleyerek gitmek için döndüm. Sadece buradan çıkmam gerekiyordu.

Madoc beni geriye doğru sarsarak vücuduna çekti ve kollarını bana doladı. Sam'in koltuğundan fırlayıp odadan çıktığını kısa süreliğine fark ettim. Vücudum büküldü ve kaslarım gerildi ama şimdilik ciddi bir mücadele vermedim. Jared'i görmek istiyordum ve umarım Sam de oraya gitmiştir. Eğer buradan büyük bir drama yaşamadan çıkabilirsem, bunu tercih ederdim.

Ama Sam acele etse iyi olacaktı çünkü Madoc'un burnu kafatasımın arkasıyla buluşmak üzereydi.

"Öğrenmiyorsun, değil mi?" Dosdoğru önüme baktım. Birkaç metre ötede birkaç adam bilardo oynuyordu ama bize aldırış etmiyorlardı. Belli ki oyun onlar için saldırıya uğrayan bir kızdan daha önemliydi.

"Oh, burnum mu? İyileşti, teşekkürler. Ve sanırım bunun için sana borçluyum, bu arada." Dudakları boynumdan aşağı kayarken sözleri boğuklaştı. Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışırken omuzlarım bir o yana bir bu yana kıpırdandı.

"Güzel kokuyorsun," diye fısıldadı. "Benimle dövüşmeye devam et, Tate. Bu beni tahrik ediyor." Homurtusunun ardından dili dışarı fırladı ve dişlerinin arasına almadan önce kulak mememi yaladı.

Orospu çocuğu!

Nabzım korkuyla değil öfkeyle atıyordu. Kollarımda ve bacaklarımda ateş yükseliyordu.

Oyunu oyna. Bu sözlerin K.C.'ye mi yoksa bana mı ait olduğunu unuttum ve umurumda da değildi.

Bakalım nasıl idare edilmekten hoşlanıyor. Elimi arkamda bedenlerimizinarasında gezdirdim ve Madoc'u kasıklarından yakaladım.Dikkatini çekecek kadar sıktım ama canını yakacak kadar değil henüz. Madoc beni bırakmadı ama hareketsiz kaldı.

"Bırakın beni," diye homurdandım. Seyirciler sahneyi daha fazla fark etmeye başlamıştı ama yine de eğleniyor gibi görünerek olayın dışında kaldılar. Kimse bana yardım etmek için harekete geçmedi.

Biraz daha baskı uyguladım ve sonunda tutuşunu bıraktı. Yüzümü ona dönmeden önce hızla uzaklaştım ve öfkemi bastırmaya çalıştım. Jared lanet müziğin sesini kısana kadar gitmeyecektim.

Madoc bir kaşını kaldırdı. "Muhtemelen hâlâ bakirsin, değil mi?" diyerek beni hazırlıksız yakaladı. "Erkekler seni sikmek istiyordu ama Jared ve ben bunu hallettik."

Karşılık vermenin zamanı gelmedi mi? K.C.'nin sesi beni cesaretlendirdi.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Kapüşonumu tekrar yerine çekerek yerimde durdum, bedenim bir duvardı.

"Jared'la aranızda ne var ki? Yani, onunla ilk tanıştığımda ve birinci sınıftaki tüm randevularını sabote etmem için beni zorladığında, sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm. Kıskanıyordu falan. Ama bir süre sonra, bir sebepten dolayı seni takip etmediği çok açıktı. Ona ne yaptın?" Madoc başını yana eğerek suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ben ona hiçbir şey yapmadım."

Karşılaşmamız olaylı bir hal almaya başlamıştı. Sesimi yükseltmem insanları dışarı çıkmaya zorladı. Kendime mesafe bırakmak için bilardo masasının diğer tarafına doğru döndüm.

"Düşün." Madoc ukala bir sırıtışla alay etti. "Harikasın ve kendi adıma konuşacak olursam, şimdiye kadar seni her şekilde becerirdim. Jared olmasaydı pek çok erkek yapardı."

Kalçalarım birbirine kenetlendi. Bu göt herifin pantolonuma girebileceğini düşünmesi fikri iğrençlikte yeni bir seviyeye ulaşmıştı. "Ne demek 'Jared olmasa'?" Nefes alışım ağırlaşırken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Çok basit. Ne zaman birinin seninle ilgilendiği ya da sana çıkma teklif ettiği haberini alsak, bunun başladığı kadar çabuk bittiğinden emin olmak için harekete geçerdik. İlk birkaç ay bu konuda oldukça kötüydük. Todd Branch seni birinci sınıftaki şenlik ateşine davet etti ama bit tedavisi gördüğünü duydu ve seni hiç aramadı. Bunu nasıl duyduğunu hiç merak etmedin mi?"

Bu söylenti yıllar içinde en az incitici olanlardan biriydi, ancak o zamanlar yıkıcıydı. Liseye yeni başlamıştım, arkadaş edinmeye çalışıyordum ve sonra insanların arkamdan güldüğünü fark ettim.

"Daniel Stewart da o yıl Cadılar Bayramı dansı için sana çıkma teklif etmişti ama bekaretini Stevie Stoddard'a kaybettiğini duyduğu için seni hiç almamıştı." Madoc son kelimeyi zar zor bitirdi, o kadar gülmeye başlamıştı ki.

Sıcaklık boynumdan yukarı yükselirken kontrolsüzce yüzümü buruşturdum. Stevie Stoddard inanılmaz tatlı bir çocuktu ama ciddi sivilceleri vardı ve sümüklerini yiyordu. Her okulda bir Stevie Stoddard vardı.

Madoc şöyle devam etti: "Evet, başlarda oldukça meşguldük. Birçok erkek seninle yatmak istiyordu ama ikinci sınıftan itibaren dedikodularımız daha sofistike bir hal aldı. İnsanlar senin sosyal bir cüzzamlı olduğunu hemen hemen anlamışlardı. Jared ve benim için işler kolaylaştı... sonunda."

Ve işler benim için daha da zorlaşmıştı.

Hareket etmek imkansızdı. Ne düşünüyordum ki? Elbette, *hepsi* Jared'dı!

Bazı şakaların ve katılamadığım partilerin arkasında onun olduğunu biliyordum ama tüm bu dedikodulardan da onun sorumlu olduğunu düşünmemiştim. Daniel Stewart'ın beni neden ektiğini hiç bilmiyordum ve Stevie Stoddard söylentisini de hiç duymamıştım. Gözümden kaçan başka ne vardı? Bana şakalar yaptı, bazı yalanlar sızdırdı ve lise boyunca tam bir pislikti, ama mutsuzluğumda bu kadar aktif olduğundan hiç şüphelenmemiştim. Durduk yere mi çılgına dönmüştü?

Düşün.

"Onun burada ne işi var?" İçimdeki düşüncelerden sıyrıldığımda Jared'i bilardo odasıyla merdivenler arasındaki kapı aralığına dayanmış halde buldum. Kolları başının üzerindeydi, elleri kapı çerçevesinin iki yanına sabitlenmişti.

Nefesim kesildi. Onu yüz yüze görmek bana diğer her şeyi unutturdu. Madoc, onun

Açıklamalar... Kahretsin! Onunla az önce ne hakkında konuşuyorduk? Hatırlayamadım.

Jared'e olan kızgınlığıma rağmen, onun pürüzsüz göğsündeki kasların kollarıyla birlikte gerilmesine bakamıyordum. Vücudum istemsizce tepki verdi, göbeğimin altında ısı toplandı ve buhar boynuma doğru ilerledi. Bir yıldır Fransa'daydım ve onu tekrar yakından görmek midemin iki büklüm olmasına neden oldu.

Koyu kahverengi saçları ve gözleri tenini parlatıyor gibiydi. Sert ve düz kaşları onun yasaklayıcı duruşunu daha da güçlendiriyordu. Ona bakmak bir spor olmalıydı. Kim gözlerini ondan en kısa sürede ayırırsa o kazanırdı.

Yarı çıplak duruyordu, üzerinde sadece cebinden sarkan cüzdan zinciriyle siyah bir pantolon vardı. Teni bronzlaşmış ve saçları utanmazca dağılmıştı. Biri kolunun üst kısmında, diğeri de gövdesinin yan tarafında olmak üzere iki dövmesi parlıyordu. Mavi beyaz kareli boxer'ı pantolonunun üstünden görünüyordu ve beline dolanmış kemerin çözülmesiyle bollaşmıştı.

Çözüldü. Gözlerimi kapattım.

Gözyaşlarım kapaklarımın ardında yandı ve yaptıklarının büyüklüğü gözümün önüne geldi. Beni her gün incitecek kadar benden nefret eden bu insanı görmek kalbimi sızlattı.

Son senemi alamayacak, kendime söz verdim. Akmayan gözyaşlarımı kırpıştırırken nefes alışım yavaşladı. *Hayatta kalmak en iyi intikamdır,* derdi annem.

Bir kolunun altından, Lucius Malfoy'un arkasına sinmiş Dobby'ye komik bir şekilde benzeyen Sam'in içeri baktığını gördüm. Diğer kolunun altından, adının Piper olduğunu tahmin ettiğim seksi bir esmer, az önce kanaryayı yemiş kedi gibi görünerek içeri süzüldü. Onu okuldan hayal meyal tanıyordum. Korkutucu, siyah topuklu ayakkabılar ve dar kırmızı askılı bir elbise giymişti. Boyuna eklenen on beş santime rağmen hâlâ Jared'ın çenesinin altında kalıyordu. Her yönden güzeldi sanırım.

Öte yandan Jared, çattığı kaşlarla canlı bir bebeği yemeye hazır olabilirdi. Benimle göz teması kurmadan Madoc'la konuştuğunu ve benim muhatap alınmadığımı açıkça belirtti.

Madoc ağzını açmadan ben araya girdim. "'*O'* seninle kısa bir konuşma yapmak istedi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bakışlarımı kapattım, olduğumdan daha sert görünmeye çalıştım.

Jared de aynısını yaptı ve dudakları kıpırdamadan dururken gözleri

eğleniyordu. "Çabuk ol. Misafirlerim var," diye emretti.

Odaya girdi ve bilardo masasının diğer tarafındaki yerini aldı. Madoc ve Sam ıstakalarını alıp mutfağa geri döndüler. Madoc'u göz ucuyla Sam'in kafasına vururken yakaladım.

Umutsuzca korumaya çalıştığım kontrol, parçalanma tehdidi altındaydı. Madoc'un itirafının getirdiği aydınlanmadan sonra Jared'den her zamankinden daha fazla nefret ettim. Ona bakmak çok zordu.

"Misafirlerim var," diye tekrarladı Jared, bana sinirli bir bakış fırlatarak.

"Evet, anlayabiliyorum." Etrafından, esmerin hâlâ durduğu kapı aralığına baktım. "Bir dakika içinde onlara hizmet etmeye geri dönebilirsin."

Jared'in yüz ifadesi hafif bir kaş çatmaya dönüştü. Esmer kız sonunda ipucunu aldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmayan Jared'e doğru yürüdü ve onu yanağından öptü. "Ara beni," diye fısıldadı.

Onu görmezden gelmeye devam ederken bakışları üzerimde kaldı. Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra odadan çıktı, topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Erkeklerin pislik gibi davranmasına şaşmamalı. Böyle kızlar onlara izin verirdi.

Kendimi toparlayarak başımı dik tuttum. "Weston'daki bir randevum için yaklaşık beş saat içinde kalkmam gerekiyor. Senden kibarca müziğin sesini kısmanı rica ediyorum." *Lütfen eşeklik etme, lütfen eşeklik etme.*

"Hayır."

Duanın gücü için çok fazla.

"Jared." Kazanamayacağımı bildiğim için durakladım. "Buraya komşuluk yapmaya geldim. Gece yarısını geçti. Kibarca rica ediyorum." Ses tonumu eşit tutmaya çalışıyordum.

"*Cuma* gecesi saat gece yarısını geçti." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sıkılmış izlenimi veriyordu.

"Mantıksız davranıyorsun. Müziğin kapatılmasını isteseydim, gürültü şikâyetinde bulunabilir ya da anneni arayabilirdim. Sana saygımdan dolayı geliyorum." Boş odaya baktım. "Bu arada annen nerede? Döndüğümden beri onu görmedim."

"Artık pek ortalıkta görünmüyor ve gecenin bir yarısı partimi bölmek için kıçını kaldırıp buraya gelmeyecek."

"Ben 'ayrılalım' demiyorum. Senden müziğin sesini kısmanı istiyorum," diye açıkladım, sanki Jared'in kabul etmesi için hâlâ bir şansım varmış gibi.

"Hafta sonları K.C.'de yatıya kal." Bilardo masasının etrafında dönmeye ve topları ceplerine doldurmaya başladı.

"Gece yarısını geçti! Bu saatte onu rahatsız *edemem*!"

"Bu saatte beni rahatsız ediyorsun."

"Sen tam bir pisliksin." Fısıltı, ben durduramadan dudaklarımdan çıktı.

"Dikkatli ol, Tatum." Durdu ve ters ters baktı. "Bir süredir yoktun, bu yüzden sana bir şans vereceğim ve iyi niyetimin seninle çok uzağa gitmediğini hatırlatacağım."

"Oh, lütfen. Varlığıma tahammül etmek büyük bir yükmüş gibi davranma. Yıllar boyunca senden çok daha fazlasına katlandım. Bana daha önce yapmadığın ne yapabilirsin ki?" Ben yine kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kendimden emin görünmeye çalıştım.

Geçmişteki gerginliğim onunla baş edememden kaynaklanıyordu. Zeki ve hazır cevap biriydi ve sözlü olarak tartıştığımızda her zaman kaybederdim. Ama ondan korkmuyordum.

"Partilerimi seviyorum Tatum." Omuzlarını silkti. "Eğlenmeyi severim. Eğer partimi alırsan, o zaman beni eğlendirmek zorunda kalacaksın." Kapüşonlu bakışları ve boğuk sesi muhtemelen seksi olmak içindi, ama sadece tehditkâr göründü.

"Peki hangi iğrenç görevi yapmamı istiyorsunuz, söyler misiniz?" Sanki bir dük ya da lordla konuşuyormuş gibi elimi havada cömertçe salladım. Belki de pislik herif tuvaletlerinin temizlenmesini ya da çoraplarının katlanmasını istiyordu. Her iki durumda da, orta parmağımı yüzüne doğrultmaktan başka bir şey yapmayacaktı.

Bana doğru yaklaşan Jared kapüşonumun eteğini tuttu ve "Bunu çıkar ve bana kucak dansı yap" dedi.

Gözlerim büyüdü. "Affedersiniz?" Boğuk bir fısıltıyla söyledim. Bana çok yakın duruyordu ve bedenim enerjiyle dolup taşıyordu. Başı düzdü ama koyu renk gözleri delici bir bakışla kısılmıştı. Vücudunun, çıplak teninin aşırı farkındaydım ve sonra bir kucak dansının zihinsel resimleri akmaya başladı. Aman Tanrım. *Ondan nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum, diye* kendime hatırlattım.

Jared kapüşonumun sol göğsündeki Seether amblemine hafifçe dokundu. "*Remedy'yi* koyacağım. Hâlâ en sevdiğin şarkı mı? Bana hızlı bir kucak dansı yaparsan parti biter." Ağzının kenarları yukarı kalktı ama gözlerinde hâlâ ölü bir soğukluk vardı. Beni tekrar aşağılamak istiyordu. Canavarın beslenmeye ihtiyacı vardı.

Karşılık vermenin zamanı gelmedi mi?

Teklifini kabul edersem, Jared anlaşmadan caymanın ve beni utandırmanın bir yolunu bulacaktı. Teklifi kabul etmezsem, bir çıkmaza girecektik. Her iki durumda da Jared hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda olmadığının farkındaydı. Ayrıca üçüncü bir seçenek düşünemeyecek kadar telaşlı olduğumu da varsayıyordu.

Karşılık vermenin zamanı gelmedi mi?

Kararımı vermem için geçen kısa sürede onu son bir kez daha inceledim. Ne kadar utanç vericiydi. Jared şaşırtıcı derecede güzeldi ve bir zamanlar iyi bir adamdı. Eğer işler farklı olsaydı, onun gibi olabilirdim. Bir zamanlar, onun olduğumu düşünmüştüm. Ama gururumu ona feda edemezdim. Asla. Bir daha.

Bacaklarım titremeye başladı ama kararlılığımı bırakmayı reddettim.

Geri çekildim ve oturma odasına doğru bağırdım. "Polisler!" Dansçılar şaşkınlıkla etraflarına baktılar.

"Polisler! Herkes dışarı çıksın! Polisler arka kapıdan giriyor! Kaçın!" Bunu başarmak için ne kadar kararlı olduğumu görünce şaşırdım ama işe yaradı. Kahretsin, işe yaradı!

Kalabalık ani bir panikle tepki verince ortalık karıştı. Partililer, en azından reşit olmayanlar, dört bir yana dağılmaya başladı ve dışarıdaki insanlara da bu haberi iletmiş gibi görünüyorlardı. Diğer herkes kaçmadan önce otlarını ve şişelerini kaptı. Etrafı doğru düzgün tarayamayacak ve polisleri gerçekten arayamayacak kadar sarhoştular. Sadece koştular.

Jared'in gözlerine bakmak için döndüğümde tepki vermediğini fark ettim. Hareket etmemişti. Herkes çığlıklar ve motor sesleri arasında evinden kaçarken, Jared öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Yavaşça bana yaklaşırken yüzünde beliren kocaman gülümseme midemin takla atmasına neden oldu. Sahte bir iç çekişle, "Seni hemen gözyaşlarına boğacağım," dedi.

Sesi sakin ve kararlıydı. Her kelimesine inandım.

Uzun bir nefes alarak gözlerimi ona diktim. "Beni zaten sayısız kez ağlattın." Orta parmağımı yavaşça ona doğru kaldırdım ve "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Orta parmağımı aldım ve onunla gözümün köşesini sıvazladım. "Bu benim, akıtacağın son gözyaşını siliyorum."

Bölüm 5

Sonraki birkaç gün, okulun başlamasına hazırlanırken bir telaş içinde geçti. Jared'in sessizliğinin iyi bir şey olduğuna kendimi inandırmaya çalışsam da, diğer ayakkabının düşmesi an meselesiydi.

Partideki davranışlarım dikkatsizceydi ama bazen en kötü fikirler en iyisi gibi gelirdi. Bir hafta sonra şimdi bile nabzım hızlanmıştı ve onu nasıl yakaladığımı düşünüp sırıtmaktan kendimi alamıyordum. Yurtdışında yaşarken kazandığım farkındalık, bir zamanlar tehdit edici olan şeylerin şimdi daha önemsiz görünmesine neden oluyordu. Jared'i düşündüğümde hâlâ göğsümde bir gerginlik hissediyordum ama artık ne pahasına olursa olsun ondan kaçma ihtiyacı duymuyordum.

"Ee, bugün akvaryumda mısın!" Bu bir soru değildi. Kitaplarımı kaldırırken K.C. zıplayarak yanıma geldi. Dolabın kapağına bakarken eliyle kapağın üst kısmını kavradı.

"Sormaya korkuyorum." Ona bakmadan küçük bir iç geçirdim. Döndüğümüz ilk gündü, son sınıfın ilk günüydü. Fizik, Calculus ve Beden Eğitimi dersleriyle dolu bir sabah geçirmiştim. Öğle yemeğinden önceki son dersim olan Fransızca için bir defter daha kaptım.

"Yani bugün herkesin seni fark ettiğini fark etmedin mi? Yaklaşık iki bin kişilik bir okulda, neredeyse hepsinin senin hakkında konuştuğunu fark etmiş olabileceğini düşünüyorum," dedi kıkırdayarak.

"Yine çikolatalı pudingin içine mi oturdum? Ya da belki de geçen yılı hamileliğimi saklayarak geçirdiğime ve bebeği evlatlık verdiğime dair yeni bir dedikodu dolaşıyordur." Dolabımın kapısını kapattım ve beni takip edeceğini bildiğim için Fransızca'ya doğru döndüm. İnsanların ne dediğini gerçekten duymak istemiyordum, bunun nedeni kısmen şu anda hangi saçmalığı yaydıklarını umursamamam ve ayrıca bunun yeni bir şey olmamasıydı. Fransa huzurlu bir soluklanma olmuştu ama Shelburne Falls muhtemelen aynı tas aynı hamamdı. Jared sağ olsun, lise deneyimim dedikodular, eşek şakaları, gözyaşları ve hayal kırıklıklarıyla dolu uzun bir silsile olmuştu. Bu yıl daha fazlasını umuyordum ama nefesimi de tutmuyordum.

"Yakın bile değil. Ve aslında, konuşma iyi. Gerçekten iyi."

"Öyle mi?" Dalgın bir şekilde cevap verdim, ilgisiz ses tonumu hissedip susmasını umuyordum.

"Görünüşe göre Avrupa'da geçirdiğin bir yıl seni ubergeek'ten ubercool'a dönüştürmüş!" K.C. benim hiçbir zaman *ubergeek* olmadığımı bildiği için alaycı bir şekilde yayın yaptı. Zaten hiçbir zaman *ubercool* olarak da görülmemiştim. Varsayılan kimliğim her zaman "dışarıdakilerden" olmuştu, ama bunun tek nedeni Jared Trent'in uzun kolunun beni çoğu sosyal çevrede kabul edilebilir olmaktan uzak görmesiydi.

Ders için merdivenlerden üçüncü kata çıktım, bir sonraki hedeflerine koşturan diğer öğrencileri atlattım.

"Tate, beni duydun mu?" K.C. arkamdan koşarak bana yetişmeye çalışıyordu. "Yani, etrafına bir bak! İki saniyeliğine durur musun?" diye fısıldadı, ona dönüp baktığımda gözleri yalvarıyordu.

"Ne?" Son dedikoduları aktarma konusundaki acelesi eğlenceliydi ama benim tek istediğim görünmez zırhımı giymeden okula girmekti. "Bu kadar büyütecek ne var? Ne olmuş yani? İnsanlar bugün güzel göründüğümü düşünüyor. *Bugün*! Yarın Jared onlara ulaştığında ne düşünecekler?" Ona Jared'in partisinden ve yaptığım şeyden bahsetmemiştim. Bilseydi, şansım konusunda bu kadar iyimser olmazdı.

"Biliyor musun, sen gittikten sonra o kadar da kötü değildi. Belki de boşuna endişeleniyoruz. Tek söylediğim-" K.C.'nin bağlantısı kesildi.

"Hey, Tate." Ben Jamison K.C.'nin arkasından geldi ve arkama uzandı. "Senin için kapıyı açayım."

Kenara çekilerek kapıyı açması için ona yer açtım. Konuşmamızı sonlandırmaktan başka çarem olmadığından dudaklarımı büzdüm ve ağzı açık kalmış K.C.'ye el salladım.

"Geri dönmen harika," diye fısıldadı Ben sınıfa girerken, önce ben, hemen arkasından da o. Gözlerimi kocaman açtım ve gergin bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Ben Jamison'ın benimle havadan sudan konuşması çok gerçek dışıydı.

Futbol ve basketbol takımlarında yıldızlaşmıştı ve okuldaki en yakışıklı çocuklardan biriydi. Fransızca I ve II derslerine birlikte girmiştik ama benimle hiç konuşmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerimi kaçırarak. Bu benim rahatlık alanımın dışındaydı. Gizlice ön sıradaki koltuğa kaydım. *Tuhaf!*

Beni geri almak harika mıydı? Sanki daha önce hiç umursamış gibi? Bu muhtemelen Jared'in numaralarından biriydi. Alışılmadık ilgi konusunda beni uyarmaya çalıştığı için K.C.'den özür dilemeyi aklıma not ettim. Benimle konuşan yakışıklı adamlar eşittir olağandışı.

Asıl Fransızca öğretmenimiz Madam Lyon hemen derse başladı. Hemen arkamda oturan Ben'in farkında olarak derse konsantre olmaya çalıştım, ancak Madam'ın sevimli, küt saç kesimini incelemek bile kafamın arkasını delen bakışları aklımdan çıkaramadı. Çevresel görüşümün dışında, odanın etrafındaki birkaç öğrencinin bana doğru baktığını fark ettim. Oturduğum yerde kıpırdandım. *Herkesin derdi neydi?*

İlk döndüğümde K.C.'nin söylediklerini düşündüğümde, gerçekten de farklı göründüğümü düşünmüyordum. Ne de olsa yurtdışında geçirdiğim bir yıl boyunca büyük makyajlar ya da alışveriş gezileri yapmamıştım.
Tenim biraz daha koyuydu, kıyafetlerim yeniydi ama tarzım değişmemişti.

Topuksuz, orta boy siyah botların içine sokulmuş dar kot pantolonlar ve popomu örtecek kadar uzun, beyaz, kayık yakalı bir tişört giyiyordum. Tarzımı seviyordum ve kim ne düşünürse düşünsün ona sadık kaldım.

Beklenmedik insanların gülümsemeleriyle geçen acı verici uzunluktaki elli dakikalık bir dersten sonra, siyah postacı çantamdan telefonumu aldım.

Öğle yemeği için dışarıda görüşür müyüz? K.C.'ye mesaj attım.

2 rüzgarlı! O da karşılık verdi. *Hep saçla ilgili.*

Tamam. Şimdi gidiyorum, beni ara.

Kafeteryada sıraya girer girmez tüylerim diken diken oldu. Bir tepsi aldım ve gözlerimi kapattım. Buralarda bir yerdeydi. Arkamı dönmeme ya da sesini duymama gerek yoktu. Belki de odanın havasından, diğerlerinin seyahat etme şeklinden ya da varlığının benimle olan kutupsal ilişkisinden kaynaklanıyordu. Emin olduğum tek şey onun kesinlikle burada olduğuydu.

İlkokulda, pozitif tarafa çevirdiğinizde birbirine çarpan mıknatıslarla oynardık, ancak negatif tarafa çevirirseniz mıknatıslar birbirini iterdi.
Jared bir mıknatısın tek tarafıydı, kimseye uyum sağlamak için asla ters dönmezdi. O neyse oydu. Diğer herkes ya onu kendine çeker ya da ondan uzaklaşırdı.

oda bunu yansıtıyordu. Bir zamanlar Jared ve ben mıknatısların pozitif tarafları gibi birbirimizden ayrılmazdık.

Ciğerlerim tuttuğumu fark etmediğim bir nefesle sızladı ve nefesimi verdim. Ranch soslu bir salata ve bir şişe su seçtikten sonra kasiyere kartımı uzattım ve pencerelerin yanında bir koltuk buldum. Odanın telaşı gözleriyle karşılaşmamı engelleyen eğlenceli bir dikkat dağıtıcıydı. Birkaç öğrenci yanımdan geçerken başını salladı ve "tekrar hoş geldiniz" dedi. Selamlaşma faslından sonra omuzlarım nihayet rahatlamıştı.

Jess Cullen birkaç masa öteden bana el salladı ve ben de öğleden sonraki antrenmanı hatırladım.

Neredesin? K.C. bir mesaj attı.

Kuzey pencerelerinin

yanında. Sıraya girin!

K. Geri mesaj attım. Koltuğumda dönerken onu sırada gördüm. Yerimi belli etmek için *ona* küçük bir el salladım ve odayı *onun* için tarama dürtüsüne teslim olmadan önce hızla geri döndüm.

Su şişemin kapağını çevirerek uzun bir yudum aldım ve rahatlamanın tadını çıkardım. Kalbim son bir saattir dakikada bir mil hızla atıyormuş gibi hissediyordum. *Hidrat, hidrat, hidrat.*

Ancak rahatlamam Madoc Caruthers'ın sesiyle kısa kesildi.

"Hey, bebeğim." Madoc elini yanımdaki masanın üzerine koydu ve kulağıma eğildi. Su şişemin kapağını yerine takarken omuzlarım hafifçe çöktü. *Yine mi! Bu küçük pislik hiç mi ders almayacaktı?* Onu görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi diktim.

"Tate?" Onu tanımam için beni kışkırtmaya çalışıyordu. Yüzleşmeyen ben hâlâ göz teması kurmuyordum.

"Tate? Beni duyabildiğini biliyorum. Aslında, şu anda her parçanın benden haberdar *olduğunu* biliyorum." Madoc sol elinin eklemlerini kolumda gezdirdi. Nefesimi içime çektim ve bedenim onun dokunuşuyla sarsıldı.

"Mmmm, tüylerin diken diken oldu. Görüyor musun?" Benimle oynadı.

Tüylerim mi diken diken oldu? Eğer midem bulanmasaydı, gülerdim. "Evet, tüylerimi diken diken ediyorsun.
Ama sen bunu biliyordun, değil mi?" Küçümsememem daha da kalınlaşamazdı.

"Geçen yıl seni gerçekten özledim ve aslında bir ateşkes yapmak istiyorum. Aslında, neden her şeyi geride bırakmıyoruz ve bu hafta sonu seni dışarı çıkarmama izin vermiyorsun?"

Düşündüğüne göre rüya görüyor olmalı-

Eli sırtımdan aşağı süzüldü ve hızla arkama indi. Bir nefes daha çektim.

Orospu çocuğu! Gerçekten kıçımı mı elledi? İznim olmadan mı? Herkesin içinde? *Oh, hayır.*

Sonra sıktı.

O noktadan sonra her şey bir tepki ve adrenalin patlamasıyla gerçekleşti. Bacaklarım yaylanmış gibi yerimden fırladım. Kalçalarımdaki kaslar gerginlikten gerilmişti ve yumruklarımı sıktım.

Bakışlarımı karşılamak için kendini kaldırmış olan Madoc'la yüzleştiğimde, onu omuzlarından tuttum ve dizimi kasıklarına doğru kaldırdım. Sertçe. Baskı çok fazla olmalı, çünkü inledi ve dizlerinin üzerine düştü, kasıklarını tutarken inliyordu.

Madoc'um tarafından yeterince hırpalanmıştım. Artık diğer yanağımı çevirmeme imkân yoktu. Bir yıl önce burnunu kırmak kesinlikle ipimin sonu değildi. Yeni bir tanesinin başlangıcıydı.

Kalbim küt küt atarken ve kollarımdan aşağı soğuk bir sıcaklık inerken, bunun beni yarın ya da gelecek hafta nereye götüreceğini düşünmek için durmadım. Sadece durmasını istedim.

Jared yıllardır tehdit ediyordu ama *bu* çizgiyi hiç aşmamıştı. Bana hiç dokunmamış ya da fiziksel olarak ihlal edildiğimi hissettirmemişti. Madoc her zaman çizgiyi aşıyordu ve ben onun sorununun ne olduğunu merak ediyordum! Eğer Sam'in söyledikleri doğruysa, yani ben sınırların dışındaysam, Madoc neden benimle bu kadar uğraşıyordu? Hem de Jared'in gözü önünde?

"Bana dokunma ve benimle konuşma." Alaycı bir tavırla onun üzerinde gezindim. Madoc'un gözleri kapalıydı ve zorlukla nefes alıyordu. "Gerçekten seninle çıkacağımı mı sandın? Kızların konuşmalarını duyuyorum ve sanılanın aksine, iyi şeyler küçük paketlerde gelmez." Tüm oda kahkahalara boğuldu ve ben de serçe parmağımı seyredenlere doğru salladım. K.C.'yi gördüm, elinde tepsi

ve yüzünde "aman Tanrım" ifadesi vardı.

"Yine de teklifin için teşekkürler Madoc," diye şarkı söyledim sahte bir tatlılıkla. Tepsimi kaptığım gibi göz okyanusuna doğru ilerledim ve yemeğimi fırlatıp attım. Önemli olan tek şey, dağılmadan önce yemekhaneden çıkmaktı. Her yerim karıncalanıyor ve bacaklarımın tutmamasından korkuyordum. Az önce ne yapmıştım ben?

Ama kapıya varmadan önce, tedbiri elden bıraktım. *Oh ne olacak, son zamanlarda ölüm arzusu geliştirdim. Bari içinde boğulayım!* Arkamı döndüm ve kanımı Madoc'tan daha fazla kaynatan tek kişiyle göz göze geldim.

Jared'in tüm dikkati bana odaklanmıştı ve biz birbirimize bakarken çevresel görüşümdeki dünya durdu.

Koyu renk yıpranmış kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Mücevher ya da saat yoktu, aksesuar olarak sadece dövmeleri vardı. Dudakları hafifçe ayrılmıştı ama gülümsemiyordu. Ancak gözleri meydan okuyan ve fazlasıyla ilgili görünüyordu. Beni ölçüp biçiyor gibiydi.

Siktir. Kahretsin.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir kolunu koltuğunun arkasına asmış, bir kolunu da masaya dayamıştı. Bana bakıyordu ve yüzüme istenmeyen bir sıcaklık yayıldı.

Bir zamanlar tüm dikkati üzerimdeydi ve bu hoşuma gidiyordu. Her ne kadar beni yalnız bırakmasını istesem de, şaşırmış gibi görünmesi de hoşuma gidiyordu. Şu anda bana bakışı hoşuma gidiyordu.

Sonra ondan nefret ettiğimi hatırladım.

Bölüm 6

Günün geri kalanı gerçeküstü bir an olarak birbiri ardına gelişti. Kendime sürekli bir rüyada olduğumu ve bunun gerçekten okulun ilk günü olmadığını söylemek zorunda kaldım. Öğle yemeğindeki gümbürtümden dolayı bir sürü hayranlık duydum ve bunun gerçekten benim hayatım olamayacağını hissettim.

Kafam dağıldıktan sonra, okul sınırları içinde başka bir öğrenciye vurduğum aklıma geldi. Bu yüzden başım derde girebilirdi, hem de çok derde. Her anons ya da sınıf kapısının çalınması ellerimin titremesine neden oluyordu.

Yemekhaneden çıktıktan sonra K.C.'ye mesaj attım ve onu ektiğim için özür diledim. Öğle yemeğinin geri kalanında kütüphanede saklandığım için bana neler olduğunu anlamaya çalışacak zamanım oldu.
Neden Madoc'tan öylece uzaklaşmamıştım? Taşaklarına diz çökmek eğlenceli miydi? Eğlenceli miydi? Evet. Ama son zamanlarda kontrolümü kaybediyordum ve belki de K.C.'nin karşılık verme tavsiyesini fazla ciddiye alıyordum.

"Hey, Jackie Chan!" Hükümet sınıfımdan bir son sınıf öğrencisi olan Maci Feldman yanıma oturdu. Hemen çantasına uzandı ve bir tüp simli pembe dudak parlatıcısı çıkardı, bir yandan sürerken bir yandan da mutlulukla beni süzdü.

"Jackie Chan mi?" Kaşlarımı kaldırarak çantamdan yeni bir not defteri çıkardım.

"Bu senin yeni lakaplarından biri. Diğerleri Süper Sürtük ve Top Avcısı. Jackie Chan'i severim." Dudaklarını birbirine vurdu ve parlatıcıyı çantasına geri koydu.

Bay Brimeyer ekinde bir anket bulunan ders programını dağıtırken "Süper Sürtük'ü seviyorum," diye mırıldandım.

Maci fısıldadı, "Biliyor musun, yemek salonundaki o sahneden pek çok kız mutlu oldu. Madoc son sınıfların yarısıyla yattı, bazı birinci sınıflardan bahsetmiyorum bile, ve başına geleni hak etti."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece başımı salladım. İnsanların benim tarafımda olmasına alışık değildim.
Benim

Jared ve Madoc'un maskaralıklarına verdiğim tepkiler değişmiş olabilirdi ama okula odaklanma hedefim aynı kalmıştı. İlk günüm zaten çok fazla drama içeriyordu. Başımı öne eğmiş olsaydım çoğu zaman fark edilmeyebilirdim. Ama sanki artık sessiz kalmak gibi bir isteğim yoktu ve hareketlerim daha fazla belaya davetiye çıkarıyordu. *Ne yapıyordum ben? Ve neden durmuyordum?*

***

Okuldan sonra Madam Lyon'a yetiştiğimde, günün olaylarını aklımdan çıkarabildim. Artık onunla tamamen Fransızca konuşmamı bekliyordu ve yaz boyunca öğrendiğim Almancanın beni telaşlandırması beni rahatsız ediyordu. "Je suis très bien." yerine "Ich bin bien" ve "Merci" yerine "Danke" gibi şeyler söyleyip duruyordum. Ama gülüştük ve denizdeki ayaklarımı geri kazanmam uzun sürmedi.

Koç Robinson saat 3:00'te tribünde olmamızı istedi, ben de kros antrenmanı için üstümü değiştirmeye koştum. Bir yıl uzak kaldıktan sonra takımdaki yerimi kaybetmiştim ama onu geri kazanmaya niyetliydim.

"Öğle yemeğinde olanlardan dolayı herhangi bir tepki aldın mı?" Antrenmandan sonra soyunma odasına doğru ilerlerken kaptanımız Jess Cullen bana soru sordu.

"Henüz değil. Ama yarın olacağına eminim. Umarım Dekan bana karşı yumuşak davranır. Daha önce hiç başım belaya girmemişti," diye umutla cevap verdim.

"Hayır, Madoc'tan bahsediyorum. Dekan konusunda endişelenmene gerek yok. Jared o işi halletti." Koridorda spor salonu dolaplarımıza doğru yürürken bana baktı.

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

Dolabının kapısını açtı ve bana gülümsemek için durdu. "Siz yemekhaneden çıktıktan hemen sonra Bay Sweeney geldi ve ne olduğunu sordu. Jared geldi ve Madoc'un kayıp bir masaya ya da sandalyeye düştüğünü söyledi... ya da öyle bir şey." Jess güldü.

Ben de kendime engel olamadım. Çok saçmaydı.

"*Kaydı ve bir masaya* mı *düştü*? O da ona inandı mı? "

"Muhtemelen değil, ama herkes onu destekledi, bu yüzden Bay Sweeney'nin söyleyebileceği çok az şey vardı.

bu konuda." İnançsızlıkla başını sallamaya başladı. "Ve Madoc sonunda ayağa kalktığında, o da hikayeyi destekledi."

Hayır, hayır, hayır. Kıçımı kurtarmadılar!

Boyun eğerek koridorun ortasındaki banka oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Sorun nedir? Bu iyi bir haber." Yanıma oturdu ve ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmaya başladı.

"Hayır, sanırım o pisliklere borçlu olmaktansa Dekan'la başımın derde girmesini tercih ederim." Cezayı kendileri vermek istemeselerdi beni korumazlardı.

"Columbia'ya başvurmuyor musun? Erkeklere saldırma eğilimi olan parlak, genç, bilimsel beyinlerle ilgilendiklerini sanmıyorum. Sadece söylüyorum, her şey muhtemelen bunun siciline işlenmesinden daha iyidir."

Ayağa kalktı, soyunmayı bitirdi ve havlusuyla birlikte duşa yöneldi. Orada birkaç dakika kaldım ve son sözlerini düşündüm. Haklıydı. Eğer gözlerimi toptan ayırmazsam çok şey başarabilirdim. Notlarım harikaydı, akıcı Fransızca konuşuyordum, yurtdışında bir yıl geçirmiştim ve bir sürü kayda değer müfredat dışı faaliyetim vardı. Jared'in elinde ne varsa üstesinden gelebilirdim.

Shelburne Falls Lisesi'ndeki ilk günüm istediğimden daha olaylı geçti ama olumlu bir şekilde fark ediliyordum. Son sınıftan mezuniyet ve balo gibi birkaç güzel anıyla ayrılabilirdim.

Havlumu kaptığım gibi duşlara yöneldim.

Sıcak su sırtımdan aşağı akıyor, rahat olduğunuzda ve tamamen zevkli bir şeyin tadını çıkardığınızda hissettiğiniz türden bir ürperti veriyordu. Koç'un bize verdiği antrenmandan sonra, duşun heyecan verici basıncı altında herkesten daha uzun süre uzandım. Kaslarım çok yorulmuştu.

Havluma sarınarak dışarı çıktıktan sonra, dolapların yanında çoğunlukla giyinmiş ve saçlarını kurutmaya giden diğer kızlara katıldım.

"Çık dışarı. Tatum kalıyor."

Erkeksi ses ve duyulabilir nefes alışlarla başımı kaldırdım. Jared'e odaklandım... *kızlar* soyunma odasındaydı! Hâlâ vücuduma sarılı olan havlumu kavradım ve çılgınca Koç'u ararken daha sıkı çektim.

Vücudumu bir ürperti kapladı. Herkesle konuşurken gözleri benim üzerimdeydi ve herkesin kaçıştığını, beni burada olmaya hakkı olmayan bir çocukla yalnız bıraktığını görmek beni cinsiyetimden iğrendirdi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Onun ilerleyen adımları benim geri çekilen adımlarımla eşleşirken ben de ona bağırdım.

"Tatum"-çocukluğumuzdan beri *Tate* lakabımı kullanmamıştı-"Dikkatini çektiğimden emin olmak istedim. İlgini çekebildim mi?" Rahatlamış görünüyordu, güzel gözleri benimkilere dikilmişti ve sanki dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi hissettiriyordu.

"Ne söyleyeceksen söyle. Burada çıplağım ve çığlık atmak üzereyim. Bu senin için bile çok ileri gidiyor!" Geri çekilmeyi bıraktım ama sesim yükseldikçe ve nefes alışım hızlandıkça hayal kırıklığım belli oluyordu. Jared için bir puan. Beni şaşırtmıştı ve şimdi tamamen savunmasızdım. Can simidim ve kıyafetlerim yoktu.

Bir elimle havluyu göğüslerimin üst kısmından kavradım ve diğer elimle kendime sarıldım. Tüm önemli yerlerim örtülüydü ama havlu popomun hemen altından yukarı kalkıyor ve bacaklarımın çoğunu açıkta bırakıyordu. Jared aşağıya doğru inmeye başlamadan önce gözlerini bana dikti... ve devam etti. Beni incelemeye devam ederken aklım karıştı ve yüzüm ateşle kızardı. Gözdağı verme taktikleri mükemmeldi.

İhlaline sırıtarak eşlik etmedi. Madoc'un yaptığı gibi gözlerini bana dikmedi. Dolaşan bakışları isteksizdi, sanki istemsizmiş gibiydi. Göğsü hafifçe kabardı ve nefesi ağırlaştı. Vücudumu karıncalanmalar kapladı ve biraz kızdığım başka bir his bacaklarımın arasına yerleşti.

Birkaç dakika sonra bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Ağzının kenarları yukarı kalktı.

"Geçen hafta partimi sabote ettin. Ve arkadaşıma saldırdın. İki kez. Gerçekten bu okulda bir güç oluşturmaya mı çalışıyorsun Tatum?"

"Bence zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?" Kendimi şaşırtarak gözümü kırpmadım.

"Tam tersine," dedi omzunu dolaplara yaslayıp kollarını kavuşturarak, "ister inanın ister inanmayın, sizi sopalamaktan daha ilginç eğlencelere yöneldim. Bu benim için çok

Bu koridorlarda senin kendini beğenmiş, ben herkes için çok iyiyim diyen suratın olmadan huzurlu bir yıl."

Isıran ses tonu eskidendi, ama kelimeler beni kesti ve dişlerimi sıktım.

Sahte bir endişeyle onunla alay ettim. "Nesin sen, büyük, kötü Jared, tehdit altında mı hissediyorsun?" *Ne halt ediyordum ben?* Bir çıkış yolum vardı. Benimle yüzleşiyordu. Onunla konuşmaya çalışmalıydım. Neden onu ikna etmeye çalışmıyordum?

Bir anda dolapları itti ve benim alanımı işgal etti. Bana doğru yürüdü, ellerini başımın iki yanındaki dolap kapaklarına dayadı ve gözlerini dikerek bana baktı. Birden nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Dokunma bana." Bağırmak istemiştim ama fısıltı gibi çıkmıştı. Gözlerim yerde olsa bile, havada asılı dururken bakışlarının sıcaklığının beni sardığını hissedebiliyordum. Vücudumdaki her sinir onun yakınlığı karşısında alarma geçmişti ve derimdeki her küçük tüy diken diken olmuştu.

Jared başını iki yana oynatarak gözlerimi yakalamaya çalıştı, dudakları yüzümden birkaç santim uzaktaydı. "Eğer sana dokunursam," dedi alçak sesle ve boğuk bir sesle, "bunu isteyeceksin." Dudaklarını daha da yaklaştırdı. Nefesinin sıcaklığı yüzümü kapladı. "İstiyor musun? Yani istiyor musun?"

Gözleriyle buluştum ve onu içime çektim. Söyleyeceğim bir şey vardı ama kokusu beynimi istila edince tamamen unuttum. Erkeklerin kolonya sürmesini severdim ama Jared sürmüyordu. Güzeldi. Harika. Pislik sadece sabun gibi kokuyordu. Nefis, lezzetli, misk kokulu vücut sabunu.

Kahretsin, Tate! Kendine gel.

Ben göz temasını sürdürürken onun kapüşonlu bakışları duraksadı. "Sıkıldım," dedim sonunda boğuk bir sesle. "Bana ne istediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Biliyor musun?" Bana merakla baktı. "Geri döndüğünde takındığın bu yeni tavır? Beni şaşırttı. Eskiden oldukça sıkıcı bir hedeftin. Tek yaptığın kaçmak ya da ağlamaktı. Şimdi içinde biraz mücadele var. Bu yıl seni yalnız bırakmaya hazırdım. Ama şimdi..." diye devam etti.

"Ne yapacaksın? Sınıfta bana çelme mi takacaksın? Gömleğime O.J. mi dökeceksin? Benim hakkımda dedikodu mu yayacaksın, böylece kimseyle çıkamayacak mıyım? Ya da belki siber zorbalık yaparsın." Gerçi bu şaka değildi ve ona bu fikri verdiğim için hemen pişman oldum. "Bunların artık beni rahatsız ettiğini mi sanıyorsun? Beni korkutamazsın."

Çenemi kapatmalıydım. Neden çenemi kapatmıyordum?

Ben öfkemi kontrol etmeye çalışırken o beni inceledi. Neden her zaman bu kadar sakin, bu kadar etkilenmemiş görünüyordu? Hiç bağırmaz ya da sinirlenmezdi. Onun öfkesi kontrol altındaydı, oysa benim kanım Madoc'la bir raunt daha yapabileceğimi hissettiğim noktaya kadar kaynadı.

Yavaşça eğildiğinde gözlerim ağzıyla aynı hizadaydı. Kollarından biri başımın üzerinden geçerek dolaplara dayandı ve yüzünü benimkine bir santim yaklaştırdı. Dudaklarında seksi bir sırıtış vardı ve ben onun dolgun ağzından başka bir yere bakmakta zorlanıyordum.

"Beni alt edebilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor musun?" Yavaş, yatıştırıcı fısıltısı yüzümü okşadı. Korkunç sözleri olmasaydı, sesi beni sakinleştirebilirdi... ya da öyle bir şey.

Uzaklaşmalıydım ama yerimde durarak kendimden emin görünmek istiyordum. Aldığım kadarını geri verebilirdim. En azından verebileceğimi düşündüm.

"Başladı." Boğazımdan hırıltılı bir meydan okuma çıkarken bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Tatum Brandt!" Jared'in yarattığı tuhaf trans halinden sıyrılıp başımı kaldırdığımda Koç'un ve takımın yarısının sıranın sonunda bize baktığını gördüm.

"Koç!" Söylemem gereken bir şey olduğunu biliyordum ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Korku beynimde kök saldı ve bir açıklama aramaya çalışırken onu rehin aldı. Jared bana doğru eğilmiş, samimi bir şekilde konuşuyordu. İyi görünmüyor olabilirdi. Kızlardan birkaçı telefonlarını çıkarmıştı ve çekilen fotoğrafların sesiyle irkildim. *Hayır! Hayır!*

Lanet olsun!

"İkinizin bunu yapabileceği başka yerler de var." Koç benimle konuştu ama sonra Jared'e baktı. "Bay Trent? Gidin!" Dişlerinin arasından konuştu ve etrafındaki kızlar ellerinin arkasından kıkırdamaya başladılar. Kimse başka tarafa bakmadı.

Jared soyunma odasından çıkmadan önce kendini beğenmiş bir sırıtışla bana saldırdı ve çıkarken ağzı sulanan kızlara göz kırptı.

Farkına vardım ve gözlerim büyüdü. Bunu o planlamıştı! "Koç-"

diye başladım ve havluyu etrafıma daha sıkı sardım.

"Hanımlar," diye sözümü kesti Koç, "evinize gidin. Çarşamba günü görüşürüz. Tate? Görüşürüz.

gitmeden önce ofisime gel. Giyin."

"Evet, hanımefendi." Nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu. Daha önce okulda hiç başım belaya girmemişti. Çabucak giyindim ve ıslak saçlarımı topuz yapıp Koç'un ofisine gittim. Sadece birkaç dakika geçmişti ama o fotoğrafların muhtemelen çoktan internete düşmüş olduğunu tahmin ediyordum. Alnımdaki teri sildim ve boğazımda yükselen safrayı yuttum.

Jared bu sefer gerçekten alçalmıştı. Kasabaya döndüğümde bir yıl daha kızgınlık ve utanç yaşamaya hazırdım, ama aramızdaki ilişkinin nasıl göründüğünü fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Daha önceki dedikodular sadece dedikodudan ibaretti ama şimdi karşılaşmamızın tanıkları ve kanıtları vardı.

Yarın okulun yarısı o resimlerde neler olduğuna dair bir şeyler anlatacaktı. Eğer şanslıysam, hikaye kendimi onun üzerine attığım şeklinde olacaktı. Şansım yaver gitmezse, dedikodular daha kirli olacaktı.

Ben o yöne doğru ilerlerken Jess de Koç'un ofisinden çıktı. "Hey." Beni durdurdu. "Koçla konuştum. Jared'in seni orada pusuya düşürdüğünü biliyor... davet edilmediğini. Seni o şekilde terk ettiğim için özür dilerim."

"Teşekkürler." İçimi bir rahatlama kapladı. En azından kıçım Koç'un gazabından kurtulmuştu.

"Sorun değil. Sadece lütfen kimseye senin için konuştuğumu söyleme. Eğer insanlar Jared'in başını derde soktuğumu öğrenirlerse, bu hiç iyi olmaz," diye açıkladı Jess.

"Ondan korkuyor musun?" Jared'in okulda çok fazla gücü vardı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Jared iyidir. Kışkırtıldığında hıyarlaşabilir ama beni hiç endişelendirmedi. Dürüst olmak gerekirse, dövmek istediği tek kişi senmişsin gibi görünüyor - mecazi anlamda tabii ki." Jess'in kısılan gözleri kafasında bir şeyleri evirip çevirdiğini düşünmeme neden oldu.

"Evet, şey. Şanslıyım."

"Jared buralarda önemli biri, bu yüzden insanların onu ispiyonladığım için başıma bela olmasını istemiyorum." Anlayışımı beklerken kaşlarını kaldırdı.

Jared'in birinin sadakatini hak edecek ne yaptığını merak ederek başımı salladım.

Bölüm 7

Akvaryum sonraki birkaç gün içinde küçüldü.

Bazı insanlar Jared'la soyunma odasında seks yaptığımızı duymuş. Diğerleri onu baştan çıkarmak için davet ettiğime inanıyordu. Birkaçı da Madoc'la olan olaydan sonra beni tehdit etmek için geldiğini düşündü. İnsanlar hangi hikayeyi benimsemiş olursa olsun, daha fazla bakış alıyor ve arkamdan daha fazla fısıltı duyuyordum.

"Hey, Tate. Soyunma odasında sadece sevişiyor musun yoksa oral seks de yapıyor musun?" Kötü kızların kraliçe arısı Hannah Forrest, ben Calculus'a doğru yürürken arkamdan bağırdı. Asalakları da onunla birlikte gülüyordu.

Onlarla yüzleşmek için döndüm ve elimi kalbime götürdüm. "Ve tüm işinizi çalmak mı?" Topuklarımın üzerinde dönüp sınıfa gitmeden önce onların şaşkın bakışlarının tadını çıkarmak için zaman ayırdım.

Köşede gözden kaybolduğumda, ondan ve ekibinden gelen küfürlerin yankısı yüzüme bir gülümseme getirdi. Bana daha önce de kaltak denmişti ve bu bana sürtük denmesi kadar acı vermemişti. Kaltak olmak bir hayatta kalma tekniği olabilir. Saygı görüyorlar. İnsanların senin sürtük olduğunu düşünmesi onurlu bir şey değildi.

Jared kızların soyunma odasında olduğu için fazla ceza almamış olmalıydı, çünkü her gün okuldaydı. Aynı sınıfı paylaşmamıza rağmen bana bakmıyor ya da beni tanımıyordu. Fransa'daki son sınıf müfredatını çoktan aşmış olduğum için öğleden sonraları Bilgisayar dersini bırakmış ve onun da o sınıfta olduğunu bilmeden Film ve Edebiyat Temaları dersine geçmiştim. Seçmeli dersin bir seyir dersi olması gerekiyordu, bolca film ve okuma.

"Tate, ödünç alabileceğim fazladan bir kalemin var mı?" Ben Jamison Themes'e oturduğumuzda sordu. Neyse ki son konuşmalara rağmen Fransızca'da dostça ve saygılı davranmaya devam etmişti ve bu derste Jared'in dikkatimi dağıtması beni rahatlatmıştı.

"Um..." Elimi çantama attım, arıyordum. "Sanırım öyle. İşte başlıyoruz." Ben, koyu sarı saçlarını ve yeşil gözlerini vurgulayan parlak bir gülümsemeyle beni ödüllendirdi. Parmaklarımız birbirine değince hızla geri çekildim ve kalemi o daha kavramadan yere bıraktım.

Neden geri çekildiğimi bilmiyorum ama Jared'in gözlerinin başımın arkasında gezindiğini hissettim.

"Hayır, ben alırım!" Onu almak için eğildiğimde beni durdurdu. "Yine de dersin sonunda onu alıp gitmeme izin verme."

"Sende kalsın." Elimi havada salladım. "Ben stokluyum. Zaten çoğunlukla kurşun kalem kullanıyorum. Tüm Fen ve Matematik derslerim için bu bir gereklilik. Özellikle de ben... çok siliyorum." Alçakgönüllü olmaya çalışıyordum ama bunun yerine sözel ishal olarak ortaya çıktı.

"Evet, doğru ya. Bu tür şeylerle ilgilendiğini unutmuşum." Muhtemelen unutmamıştı. Neredeyse kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Jared'in verdiği tüm zararı hatırlayınca burun deliklerim alevlendi. Daha fazla erkeğin benimle ilgilenmemesinin nedeni oydu.

"Columbia'ya girmeye çalışıyorum, tıp hazırlık. Peki ya sen?" diye sordum. Övünüyormuş gibi görünmediğimi umuyordum ama Ben'in yanında kendimi mahcup hissetmiyordum. Ailesinin bir gazetesi vardı ve büyükbabası bir yargıçtı. Muhtemelen o da Ivy League okullarına başvuracaktı.

"Birkaç yere başvuruyorum. Matematik ya da fen bilimlerinden hiç anlamıyorum. Benim için İşletme olacak."

"Umarım biraz matematik seviyorsundur. İş dünyası ekonomiyle birlikte gider, biliyorsun değil mi?" İşaret ettim. Gözleri büyüdü ve bilmediğini fark ettim.

"Ah, evet." Kafası karışmış görünüyordu ama hemen toparlandı. "Kesinlikle. Çok fazla olmadığı sürece." Arkamdan gelen bir kıkırdamayı fark ettiğimde endişeyle gülümsedi.

"Yani..." Konuyu değiştirmeye çalıştım, "Sen Mezuniyet Komitesi'ndesin, değil mi?"

"Evet. Geliyor musun?" Ben heyecanlı görünüyordu.

"Bakarız. Bir grup ayarladınız mı, yoksa DJ var mı?" *Orkestra. Bando. Bando.*

"Bir müzik grubu iyi olurdu ama genellikle tek bir müzik türü çalıyorlar, bu yüzden herkesi memnun etmek zor. Bir DJ'imiz olacak. Sanırım herkes buna karar verdi. Partiyi iyi bir karışımla devam ettirecek: pop, country..." O gülümseyerek konuşmasını sürdürürken, ben de mutlu görünmeye çalışıyordum.

yüz.

"Oh... pop ve country? Yanlış olmaz." Arkamdan bu kez daha yüksek sesle bir başka kıs kıs gülüş duyduğumda zihinsel olarak ürperdim. Geçen seferki gibi işin peşini bırakmaya niyetim olmadığı için Jared'a dönüp baktım, telefonuyla oynarken gözleri kısılmıştı. Ama dudaklarının yukarı kalktığını gördüm ve bastırılmış eğlencesinin Ben'le olan konuşmamdan kaynaklandığını anladım.

Jackass.

Jared country müzikten nefret ettiğimi ve pop müziğe pek tahammülüm olmadığını biliyordu. O da öyle.

"Demek pop ve country seviyorsun?" Dikkatimi Ben'e yönelttim. *Lütfen "hayır" de. Lütfen "hayır" de.*

"Çoğunlukla taşra."

Bu daha kötü.

Matematik ve Fen Bilimleri mi? Olumsuz. Müzik zevki? Olumsuz. Tamam, bu dönem iki derste yan yana oturacağım adamla ortak bir şeyler bulmak için son bir çaba. Öğretmen birazdan burada olacaktı.

"Biliyor musun, bu dönem burada *Altıncı His*'i izleyeceğimizi duydum. İzledin mi?" Telefonum bir mesaj bildirimiyle bipledi, ama onu susturdum ve çantama koydum.

"Ah, evet. Uzun zaman önceydi. Anlamadım. Gerilim-gizem türü filmlerin büyük bir hayranı değilim. Ben komedileri severim. Belki Borat'ı izlememize izin verir." Kaşlarını alaycı bir şekilde oynattı.

"Hey, Jamison?" Jared arkamızdan seslendi, ses tonu aşırı kibardı. "Bruce Willis'i seviyorsan, *Unbreakable* iyi bir film. Bir şans vermelisin... bilirsin, eğer gerilim filmleri hakkındaki fikrini değiştirmek istiyorsan yani."

Masam bir anda en ilginç manzara haline gelmişti. Arkamı dönüp Jared'le yüzleşmeyi reddettim. Hatırladığını fark ettiğimde kelimeler kifayetsiz kaldı.

Ben koltuğunda döndü ve cevap verdi, "Evet, bunu unutmayacağım. Teşekkürler." Arkasını döndü ve bana bir gülümseme attı.

Jared cesurdu. Bruce Willis'in en sevdiğim oyuncu olduğunu hatırladığını bilmemi istedi.

aktör. Babam yokken bir gün *Zor Ölüm*'ü izlemiştik, çünkü babam küfürler yüzünden filmi izlememe izin vermiyordu. Jared benim hakkımda çok şey biliyordu ve ben buna içerliyordum. Benim herhangi bir parçam üzerinde hak iddia etmeye hakkı yoktu.

"Pekâlâ sınıf," diye seslendi Bayan Penley elinde bir yığın kâğıtla. "Dağıttığım pakete ek olarak, Trevor size bir pusula şablonu veriyor. Lütfen en üste adınızı yazın ama Kuzey, Doğu, Güney ve Batı'yı çevreleyen alanları boş bırakın."

Hepimiz kâğıtlarımızı aldık, Bayan Penley'den gelen listeyi bir kenara koyduk ve pusulayla ilgili yönergeleri takip ettik. Derse bir etkinlikle başlamak beni rahatlatmıştı. Başımın arkasını deldiğini hissettiğim bakışların eziyet verici baskısı en hafif tabirle dikkatimi dağıtıyordu.

"Tamam." Bayan Penley ellerini birbirine vurdu. "Size verdiğim paketlerde önemli monologların yer aldığı filmlerin listeleri var. Monologları ve bunların sinema ve edebiyattaki önemini tartışmaya başladığımıza göre, araştırma yapmak için bunlardan birkaçını internette aramaya başlamanızı istiyorum. Yarınki derste, sınıfa bir monolog sunmak için ilk projenizi tartışacağız."

Solo sunum. Ugh! Bir monologu canlandırmak. Çifte ugh!

"Ayrıca," diye devam etti Bayan Penley, "bu yıl çeşitli tartışmalar için sınıfta farklı bir kişiyle eşleşmeniz istenecek. Bu pusulaya göre kiminle eşleşeceğinizi bileceksiniz. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı yönleriniz için eş bulmak üzere sınıfta dolaşmak için beş dakikanız olacak. Örneğin Kuzey'inizi doldurması için kimi seçerseniz, o da sizi Kuzey'ine koyacak ve bu böyle devam edecek. Biliyorum, biraz basit bir yöntem ama ortalığı karıştırmaya yardımcı olacak."

Grup çalışması ara sıra iyiydi ama ben kendi başıma çalışmayı tercih ettim. Bu yıl sürekli "Buddy up!" duyacağımı düşününce burnum sızladı. Korkunç kelimeler.

"Başlayın!" diye bağırdı öğretmen. Yerde sürtünen sandalyelerin gıcırtısı odayı doldurdu. Kâğıdımı ve kalemimi kaptığım gibi, henüz eşleşmemiş birini aramaya başladım. Etrafıma baktığımda, ben daha başlamamışken diğerleri birbirlerinin isimlerini not ediyordu.

Ben sırıttı ve başıyla beni işaret etti, ben de ona doğru ilerledim ve Doğu'nun ismini değiştirdik. Diğerlerinin kâğıtlarını ve boşluklarını görerek iki kızdan Batı ve Güney'i almayı başardım.

Bana bir Kuzey lazım. Etrafımda başka bir ortak ararken zihinsel olarak kendi kendime şarkı söyledim. Beş dakika sona erdiğinde neredeyse herkes yerlerine koşuşturuyordu. Jared'e baktım.

koltuğundan kalktığını bile sanmıyorum. Muhtemelen herkes ona doğru koşmuştur.

Bu, okulun nefret ettiğim kısmıydı. Midemdeki batma hissi bana Fransa'dan önce kendimi dışlanmış hissettiğim tüm garip zamanları hatırlattı. İlkokul kolaydı. Arkadaşlarım vardı ve böyle durumlarda kendimi hiç yalnız hissetmezdim. Lise beni daha az özgüvenli ve daha içe dönük yapmıştı.

Hâlâ bir ortağım eksikti ve yine dışarıda kalacaktım. Bir yıl boyunca Fransa'da kabul gördükten sonra bu duygudan bıkmıştım, boğayı boynuzlarından yakaladım.

"Bayan Penley, bir Kuzey'i kaçırıyorum. İki kişiyle daha üçlü yapsam sorun olur mu?"

Odada homurtular yükselirken, bazıları nefeslerinin altında fısıldadı. Bunun içine girdiğimi biliyordum.

"Hey, Tate. Seninle üçlü yapacağım. Pusulam her zaman kuzeyi gösterir." Diğerleri tekrar gülerken Nate Dietrich arkadaşını yumrukladı.

Kendimi şaşırtarak, "Teşekkürler ama sanırım sağ elin kıskanacak" diye karşılık verdim. Sınıfta *Whoa'lar* ve *Burn'*ler patladı*!*

Bu kadar kolaydı. Bugün yaptığım birkaç çocukça espri sayesinde sınıf arkadaşlarımın saygısını yeniden kazanmayı başardım. Kim bilebilirdi ki? Gurur beni vurdu ve bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım.

"Kuzeye ihtiyacı olan var mı?" Bayan Penley, Nate başka bir şeyle karşılık veremeden sözlerini kesti.

Diğer herkes oturmuştu, yani hepsinin partneri vardı. Dikkatimi Bayan Penley'den ayırmıyor, bana bir üçlü bulmamı söylemesini bekliyordum.

"O benim Kuzey'im olabilir." Jared'in heybetli sesi arkamdan vurdu ve tüylerimi diken diken etti.

Öğretmen beklentiyle bana baktı. Böyle bir şey olamazdı. Neden o da herkes gibi kıçını kaldırıp bir Kuzeyli bulmamıştı?

"Peki, Tate. Devam et o zaman," diye ısrar etti Bayan Penley.

Arkamı dönerek, Kuzey'ime bir göz bile atmadan neredeyse oflaya puflaya yerime döndüm ve kağıdıma *"Jared"* yazdım... ve sanırım yanlışlıkla masama da.

Bölüm 8

"Peki eve tam olarak ne zaman geliyorsun?" Calculus ödevim bitmişti ve babamla görüntülü sohbet ederken Hükümet kitabım kucağımdaydı.

"Ayın yirmi ikisine kadar evde olacağım kesin."

Hala üç aydan fazla zaman var. Babamın eve dönüşü hoş karşılanacaktı. Onunla bir şeyler paylaşmadığım günler kendimi yalnız hissediyordum ve annem sekiz yıl önce kanserden vefat ettikten sonra evimiz onsuz daha da boş kalmıştı. K.C. ve ben birlikte vakit geçiriyorduk ama onun bir erkek arkadaşı vardı. Jared'in itibarıma vurduğu son darbeye rağmen okulda yavaş yavaş daha fazla arkadaş ediniyordum ama bu hafta sonu evde kalmaya ve Bilim Fuarı için plan yapmaya odaklanmaya karar vermiştim. Araştırma konuma henüz karar vermemiştim.

"Şey, bekleyemem. Buralarda iyi bir aşçıya ihtiyacımız var," diye cıvıldadım, elimde dumanı tüten domates çorbası fincanımla. Akşam yemeğim ne kadar hafif olursa olsun, çağlayan sıcaklığı bedenimi rahatlatıyordu. Uzuvlarım hâlâ kros antrenmanlarına alışmaya çalışıyordu.

"Bu senin akşam yemeğin

değil, değil mi?" "Evet."

"Duh" der gibi çizdim.

"Peki sebzeler, tahıllar ve süt ürünleri nerede?"

Oh, işte başlıyoruz. "Çorbanın içindeki domatesler sebze, çorbanın içinde süt de var ve eğer seni mutlu edecekse yanına kızarmış peynir yapacağım." Şakacı havam babama "*gördün mü, göründüğümden daha zekiyim"* dedi.

"Aslında domates bir meyvedir," diye cevap verdi babam, beni kaidemden indirerek.

Gülerek bardağı bıraktım ve Henry Kissinger üzerine yazacağımız kompozisyonun taslağına devam etmek için elime bir kalem aldım. "Endişelenme baba. İyi yiyorum. Bu gece

çorba iyi geldi."

"Tamam, geri çekileceğim. Sadece endişeleniyorum. Benim yeme alışkanlıklarımı miras almışsın. Annen yemene izin verdiğim şeyleri görse çıldırırdı." Babam kaşlarını çattı ve annemi hâlâ dün gibi özlediğini biliyordum. İkimiz de özlüyorduk.

Bir süre sonra devam etti: "Ağustos ayının tüm faturalarını ödedin, değil mi? Ve hesabınızda hala bol miktarda para var?"

"Bir haftadır tüm güvenimi boşa çıkarmadım. Her şey kontrol altında." Her konuştuğumuzda bunu yapardı. Annemin bana bıraktığı hayat sigortasına tam erişimim vardı ve o yine de her zaman yeterince param olup olmadığını soruyordu. Sanki o bakmadan üniversite fonumla balistiğe gidecekmişim gibiydi ve o daha iyi biliyordu. Belki de o kadar uzaktan bir ebeveyn olarak görevini en iyi şekilde yaptığını düşünüyordu.

Telefonum bir mesajla çaldı ve yatağımın başucundaki masadan aldım.

5 dakika içinde orada ol.

"Ah**,** baba? K.C.'nin uğrayacağını unutmuşum. Gitmene izin verebilir miyim?"

"Elbette, ama yarın bir günlüğüne ayrılacağım. Biraz gezmek için trenle Nürnberg'e gideceğim. Ayrılmadan önce sabah seninle sohbet etmek ve yaptığın Bilim Fuarı hazırlıklarını dinlemek istiyorum."

Kahretsin. Hiçbir hazırlık organize edilmemişti, çünkü projeme karar vermenin yakınından bile geçmemiştim.

"Tamam baba," diye mırıldandım, bu tartışmayı yarına bırakarak. "Beni yedide arar

mısın?" "O zaman konuşuruz, tatlım. Hoşça kal." Ve gitti.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kitabımı yatağın üzerine attıktan sonra Fransız kapılarına doğru yürüdüm ve kapıları ardına kadar açtım. Okul üç saat önce bitmişti ama güneş hâlâ mahalleyi ışıl ışıl aydınlatıyordu. Kapımın önündeki akçaağacın yaprakları hafif esintiyle hışırdıyor ve birkaç küçük bulut gökyüzüne serpiliyordu.

Arkamı dönerek okul kıyafetlerimi çıkardım ve beyaz ve gri bir reglan tişört ile bir çift ekose pijama şortu giydim. Aşırı dramatik bir iç geçirdim. *Tabii ki Cuma akşamı saat altıda pijamalarımla olacaktım.*

Alt kattan kapı zili yankılandı ve kapıyı açmak için koştum.

"Hey!" K.C. nefes alarak kollarını açmış bir şekilde eve adım attı. *Ne oluyor be?* Sadece saçımı yapıyorduk, makyaj değil.

Parfümünü görünce gözlerim yaşardı. "Sürdüğün bu koku da ne?" "Oh,

bu yeni. Adı *Secret.* Beğendin mi?"

"Bayıldım." *Bana ödünç verme.*

"Hadi odana çıkalım. Bunu yaparken banyona erişimim olsun istiyorum." K.C. Women's Day'de okuduğu ballı saç bakımını yapmak için yanıma gelmekte ısrar etti. Güneşten zarar görmüş saçları yatıştırması gerekiyormuş, bu yaz yaptığım tüm açık hava gezileri ve kros antrenmanları nedeniyle bunun bir tehlike olduğunu söylüyor.

Tamam, gerçekten umurumda değildi. Saçımın iyi göründüğünü düşünüyordum ama yoğun geçen ilk haftanın ardından ona yetişmek istiyordum.

"Sandalyeyi pencereye götürebilir miyim? Güzel bir esinti geliyor." Bal biraz dağınık olacaktı ama odanın koyu renkli parke zeminleri vardı, bu yüzden temizlenmesi kolay olacaktı.

"Evet, tabii. Sadece saçını at kuyruğundan çıkar ve tara." Bana bir fırça uzattı ve ben de kendimi kapıların önünde konumlandırarak sakin akşamın tadını çıkardım.

"İnceltmek için içine biraz zeytinyağı ve protein için de biraz yumurta sarısı

koyacağım." "Sen nasıl istersen," diye kabul ettim.

Malzemeleri karıştırıp giysilerimi korumak için bana bir havlu getirdiğinde, Jared'in arabasını garajdan garaj yoluna çektiğini gördüm. Midem bulandı ve dişlerimin tutkal gibi birbirine kenetlendiğini fark ettim.

Arabadan inip kaputu açtığında siyah tişörtü yukarı kalkmıştı. Kot pantolonunun arka cebinden bir havlu çıkararak kaputun altındaki bir şeyi açmak için kullandı.

"Manzarayı beğendin mi?" Yanımda beliren K.C.'nin sesi gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Hemen aşağıya baktım.

"Geri çekil," diye mırıldandım.

"Sorun değil. Bir pisliğe göre çok güzel." Bir su şişesiyle saçlarımı ıslatmaya başladı,

Bir yandan da parmaklarını ıslak saç tellerinde gezdiriyordu.

"Ama o hala bir pislik." Konuyu değiştirmek için bakındım. "Peki, ne kadar kötü? Okuldaki konuşmalar yani?" Facebook'tan, Twitter'dan ve amigo takımının gizli blogundan uzak durmuştum. Kasabadaki herkesin muhtemelen gördüğü havlulu fotoğraflarımı görmek, Fransa'ya dönmek için uçağa atlamak ya da birini öldürmek istememe neden olacaktı.

K.C. omuz silkti. "Zaten azalıyor. İnsanlar hâlâ şu ya da bu hikâyeyi dolaşıma sokuyor ama ivmesini kaybetti. Sana söyledim, bu yıl hiçbir şaka ya da söylenti erkekleri uzak tutamayacak. Ve bu saç tedavisiyle kesinlikle muhteşem olacaksın." Yüzünü göremiyordum ama benimle dalga geçtiğinden emindim. *Absolutely Fabulous*, birkaç yaz önce Comedy Central'da izlediğimiz bir İngiliz televizyon programıydı.

Madoc'un Jared'in partisinde bana anlattığı şeyleri - randevuyu sabote etme ve dedikodular - K.C.'ye anlatma fikrini aklımdan geçirdim. Ama her yıl beni takip eden drama utanç vericiydi. Her zaman belaya bulaşan arkadaşlardan biri olmak gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden beni gerçekte olduğundan daha az rahatsız ediyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Şurup kıvamındaki karışımı saçlarıma sürmeye başladığında, gözlerim gömleğini başının üzerine çekmekte olan Jared'a kaydı. Arkasını döndüğünde inanılmaz kaslı kolları utanç içindeydi ve yontulmuş gövdesini gördüğümde ağzım kurudu ve vücuduma iğneler gibi ürperti yayıldı.

Esintiydi. Tamamen esintiydi.

"Her gün buna mı bakıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, buna her gün bakmak zorundayım. Hem sen kimin tarafındasın?" Sızlanmam şaka amaçlıydı ama öyle anlaşıldığından emin değildim.

"Bakmam için çocuğun konuşmasına gerek yok. Uzaktan takdir ediyorum."

"Senin Liam'ın var, unuttun mu?" Şaka yollu da olsa Jared'e ağzının suyunu akıtması beni rahatsız ediyordu. Çok güzeldi, ama bunun gerçekten önemliymiş gibi belirtilmesine gerek yoktu. Kişiliği berbattı.

"Liam'la aranız nasıl?" Okula döndüğümden beri onu görmemiştim.

"Oh, biz iyiyiz. Camaro'sunu Loop için hazırladı ve orada çok takılıyor. Bir kere gittim ama bütün gece arabaları tartışırken koluna takılmak sıkıcı. Henüz yarışmıyor bile. Görünüşe göre bir bekleme listesi var ve o zaman bile ilk sırayı alan kendini kanıtlamış araçların arkasında kalıyorsunuz, çünkü seyirciler onları görmek istiyor."

Sormaktan nefret ediyordum ama yine de ağzımdan döküldü. "Pislik orada nasıl performans gösteriyor?" *Bunu neden bilmem gerekiyordu ki?*

"Jared? O beklemek zorunda olmayanlardan biri. Genelde ruh hali ona ne zaman uyarsa o zaman yarışabiliyor. Liam'a göre ya Cuma ya da Cumartesi geceleri orada oluyor ama genellikle ikisi birden olmuyor."

"Liam'la yeterince vakit geçiriyor musun?" Konuyu ona getirdiğimde ses tonunda ve tavrında bir değişiklik olduğunu fark etmiştim.

Omuz silkti. "Kendimi kötü hissediyorum, çünkü sanırım onun hobileriyle ilgilenmeliyim. Sadece, eğer yarışmayacaksa, kendimi onun yanında duran bir duvar kağıdı gibi hissediyorum. Pek fazla insan tanımıyorum ya da araba piyasası hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki arada bir gidebilirsin? Arada sırada onun için zorlanırsın?" Başımın ağırlığı, üzerine yığdığı bal miktarıyla birlikte artarken önerdim.

"Bilmiyorum." K.C. etrafımda dolaşarak kapıya doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Bunun yerine daha çok senin evine gelmeyi düşünüyorum."

Bacağına hafif bir tekme attım.

"Mmm." Saçlarıma doğru geri çekilirken gözleriyle Jared'i yuttu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

"K.C.! Kes şunu. Sen benim arkadaşımsın," diye azarladım.

"Özür dilerim, tamam mı? Sen yokken o kadar da kötü değildi. Gerçekten. Sen gitmeden önceki gibi cehennemi andıran biri değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Seninle bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyorum. Bir süre daha huysuz görünüyordu ama sonra daha iyi oldu. Sadece onu farklı gözlerle görmeye başladım. Önceleri hep sana nasıl davrandığı ile ilgiliydi - ki bu korkunçtu," diye eklemek için acele etti. "Ama sen gittikten sonra

farklı görünüyordu. Daha insani."

Günümüz Jared'inin insan olduğu fikri benim için anlaşılmazdı. Azimli, kendine güvenen ve sert biriydi. On dört yaşımızdan beri gördüğüm tek yönü buydu. Onu yıllardır mutlu görmemiştim ve benden bir yıllığına kurtulduğu için çok mutlu olacağından emindim.

Ama ben gittikten *sonra* neden daha karamsar davranmıştı? Mantıklı gelmiyordu.

En sevdiği çiğneme oyuncağı olmadan kendini eğlendirmekte zorlanıyor muydu?

Zavallı bebek.

Bölüm 9

"Ugh!" O gece, yan tarafa gelen başka bir aracın farlarıyla aydınlanan tavanıma bakarken karanlığa doğru gırtlaktan bir inilti çıkardım.

Saat sabahın birini geçiyordu ve yan odadan gelen parti seslerinin bombardımanı dinmek bilmiyordu. Sesleri bastırmak için iki kulağıma dayadığım yastık da işe yaramamıştı. K.C.'ye mesaj atmak, Liam'a mesaj atmak, Jared'a mesaj atmak işe yaramadı. Bir saat önce polisi arayıp şikâyette bulunmak da işe yaramadı.

Eğer sorun yüksek sesli müzik ya da egzoz sistemleriyle sürekli gelip giden kaslı arabalar değilse, o zaman Jared'in bahçesinden gelen bağırışlar ya da gülüşmelerdi. Yüksek sesli müziği severdim ama gecenin bir yarısı tüm mahalleyi uyanık tutan bir parti kapatılmalıydı.

Yorganı fırlatarak yataktan çıktım ve Fransız kapılarının önünde durdum. Bütün ev ışıklandırılmış, gürültü ve hareketlilikle doluydu. Bazı insanlar kırmızı Solo bardaklarla dolu ön bahçede dolaşıyor, bazıları da arka bahçede toplanmış sigara içiyor ya da jakuzinin keyfini çıkarıyordu.

Tam bir pislik! Ellerim kalçalarımdaydı ve her zamankinden daha sıkı kavrıyordum. Ne tür bir insanın başkalarına saygısı olmazdı? Sanırım yanımda yaşayan bencil pislik. Altı saat sonra babamla görüntülü konuşmam vardı ve sırf onlar sarhoş olup kafayı bulmak istiyor diye bütün gece ayakta kalacak değildim.

Boş ver. Mor Chucks ayakkabılarımı ve siyah kapüşonlu tişörtümü giyip aşağı indim.

Mutfaktan garaja açılan kapıyı açtım ve babamın hâlâ bıraktığımız gibi düzenli duran tezgâhına gittim. En alttaki alet kutusu çekmecesinden büyük cıvata keskisini alarak sağ koluma geçirdim. Boştaki elimle başka bir çekmeceyi açtım ve üç yedek arasından bir asma kilit seçtim. Onu da kapüşonumun ön cebine koyarak dışarı çıktım.

Evimin köşesini döndüm ve arka tarafa doğru yürüdüm, kalbim her adımda daha hızlı atıyordu. Yıllar önce çitte açtığım deliği buldum, yeni büyümeyi kenara ittim ve içeri süzüldüm. Sağa dönüp yürümeye devam ettiğimde, çitin diğer tarafındaki arka bahçesinde parti verenlerin sesini duyabiliyordum. Onlardan yaklaşık bir metre uzaktaydım ama beni görmelerine imkân yoktu.

Jared'in arka bahçesi de benimki gibi yanlardan çitlerle, arka taraftan da uzun çitlerle çevriliydi. Evinin diğer tarafındaki çitlere ulaştığımda elimi sık yaprakların arasından geçirdim. Dalları mümkün olduğunca kenara itmeye çalıştım ama yine de iğne gibi dallar bacaklarımı sıyırıp soktu. Parti hararetle devam ediyordu ve burada tonlarca insan vardı.

Yapacağım şeyin hızlı olması gerekiyordu.

Fark edilmediğimden emin olmak için her yöne birkaç bakış attıktan sonra Jared'in evinin yan tarafındaki devre kesiciye doğru koştum. Çocukken onun evinde karanlıkta bulabilecek kadar zaman geçirmiştim. Cıvata kesiciyi ince kılıfımdan çıkardım ve her iki kolu da tüm gücümle paneli sabitleyen asma kilide sıkıştırdım. Eski asma kilidi cebime sokar sokmaz panelin kapısını açtım ve düğmeleri çevirmeye başladım.

Evin etrafında olup bitenleri, müziğin ve ışığın aniden kayboluşunu ve her yerden gelen "*Ne* oluyor *lan?"* kakofonisini fark etmemeye çalıştım. Düğmeleri çevirmeyi bitirdim, kazağımdan yeni asma kilidi çıkardım ve kapalı panele sabitledim.

Jared aptal değildi. Başka hiçbir evin elektriğinin kesilmediğini fark ettiğinde, şalteri kontrol etmek için buraya gelirdi. Ben de oradan çıktım. Hızlıca.

Jöle gibi bacaklarla koşup çitin arkasından geri kayarken anında nefes nefese kalmaya başladım. Sırtımdan aşağı bir damla ter süzüldü ve aynı anda gülmek, çığlık atmak ve kusmak istediğimi fark ettim. Az önce hangi yasayı çiğnediğimden emin değildim ama biri öğrenirse başımın belaya gireceğinden emindim. Bacaklarım sıvı sıcaklığıyla pompalanıyor, dizlerimi güçsüzleştiriyordu.

Yakalanma endişesi, gergin kaslarımı çalıların benim tarafımdan geçip garaja doğru sürükledi. Yüzümdeki kulaktan kulağa gülümsemeye engel olamadım. Yakalanmaktan korkuyordum ama ona mecazi bir tekme atma hissi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Ve tüm bunlardan sonra, artık yorgun değildim. *Sadece harikaydım.*

Alışkanlık gereği kapıların kilitli olduğundan emin oldum ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Odamın kapısını kapattım ve ışıkları kapalı tutarak Fransız kapılarına gittim ve partinin dağıldığını görme umuduyla dışarıya baktım. Ön ve arka bahçeleri taradım ve neyse ki arabalarına doğru giden birkaç kişi gördüm. Sarhoş insanları yola çıkarmanın pek de akıllıca bir fikir olmadığını düşünerek yüzümü buruşturdum.

Giderek daha fazla insanın arabalarına yöneldiğini ve bazılarının da caddeden evlerine doğru yürümeye başladığını gördüm. Jared'in elektriği geri getirebilmesinin tek yolu kilidi kesmek ya da elektrik şirketini aramaktı.

Önden arkaya doğru etrafa göz gezdirirken, gözlerim hızla gördüğüm tek ışığa takıldı. Jared yatak odasının penceresinde duruyordu, bir elinde el feneri vardı ve iki eli de başının üzerindeki pencere çerçevesinin iki yanında duruyordu.

Ve bana bakıyordu.

Kahretsin!

Nabzım yeniden hızlandı ve vücudumu kavurucu bir sıcaklık kapladı. Şeffaf, siyah perdelerim çekiliydi ama beni görebildiğinden emindim. Başını bana doğru eğmişti ve hareketsizdi... çok hareketsizdi.

Kapüşonumu çıkarıp yatağıma girerken, kapıma gelirse her şeyi inkâr etmeye karar verdim. *Belki de inkâr etmemeliyim diye* düşündüm. Nasıl olsa bu konuda bir şey yapabilecek gibi değildi. Belki de bilmesini istedim.

Dışarıda neler olup bittiğini araştırma isteğime direnerek iki dakika kadar orada yattım. Partinin dağılmakta olduğunu anlamak zor olmadı, çünkü motor sesleri mahalleyi dolduruyordu. Heyecan vücuduma yayıldı ve bana yataktan fırlayıp dans etmeye başlamamı sağlayacak kadar enerji verdi.

Ben harikayım. Ben harikayım. Kendi kendime şarkı söyledim.

Ama şarkının ortasında donup kaldım ve evin içinden gelen kapı çarpma sesiyle neredeyse nefesim kesiliyordu.

Benim evim!

Bölüm 10

"Bu da ne..." Sarsıntılar bacaklarımı kemiklerime kadar sarstı. Bu titreşimler miydi yoksa ben mi titriyordum?

Yorganın altından fırlayarak yatağın altından beyzbol sopamı aldım ve koşarak odadan çıktım. Aptalca tabancayı orada bırakmış olsam da aşağıya inmeye niyetim yoktu. Evime giren birini gerçekten duyup duymadığımı görmek için korkulukların üzerinden bakmam gerekiyordu.

Gömleksiz Jared'in köşeyi dönüp fuayeye girdiğini ve merdivenlerden yukarı uçtuğunu görünce vücudum anında tepki verdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kesinlikle kızgındı ve cinayet işlemeye hazırdı. Odama geri döndüm ve Fransız kapılarına doğru koşup kaçmaya çalışırken küçük bir çığlık attım. Jared'in planının ne olduğu ya da korkmam gerekip gerekmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama korkuyordum. Az önce evime zorla girmişti ve bu beni korkutmuştu.

"Hayır, yapamazsın!" Jared yatak odamın kapısından içeri daldı ve kapı tokmağı duvara çarptı, muhtemelen duvarı göçertti.

Kapıdan zamanında çıkmamın imkânı yoktu. Onunla yüzleşmek için döndüm ve sopayı kaldırdım. Ben daha vurmaya hazırlanamadan Jared elimden çekip aldı.

"Çık dışarı! Deli misin sen?" Yatak odamın kapısına geri dönmek için etrafından dolaşmaya başladım ama önümü kesti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa beni boğmadığına şaşırmıştım. Burnundan lav akmak üzereydi, bundan emindim.

"Evimin elektriğini kestin." Yüzüme bir santim yaklaşıp bana bakarken burun delikleri alevlendi.

"Kanıtla." Göğsümde bir step dansı oluyordu. Hayır, daha çok Paso Doble gibi.

Başını yana eğdi, dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrıldı.

"Buraya nasıl girdin? Polisi arayacağım!" *Yine* düşündüm. Bana bir faydası olmadı.

daha önce gürültü için aradığımda. Belki öldürülseydim ortaya çıkarlardı?

"Anahtarım var." Her kelimesi yavaş ve tehditkârdı.

"Evimin anahtarı sende nasıl olur?" Eğer anahtarı varsa, polisi arayabileceğimden emin değildim.

"Sen ve baban bütün yaz Avrupa'daydınız," dedi alaycı bir ifadeyle. "Postayı kim aldı sanıyorsun?"

Jared postalarımızı mı topladı? Neredeyse gülmek istiyordum. Bu kadar sıradan bir şey yapmasındaki ironi kalp atışlarımı biraz yavaşlattı.

"Baban bana güveniyor," diye devam etti Jared. "Güvenmemeliydi."

Çenemi sıktım. Babam ve büyükannem Jared'le ilişkimizin durumu hakkında çok az şey biliyorlardı. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilselerdi annesiyle konuşurlardı. Ben sızlanan biri değildim ve kurtarılmak da istemiyordum. Jared'in babama karşı hoş ama bana karşı bir canavar olması canımı yakıyordu.

"Çık dışarı," diye dişlerimi sıktım.

Beni Fransız kapılarına doğru geri itene kadar üzerime yürüdü. "Sen meraklı bir kaltaksın, Tatum. O lanet kıçını çitin kendi tarafında tut."

"Mahalleyi uyanık tutmak insanları sinirli yapıyor," diye karşılık verdim.

Jared iki elini başımın iki yanına koyarak duvara yaslanırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Adrenalinden mi yoksa onun yakınlığından mı bilmiyorum ama sinirlerim bozulmuştu. Bir şeylerin olması gerekiyordu.

Gözleri dışında her yere baktım. Kolundaki yanan fener dövmesi tamamen siyah ve griydi. Ne anlama geldiğini merak ettim. Karın kasları gerginlikten gerilmişti - en azından normalde bu kadar sert olmadıklarını umuyordum. Gövdesinin yan tarafındaki diğer dövmenin harfleri yazılıydı ve bu ışıkta okunması imkânsızdı. Cildi pürüzsüz görünüyordu ve...

Göbeğimdeki karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalışırken hava ciğerlerimi terk etti. *En iyisi onun gözlerinin içine bakmaktı.* Uzun zamandır birbirimize bu kadar yakın olmamıştık ve döndüğümden beri çok fazla burun buruna gelmiştik.

Jared de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı çünkü gözleri üzerimde sertleşti ve nefes alış verişi düzensizleşti. Bakışları boynumdan aşağı, kaşkorseme doğru kaydı ve baktığı her yerde tenim yandı.

Yeniden odaklanarak ve ifadesini düzelterek derin bir nefes aldı. "Başka kimse şikâyet etmiyor. O yüzden neden çeneni kapatıp bu işin peşini bırakmıyorsun?" Duvarı iterek uzaklaşmaya başladı.

"Anahtarı bırak." Bu yeni cesarete alışmaya çalışarak seslendim.

"Biliyorsun." İçinden güldü ve arkasını döndü. "Seni hafife almışım. Henüz ağlamadın, değil mi?"

"Bu hafta başlattığın dedikodu yüzünden mi? Hiç şansın yok." Sesim eşitti, ama kendini beğenmiş bir gülümseme patlamak üzereydi. Yüzleşmemizden ve K.C.'nin dediği gibi aramızdaki şeylerin nihayet "doruğa ulaştığının" farkına varmaktan zevk alıyordum. Şu halimize bakın. Jared ve ben üç yılı aşkın süredir odamda yalnız kalmamıştık. Bu bir ilerlemeydi. Tabii ki davet edilmemişti ama buna takılmayacaktım.

"Lütfen, sanki dedikodu yaymak zorundaymışım gibi. Bunu senin kros arkadaşların yaptı. Ve onların resimleri," diye ekledi. "Herkes kendi sonucunu çıkardı." İçini çekti ve tekrar bana doğru eğildi. "Ama seni sıkıyorum. Sanırım oyunumu hızlandırmalıyım." Gözleri kin doluydu ve ayağım onu tekmeleme isteğiyle seğirdi.

Bunu neden sürdürüyordu? "Ben sana ne yaptım ki?!" Yıllardır içimde dolaşan soru, çatlak sesimden fışkırdı.

"Neden bir şey yaptığını düşündüğünü bilmiyorum. Çok yapışkandın ve ben de buna katlanmaktan bıktım, hepsi bu."

"Bu doğru değil. Yapışkan değildim." Savunmam dağılıyordu. İkimizin arasındaki geçmişi çok iyi hatırlıyordum ve bu sözleri bende ona vurma isteği uyandırdı! Nasıl unutabilirdi ki? Çocukken, okulda olmadığımız her anı birlikte geçirirdik. En iyi arkadaştık. Annem için ağladığımda bana sarılmıştı ve Cenevre Gölü'nde birlikte yüzmeyi öğrenmiştik. "Benim sende olduğum kadar sen de benim evimdeydin. Biz arkadaştık."

"Evet, rüyanı yaşamaya devam et." Tüm geçmişimizi ve dostluğumuzu yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Senden nefret ediyorum!" Ona bağırdım ve her kelimesinde ciddiydim. İçime bir sızı yerleşti.

"Güzel!" diye bağırdı yüzüme doğru, beni sıkarak. "Nihayet. Çünkü seni görmeye dayanamayalı uzun zaman oldu!" Avucunu başımın yanındaki duvara vurarak sıçramama neden oldu.

İrkilerek kendi kendime bağırdım. *Bize ne olmuştu?* Beni korkutmuştu ama kendimi tuttum, bana zarar vermeyeceğini söyledim, fiziksel olarak değil. Bunu biliyordum, değil mi?

Beynim kaçmam, ondan uzaklaşmam için bağırıyordu. Neyse ki gözyaşı dökmedim ama sözlerinin acısı nefes alışımı neredeyse kuru kabarmaya dönüştürdü.

Jared'i bir zamanlar sevmiştim ama artık "benim Jared'imin" gittiğinden hiç kuşkum yoktu.

Derin bir nefes aldığımda gözleriyle karşılaştım. Muhtemelen gözyaşlarımı arıyor gibiydi. *Lanet olsun Onu.*

Göz ucuyla dışarıdan gelen yanıp sönen ışıkları fark ettim ve dönüp pencereden dışarı baktım. Ağzımın kenarlarında küçük, küstah bir gülümseme belirdi.

"Oh, bakın. Bunlar polis. Neden burada olduklarını merak ediyorum." Jared polislerin neden orada olduğunu ve onları kimin çağırdığını ima ettiğimi fark etmemiş olamazdı. Sanırım sonunda gürültü şikâyetime cevap vermişlerdi. Başımı çevirip ona bakarken, öfkesinden zevk aldım. Zavallı adamın yüzü sanki biri arabasına işemiş gibi görünüyordu.

Çenesini kaldırdı ve kaşlarını gevşetti. "Söz veriyorum, gelecek haftaya kadar gözyaşları içinde olacaksın." İntikam dolu fısıltısı odayı doldurdu.

Giderken ona "Anahtarı bırak," diye seslendim.

Bölüm 11

Pazar öğleden sonra, arka bahçede bronzlaşırken K.C. geldi ve verandadaki masada bir sandalyeye oturdu.

"Liam beni aldatıyor," diye ağladı. Burnunu çekerken başı ellerinin arasındaydı.

"Ne?" Başımı kaldırdığımda boğazımdan bir çığlık yükseldi. Kendimi karnımdan yukarı ittim ve onun yanına oturmak için yürüdüm.

"Dün gece onu başka bir kıza sarılırken gördüm. Görünüşe göre, bir süredir çifte dalış yapıyormuş! Buna inanabiliyor musun?" Gözyaşlarını sildi ama daha fazlası döküldü. Uzun, siyah saçları sanki bugün taranmamış gibi görünüyordu. K.C. her zaman etkileyici giyinirdi ve evden asla saçı ve makyajı yapılmadan çıkmazdı. Yüzünü kırmızı lekeler kaplamıştı, bu yüzden bir süredir ağladığını biliyordum. Muhtemelen bütün gece.

"Tam olarak ne gördün?" Sırtında daireler çizerek sordum.

"Şey," dedi gözyaşlarını silerek ve bir nefes alarak, "Loop'taydım ve o da oradaydı. Jared dün gece yarışacağını söyledi, ben de sürpriz yapmak için geldim..."

"Bekle, ne? Jared?" Kafam karışmıştı, sözünü kestim. "Sen neden bahsediyorsun? Onunla konuştun mu?" Jared'i iki gündür görmemiştim. O ve K.C. pek samimi değillerdi. *Ne oluyor be?*

"Evet... hayır," diye belli belirsiz cevap verdi. "Ona dün işte rastladım. Sinemadaydım ve o da bir film izlemek için geldi. Liam'ın dün gece yarışa katılacağını ve ona sürpriz yapmam için beni seve seve götürebileceğini söyledi."

Ugh! Gerçekten bu kadar aptal mıydı? "Bu sana biraz uygun gelmedi mi?"

"Tate, ne demek istiyorsun?" K.C. çantasından çıkardığı bir mendille burnunu silerken kafası karışmış görünüyordu. Konuşmanın odağını Liam'dan alıp, K.C.'ye çevirdiğim için anında kendimi suçlu hissettim.

Jared. Ama peşini bırakamadım.

"Jared, o iyi adam, seni aldattığını fark ettiğin erkek arkadaşına *sürpriz* yapmak için seni arabayla bırakmayı teklif ediyor. K.C., Jared Liam'ın neyin peşinde olduğunu biliyordu." Eminim erkeklerin kız arkadaşlarıyla başlarının derde girmemesi için bir kural vardır. Peki Jared bunu neden yapsın?

Şaşkın ve telaşlı görünen K.C. elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Tamam ama bu Liam'ın sadakatsiz olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Açıkçası Jared da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Her şey hakkında gerçekten çok iyiydi."

Tabii ki öyleydi. Jared Liam ve K.C.'yi ayırdı, ki bu iyi bir şeydi, ama yaptıkları kalbinin iyiliğinden kaynaklanmıyordu. Kesinlikle K.C.'yi korumuyordu. Peki onun amacı neydi?

"Pekâlâ," diye teklif ettim, "Liam'ın düzenli olarak aldattığından nasıl emin olabiliyorsun? Onunla konuştun mu?"

"Evet," diye neredeyse fısıldadı. "Jared'in arabasından inmiştim. Sadece davetle girebildiğiniz için beni aldı ve Liam'ı aramak için dolaştık. Onu arabasına yaslanmış, süper seksi kıyafetler giymiş, gerçekten seksi görünen bir kızla gördüm. Öpüşüyorlardı ve elleri kızın her yerindeydi. Hata yoktu." Çenesi sallanmaya başladı ve gözleri tekrar yaşlarla doldu, ben de çantasından daha fazla mendil çıkardım.

Sözlerine şöyle devam etti: "İşin içine girdik ve o kız aylardır takıldıklarını söyledi! Aylardır! Midem bulandı. O adama bekaretimi verdim ve şimdi gidip cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kontrol olmam gerekiyor." Ağlamaya devam etti, ben de o ağlarken elini tuttum.

Liam bana her zaman saygılı davranmıştı ve K.C. için biraz kalbim kırılmıştı. Yıllarca birlikte takılmıştık ve bu kasabada dostum diyebileceğim çok az insan vardı. Şimdi ise güvenilemeyecek bir kişi daha olmuştu. İnsanlar söz konusu olduğunda ben bıkkındım ama K.C. öyle değildi ve onun incinmesinden nefret ediyordum. Tamamen gafil avlanmıştı.

Yine de iki şey güvenle varsayılabilir: Jared muhtemelen Liam'ın kendisini aldattığını *bir* süredir biliyordu ama şimdiye kadar müdahale etmedi *ve* K.C.'nin Liam'dan ayrılması beni kışkırtmaya çalışmasında bir amaca hizmet etti.

"Aptalca bir soru sormaktan nefret ediyorum ama yarış nasıldı? Liam kazandı mı?" *Muhtemelen yarışmamıştı. Jared'in onu Loop'a götürmek için yaptığı bir başka numara.*

"Bir süre kaldık ama Jared yarıştı, Liam değil."

Aynen öyle. "Nasıl olur? Onun kıçının toz içinde kaldığını görmek senin için iyi olabilirdi." Onun ruh halini hafifletiyormuş gibi görünmeye çalıştım ama gerçekten bilgi istiyordum.

"Dün gece yarışmadığı ortaya çıktı. Jared yanlış anlamış." El salladı.

Tamamlandı. Hazırlan.

"Ama Jared Liam'ın gelecek hafta kadroda olmasını sağlayacağını ve onu benim için yeneceğini söyledi." K.C. sanki bu onu daha iyi hissettirecekmiş gibi küçük bir kahkaha attı.

"İyi olacak mısın?" On yedi yaşına geldiğinizde iki yıllık bir ilişkinin sona ermesinin üstesinden gelmek zaman alacaktı.

"Eminim... eninde sonunda. Jared gerçekten çok ilgiliydi ve beni eve erken getirdi. Sanırım böyle korkunç bir zaman geçirdiğim için kendini kötü hissetti. Gerçekten Tate, biliyor olsa bile bana bir iyilik yaptı." Sandalyesinde arkasına yaslanarak bir mendil daha çıkardı.

K.C. bir süre kaldı. Güneşin altında uzanıp birbirimizi neşelendirmeye çalıştık. Belli ki bekaretini ve iki yılını o çapkına verdiği gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu ve ben de okulun ilk haftasını pek de iyi geçirmemiştim.

Liam K.C.'yi aldatmıştı. Hâlâ aklım almıyordu. Eğer bir lise aşkının uzun ömürlü olması için bir neden varsa, o da Liam ve K.C.'ydi. Öyleyse neden Jared'in tüm bu olaylardaki rolüyle meşguldüm? K.C. açıkça iyi olduğuna inanıyordu ama ben onun bir planı olduğunu biliyordum. Onu ondan uzaklaştırmaya çalışsam beni dinler miydi?

K.C. gittikten sonra, etrafı temizlemek ve bitkileri sulamak için verandaya geri döndüm. Avrupa'dan aldığım ama sadece evde giyecek kadar cesur olduğum küçük kırmızı bikinimi giyerek hortumu aldım ve iPod yuvamın hoparlörlerini açtım. Çiçeklerin ve çalıların üzerine buğuyu tutarken *Chalk Outline* kulak tırmalayıcı bir sesle geliyordu.

Kalçalarım ve omuzlarım sallanırken, başım müziğin içinde kayboldu.

Birkaç meyve ağacı, çalılar ve çeşitli bitki ve çiçeklerle birlikte küçük arka veranda alanımızı süsledi. Arnavut kaldırımı ve gül kokuları vahamızı harika bir sığınak haline getirmişti. Hava güzel olduğunda, babam ve ben yemeklerimizin çoğunu burada yerdik ve sık sık hamakta kitap okurdum. Kuşlar, rüzgâr ya da havlayan köpekler çok fazla gürültü yarattığından ev ödevi yapmak mümkün değildi.

çok fazla dikkat dağıtıcı.

Köpeklerden

bahsetmişken.

Heyecanlı havlama sesleri müziği delip geçerek ilgimi çekti. Çok yakındı, yan komşum gibi. *Kapat.*

Deli adam!

Jared ve ben bu küçük çılgın Boston Terrier'i on iki yaşındayken bulduk. Babam çok sık gidiyordu ve büyükannemin alerjisi vardı, bu yüzden Jared onu eve götürdü. Köpek deliydi ama tamamen sevimliydi. Ona Madman adını verdik. Karşıdan karşıya geçmeye çalışmadan önce bilerek karşıdan gelen arabaları beklediğine yemin edebilirim. Büyük köpeklerle kavga etmek çocuk oyuncağıydı ve heyecanlandığında inanılmaz yüksekliklere zıplardı... ki bu çok olurdu.

Suyu kapattım ve Jared'in arka bahçesini benimkinden ayıran çite doğru yürüdüm. Ahşap paneller arasındaki boşluktan gözlerimi kısarak baktığımda içimin parladığını hissettim. Madman'i tekrar gördüğüm için kalbim ısındı.

Küçük köpeklerin yaptığı "havladığında zıplama" olayını yaptı ve arka bahçede koşmakla zıplamak arasında gidip geldi. Artık teknik olarak Jared'in köpeği olsa da, kalbimde küçük adam hala kısmen benimdi.

Bakmak -tamam, gözetlemek- için küçük bir delik buldum. Jared görüş alanıma girdi ve son karşılaşmamızı hatırlayarak irkildim. Madman'in yakalaması için minyatür et parçaları atmaya başladı. Köpek onları yalayıp yuttu ve başka bir lokma için endişeyle kuyruğunu salladı. Küçük hayvan sersemlemiş ve iyi bakılmış görünüyordu.

Jared diz çöktü ve elindeki son et parçasını uzattı. Madman yaklaştı ve ikramı mideye indirdikten sonra avucunu yaladı. Jared gülümseyip gözlerini kapatırken Madman arka ayakları üzerinde durup sahibinin yüzünü yaladı. Jared sırıttı ve ben de onu gerçekten mutlu görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Gülümsemesi midemi bulandırdı ama başka tarafa bakamadım.

Jared'in gerçekten insan gibi göründüğü bu nadir sahnede kalbim sıkışırken, gözlerim onun çıplak sırtına ve tenindeki soluk yara izlerine takıldı. Geçen gece odamda üstsüzken bunu görmemiş olmam tuhaftı ama ışık loştu, sanırım kaçırmışım.

Belirli bir düzende dağılmamış, kaslı ve pürüzsüz sırtını kaplayan yaklaşık beş kadar yara vardı. Biz çocukken onda yoktu. Daha önce duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım.

onun sakatlanmasıyla ilgili. Hiçbir şey bulamadım.

O anda Apocalyptica'nın ağır çelloları hoparlörlerimden titreşti ve Madman'in kafası bana doğru döndü. Geri çekilmeye karar vermeden önce bir an donakaldım. Tekrar havlamaya başladı ve çitleri tırmalayan pençelerin sesi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Madman yıllardır dinlediğim bu heavy metal çello müziğini çok seviyordu. Görünüşe bakılırsa hatırlıyordu.

Hortumu yerden kaptım, çit panellerinin sallandığını duyunca tekrar düşürdüm. Arkamı döndüğümde Madman'in gevşek tahtalardan birine tırmanıp son sürat üzerime geldiğini görüp güldüm.

"Hey, dostum!" Diz çöktüm ve heyecandan kıvranan küçük köpeği kucağıma aldım. Soluk soluğa nefesi yüzümü ısıtıyordu ve salyaları oldukça iğrençti. Ama beni gördüğü için mutluydu ve ben de rahatlayarak gülümsedim. Beni unutmamıştı.

Jared'in sesiyle durdum. "Bu, gürültüsüyle tüm mahalleyi rahatsız eden parti bozan değil mi?"

Öfkem alevlendi. Onun müziğimle bir sorunu yoktu, sadece benimle vardı.

Kafamı kaldırdım ve Jared'in alaycı bakışlarıyla karşılaştım. Kaşlarını kaldırarak sinirli görünmeye çalışıyordu ama bundan zevk almadığı sürece benimle ilgilenmeyeceğini biliyordum. Çitin tepesinden sarkıyordu, vücudu ona yükseklik veren bir şeyin üzerine tünemişti.

Orospu çocuğu. Ondan neden nefret ettiğimi hatırlamam neden hep bir iki saniyemi

alıyordu? Parlak kahverengi saçları darmadağındı.

Buna bayıldım.

Çikolata gözleri güven ve yaramazlıkla parlıyordu. Buna

bayıldım.

Sıkı kolları ve göğsü, teninin nasıl bir his olduğunu merak etmeme

neden oldu. Buna bayıldım.

Bana ne kadar kötü olduğunu unutturdu.

Bundan nefret ederdim.

Gözlerimi kırpıştırarak dikkatimi yeniden Madman'e odakladım ve siyah beyaz kürkünü uzun, yatıştırıcı okşamalarla okşadım. "Shelburne Fall'un gürültü yönetmeliği saat 22.00'ye kadar yürürlüğe girmiyor," diye açıkladım ve görünmez saatime baktım. "Gördün mü? Bolca zaman var."

Madman şakacı bir şekilde parmaklarımı kemirmeye başladı ve ben başımı salladım, bunca zaman sonra kaldığımız yerden nasıl devam edebildiğimize inanamıyordum. Jared'le aramız açıldığından beri köpeği görmesi konusunda ona baskı yapmamıştım. Madman'in son birkaç yıldır benimle kurduğu tek temas bugünkü gibi kazalardı. Ama döndüğümden beri onu hiç görmemiştim ve bir yıl sonra bile bana sanki dün birlikteymişiz gibi cevap veriyordu.

Jared hâlâ çitin diğer tarafında durmuş, sessizce bizi izliyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama bir yanım neden köpeği hemen geri almaya çalışmadığını merak ediyordu. Ziyaret etmemize izin vermesi neredeyse *hoş* bir davranıştı.

Ne kadar uğraşsam da yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamadım. *Ne oluyor be?* Lanet köpek beni gördüğüne o kadar sevinmiş görünüyordu ki göğsüm sessiz kahkahalarla sarsıldı. Madman dışında hiç evcil hayvanım olmamıştı ve son birkaç haftadır yalnız kaldıktan sonra sanırım biraz sevgiye ihtiyacım vardı. Eğer bir köpeğin ilgisi bana bunu yapabiliyorsa, babam eve geldiğinde onu gördüğüme ne kadar sevineceğimi hayal bile edemezdim.

"Madman, gel." Jared havladı ve beni küçük ütopik dünyamdan şok ederek çıkardı. "Ziyaret sona erdi." Islık çaldı ve Madman'in geçebilmesi için tahtayı geri çekti.

"Bunu duydun mu?" Boğuldum, dudaklarım titriyordu. "Hücrene geri dön, küçük adam." Köpeğin yüzümü yalamasına izin verdim ve sonra onu nazikçe itmeden önce arkasını okşadım. Jared tekrar ıslık çaldı ve Madman çitten geri koştu.

"Jared, burada mısın?" diye seslendi bir kadın. Jared sese döndü ama başını sallamadı ya da cevap vermedi.

"Tate, sen misin tatlım?" Jared'in annesi Katherine, çitin üzerinden görebilmek için üzerinde durduğu şeyin üzerine çıktı.

"Hey, Bayan Trent." Tembelce el salladım. "Sizi gördüğüme sevindim." Annesi omuz hizasındaki kahverengi saçları ve şık bluzuyla harika görünüyordu. Onu son gördüğümden çok daha iyiydi. Son bir yıl içinde ayık kalmış olmalıydı.

Büyürken sık sık, akşamdan kalma olduğu için duş alma zahmetine katlanamayan saçlarını ve sağlıklı beslenemediği için donuk görünen cildini dağınık at kuyruğu şeklinde görürdüm.

"Sen de." Gözleri gerçek bir tatlılıkla parladı. "Ve ikinizi tekrar konuşurken görmek çok güzel."

Tabii ki hâlâ birbirimizin gırtlağına sarıldığımızı bilmiyordu. Görünüşe göre Jared ve benim ortak bir noktamız vardı. Aileyi bu döngünün dışında tuttuk.

"Neden birkaç günlüğüne bana gelmiyorsun? Seninle hasret gidermek ve yılın nasıl geçtiğini görmek isterim."

"Hadi ama, şimdi olmaz." Jared'in yüzü hoşnutsuzluktan iki büklüm olmuştu, bu da beni çok sevindirdi.

"Kulağa harika geliyor Bayan Trent. Bırakın da üzerime bir şeyler giyeyim." Jared'in gözleri sanki bikinili olduğumu yeni fark etmiş gibi üzerimde gezindi. Bakışları hem çok uzun hem de yeterince uzun değildi, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

"Peki." Jared içini çekti ve gözlerini kaçırdı. "Ben gidiyorum zaten." Bunu söyledikten sonra adımlarını hızlandırdı ve evin içinde kayboldu. Üzerimi değiştirmek için odama ulaşmadan önce, motorunun gürültüsünü ve lastiklerin sesini duydum.

Bölüm 12

"Peki evde olduğum iki hafta boyunca seni neden görmedim?" Seyahatimi ve son sınıf planlarımı konuştuktan sonra Katherine'e sordum.

Kendisi için biraz daha kahve doldurdu. "Birkaç ay önce biriyle tanıştım ve onunla çok sık kalıyorum.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım ve o da bunu görmüş olmalıydı. Başını salladı ve bana pişman bir gülümseme verdi.

"Sanırım kulağa kötü geliyor," diye teklif etti. "Jared'i bu kadar çok yalnız bırakmam. Benim işim, onun okulu, işi ve dahil olduğu onca şey arasında birbirimize pek rastlamıyoruz. Kendi başına daha mutlu olduğunu düşünüyorum ve..."

Fazla açıklama yapması ve düşüncesini tamamlayamaması, oğluyla olan ilişkisinden duyduğu hayal kırıklığı hakkında her şeyden daha çok şey söylüyordu.

Ve neden onun evde olmasını gereksiz kılacak kadar

meşguldü? "Ne demek 'dahil olduğu onca şey'?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Haftanın birkaç günü garajda çalışıyor, yarışlara katılıyor ve sonra da başka işleri oluyor. Neredeyse hiç eve gelmiyor, geldiğinde de genelde uyumak için geliyor. Ama onu takip ediyorum. Geçen yıl Noel'de ikimize de yeni telefon aldığımda, onunkine bir GPS uygulaması yükledim, böylece her zaman nerede olduğunu biliyorum."

Tamam, bu garip değil.

"Başka hangi yükümlülükleri kastettiniz?" Ben sordum.

"Ah," dedi gergin bir gülümsemeyle, "geçen yıl sen gittiğin sıralarda burada işler epey kötüye gitmişti. Jared her saat dışarıdaydı. Bazen eve bile gelmiyordu. Benim... içmem...

Jared'in davranışlarının yarattığı stresle daha da kötüleşti." Durakladı ve omuzlarını silkti. "Ya da belki benim içmemle davranışları daha da kötüleşti. Bilmiyorum. Ama yaklaşık bir ay rehabilitasyona girdim ve detoks aldım."

Sekiz yıldır bu sokakta yaşadığımdan beri Jared'in annesinin alkol sorunu vardı. Çoğu zaman işlevseldi, işe gidebiliyor ve Jared'i idare edebiliyordu. Üç yıl önce o yaz babasını ziyaretten döndükten sonra Jared değişmiş ve Jared'in annesi kaçışı daha sık şişede arar olmuştu.

"Başı biraz belaya girdi ve sonra toparladı. Ancak ikimiz için de adımlar atılması gerekiyordu."

Dinlemeye devam ettim, ne yazık ki Jared'in hayatına bu nadir bakışla fazla ilgiliydim. Hâlâ "diğer yükümlülüklerini" açıklamamıştı ama daha fazla kurcalamayacaktım.

"Her neyse, birkaç ay önce biriyle görüşmeye başladım ve hafta sonları Chicago'da onunla kalıyorum. Jared'in çok işi var ve bana ihtiyacı olduğunu hissetmiyorum. Okul gecelerinin çoğunda burada kalıyorum ama o hafta sonları beladan uzak durması gerektiğini biliyor."

Evet, sefahatini başka bir yere götürmek yerine eve getirdi.

Bazı insanlar Jared neredeyse bir yetişkin olduğu için onun gerekçelerini mantıklı bulabilirdi, ama ben yargımın oluşmasına izin verdim. Onu ne kadar sevsem de, Jared'in büyürken yaşadığı pek çok mutsuzluk için onu suçluyordum.

Hikayenin tamamını bilmiyordum ama Jared'in babasının iyi bir adam olmadığını anlayacak kadarını duymuştum. Jared iki yaşındayken, ben daha bu mahallede yaşamaya başlamadan önce onu terk etmişti. Katherine oğlunu neredeyse tamamen yalnız büyütmüştü ama evliliği sırasında içki sorunu yaşamaya başlamıştı. Jared on dört yaşındayken babası aradı ve Jared'in yazın gelip kendisini ziyaret edip edemeyeceğini sordu. Jared mutlulukla kabul etti ve sekiz haftalığına gitti. Ancak ziyaretten sonra soğuk ve acımasız bir şekilde geri döndü. Annesinin sorunu daha da kötüleşti ve Jared tamamen yalnız kaldı.

Jared'in benimle olan sorununun o yazla bağlantılı olduğunu içten içe hep biliyordum.

Gerçek şu ki, Katherine'e içerlemiştim. Ve Jared'in babasıyla hiç tanışmamış olmama rağmen ona da içerliyordum. Jared'i incittiysem sorumluluğu üstlenirdim ama onun nefretini hak edecek ne yapmış olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Öte yandan ailesi onu açıkça terk etmişti.

Ona yara izlerini sormak dilimin ucundaydı ama bana söylemeyeceğini biliyordum.

Onun yerine, "Babasını görüyor mu?" diye sordum.

Bana baktı ve o anda kendimi Çok Gizli bölgeye girmiş gibi hissettim. Tek söylediği "Hayır," oldu.

***

Ertesi gün ilk derste, doğrusal yaklaşımlar hakkında notlar alırken
K.C. Mesajı görüntülemek için ekranı gizlice kaydırırken, Calculus'a olan dikkatimi tamamen kaybettim.

Jared dün gece bana mesaj attı.

Sertçe yutkundum. Cevap vermeye fırsat bulamadan bir mesaj daha gönderdi.

İyi olduğumdan emin olmak istedi. Gördün mü? O kadar da kötü değil.

Ondan ne istiyordu ki? K.C. güzeldi. Kesinlikle güzeldi. Aynı zamanda benim en iyi arkadaşımdı ve bu onun için bir faktör olmalıydı.

Ben de mesaj attım: **Bir şeylerin peşinde!**

Belki, belki de değil. diye cevap verdi**.**

Öğle yemeğine kadar K.C.'den son haberim bu oldu. Fizik, Beden Eğitimi ve Fransızca dersleri bulanık bir şekilde geçerken ona tekrar mesaj atma dürtüsüyle savaştım.

"Hey," dedi öğle yemeğimizi almak için sırada

buluştuğumuzda. "Hey, konuş benimle."

"Dediğim gibi, nasıl olduğumu görmek için mesaj attı ve ondan sonra birkaç mesaj daha attık. Sadece beni kontrol etmesinin hoş olduğunu düşündüm."

Onun iyi biri olduğunu mu düşünüyordu? Ödemeyi yaptıktan sonra kuyruktan çıktık ve dışarıya doğru yol aldık, bu arada ben K.C.'nin Jared'in bir pislik olduğu konusunda hemfikir olmaktan nasıl olup da onun "iyi" olduğunu düşünmeye geçtiğini anlamaya çalışıyordum.

"Eee?" Umurumda değilmiş gibi görünmek için kendimi zor tutuyordum. "Siz ikiniz ne hakkında konuşmuş olabilirsiniz ki?

ondan sonra?"

"Oh, çok değil... evinin elektriğini kesmen dışında mı?!" Gülüp geçti ama düşündüğüm kadar eğlenmediğini söyleyebilirim. Belki de ona kendim söylemediğim için kızmıştı.

"Um, evet." Kelimeler için savaşıyordum. Jared beni ona mı şikâyet etmişti? "Göt herifin partisi çok gürültülüydü, ben de kapattım." Boğazımı temizledim. Yüksek sesle söylemek kulağa pek hoş gelmiyordu.

Bir piknik masasında yerimizi aldık ve yemeklerimizi yemeye başladık. Sessiz kaldı ama ısırıklar arasında bana baktığını fark ettim.

"Ne?" Sinirlenerek sordum. "Bana oyunu oynamamı söylemiştin, unuttun

mu?" "En azından önce kapatmasını istedin mi?"

"Hayır." Daha çok gıcırtılı bir soru gibi çıkmıştı. "Şey, evet. Başka bir olayda yaptım." Yargılanıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım.

"Peki nasıl sonuçlandı?" Elinde su şişesiyle durakladı.

"İşbirliği yapmıyordu. Ben de panik yarattım ve 'polisler' diye bağırdım. Ondan sonra insanlar gitti." Başımı arkaya eğdim ve gözleriyle karşılaşmamak için biraz su yuttum. O geceyle hâlâ gurur duyuyordum ama K.C.'nin bunu komik bulmadığı açıktı.

Onun yerine gözlerini devirdi. "Tate, onun oyununu oyna dediğimde şunu kastetmiştim-"

"*Onun* oyununu oyna demek istedin!" Ağzımdan kaçırdım. "Onu iyilikle öldürmemi söylemedin. Onu mu savunuyorsun?" Burada ne olmuştu böyle? Sanki Alacakaranlık Kuşağı'ndaydım ve K.C.'nin cesedi yakalanmış.

"Tek söylediğim Jared'in seninle konuştuğu." Sesi sakindi, benimkinin tam tersiydi. "İşte bu kadar. Şimdi kabadayı gibi görünüyorsun. Onun iki partisini dağıttın, arkadaşının burnunu kırdın ve aynı arkadaşının taşaklarına diz çöktürdün."

Harika! Lanet olası harika! Kurban gibi mi görünüyor?

"Hikâyenin tamamını anlatmıyor," diye mırıldandım. "Ben giyinirken kızların soyunma odasına girmiş."

K.C. kaşlarını çattı, kafası karışmış görünüyordu. "Seninle sadece konuştu, değil mi? Sana dokunmadı mı?" Neyse ki sonunda benim için biraz endişelendiğini gösterdi. Kafasını koparmaya hazırdım.

"Bana saldırmadı tabii ki," diye savunmaya geçtim. Bir an için ona evime zorla girdiğini söylemeyi düşündüm, ama bu sadece onu cevaplayacağı sorularla ona geri gönderecekti... *kendi* yöntemiyle.

"Sorunları var," diye kabul etti K.C., "ama sana söyledim, ikinizin arasında halledemediğiniz bir şeyler var. Ben onun o kadar da kötü bir adam olduğuna ikna olmadım."

Alnımda boncuk boncuk terler belirdi ve derin bir nefes aldım. "K.C., Jared kötü haber. Bunu biliyorsun. Yani gerçekten, o bir pislik ve onun için bahaneler üretmeni istemiyorum. O buna değmez."

Omuz silkti, muhtemelen tartışmak istemiyordu ama kesinlikle pes etmek de istemiyordu. Tartışma bitmişti ve ben ilk defa en iyi arkadaşımı boğazlamak istedim. Hemen hemen tek arkadaşımı.

"Cumartesi gecesinden beri Liam'la hiç konuştun mu?" Tavuklu sandviçimden bir ısırık koparmadan önce konuyu değiştirdim.

"Hayır, umurumda da değil," diye kestirip attı ve telefonuna odaklandı.

"Hı hı," diye mırıldandım, ikna olmamıştım. Liam ve K.C. tanıdığım diğer tüm çiftlerden daha uzun süredir birlikteydi. K.C.'nin onun ihanetini ve onu kaybetmeyi umursamadığı fikrini kafamda oturtmakta zorlanıyordum. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen onu affedemezdim ama bu acıtmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Selam, Tate. Nasılsın?" Ben Jamison yanımdaki banka oturdu, her zamanki gibi iyi görünüyordu. Hiçbir ortak noktamız yoktu ama sevimliydi ve beni güldürüyordu.

"Merhaba. Ben iyiyim. Sen?" Son zamanlarda Ben'le birkaç kez konuşmuştum. Soyunma odasında Jared ve benim hakkımda çıkan dedikoduları fark etmemiş gibiydi.

"Ben iyiyim..." "İyi" kelimesini sanki gerginmiş ve bir sonraki söyleyeceği şeyi arıyormuş gibi uzattı. "Sen yokken Los Aztecas adında bir Meksika restoranı açıldı ve merak ediyordum da acaba bu hafta seni yemeğe çıkararak daha önce sana çıkma teklif etmediğim için özür dilememe izin verir misin?" Kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha fırladı. Son derece dürüsttü.

"Şey..." Kelimeler aradım. "Randevumuzda bir pislik olmayacağını nereden bileceğim?" Ona meydan okudum. K.C. yanımda kıkırdadı.

Ben'in gözleri gülümsedi ve alt dudağını ısırdı, belli ki kafasında bir şeyler dönüyordu. Defterinden bir kağıt parçası çıkardı ve yazmaya başladı. Yaklaşık bir dakika sonra kâğıdı bana uzattı ve yürüdü. Omzunun üzerinden bir kez baktı ve kazanan bir gülümsemeyle dönüp kafeteryada gözden kayboldu.

"Ne yazıyor?!" K.C. tavuk dürümünden bir ısırık almadan önce elimdeki nota baktı.

Açınca hemen gülümsedim. Bir sözleşme yazmıştı.

Kimi İlgilendiriyorsa,

Tatum Brandt'i yemeğe götüreceğime söz veriyorum. O güzel, akıllı ve sevimli biri. Evet derse kendimi şanslı saymalıyım.

Eğer bir pislik gibi davranırsam, o zaman ben aptal, beyinsiz bir pisliğim. Bu notu gören herkes, gerekli her şekilde misilleme yapma iznine sahiptir.

Okuldaki En Çekici, Esprili, Zengin Süper Kahraman, Ben

Jamison

Notu K.C.'ye uzattım ve kahkahaları sırasında yemeği tükürmemeye çalışmasını izledim. Üç saniye geçmeden bir mesaj aldım.

Bu gece, 7'de seni alayım mı?

Bunu düşünmem için bana fazla zaman vermiyordu, değil mi? Döndüğümden beri babamın arabasını kullanıyordum, bu yüzden ona geri mesaj attım ve onunla orada buluşacağımı söyledim. İstediğim zaman gitme seçeneğim olmasını tercih ederdim.

Kulağa hoş geliyor! O da hemen karşılık verdi.

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum ve K.C. merakla bana bakıyordu.

"Eee?" diye sordu ağzı dolu bir şekilde.

"Beni bu akşam yemeğe çıkaracak." Gerçek bir randevuya çıkacağım için heyecanlı olsam da

ses tonu kibirliydi. Ben iyi birine benziyordu ama o etraftayken kalbimin daha hızlı atmadığını fark ettim. Öyle olması gerekmiyor muydu? "Onunla yedide buluşacağım."

Yurtdışında okurken birkaç kez çıkmıştım ama hiçbiri arkadaştan öteye geçmemişti. Ben'le farklı ilgi alanlarımız vardı ama son zamanlarda erkekler kapıma dayanmış değildi. Onunla bir kez çıkabilirdim. Belki beni şaşırtırdı.

"Bu harika. Bu akşam eve döndükten sonra beni ara. Nasıl gittiğini duymak istiyorum." K.C. muhtemelen gördüğüm ilgi konusunda hâlâ endişeli olduğumu biliyordu. Uzun süre insanlara güvenmedikten ve küçük çevrem dışında görmezden gelindikten sonra, sınıfımdaki en yakışıklı çocuklardan birinin bana çıkma teklif etmesi fikri kafamı bulandırmıştı.

Paranoyak! Kendimi azarladım.

Ancak son söylentiden sonra ortalık sakinleşmiş gibi görünüyor. Görünüşe göre, Mr. Drama öğretmeni Fitzpatrick, son sınıf öğrencisi Chelsea Berger ile bir randevuda yakalanmıştı, yani ben eski haberdim... şimdilik.

Bölüm 13

Ben'le akşam yemeği, tabiri caizse havayı temizlemesiyle başladı.

"Senin hakkındaki o saçmalıklara hiç inanmadım, Tate. Kabul ediyorum, ilk başta gülenlerden biri de bendim ama bir süre sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için sana bakmam ya da sınıfta nasıl davrandığını görmem yeterliydi." Sodasından bir yudum aldı ve ekledi, "Ayrıca, bitlenmek için fazla temiz görünüyorsun."

Başımı salladım ve bu aptalca söylentilere gülümsedim. "O zaman benim hakkımda farklı düşünen birkaç kişiden biri olursun. Ama dürüst ol. Seni etkileyen havluyla çekilmiş fotoğrafımdı, değil mi?"

Ben gülerken neredeyse elindeki cipsi yutacaktı. Son birkaç yılın tüm saçmalıklarını unutmak şu anda en iyi fikir gibi görünüyordu. Jared bir dramdı. K.C. dramdı. Ben'in rahat olmasını istedim. Bu gece sadece eğlenmek istiyordum.

Enchiladas yedik ve eğer bir Meksika-Suşi restoranı açarlarsa bir daha asla başka bir yerde yemek yemeyeceği şakasını yaptı. Suşi hayranı olmasam da bu komik konsepte burun kıvırdım.

"Peki neden bana çıkma teklif ettin?" Yemeğimizden kalan cipslerden birini salsa sosuna batırdım ve bir ısırık aldım.

"Dürüstçe mi? Uzun zamandır bunu yapmak istiyordum. Ama hiç cesaret edemedim. Sen benim ölmeden önce yapılacaklar listemdesin."

Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değildim. "Nasıl yani?" Bu randevu er ya da geç bitebilirdi.

"Hani şu 'ölmeden önce mutlaka yapmalıyım' türünden listelerden biri. Seni daha iyi tanımam gerekiyordu. Hep ilgimi çekmiştin. Sonra sen Avrupa'dan döndüğünde

Okulun ilk günü seni aklımdan çıkaramadım."

Onu dinlerken gözlerimi kısmıştım. Ben'in bana aşık olduğunu bilmediğim için lisenin büyük bir bölümünde başımı öne eğmiştim. Jared bana hiç açılmasaydı okul ne kadar farklı olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

"Demek bunca yıldır dedikodulardan korkup kaçtın? Ne korkaksın." Alaycı bir şekilde azarladım. Beni şaşırtan şey, iğnenin dudaklarımdan bu kadar kolay çıkmasıydı. Onun yanındayken gergin değildim ve omuzlarım gevşemişti. Bunun aynı zamanda onun ne düşündüğünü umursamadığım anlamına geldiği de aklımın bir köşesinde duruyordu.

Eğildi, dolgun dudakları yukarı kalktı. "Umarım bu gece bunu düzeltiyorumdur."

"Şimdiye kadar çok iyi."

Restorandan çıktık ve şehir merkezinde dolaşırken gülüştük, üniversite planlarımızdan bahsettik. Arabalarımıza dönerken, beni öpmek için eğildiğinde nefesimi içime çektim. Şaşırtıcı bir şekilde dudakları yumuşak ve nazikti ve sıcaklığı ona doğru eğilmemi sağladı. Kollarını bana doladığında ellerimi göğsüne koydum ve dilini ağzıma zorla sokmaya çalışmadı. Güvenliydi... rahattı.

Kesinlikle olması gerektiği gibi değil.

K.C.'nin bahsettiği, etkilendiğiniz bir erkeğe yakın olmanın verdiği heyecanın hiçbirini yaşamamıştım. Kesinlikle liseli kızlar ve düşmüş meleklerle ilgili kitaplarda okuduğum türden bir heyecan değildi. Ve etrafımdayken hissettiğim türden bir sıcaklık da değil.... *hayır!*

Düşünce trenimi olduğu yerde durdurdum. *Bu cazibe değil,* dedim kendime. Bu sadece yüzleşmenin getirdiği adrenalin. Vücudumun *ona* verdiği tepki kontrol edebileceğim bir şey değildi.

"Seni arayabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Evet." Kafamın başka bir adamla meşgul olmasından biraz utanarak başımı salladım.

Onunla tekrar vakit geçirmek istiyordum. Belki bu gece kıvılcım çakmamıştı ama stresliydim ve o bir şansı daha hak ediyordu. Belki de sadece zaman gerekiyordu.

Ben arabadan inmeden önce arabama binmemi bekledi. Telefonumu kaptığım gibi aceleyle K.C.'ye mesaj attım ve randevumun ayrıntılarını paylaştım. Çekiciliğimle ilgili hafif bir şüphe duysam da

iyi vakit geçirdi ve onunla iyi haberleri paylaşmaktan heyecan duydu.

Ben de gelebilir miyim?

Eğlendin mi? diye sordu.

Evet, ama konuşmak istedim... yüz yüze. *Bütün konuşmayı mesajlaşarak yapacak değilim.*

İyi biri miydi?

Evet! İyiydi. Endişelenme. Sadece biraz heyecanlıydı ve konuşmak istiyordu. Sabırsızlığım neredeyse arabayı çalıştırmama ve cevap almadan evine gitmeme neden oluyordu.

Geç saate kadar çalışmak zorundayım. Yarın dersten önce görüşür müyüz? Verdiği cevap karşısında omuzlarım hafifçe çöktü. İşine yakındım ama onu orada rahatsız edecek değildim.

Evet, böyle iyi. İyi geceler. Ben de karşılık verdim.

İyi geceler! Eğlenmene sevindim.

Tam o sırada bir motosiklet motorunun gümbürdeyerek arabamın yanından geçtiğini ve ileride U dönüşü yaptığını duydum. Caddenin diğer tarafında, yaklaşık elli metre ötede, K.C.'nin çalıştığı Spotlight Sinemaları'nın önünde durdu. Jared'i görünce parmaklarım karıncalandı ve diğer her şey durdu. Motoru çalışır halde bırakıp arkasına yaslandı ve iki yanındaki kot pantolonlu bacaklarıyla motosikleti yerinde tuttu. Siyah kapüşonundan telefonunu çıkardı ve mesaj yazıyor gibi görünüyordu... ve bekliyordu.

Bir dakika geçmeden, K.C. tiyatrodan zıplayarak çıktı ve koşarak ona yaklaştı. Eğildi ve onun koluna dokundu.

Kutsal ana oğlu...

Nefes almakta zorlanıyordum. *Şu anda ne görüyorum ben?*

Kızın ona gülümsemesini izledim. O da ona sırıttı ama ona dokunmadı. Onunla çok samimiydi. Kaskını çıkarıp birkaç kelimeyle ona uzattı. Benim aldığım türden sırıtmalar ya da tehditkâr bakışlar almıyordu. Kaskı alıp kendi kafasına geçirmeden önce parmaklarını adamın dağınık saçlarında gezdirdi. Adam onun için kayışları bağladıktan sonra kadın onun arkasına tırmandı ve kollarını karnına doladı.

Onlar yanımdan hızla geçerken ben hemen koltuğuma çöktüm. İkisi de babamın arabasını biliyordu ama fark etmeyeceklerini umuyordum. Ne de olsa durup "merhaba" diyecek değillerdi.

İğneler derimin yüzeyini kazıyordu ve kulaklarım çınlıyordu. Gözyaşlarıma karşı savaşırken boğazım ağrıyordu.

K.C.'yi kazanmıştı.

K.C. geç saate kadar çalıştığı konusunda yalan söylemişti.

Kollarını ona dolamıştı.

En çok hangisine üzüldüğümden emin değildim.

Bölüm 14

Arabamda itiraf etmek istemediğim kadar uzun süre oturduktan sonra, araba kullanacak kadar sakinleşmiştim.

Eve varmam ve ön verandama çıkmam için geçen süre boyunca K.C. ile çeşitli iç konuşmalar yaptım ve Jared'e yönelik, en sevdiğim küfürleri de içeren monologlar seçtim. Kendi kendime konuştukça daha da sinirleniyordum. Çığlık atmak, ağlamak, balonlu naylonların üzerinde tepinmek; şu anda hepsi kulağa hoş geliyordu.

Ne düşünüyordu ki? Jared onu kandırmış olsa bile, en iyi arkadaşını incitmeye değer miydi?

Jared'in hamlesinin ne olduğunu şimdi tahmin ediyordum. Arkadaşımı bana karşı kışkırtmaya çalışıyordu. K.C. Jared'in bana yaptıklarının farkındaydı ama onu da etkilemişti. Erkek arkadaşının onu aldattığını onun dikkatine sunmuş ve sonra da parçaları toplamak için üzerine çullanmıştı. Başka nasıl bu kadar zayıf fikirli olabilirdi ki?

Jared'in onu kullandığını bilmesi gerekiyordu. Ama bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki?

Aptalca bir şey yapmamak için kendimi meşgul tutarak Calculus ödevimi bitirdim, Hükümet için verilen okumayı tamamladım ve buzdolabını ve dolapları son kullanma tarihi geçmiş yiyeceklerden temizledim. Kendi kendime konuşmayı nihayet bırakacak kadar çok işle kendimi yorduktan sonra, banyo yapmak için yukarı çıktım.

Küvetten çıktıktan yaklaşık bir saat sonra Jared'in motosikletinin sesi sokağımızdan geliyordu. Pencereden bakmak için yataktan fırladım. Saatin gece yarısını gösterdiğini fark edince, onu K.C. ile görmemin üzerinden üç saat geçtiğini hesapladım.

Üç lanet saat! Ne yapıyorlardı?

Eve yalnız geldi. En azından bu iyiydi.

Garaj yoluna girdiğinde, başka bir aracın farlarının yaklaştığını fark ettim.

evinin önünde aniden durdu. Jared bisikletinden atladı ve kaskını çıkardı ama elinde sabit tuttu. Arabanın içindekilerle buluşmak için kaldırıma doğru koştu. Sürücü ve yanındaki yolcu arabayı çoktan boşaltmış ve Jared'le burun buruna gelmişlerdi.

Bu da ne?

Jared sadece boy olarak değil, yapı olarak da onların üzerinde yükseliyordu. On dört yaşındayken de uzun boyluydu, şimdi ise iki metreyi aşmış olmalıydı. Yüzlerine bakma şekline bakılırsa, bu adamlar onun arkadaşları değildi.

Daha iyi görebilmek için çift kapıyı açtım. Jared kaskı aralarındaki boşlukta sallıyordu ve diğer çocuklar bağırarak onun suratına doğru ilerlemeye çalışıyorlardı. "Siktir git" ve "aş bunu" kelimelerini yakaladım. Birbirlerine yüksek sesle ve rahatsız edici bir şekilde havlamaya devam ettiler.

Birdenbire nefesimi tutmakta zorlandım. Tartışmaları kontrolden çıkıyor gibiydi. *Polis çağırmalı mıydım?*

Her ne kadar onun alanına girmeye çalışsalar da Jared geri çekilmedi. Yine de ihtimaller ona karşıydı. *Kahretsin, Jared. Çık oradan.*

Adamlardan biri onu itti ve ben irkildim. Tepki gösteren Jared adamın yüzüne doğru yürüdü ve adam geri çekilmek zorunda kalana kadar vücuduyla onu itti.

O anda Madoc'un GTO'su caddede hızla ilerleyerek durdu. Yabancılar onun arabasından inip kendilerine doğru koştuğunu görür görmez Jared'a yumruk atmaya başladılar. Jared kaskını elinden kaçırdı ve kask yere düştü.

Jared çocuklardan birine saldırdı ve bir MMA dövüşü gibi yer seviyesine düştüler. Her iki çocuk da çimenlerin üzerinde yuvarlandı, yumruklaştı ve vuruştu.

Telefonumu yataktan kaptığım gibi odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı koştum. Girişteki masanın çekmecesini açarak, babamın evde yalnız olduğum zamanlarda orada bulundurmamı söylediği Glock-17'yi aldım.

Kapının tokmağını tuttum. *Polisleri mi arayacaktım yoksa dışarı mı çıkacaktım?* Polisler gelmeden bu iş bitmiş olacaktı. *Boş ver.*

Kapıyı açtım ve verandaya çıktım. Çocukların hepsi Jared'in ön bahçesindeydi, Madoc ve Jared rakiplerinin üzerine binmiş, onları yumruklayarak yok ediyorlardı. Kalbim

Ekranı yumrukluyordum ama başka tarafa bakamıyordum. Jared'in kazandığını fark ettiğimde beni dışarı koşturan aciliyet hissi azaldı.

Önümde cereyan eden dövüşün büyüsüne kapılmışken Jared'in iğrenç ulumasını duyunca gözümü kırptım. Dövmeli, yaşlı bir adam olan rakibi bir bıçak çıkarmış ve kolunu kesmişti. Elimde silah merdivenlerden aşağı koştum ve Jared'in kaskına atlayıp adamın kafasına vurduğunu gördüm. Diğer adam yere yığıldı, inliyordu ve alnından kan damlıyordu. Bıçak yan tarafındaki çimlerin üzerinde duruyordu. Jared ayağa kalktı ve neredeyse bilinci yerinde olmayan adamın üzerine eğildi.

Madoc yumruğunu rakibinin karnına bir kez daha indirdi ve onu omzunun üzerinden savurarak Honda'sının yanına, yere düşürdü.

Jared sol pazusunu sıkarken rakibini kanlar içinde ve güçlükle hareket eder halde yerde bıraktı. Siyah kapüşonunun kolu kana bulanmıştı ve kesildiği yer parlıyordu. Endişeli gözlerim o kolun üzerindeki ele kaydı. Parmak uçlarından sürekli kırmızı bir akıntı damlıyordu. Gidip ona yardım etmek için kısa bir dürtü duydum ama direndim. Nezaket sadece yüzüme geri dönecekti. O ve Madoc'un acile gitmesi gerekecekti ama okul gecesi olduğu için Jared'in annesi evde *olmalıydı*.

Honda'ya doğru yürüyen Jared kaskını başının üzerine kaldırdı ve sağır edici bir gürültüyle ön cama indirdi. Aynı hareketi bir kez daha tekrarladı ve ön cam kullanılamaz hale gelene kadar tekrar tekrar kırdı.

Eve doğru geri dönerken Jared yerde yatan adamın yanında durdu. "Artık Loop'ta istenmiyorsun." Sesi alçak ve gergindi. Ses tonu ürkütücü derecede sakindi.

Orada öylece durmaktan başka bir şey yapamıyordum, az önce tanık olduğum manzara karşısında şoktan felç olmuştum.

Madoc ikinci adamı almak için eğildiğinde dikkati bana yöneldi. "Jared," diye uyardı. Jared, onun bakışlarını takip ederek gözlerini bana çevirdi.

Biraz geç fark ettim ki elimde bir silahla duruyordum... açıkta... iç çamaşırlarımla. Three Days Grace tişörtüm ve kırmızı erkek şortum beni örtüyordu ama dardı. Ayaklarım çıplaktı ve saçlarım sırtımdan aşağı sarkıyordu. Sağ elimde sıkıca tuttuğum Glock, emniyeti açık bir şekilde yanımda asılı duruyordu. *Emniyet açık mıydı? Evet, emniyet açıktı... Sanırım.*

Madoc'un burnu kanıyordu, şüphesiz yine kırılmıştı ama bana sırıttı. Jared... tehlikeli görünüyordu. Beni inceledi, koyu renk gözleri ve sert kaşları beni zaten hissettiğimden daha savunmasız hissettirdi. Bakışları temkinli bir şekilde vücudumda gezinirken ellerini yumruk yaptı.

Sonra da elimdeki silaha. Ondan ısı dalgaları halinde yayılan enerjiyi hissedebiliyordum.

Ben aptal bir kızım! Ona gerçekten yardım etmek istemiş miydim?

Kaşlarımı kaldırdım ve sinirli görünmek için dudaklarımı büzdüm. Bu dramı sokağımıza getirecek kadar aşağılık bir herif! Dönerek hızla verandamın basamaklarını çıktım ve ön kapıyı arkamdan kapattım.

O gece silahı yatak odama götürdüğümde kendimi neyden koruduğumdan emin değildim. Lanet bir silah o kahverengi gözleri rüyalarımdan uzak tutamazdı.

Bölüm 15

Ertesi sabah erkenden bilgisayarımdan gelen baloncuk sesi, gelen bir arama olduğunu haber veriyordu.

Aramayı açtıktan sonra uykulu bir sesle "Selam baba," dedim.

"Günaydın, Balkabağım. Görünüşe göre seni uyandırdım. Bugün uyuyor musun?" Sesi endişeli geliyordu.

Dizüstü bilgisayarımdaki saate baktığımda saatin altı buçuğu gösterdiğini gördüm. "Lanet olsun!" Yorganı üzerimden atarak dolabıma koştum. "Baba, bu gece eve geldikten sonra seninle konuşabilir miyim? Otuz dakika içinde laboratuvarda olmam gerekiyor."

Salı ve Perşembe günleri, ikinci sınıftaki akıl hocam ve Kimya öğretmenim Dr. Porter için en iyisiydi, bu yüzden Bilim Fuarı araştırmam üzerinde biraz daha fazla çalışmak için o sabahları laboratuvara gitmeyi tercih ettim.

"Evet, tabii, ama benim için oldukça geç olacak... ya da aslında erken. Dinle, sana büyükannenin bu gece geleceğini söylemem gerekiyordu."

Kafamı dolabın kapısından uzattım ve bir iniltiyi bastırdım. "Baba, bana güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun? Burada tek başıma gayet iyiydim." Neredeyse yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum. Önceki geceden, K.C.'den ve ardından kavgadan kalan her şey beni o kadar etkilemişti ki bir şeyleri yumruklamaktan başka bir şey istemiyordum.

"Sana tamamen güveniyorum... ama büyükannen güvenmiyor." Güldü. "Tek başına olman onu endişelendiriyor, o yüzden birkaç günlüğüne, belki de bir haftalığına gelip sana yardım edebileceğini söyledi. Ne de olsa hâlâ reşit değilsin ve *Banliyödeki Seks Köleleri* gibi haber programlarını izleyip duruyor. Endişeleniyor."

Babam ve annesi üç ay boyunca neredeyse tek başıma yaşamam fikrinden nefret ediyorlardı, ama benim

Son senemde kendi okulumda olma arzum galip geldi.

Dar bir kot pantolon giydim, başıma uzun kollu menekşe rengi bir tişört geçirdim ve dolaptan çıktım.

"Eğer onu rahatlatacaksa, ama gördüğünüz gibi ben iyiyim," diye iç geçirdim.

"Aslında yasaların bu konuda ne dediğinden bile emin değilim. Beladan uzak duruyorsun, değil mi?" Siyah babetlerimi giyerken gözlerini bana dikti. Babam çoğu konuda sakindi ama bana Almanya'dan ebeveynlik yapmaya çalışmak onu çileden çıkarıyordu. Son iki hafta içinde yedinci kez konuşuyorduk. Aradaki zaman farkına rağmen bu bir başarıydı.

"Elbette." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Birkaç sokak serserisini vurmak için evden kaçmaya "beladan uzak durmak" denebilirse..." "Ve birkaç hafta içinde on sekiz yaşında olacağım. Artık reşit bile sayılmam."

"Biliyorum." Babam yorgun bir şekilde nefes verdi. "Tamam, gitmene izin vereceğim. Sadece bu akşam büyükannene yemek için evde ol."

"Evet, efendim. Yarın sabah seni ararım. Olur mu?"

"Sonra konuşuruz. İyi günler, Balkabağım." Ve telefonu kapattı.

***

Evden çıkmadan önce aldığım kahvaltı barı ve meyve suyu kutusu laboratuvar çalışması sırasında beni idare etti, ancak ilk zille birlikte açlık sancıları başladı. K.C.'nin bu sabah gelmediği ya da mesaj atmadığı gerçeğiyle birleşince, dersten önce otomattan bir şeyler almak için sinirli bir şekilde koridordan kafeteryaya koştum.

Bu sabah konsantrasyonum beş farklı yöne uçuyordu. Dün gece malzeme almak için hırdavatçıya gitmeyi unutmuştum, bu yüzden bu sabah yapmak istediğim araştırma çok azdı. Bir beheri kırdıktan ve Bunsen brülörüyle neredeyse elimi yaktıktan sonra, kendimi öldürmeden önce laboratuvardan çıktım.

Sabahtan beri dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Motosikletin üzerinde K.C.'nin bacaklarının Jared'in kalçalarına sarıldığı görüntüler bana saldırmaya devam etti. "Ya dün gece olsaydı?"

O bıçak Jared'in kolu yerine boynunu ya da karnını kesmiş olsaydı ne olurdu diye düşündüm.

Köşeyi dönünce hemen durdum.

Ne? NE!

K.C. kafeteryanın kapısının yanındaki sarı duvara yaslanmış, Jared ise ona doğru eğilmişti. K.C.'nin kolunu başının üstündeki duvara dayamıştı ve Jared başını eğerek dudaklarını K.C.'nin dudaklarına birkaç santim yaklaştırdı. Jared'in başparmağı kalçasını tutarken onu usulca okşadığında, giydiği beyaz bluz bir parça teni ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı.

Dudaklarına karşı bir şeyler söyledi ve K.C.'nin göğsü derin nefeslerle inip kalktı.

Hayır.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve vücuduma sıcaklık yayıldı. Sonunda onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalamasını izledim. Yavaşça vücudunu ona doğru çekti ve kollarını boynuna doladı. Mide bulantısı boğazımda yükseldi ve gözlerim yandı. K.C. sanki bir açık büfedeymiş ve tüm tatlıların tadını teker teker çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

Orospu!

Bekle, ne? Ona K.C.'den daha fazla olmasa bile en azından eşit derecede kızgın olmalıydım. Jared onu takip etmişti ve bunun bana zarar vermek için olduğunu kesinlikle biliyordum. Neden Jared'ın ondan uzak durmasını değil de benim ondan uzak durmamı istiyordum?

Neyse ki neredeyse herkes çoktan sınıfa girmişti. Aksi takdirde, büyük bir gösteri yaparlardı. Onların tek izleyicisi bendim.

Onlara tekrar baktığımda, Jared'in dudakları hâlâ onu yutuyordu. Boynuna geçmeden önce ağzını kemirdi ve ondan bir zevk iniltisi elde etti. Gözleri kapalıydı ve alt dudağını ısırarak onun ellerinde oyuncak olduğunu gösteriyordu. İyi öpüşen birine benziyordu ve göğsümdeki ağrıyla nefesim kesilmişti. Dudaklarını kızın kulağının arkasına gömdüğünü gördüğümde irkildim.

Oh, Tanrım.

İkinci zil çaldı. Sınıfa gitmek için bir dakikamız vardı. K.C. bu kesinti karşısında sıçradı ve kıkırdadı. Jared burnunun ucuna dokunmadan önce ona sırıttı. K.C. sınıfa koşmak için döndüğünde, Jared onun kıçına hafif bir tokat attı.

Köşeden hızla geri döndüm. Eğer onu takip etmediyse, o zaman bu tarafa geliyordu. Gösterilerine tanık olduğumu bilmesini kesinlikle istemiyordum. Öfkem onun açlığını besliyordu ve onun yanında soğukkanlılığımı kaybetmek istemiyordum.

"Hey, dostum." Kafeteryanın kapısından içeri dalan Madoc'un sesini duydum. "O muydu? Kaçan K.C. mi? Onu henüz dinlemediniz mi?"

Ayak sesleri yaklaşırken Jared küçük bir kahkaha attı. "Yapmadığımı kim söylüyor?"

Sertçe yutkundum.

"Çünkü bir kızı becerdikten sonra onunla hiç görülmedin. İsimlerini unutmadan önce prezervatifin çıkmasını beklediğinden bile şüpheliyim."

Jared, saklandığım karanlık kapının karşısındaki merdivenlerin hemen önünde durdu. Kaşlarını şaşkınlıkla birleştirdi. "Peki ya sen?" diye sordu savunmacı bir tavırla, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak. Beyaz tişörtü ve siyah termali gövdesinden bolca sarkıyordu.

"Evet, evet. Biliyorum." Madoc gözlerini devirdi, önceki geceden morarmıştı. Burnu sargılı değildi ama kesikti. "Sadece söylüyorum, bir kızı yatağa atmak için hiç bu kadar uğraşmak zorunda kalmamıştın."

"Acelem yok. Bununla bir süre oynamak isteyebilirim." Jared omuz silkerek merdivenleri tırmanmaya başladı ama durup Madoc'a döndü, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ki Madoc sözünü kesti.

"Tate çok kızacak," Madoc'un sesi eğleniyor gibiydi ve adımı duyunca koşmak istedim.

Jared kesin bir ifadeyle, "Bütün mesele bu," dedi.

"Demek plan buydu." Madoc sonunda oyunun sonunu anlayarak başını salladı.

Boğazım düğümlendi ve ağzım kurudu. Onun benim en iyi arkadaşım, neredeyse tek arkadaşım olduğunu ve onu kaybetmenin beni perişan edeceğini biliyordu. Gerginlik çeneme yayıldı ve tiksintiyle başımı salladım. Benden bu kadar çok mu nefret ediyordu?

"Dün gece bana destek olduğun için tekrar teşekkürler." Jared merdivenlere dönmeden önce çenesini Madoc'a doğru salladı.

Madoc konuştu. "Bu şey, Tate ile..." Jared durdu ve tekrar döndü. Madoc devam etti, "Bunu neden yapıyoruz? Daha önce de sorduğumu biliyorum ama bana hiçbir şey söylemiyorsun. Anlamıyorum."

Jared'in gözleri kısıldı. "Bence sen her şeyin ötesine geçiyorsun. Ben söylemeden onunla uğraşıyorsun, neden umursuyorsun ki?"

Madoc gergin bir kahkaha attı. "Bu benimle ilgili değil. O kızı asla düşman edinmek istemedim. Dün gece bizi desteklemeye hazırmış gibi dışarı çıktı. Ateşli, atletik, sert ve silah kullanabiliyor. Sevilmeyecek nesi var?"

Jared merdivenlerden inerek Madoc'un bir üst katında durdu. Arkadaşına bakarken kara kaşları çatılmıştı. "Ondan uzak dur.

Madoc ellerini kaldırdı. "Hey, dostum, endişelenme. Burnumu kırdı ve taşaklarıma tekme attı. Bence o gemi çoktan kalktı. Ama sen onu istemiyorsan, neden başkası şansını denemiyor? "

Jared kelime arıyormuş gibi durakladı. Sonra bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Artık onun yoluna çıkmayacağım. Eğer okuldaki her erkekle çıkmak ve sevişmek istiyorsa, istediği gibi eğlenebilir. Benden bu kadar."

"Güzel, çünkü dün gece Ben Jamison'la çıktığı söyleniyor." Madoc'un ses tonu bu haberi vermekten biraz fazla memnun gibiydi. Jared'in kaşları birbirine yaklaştı, tabii bu mümkünse. Karanlık bakışlarına eşlik eden sert ifadesi onu zorlu biriymiş gibi gösteriyordu.

"Sorun değil," dedi ama çenesi sıkılı kalmıştı. "Daha az umursayamazdım. Hepsi ona sahip olabilir."

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Merdivenleri tırmanmayı bitirdi ve gözden kayboldu. Madoc koridorda ilerleyip kendisi de gözden kaybolmadan önce bir süre Jared'in ardından baktı.

Boğazımdaki bıçaklanma hissi, serbest bırakılmalarını isteyen gözyaşlarına teslim oldu. En yakın kadınlar tuvaletine koştum ve kendimi bir kabine kilitledim. Sırtım duvara yaslandı ve popom yere inene kadar aşağı kaydım. Dizlerime sarılarak kendimi gözyaşlarıma teslim ettim. Çöküşüm sessizdi, sefalet boğazımdan değil içimden sökülüp atılmıştı. En kötüsü de kızgın mıydım, üzgün müydüm, çaresiz miydim yoksa perişan mıydım bilmiyordum. Derin feryatlar bedenimden sessizce geliyordu ama gözyaşlarım bir nehir gibi yanaklarımdan aşağı akıyordu.

Jared mutsuzluğumdan şeker gibi zevk alıyordu. Beni defalarca kurtlara yem etmiş, neden olduğu mutsuzluktan zevk almıştı. Arkadaşım Jared tamamen gitmiş, yerine soğuk bir canavar bırakmıştı.

Son sözleri de beni kızdırdı. Beni özgür bırakıyordu, çıkmama *izin* veriyordu. *Bu ne cüret!* Eskiden arkadaşım olan bu çocuğa olan hastalıklı ve çarpık bağlılığımda, bana gösterdiği ilgi beni yine de *biraz* rahatlatıyordu. Olumsuz bir ilgi olsa bile, en azından varlığımı bir şekilde kabul ediyordu. Belki de hâlâ yoluma çıkma zahmetine katlanıyorsa, benden bir parçayı da yanında taşıyor olabilirdi. *Ama* söylediği gibi *işi bitmişti*.

Ayağa kalktığımda Jared'in bu hafta beni gözyaşlarına boğacağına söz verdiğini hatırladım. İşini iyi yapmıştı ve daha Salı günüydü. Gözlerimi silerken, sikin yetenekli olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

***

"Bu sabah seni beklettiğim için özür dilerim," diye özür diledi K.C. bacağını piknik masasının bankının üzerinden kaydırırken. Öğle yemeğine de geç kalmıştı. "Bana dün geceyle ilgili her şeyi anlat!" Sesi plastik gibiydi, sanki heyecanı çaba gerektiriyordu. Aklı başka yerdeydi.

Dün gece diye düşündüm. Aklıma gelen ilk görüntü o ve Jared'in motosiklet üzerindeki halleri, ardından da bu sabahki öpücük oldu. Aklıma gelen ikinci şey ise tanık olduğum kavgaydı. Jared'in dün gece rakibini döverken sergilediği süper korkutucu figür, bu okuldaki insanların onun etrafında sıraya girmesinin nedeniydi. Bazıları onun yörüngesinde olmak isterken diğerleri saygılı bir mesafeyi korudu. Bazıları onun tarafından tanınmak isterken, diğerleri fark edilmedikleri için kendilerini şanslı sayıyorlardı.

"Dün gece mi? Neden önce sen gitmiyorsun?" Suyumu yudumlarken göz ucuyla ona baktım. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranma fikrini aklımdan geçirdim ama o ve Jared duygularımı kontrol edemeyeceklerdi. Bunun bir karara bağlanması gerekiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" K.C.'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Gotchya.

"O zaman bana yalan mı söyleyeceksin? Seni gördüm. Seni ve onu dün gece motosiklette ve bu sabah da kafeteryada gördüm." Dudaklarımı büzdüm ve elimdeki peçeteyi masaya fırlattım.

"Tate, işte bu yüzden sana söylemedim..."

"Bana ne söyleyeceksin? Beni inciten adamla yattığını mı? İkinizin arkamdan güldüğünüzü mü?" Sesim çatallaştı ama bağırmaya başlamadığım için minnettardım.

"Öyle bir şey değil."

Beni incitmek istemediğini biliyordum ama bunu dinleyemezdim. Hiçbir mazeret yoktu. Öfkenin sıcaklığı mantığımı gölgeledi. Çok kızmıştım ve onun da benim kadar kötü hissetmesini istiyordum.

Zorbalar böyle yaratılır diye düşündüm ama yine de saldırmak iyi hissettirdi ve bunu *yapmak* istemedim. Dur.

Küçük, kindar bir kahkaha attım. "Biliyor musun, sanırım Jared'e beni yıllar boyunca tüm bu dramadan kurtardığı için teşekkür etmeliyim. Güvenemeyeceğim arkadaşlar ve beni sadece kızdıracak erkekler. Onunla ne yapıyorsun?"

Sorumu duymazdan geldi. "Jared seni neyden koruyor? Ne demek istiyorsun?"

Lanet olsun. Neden umurunda olsun ki? Öylece çekip gitmeliydim ama yapmadım.

"Madoc bana her ikisinin de birinci sınıftaki tüm potansiyel randevularımı nasıl

batırdıklarını anlattı.
ikinci sınıftayken. Tüm dedikoduları onlar başlattı ve arkadaş edinme ya da erkek arkadaş edinme umutlarımı mahvettiler."

"Şimdi de Madoc'u mu dinliyorsun?" Suçlayıcı bir ses tonuyla bana vurdu.

"Mantıklı görünüyor, değil mi? Madoc en iyi arkadaşı hakkında yalan söylemez. Jared'in kızacağını düşünseydi bana söylemezdi. Bence ikisi de kendileriyle gurur duyuyor."

Jared'in zevki, en iyi arkadaşımla ona olan nefretim ya da onunla olan ilişkisi yüzünden kavga etmemden kaynaklanacaktı. Boğazımdaki acı dolu yumru daha da büyüdü. Sakinleşmek ve bunu düzeltmek istiyordum ama çekip gitmemek için her türlü mantığa sahip olmam gerekiyordu. Bana ihanet etmişti ama aynı zamanda her şeyde yanımda olmuştu. İlk sorun işaretinde kaçmamayı ona borçluydum.

"K.C." Birkaç nefes aldıktan sonra devam ettim, "Bunu kabul edemem. Eğer Jared'le çıkacaksan..." Sanırım Jared'le K.C.'nin evinde karşılaşmaktan ya da çifte randevuya çıkmaya çalışmaktan endişelenmemeliyim. Başarılı olursa zaten arkadaşımı kaybederim. Ona kendisini kullandığını söylemeliydim ama bu sadece onu kızdırırdı. "Ona güvenmiyorum ve bu

değişmeyecek."

K.C. gözlerimin içine baktı. "Ve biz arkadaşız. Bu asla değişmeyecek."

Ona hâlâ çok kızgınken tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Buna değer mi?" diye sordum. "Ondan nefret ettiğimi bildiğin halde onunla çıkmaya?" Bu neden bu kadar önemliydi? Onun için gerçekten bir şey ifade ediyor muydu?

Sıkı bir gülümseme sundu, gözleri kısıktı. "Onun hakkında hissettiklerini hak ediyor, ama bu nefreti taşımanın sana ne faydası oldu?"

Sinirlenerek başımı salladım. İnanın bana, eğer ondan kurtulabilseydim, kurtulurdum.

Aklını kullanması için son bir çaba. "Jared'in büyük bir oyuncu olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu okulda ve diğer birkaç okulda da bir sürü kızla birlikte oldu."

"Evet *anne*, onun geçmişinin farkındayım. Ben kolay bir hedef değilim,

biliyorsun değil mi?" "Hayır, ama Jared iyi bir nişancıdır," diye tersledim.

İkimiz de birbirimize baktık ve güldük. Arkadaşlığımızın bugün için güvende olduğunu fark ettiğimde göğsümdeki gerginlik azaldı.

"Akşam yemeğine gel. Kızlar gecesine ihtiyacımız var," diye sordu K.C. bir yandan portakal soyarken.

"Hayır, yapamam." Çok yorgundum ve dürüst olmak gerekirse her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordum. "Bugün büyükannem geliyor. Seni de davet ederdim ama eminim arayı kapatmak isteyecektir. Onu görmeyeli bir yıldan fazla oldu. "

"Evet, doğru." O anda bir mesaj aldı. Mesajı açtığında, sanki özel bir şakanın tadını çıkarıyormuş gibi bir kulaktan diğerine sırıttı.

Onu izlediğimi fark edince özür dilercesine gülümsedi ve yemeye devam etti. Kafeteryanın pencerelerine bakarken Jared'i içeride, elinde telefonuyla masasında otururken gördüm. Bana sırıttı ve bizi izlediğini anladım.

Ve orta parmağımla sahte bir gözyaşı sildim. Tekrar.

Bölüm 16

Öğleden sonra erken saatlerde vücudumdan her beş dakikada bir esneme sesleri yükseliyordu. Uyandırma çağrısı, laboratuvar, Jared, K.C. ve Madoc arasındaki bölümler, banyodaki hıçkırık seansı ve öğle yemeğindeki kalpten kalbe konuşmadan sonra vücudumun bir süreliğine kapanmaya ihtiyacı vardı. Bir ders daha aldıktan sonra eve gidip uyuyabilirdim. Şanslıysam Temalar'da film izliyor olurduk. Jared'in bu dersi benimle paylaştığını hatırladığımda ise omuz ve boyun kaslarımda yeniden bir gerginlik hissettim.

Ben oturduktan sonra Nate Dietrich masama doğru yürüdü ve eğildi. "Hey, Tate, bu hafta sonu benimle dışarı çıkmaya ne dersin?"

Kendime gülmekten başka bir şey yapamadım. Bu adam geçen hafta koridorda yanımdan geçti ve kasıklarını bana doğru tuttu. "Hayır teşekkürler, Nate." Kıvırcık kahverengi saçları ve ela gözleriyle biraz sevimliydi ama tahammül edilemeyecek kadar aptaldı. Eğer olgunlaşmamış bir şaka yapmıyorsa, o zaman olgunlaşmamış şaka *kendisiydi*.

"Oh, hadi ama. Bana bir şans ver." Uzun, şarkılı sesi yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi geliyordu.

"İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum." Bilinçli bir göz teması kurdum ve ona gözlerimle bir uyarı gönderdim. Kendimi idare edebildiğim artık kesinlikle bir sır değildi. Bu uyarıyı dikkate almalıydı. Defterimi açıp notlarıma bakarken, bu konuşmanın bittiğini anlamasını umuyordum.

"Seni anlamıyorum." *Anlamadım. Dediğim gibi, çok aptalca.* "Geçen hafta soyunma odasında Trent'e verdin ve sonra Jamison'ın seni dışarı çıkarmasına izin verdin. Muhtemelen onun için de vazgeçtin." Daha da eğildi ve elini kolumda gezdirdi.

Vücudumdaki her sinir elektriklenmişti. Bu adamın kafasını Niagara Şelalesi'ne rakip olacak kan akışını başlatacak kadar sert bir şekilde dizime indirmek istiyordum.

"Git," diye homurdandım, hâlâ notlarımı incelemeye çalışıyordum. "Bu sana son uyarım." Yapamadım

Ona bakmak bile, karşılaşmanın bana hissettirdiği kadar iğrençti. Herkesin benim adi bir atılmış olduğumu düşünmesi fikri duvarların üzerime çökmesine neden oldu. Her ne kadar bu benim için normalmiş ve buna alışkınmışım gibi davranmaya çalışsam da, yine de kendimi bok gibi hissediyordum. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü önemliydi.

"Jared haklı. Buna değmezsin," diye fısıldadı Nate hırlayarak.

"Otur, Nate." Derin ve emredici ses ikimizi de irkiltti.

Kafamı kaldırdığımda Jared'in Nate'in arkasında durduğunu ve ona ölümcül bakışlarını fırlattığını gördüm. Jared'in kaşlarını çatmasının ilk kez bana yönelik olmadığını fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Jared her zamanki gibi tek başına bir orduyla başa çıkabileceği izlenimini verdi.

Nate yavaşça arkasını döndü. "Hey, dostum, alınma. Eğer onunla işin bitmediyse..." Nate omuz silkti ve Jared'in yolundan çekildi.

"Onunla bir daha konuşma." Jared'in sesi eşitti ama gözleri tehditkârdı.

Ne oluyor be?

"Git." Jared çenesini salladı ve Nate az önce kovulmuş gibi oradan ayrıldı.

Acı bir iç geçirdim. Ne cüretle kendi yarattığı bir sorunu gidermeye çalışırdı? Hepsi, şu ya da bu zamanda, onun yüzünden bir sürtük olduğumu düşünmüştü. Onun istediği de bu değil miydi? Taciz edilmem ve rahatsız edilmem onun zorbalığının amacı değil miydi? Onun eziyetlerinden ve oyunlarından bıkmıştım, seğiren yumruklarımdaki ona vurma isteğini bastırdım. İşte o zaman Jared'i incitmek istediğimi fark ettim. Onu gerçekten incitmek.

Senden nefret ediyorum.

Duygularım rahatlamış bir öfkeye dönüştü. "Bana iyilik yapma," diye ısırdım, gözlerinin içine bakarak. *Onu* bir kez olsun incitmenin verdiği tatmin harika hissettirecekti. "Sen sefil bir pisliksin Jared. Ama sanırım ailem benden nefret etseydi ben de sefil olurdum. Baban seni terk etti, annen de senden kaçıyor. Ama onları kim suçlayabilir ki, değil mi?"

Jared irkildi ve hemen içimin titrediğini hissettim. Ne yapıyordum ben? Bu ben değildim! Boğazımda safra birikti. *Az önce ona ne söylemiştim?* Tatmin olmak için bekledim ama olmadı.

Sessiz kaldı ve gözleri öfke ve çaresizlikle bana dikildi. Az önce ona yaptığım şeyi silmemin hiçbir yolu yoktu. Duygularını gizlemiş olsa da, yüzünün buruştuğunu görmüştüm.

Zorbalar böyle yaratılır.

Bilerek ona sevilmediğini ve istenmediğini hissettirdim. Ona yalnız olduğunu söyledim. Bana yaptığı onca şeye rağmen kendimi hiç terk edilmiş ya da yalnız hissetmemiştim. Her zaman beni seven, güvenebileceğim biri vardı.

"Pekâlâ, sınıf." Bayan Penley kapıdan içeri girdi ve beni korkuttu. Jared hiçbir şey söylemedi ve koridordan geçerek yerine oturdu. "Lütfen pusulalarınızı çıkarın ve doğunuza bakın. Ben 'başla' dediğimde lütfen malzemelerinizi alın ve bugünkü tartışma için o kişinin yanına oturun. Masaları yan yana ya da yüz yüze taşımaktan çekinmeyin. Başlayın."

Biriken gözyaşlarımı kırpıştırırken, Doğu'm yanıma gelmeden önce ancak nefes alacak zaman bulabildim.

"Hey, güzel kız." Kafamı kaldırdığımda Ben'in çoktan yanıma geldiğini ve boş bir masa aradığını gördüm.

Bugün değil. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve derin bir nefes aldım. Ben ve ben dün geceki randevumuzdan beri konuşmamıştık ve ben bunu şimdiye kadar fark etmemiştim. "Selam, Ben." *Bir saat daha dayan,* diye mırıldandım kendi kendime. Müziğime, yatağıma ve kesinlikle büyükanneme ihtiyacım vardı.

"Ben iyiyim. Şimdi." Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve ben de zayıf bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.
Mutlu bir adamdı ve birlikte olması kolaydı. Bunu ona verirdim.

Bayan Penley sınıfa, "Pekâlâ millet, geçen derste Güney'e yaptığınız gibi, lütfen kendinizi Doğu'ya tanıtın," diye talimat verdi. Geçen derste olduğu gibi herkes inledi, çünkü zaten hepimiz birbirimizi hemen hemen tanıyorduk.

"Biliyorum, biliyorum." Öğretmen herkesi susturmak için ellerini salladı. "Yapacağınız üniversite mülakatları için iyi bir alıştırma olacak. Kendinizi tanıtmanın yanı sıra, bu kez birbirinizi tanımak için en sevdiğiniz anınızı paylaşmanızı istiyorum. Devam edin."

Bayan Penley zaten sohbetle çalkalanan sınıfta dolaşmaya başladı. Ben'e baktım ve ikimiz de zamanımızı harcamak isteyeceğimiz son şey buymuş gibi homurdandık.

"Merhaba." Elini uzattı, ben de gözlerimi devirip başımı sallayarak elini tuttum. "Benim adım Benjamin Jamison. En sevdiğim anım lisedeki ilk golümü atmam. As takımda olduğumu ve kalabalığın çok daha yoğun olduğunu bildiğimden, inanılmaz bir duyguydu."

Böyle bir anıya sempati duymamak zordu. Tüm seyirciler ona tezahürat yaparken, bahse girerim kalp çarpıntısı olmuştur.

"Merhaba, benim adım Tatum Brandt." El salladım ve kendimi bir filmde AA sahnesindeymişim gibi hissettim, bir sonraki sahnede ona "Ben bir alkoliğim" diyecektim. "Ve en sevdiğim anım..." Gözlerim hemen Jared'a ve ardından masaüstüme kaydı. Bu özel anı benim için paha biçilemezdi ama bunu kendime itiraf etmekte zorlanıyordum. Belki de yalan söylemeliydim, ama o zaman neden saklayan ben olmalıydım? "Sanırım seninki kadar büyük bir olay gibi görünmeyecek ama... Bir keresinde mezarlıkta piknik yapmıştım."

Ben'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" Merakla bana baktı. "Peki bu neyle ilgiliydi?"

"Peki." Sertçe yutkundum. "Annem ben on yaşındayken vefat etti ve ben onu mezarlıkta ziyaret etmeye korktum. Bu beni gerçekten korkutuyordu. İki yıl boyunca gitmeyi reddettim. Onun o şekilde toprağın altında olması fikrinden nefret ediyordum. O zamanlar arkadaş olduğum bir çocuk bize öğle yemeği hazırladı ve bir gün beni mezarlığa götürdü. Beni nereye götürdüğünü fark ettiğimde çok kızmıştım ama bana annem orada olduğu için mutlu olmam gerektiğini söyledi. Orasının şehirdeki en güzel, en sessiz yer olduğunu söyledi. Gerçekten anlayışlı ve sabırlıydı. Annemin mezarının yanında oturduk ve öğle yemeğimizi yedik, getirdiği radyoyu dinledik. Beni hemen güldürdü. Yağmur başladıktan sonra bile bir süre kaldık. Şimdi orası gitmeyi en sevdiğim yerlerden biri. Onun sayesinde." Yüzüm acıyordu ve tüm hikâye boyunca sırıttığımı fark ettim.

Jared ne kadar berbat bir hale geldiyse ve şimdi ben ne kadar berbat bir hale geldiysem, o anıya hâlâ değer veriyordum. O gün benim için yaptıklarını her düşündüğümde gülümsedim. Bana annemin bir parçasını geri vermişti.

"Vay canına. Benim touchdown hikayem şimdi biraz sığ görünüyor." Ben ona anlattıklarımla gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

"Gol hikayeni sevdim. Keşke benim de daha fazla golüm olsaydı." "Peki, bu

çocukla hâlâ arkadaş mısınız?" Ben sordu.

Odanın diğer ucundaki Jared'e baktığımda bakışları benimkilere takıldı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Soğuk bakışları Ben'e kaydı ve sonra tekrar bana döndü. Hiçbir duygu belirtisi yoktu.

İnsan olan her şey.

"Hayır, artık neredeyse yabancıyız."

***

Okuldan sonra arabama doğru yürürken, K.C.'nin eski erkek arkadaşının arabaya yaslandığını fark ettim. "Liam?" Neden beni beklediğini bir an için merak ederek ama daha çok sinirlenerek sordum çünkü sadece eve gitmek istiyordum.

"Selam, Tate. Nasılsın?" Elleri ceplerindeydi ve benimle yer arasına baktı.

"Dayanmaya çalışıyorum. Senin için ne yapabilirim?" Aniden sordum. Bana soran birine nasıl olduğunu sormamak bana yakışmazdı ama Liam'a kızgındım. İsterse kendi gözyaşları içinde çürüsün, umurumda değildi.

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Um, dinle. K.C. ile aramızda olanlar yüzünden kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Onu aramayı denedim ve eve uğradım ama benimle görüşmek istemiyor."

Bu benim için yeni bir haberdi. K.C.'ye Liam'dan haber alıp almadığını sorduğumda bana "hayır" demişti. Arkadaşım eskisi kadar dürüst değildi.

"Ve?" Babamın Bronco'sunun kapısını açtım ve çantamı içeri attım.

"Tate, sadece onu görmem gerek." Gözleri kızarmıştı ve kıpırdanıyordu. "Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum."

"Bahanen bu mu?" Beni ilgilendirmezdi ama Liam'dan hoşlanıyordum. En azından en iyi arkadaşımı aldatmadan önce seviyordum. Anlamak istedim. "Neden aldattın?

Ellerini siyah saçlarında gezdirerek kamyona yaslandı. "Çünkü yapabilirdim. Çünkü Loop'taki sahneye kendimi kaptırmıştım. Etrafta hep kızlar vardı ve ben de kendimi kaptırdım. K.C. benimle sadece arada bir geliyordu, o zaman bile ilgilenmiyordu."

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken bile başım ağrıyordu. Şu anda bunu yapamazdım.

"Liam, eve gitmem gerek. K.C.'ye onunla konuşmak istediğini söyleyeceğim ama bu konuda senin tarafında olamam. Eğer bunu hak ediyorsan, seni affedecektir." Şahsen, onu affedip affetmeyeceğimden emin değildim.

onun yerinde olsaydım.

"Özür dilerim. Seni bu işe bulaştırmak istememiştim."

"Evet, yaptın," diye isteksizce şaka yaptım. Aslında Liam'ın kötü bir adam olduğuna inanmıyordum. Yine de her şeyi berbat etmişti ve onu affetme riskine değip değmeyeceğinden emin değildim. Neyse ki bu kararı vermek zorunda kalmadım.

"Evet, biliyorum. Özür dilerim. Sen benim son umudumdun. Kendine iyi bak ve... ne olursa olsun, bu karmaşa için üzgünüm." Geri çekildi ve Camaro'suna doğru yürüdü.

İçimi çekerek kamyonete bindim ve bu pembe dizi *Rüzgar* Gibi *Geçti'y*e dönüşmeden yola koyuldum.

Bölüm 17

"Mmmm... ne pişiriyorsun, iyi görünümlü?" Ön kapıyı açarken bağırdım. Vücudum yatağım için çığlık atıyordu ama büyükannem için mutlu bir yüz ifadesi takınmaya karar verdim. Onu özlemiştim.

Ve bencilce onun bana iyi bir insan olduğumu hatırlatmasına ihtiyacım vardı. Bugün Jared'e söylediklerimden sonra aynada kendimle yüzleşmek bile istemiyordum.

Gelişinin kokusu araba yolundan geliyordu. Sos ve etin zengin aroması burun deliklerimde dans ediyor, daha ön kapıyı kapatmadan beni sıcak bir battaniyeye sarıyordu.

"Selam, Peaches!" Büyükannem mutfaktan antreye doğru dans ederek beni kollarının arasına aldı. Yokluğumda geçen bir yılda, onun koku dolu kucaklamalarını özlemiştim. Kullandığı losyon ve parfümle karışan saç spreyi, kemerlerinden ve ayakkabılarından yayılan deri, zihnimde bir ev kokusu yaratmıştı. Annem öldükten sonra büyükanneme çok ihtiyacım oldu.

"Şeftali "yi unutmuşum. Babam bana hâlâ "Balkabağı" diyor. Siz Brandt'lerin bana meyve ismi vermenizin sebebi ne?" Sevgi sözcüklerinin sevgiden kaynaklandığını bildiğim için alay ettim.

"Oh, şimdi. Yaşlı bir kadını evcil hayvan isimlerinden mahrum bırakma." Bir *mwah* ile yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Büyükanne, sen benden daha gençsin." Çantamı duvarın yanına bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Seninle ilgili yaşlı olan tek şey müziğin." Bir kaşımı kaldırdım.

"Beetles zamansızdır. Senin müzik dediğin o "çığlığın" aksine." Gözlerimi devirdim ve o da koluma girerek beni mutfağa götürdü.

Büyükannem ellili yılların ebeveynlik anlayışının bir ürünüdür -gergin, her saç teli doğru yerde- ama aynı zamanda gençlik yıllarında ve altmışlı yılların isyanı sırasında da çiçek açmıştır. Çevresinde aktif olma ve dünyayı deneyimleme arzusu onu genç bir yetişkin olarak çok seyahat etmeye yöneltti. Benim bir yıllığına Fransa'ya gideceğimi öğrendiğinde daha fazla heyecanlanamazdı. *Deneyim*

en iyi öğretmendir. Yankısı beni her yerde takip etti.

Yaşı altmışın biraz üzerinde olmasına rağmen çok daha genç görünüyordu. Saçları açık kahverengiydi ve genellikle omuzlarının etrafına dökülüyordu. Sağlıklı beslenme ve egzersiz onu zinde, mutlu ve enerjik tutuyordu. Tarzı eklektikti. Onu pantolon takım elbise ve Rolling Stones tişörtleri içinde görmüştüm.

"Okul nasıl gidiyor anlat bakalım?" Adadan marulu aldı ve lavaboda durulamaya başladı.

"Sorun yok." Yatağım artık çok uzakta değildi ve bedenim ona gerçeği söyleme fikrini bile düşünemeyecek kadar halsizdi.

Yine de gözleri bana dikildi ve suyu kapattı. "Neyin var?" Burnundan nefes alıyordu. Bu asla iyi bir şey değildir. Bu kadın beni çok iyi tanıyordu.

"Hiçbir sorun yok. Her şeyin yolunda olduğunu söyledim." *Lütfen peşini bırak.*

Gözleri kısıldı. "Mutlu olduğunda bana her şeyi anlatıyorsun: ev ödevlerini, Bilim Kulübü'nü, Fransa'yı, Kros'u-"

"Ben tamamen iyiyim," diye araya girdim ve elimi alnımda gezdirdim. "Zor bir gün geçirdim, hepsi bu. Geç uyandım ve kötü bir başlangıç yaptım. Saat kaçta geldin?"

Konuyu değiştirmem üzerine mükemmel bir şekilde alınmış kaşını kaldırdı ama boş verdi. "Öğlen civarı sanırım. Temizlenmek ve çamaşır yıkamak için biraz erken gelirim diye düşündüm..." Bir elini havada sallarken sözleri kesildi. "Ama sen her şeyi kontrol altına almış görünüyorsun."

"Bana en iyisi öğretti. Burada olmana sevinmediğimden değil, ama gerçekten endişelenmene gerek yok. Harika gidiyordum."

"Bu çok iyi." Biraz kaşlarını çatarak devam etti: "Aslında bu harika. Gelecek yıl New York'a gideceğini bilmek beni endişelendiriyor ve kendine ve eve ne kadar iyi baktığını görmek yardımcı oluyor. Sanırım artık bana ya da babana o kadar da ihtiyacın yok."

"Onu bilemem. Yemeklerim berbat, bu yüzden senin yanımda olman daha iyi yiyeceğim anlamına geliyor!" Marul yapraklarını bana doğru salladığında kıkırdadım ve yüzümden su damlacıkları uçtu.

"Hey!" diye güldüm, adadaki standdan bir kağıt havlu alıp yüzümü sıvazladım.

Kendimi biraz hafiflemiş hissettiğimden, akşam yemeğine yardım etmek için sandalyemden zıpladım. Büyükannem salata, makarna ve sote mantar hazırladı. Ben de fırında pişirdiğim tek şey olan sarımsaklı ekmeğimi yaptım. Diyetimin geri kalanı genellikle mikrodalgada pişirilebilecek her şeyi içeriyordu. Masayı arka verandaya kurdu ve ben de ikimizin de ortak noktası olan ortam müziğini açtım.

"Sence Columbia'ya girebilecek miyim?" Birbirimize servis yaparken

sordum. "Bu konularda içimde bir his var."

"Evet, sen de ilk öpücüğümün destansı olacağını hissediyordun. Bunun nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz." Bu andan tamamen memnun bir şekilde onunla şakalaştım. Yemekler lezzetli görünüyordu, hafif esinti ağaçları canlandırıyor ve masamıza gül kokuları getiriyordu.

Gülmeye başladı, neredeyse şarabını yudumlarken boğuluyordu. "Biliyor musun" - büyükannem parmağını kaldırdı- "dürüst olmak gerekirse, ilk öpücüğünün çok az tanıdığın biriyle olacağını bilmiyordum. Komşu çocuk olur sanmıştım."

Jared.

Onu hatırlayınca yüzüm anında düştü. Bir zamanlar Jared için kurduğum hayallerin uzak anıları kafamın içinde dans etti. Çocukken onu öpmek istediğim o kadar çok an vardı ki.

"Ben küçükken takılmamız birbirimizden hoşlandığımız anlamına gelmez. Biz sadece arkadaştık," diye mırıldandım, kaşlarım artık kızgınlıkla çatılmıştı. Konu ona gelene kadar sohbet güzeldi.

"Hayır, ama başka şeyler de vardı." Büyükannemin düşünceli ifadesi konuyu tekrar değiştirmek istememe neden oldu. "Fark ettiğim şeyler vardı. İkinizin her zaman kafa kafaya vermeniz, sen farkında değilken onun sana bakması,... ve yatıya kalmaya gizlice gelmesi."

Son kısmı yavaşça söyledi, bilmiş gözleri benim şaşkın ifademle alay ediyordu. *Oh, kahretsin!*

"Bunu bildiğimi düşünmedin, değil mi?" diye sordu.

Tabii ki büyükannemin bunu bildiğinden haberim yoktu! Arkadaşlığımızın en başından beri

Hatırlıyorum da Jared yatak odalarımızın arasındaki ağaca tırmanır ve Fransız kapılarımdan gizlice girerdi. Bu çok sık olmazdı, sadece annesi içki içtiğinde ve o da kaçmak istediğinde olurdu. Her zaman büyük boy bir yatağım olduğu için çok rahattık ve gece boyunca eli eninde sonunda benimkini bulsa da kendi alanlarımızı korurduk.

"Artık bu konuda endişelenmene gerek yok. Yakın değiliz." Makarnayı çatalımın etrafında döndürerek, bu konunun kapanmasını umarak ağzımı doldurdum.

"Döndüğünden beri sana nasıl davranıyor?"

Ağzım hâlâ doluydu, gözlerimi devirip başımı sallayarak işlerin hâlâ iyi gitmediğini ve bu konuda konuşmak istemediğimi belirttim.

"Önerdiğim gibi onunla hiç konuştun mu?" Salatasına başlamadan önce sordu.

"Büyükanne, denemek bile istemiyorum. Bir zamanlar arkadaştık; şimdi değiliz. Kalbim bunun için kırılmıyor," diye yalan söyledim.

"Tate, acıttığını biliyorum. Sana çok kötü davrandı."

"Gerçekten, daha az umursayamazdım. Canım yansa bile bunu görmesine kesinlikle izin vermezdim. Bana korkunç şeyler yaptı ve eğer kurtulmak için ihtiyacı olan şey benim gözyaşlarımsa, o zaman acı çekebilir. Benim ilgimi hak etmiyor."

Büyükannem çatalını yere bıraktı, yenmemiş salata makarnaya batıyordu, "Tatum, annen konuşuyor."

Gözlerim ona dikildi ve sinirli ses tonuyla şok oldum.

"Tatlım, anneni severdim. Hepimiz severdik. Zor zamanlarında sana rehberlik etmek için burada olamayacağını bildiği için sana güçlü olmayı öğretmeye çalışırken iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama tatlım, kendini savunmasız bırakmak her zaman bir zayıflık değildir. Bazen karşındakini kendine çekmek için bilinçli bir karar olabilir."

Büyükannemin söyledikleri kulağa mantıklı gelse de, Jared'a samimi bir şekilde yaklaşma fikri öğürme refleksimi tetikledi. Bugün ona söylediklerim yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum ama bu onun yaptığı onca saçmalığı hafızamdan silip atmıyordu. Onu aramak kahkahalarla gülmesine neden olabilirdi. Bu kötü kokan bir görüntüydü.

"Jared'i dışarı çekmek umurumda değil. Kıçında her ne varsa, Jared'i ortaya çıkaracak kadar kötü olamaz.

insanlara nasıl davrandığını. Umurumda değil." Kahverengi gözleri zihnimde parladı.

"Evet, biliyorsun," dedi büyükannem kesin bir ifadeyle. "Annenin ölümünün seni nasıl etkilediğini biliyorum. Doktor olmak istediğini biliyorum, böylece onun gibi kanserden acı çeken insanlara yardım edebilirsin. Onun tavsiyelerini ciddiye aldığını ve üniversiteye gittiğinde her şeyin daha iyi olacağını düşündüğünü biliyorum. Ama sana zarar veren tek şey Jared'in hataları değil."

Çatalımı tabağıma atarak alnımdaki ince ter tabakasını sildim. Bu iş nasıl oldu da bana döndü? "Dur bir dakika. Herkesin onun tarafında olmasından bıkmaya başladım. *Benden* uzaklaştı." Sandalyemde geriye doğru oflayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ve sen de ona izin verdin, Tate."

"Ne yapmam gerekiyordu?! Benimle konuşmadı. Denedim."

Yatak. Uyu. Kaçış.

"Sakin ol. İyi bir arkadaş olmadığını söylemiyorum. Elbette öyleydin. Bunu onun sorunları başlattı. Ama denediğini söyleyip *sonra* da çekip gitmek kolay. Yardım istemeyen birine zorla yardım edemeyeceğini söyleyip *sonra* da çekip gitmek kolay. Diğer yanağınızı çevirerek ya da okul bitene kadar zamanınızı bekleyerek asil ve güçlü olduğunuzu düşünürsünüz. Ancak dışarı çıkmasına izin vermediğiniz bu yük sizi zayıflatıyor. Bazen savunmasız olmak, her şeyi ortaya dökmek ve sizi nasıl incittiğini görmesine izin vermek en iyi ilaçtır. O zaman denediğinizi söyleyebilirsiniz."

Gözlerim kapandı ve bir kez daha alnımı avuçladım. Şu anda Bilim Fuarı, kros ve K.C. ile o kadar çok işim vardı ki, neden bu konuşmayı yaparak zamanımı boşa harcıyordum ki?

Sinirlenerek elimi havada salladım ve kucağıma düşmesine izin verdim. "Neden umursuyorsun ki? Bu olay başladığında gidip annesiyle konuşmakla tehdit etmiştin." Bildiğim kadarıyla büyükannem Jared'in en büyük hayranı değildi. Beni her zaman onunla konuşmaya teşvik etse de, davranışlarından da tiksinirdi. Ona ve babama Jared'in bana davranışıyla ilgili her kötü ayrıntıyı anlatmayı bırakmıştım çünkü Jared başlatmadığı sürece bu meselenin çözülmesini istemiyordum. Bu olduğunda, beni arayacağını düşündüm. Ama hiç aramadı.

"Çünkü sen hiç eskisi gibi olmadın. Ve çünkü üniversiteye gittiğinde, kalbinin özgür olmasını istiyorum."

Bedava. Artık nasıl hissettiriyordu ki?

"Bıraktım gitti. Özgürüm." Benden ne istediğini bilmiyordum.

"Umurunda değilmiş gibi davranmak peşini bırakmamaktır." Meydan okuyan bakışlarıyla

beni kıstırdı. Vücudum çöktü. Ondan sonra cephaneliğimde hiçbir şey kalmamıştı.

Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin hissettiğim için, büyükannem temizlik işlerine yardım etmeden yatağa gitmeme izin verdiğinde oldukça sevindim. Banyoma girdiğimde soyundum ve duşumun sıcaklığına ve sessizliğine adım attım. Bu titreşimli sığınak, evimden çıkmadan kaçabildiğim tek yerdi. İstediğim zaman düşünebiliyor ve sessiz kalabiliyordum ve kimse beni rahatsız etmiyordu.

Saat daha altı olmuştu ve *Çavdar Tarlasında Çocuklar* için yarın teslim etmem gereken bazı bölümler ve Fizik için bazı sorular vardı ama uyuşuklukla savaşmanın bir faydası yoktu. Alarmımı sabah dörde kurdum, böylece kalkıp okul ödevlerimi yapmak için yeterli zamanım olacaktı ve perdeleri çekmek için Fransız kapılarına gittim.

Rüzgârın hızlandığını ve gökyüzünün kül rengi bulutlarla gölgelendiğini fark ettim. Mahalledeki ağaçlar hâlâ canlı bir yeşildi ve gökyüzünde aniden beliren voltaj yüzümde minnettar bir gülümsemenin belirmesine neden oldu. Bir fırtınanın yolda olduğunu bilmek beni sakinleştirdi, bu yüzden kapıları açık bıraktım.

***

Keskin bir gürültüyle sersemleyerek uyandım ve yatağımda doğrulmaya çalıştım. Esnerken gözlerimdeki sersemliği sildim. Odaya baktığımda Fransız kapılarının hâlâ açık olduğunu ve dışarıda yağmurun durmadan yağdığını fark ettim. Saatime baktığımda yaklaşık altı saattir uyuduğumu gördüm.

Yorganı sıyırıp yataktan kalkarak Fransız kapımın dışındaki parmaklığa gittim ve gece yarısı gökyüzündeki gök gürültüsü ve şimşek manzarasını seyrettim. *Beni uyandıran şey bu olmalıydı.* Soğuk hava tüylerimi diken diken etti ve yağmur damlacıkları tenime düştü. Neyse ki kovalar halinde yağmıyordu. Yoksa yerlerim sırılsıklam olurdu.

Kapımın yanındaki ağacı inceledim, yaprakların arasından gelen yağmurun hafif olduğunu göz önünde bulundurdum. Kalp atışlarım göğsümden fırlayacak gibi olurken

ayağımı korkuluğa koydum ve kendimi yukarı çektim. Dallardan birini başımın üzerinde tuttum ve ayağımı parmaklığa doğru uzanan başka bir dala değdirdim.
Lezzetli korku kaslarımı ısıttı ve bana çocukken çok daha cesur olduğumu hatırlattı. Dallar kalınlaşana kadar ilerledim ve sonra gövdeye ulaşana kadar sallanmaya başladım.

Eski yerime oturduğumda, yapraklara çarpan yağmur damlalarının tanıdık pıtırtıları beni evimde karşıladı. Sırtımı ağaç gövdesine yaslayıp bacaklarımı geldiğim yerdeki kalın dala dayayarak bu basit parçamı geri almanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Yıllardır buraya gelmemiştim.

Göz ucuyla, muhtemelen Jared'in evinin ön verandasından bir ışığın yandığını gördüm. Saniyeler sonra, başında siyah bir sweatshirt olan bir kız ön patikadan koşarak geldi. Yüzünü göremiyordum ama koştuğu arabayı görünce kim olduğunu anladım.

K.C.

Jared'in evinde.

Gece yarısı.

Ondan hiçbir iz yoktu ve arabasına biner binmez verandanın ışığı söndü.
Göğsümde kontrol edilemez bir çarpıntı başladı, bu yüzden sadece bir dakika önce keyfini çıkardığım huzuru geri kazanmaya çalışarak birkaç dakika boyunca gözlerimi kapattım.

"Fırtına sırasında bir ağaçta oturmak mı? Sen bir çeşit dahisin." Derinden gelen ses beni neredeyse şok ederek ağaçtan düşürüyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Jared'in pencereden eğildiğini görmek için arkamı döndüm. En azından giyinikti. K.C.'nin evini terk ettiğini gördükten sonra bu beni daha iyi hissettirdi.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, evet," diye mırıldandım ve fırtınaya geri döndüm. Jared'e olan kızgınlığım azalmıştı. Önemli ölçüde. Bugün ona söylediğim nefret dolu sözlerden sonra, şimdi sadece utanmış ve mahcup hissediyordum.

"Ağaç mı? Şimşek mi? Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Tabii ki tehlikeli olduğunu biliyordum. Bu yüzden bu kadar eğlenceliydi.

"Senin için daha önce hiç önemli olmamıştı," dedim, gözlerimi parlayan ışığa odaklayarak.

sokak lambalarının altında parlayan yol.

"Ne? Fırtına sırasında bir ağaçta mı oturuyorsun?"

"Hayır, ben inciniyorum." Ona bakma dürtüsü çok güçlüydü. Gözlerini görmeyi o kadar çok istiyordum ki, sanki görünmez bir el yüzümü ona dönmeye zorluyordu. Beni görmesini istiyordum. Bizi görmesini istiyordum.

Birkaç saniye boyunca yanıt gelmedi ama hâlâ orada olduğunu biliyordum. Vücudum onun varlığına tepki verdi ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Tatum?" Sesi yumuşak ve nazikti ve anında her yerimin ısındığını hissettim. Ama sonra tekrar konuştu. "Ölü ya da diri olman umurumda değil."

Tüm hava bedenimi terk etti ve kendimi tamamen yenilmiş hissederek ağacın dalına oturdum.

Bu kadar yeter. Artık bunu yapamazdım. Böyle hissetmenin bir anlamı yoktu. Onun için her şey bir oyundu ama artık bunu oynayacak yüreğim yoktu. Ben güçlü değilim. Zorba değilim. Mutlu değilim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Gitmene izin veriyorum.

"Jared?" Hâlâ yağmurun ıslattığı caddeye bakarak söyledim. "Bugün sana söylediklerim için özür dilerim."

Ona doğru baktım ama gitmişti.

Bölüm 18

"Hey, mesajımı aldın mı?" Ben yüzüme doğru gelirken elini omzuma koydu. "Evet." Beni tekrar

görmek için sabırsızlandığına dair tatlı sözler söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. "Ama çok geç saatlere kadar değil. Erken yattım."

Nihayet dün gece saat ikide tekrar uykuya dalmıştım ve saat dörtte midem düğümlenmiş bir şekilde uyandım. Dün sınıftaki iğrenç davranışlarımdan ve hedeflerimden saptırılmamdan sonra, sert kız rolünü bırakmaya karar verdim. Onun oyunu çok zordu ve ben de sevmediğim bir insana dönüşüyordum.

K.C. ile konuşmam gerekiyordu ama onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Jared'la çıkma fikri yüzünden hâlâ öfkeliydim ama söylediği bir şey mantıklıydı. Bu öfke beni bir yere götürmüyordu ve hayatıma devam etmek istiyordum. Sadece kin tutmadan devam edip edemeyeceğimi bilmiyordum.

"Bu hafta sonu dışarı çıkmak ister misin? Cuma gecesi yarıştan sonra Tyler Hitchen'ın evinde şenlik ateşi var."

"Çok isterdim ama şu anda çok yoğunum. Haftamın nasıl geçtiğine bakmam gerekecek." Dolabın kapısını kapattım ve uzaklaşmaya başladım.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ben'in kaşları endişeyle birbirine kenetlendi. Çok tatlıydı ve beni gülümsetti.

"Benim yerime koşamazsın, matematik ya da fen derslerimi yapamazsın ya da sınavlarıma giremezsin, yani hiçbir işe yaramazsın."

"Evet, evet, öyleyim. Görüyorum ki annemle konuşuyormuşsun." Gözleri eğlenceyle parlıyordu ve sırıtışı alaycıydı. "Kendini özgür kılmaya çalış. Eğlenceli olacak."

Sürtük Hannah ekibiyle birlikte yanımızdan geçerken Ben'e "bana yemek ısmarlamana bile gerek yok" türünden boğucu bakışlar fırlattılar. Maskaralıkları çok açıktı. Saç çevirme

ve alt dudağını ısırıyorsun? Gerçekten mi? Kim yapar bunu? Bana ezik anlamına gelen bir "L" harfi ile tokat attı, ben de onlar geçerken Ben'in arkasından onu tersledim.

Sanırım Ben gibi bir adamın benimle çıkmak istemesine sevinmeliydim. Hannah ve muhtemelen bu okuldaki diğer kızların çoğu onun ilgisine minnettar olurdu. Dikkatliydi ve bir beyefendi gibi davranıyordu. Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyordu. Sadece aramızda bir kıvılcım oluşması düşündüğümden daha uzun sürüyordu.

"Peki," diye cevap verdim. "Deneyeceğim."

Çantamı aldı ve beni Fizik'e götürdü. "Öğle yemeğinde buluşalım mı?" Beklentiyle bana baktı.

"Elbette. Bugün dışarıda oturacağım." Onun varlığı hoş karşılanabilirdi. Yine kendimi kaybedersem K.C. ve kendim arasında bir tampona ihtiyacım olabilir.

"Orada görüşürüz." Sesi alçak ve sıcaktı. Sınıfa vardığımda çantamı bana verdi ve geri çekilerek koridorda ilerlemeye başladı.

Ben'den daha çok hoşlanmayı dilerdim. Belki de onu daha iyi tanımam gerekiyordu.

Sürpriz Fizik sınavı paniği iliklerime kadar hissettirdi. Neyse ki, bu sınav aklımı özel hayatımdan uzaklaştırmaya yetti. Bu sabahki sersemliğimle okumaları yapmış ve soruları tamamlamıştım ama yine de kendimi hazırlıksız hissediyordum.

Sonrasında beden eğitimi dersinde yaptığımız koşu sabahın yorgunluğunu atmamızı sağladı. Koç bizi bir kilometre koşu süremiz üzerinden test etse de ve ben bunu altı dakikada tamamlamış olsam da, koşmaya devam etmeme izin verdi. Kaslarımdaki yanma, Jared'in dün gece söylediği ve sabahtan beri aklımdan çıkmayan sözlerin yarattığı hayal kırıklığını ve acıyı dindirdi.

Ölü ya da diri olman umurumda olmazdı. Mezarını kazmayı hayal ederken topuklarım toprağa gömüldü.

"Hey, çocuklar." K.C. dışarıdaki piknik masasında oturup öğle yemeğimizi yediğimiz Ben ve benim arkamdan geldi.

"Merhaba," dedim bir ağız dolusu makarna salatasının arasından,

gözleriyle buluşamadan. "Nasılsın Ben? Cuma günkü maça hazır mısın?"

"O geceki yarış kadar oyun için endişelenmiyorum. Orada Wonderboy'a biraz para yatırdım." Başparmağını kafeteryaya doğru salladı, sanırım Jared'i kastediyordu.

"Oh, o güvenli bir bahis." Sırıttı ve elini havada salladı. "Ben de yarışta olacağım. Tate'i de getiriyor musun?" Bakışları bana kaydı.

"Yarıştan hoşlanacağını sanmıyordum ama sonrasında onu şenlik ateşine götürmeye çalışıyorum."

K.C. suyuna aromalı bir toz karıştırırken gözlerini bana dikti. "Tate arabalar hakkında çok şey biliyor. Buna bayılır," diye belirtti.

"Çocuklar, ben burada oturuyorum. Konuşun benimle, moronlar." İkisine de alaycı bir şekilde bağırdım, sanki çocukla ne yapacaklarını tartışan ebeveynlermiş gibi hissediyordum.

Ben saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve bu samimi hareketle biraz sarsıldım.

"Üzgünüm, Tate. Dediğim gibi, arabaları seviyorsun. Bunu biliyor muydun

Ben?"

"Ben yapmadım. O zaman o da benimle gelmek zorunda." Ağzına bir Cheetoh atarken sırıttı ve ben kendimi Oreo kurabiyesinin içindeki krema gibi sıkılmış hissettim. Beni itiyorlardı.

Geçmişte sosyal bir ortamda bulunduğumuz her seferde olduğu gibi, Jared bunu mahvedecek bir şey yapmıştı. Neden zahmet ettin?

K.C.'ye bakarak sözlü tartışmaya hazırlandım. "Loop'a gelip Jared için tezahürat yapmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, ama kimseyi tanımayacağım için benimle orada olmanı çok isterim. Yarışı izleyebilir, arabalara bakabilir ve bana akü ile motor arasındaki farkı açıklayabilirsin. Bunu hiç anlamamıştım. Eğer bir akünüz varsa, neden bir motora ihtiyacınız olsun ki?"

Ben ve ben kahkahayı patlattık. Beni ikna etmek için bilerek aptalca davranıyordu. Gitmek istiyordum ama K.C.'nin Jared'in peşini bırakmayacağını biliyordum. Eğer onunla vakit geçirmek istiyorsam, o zaman onun yanında olmalıydım. Bütün gece acınası bir şekilde Ben'le takılamazdım.

"Ben'e haftamın nasıl geçtiğine bakacağımı söyledim. Şu anda yapmam gereken çok şey var." Ödevlerimi yetiştirirken, bazı okumalara devam etmek ve son kararımı verebilmek için Fen Bilimleri konularında araştırma yapmak üzere kütüphaneye gitmek istiyordum. Cumartesi sabahı yedide okulda olmam ve Farley'deki kros yarışması için otobüse yetişmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Sanki ben

Jared'dan kaçmaya çalışıyor.

"Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum." K.C. telefonunu eline aldı ve kaydırmaya başladı, açıkça kızgındı.

Bana kızgın mı? Boş ver onu.

"K.C.!" Ruh halim tırnaklarım kadar karardı. "Deneyeceğimi söyledim. Tanrım."

"Sadece diyorum ki -" gözleri telefonundan hiç ayrılmıyor- "bence Jared olmasaydı sen de giderdin. Denemek zorundasın, Tate. Senin orada olmanla ilgili bir sorunu olmayacağını söyledi."

Yüzüm utançtan kızarırken Ben'e baktım. Kirli çamaşırlarımı asla başkalarının görmesi için ortaya dökmezdim. "Oh, benim orada olmamla ilgili bir sorunu yok mu? Sanırım o sik kafalının iznini aldığıma göre minnettarlıkla dizlerimin üzerine çökmeliyim."

"Jared yarışın yöneticisi değil ve kimin girip kimin çıkacağını söylemiyor. İstediğimi davet edebilirim," diye güvence verdi Ben ayağa kalkarken. "Bir Gatorade'e ihtiyacım var. Sizin bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, muhtemelen K.C. ve ben küçük tartışmamızı çözerken bir kaçış yolu arıyordu.

"Bir su alacağım. Biraz para çıkarmak için elimi cebime attım.

"Hayır, hayır. Ben hallederim." Kafeteryanın içine doğru yürüdü. Kot pantolonunun içinde ne kadar güzel göründüğünü takdir ederken bakışlarım onu takip etti. En azından bu vardı.

K.C.'nin sesi transımı bozdu. "Eğer Jared sik kafalının tekiyse, o zaman onunla görüştüğüm için ben neyim?" K.C.'nin sesi sakindi ama boş bakışlarından ve büzülmüş dudaklarından alttan alta öfke kaynadığını anlayabiliyordum.

Jared sik kafalının tekiydi. Bu bir varsayım değil, kanıtlanmış bir gerçekti. Onun o pislikle vakit geçirmesinden duyduğum hayal kırıklığı benden kaçmaya başladı. Öfkemi kontrolden çıkmadan yakalamaya çalışıyordum ama lanet şey elimden kayıp gidiyordu.

"Sen söyle. O bir pislik. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum." *Ne halt ediyordum ben?* "Ama fark etmediğin şey onun seni kullandığı. Seni beni kızdırmak için kullanıyor. Seni Liam'ın aldattığı zamanki kadar önemsiyor."

Kahretsin! Çok uzak.

İşim bitmişti. Yüzündeki ifade göğsümü deldi. Onu incitmiştim, oflayıp puflayacağını ve sonunda mantıklı düşüneceğini ummuştum. Ama gözlerindeki bakış bana sadece şüphe bıraktı.

Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra eşyalarını toplamaya ve tepsisini almaya başladı. "Biliyorsun, Jared bugün onunla oturmamı istedi ve şu anda onun arkadaşlığını seninkinden çok daha fazla istiyorum." Gitmeden önce sözlerini tükürdü. Gitmesine izin verdim çünkü hayal kırıklığını anlıyordum. Şu anda kendimi bile sevmiyordum.

***

Ben döndüğünde bir sohbete katılmaya çalışsam da aklım K.C. ile olan tartışmayı yeniden yazmaya odaklanmıştı. Babam bana her zaman güzelce söylediğim sürece söylemem gerekeni söyleyebileceğimi söylerdi.

Kelimelerimi beş yaşında bir çocuk gibi hırıldayarak söylediğim için de beni siktir et.

Bunu çok daha iyi halledebilirdim. En iyi planlar hakkında ne derler bilirsiniz. Duygularım benden uzaklaştı ve muhtemelen Jared'in omzunda ağlamaya gitti. Eminim o da bunu yalayıp yutmuştur.

AP İngilizce ve Hükümet derslerine çalışırken yorgunluktan esnemeye başlamıştım ve ne antrenman için ne de büyükannemin planladığı akşam yemeği için enerjim kalmamıştı.

"Herkes yerine otursun, lütfen!" Bayan Penley hareket eden sıraların gürültüsü ve kahkahalar arasında bağırdı. *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'da verilen bölümler üzerine tartışmamızı yeni bitirmiştik ve sıralarımızı normal pozisyonlarına geri getiriyorduk. Sınıf hikaye konusunda enerjikti. Sanırım yarısı bunun düşündükleri gibi bir çiftçilik hikâyesi olmadığına şükrediyordu ve herkes çok fazla sigara içen asi genç fikrini seviyordu.

Tartışma benim için berbattı. Konuşan herkesle göz teması kurabilmek için masalarımızı daire şeklinde hareket ettirmek zorunda kalmıştık. Jared bana sırıtmaya devam etti, şüphesiz Kill Tate ve K.C. Operasyonu'ndaki ilerlemesinden tamamen haberdardı.

Kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı akan gümüşi his, üzüntümün gücü onu sihirli bir şekilde ortadan kaldırana kadar çığlık atmak istememe neden oldu.

Ölü ya da diri olman umurumda değil.

Onun ölü ya da diri olmasını önemsediğimi kendime itiraf etmekten nefret ediyordum. Beni yanında istemediği her gün acı çekiyordum.

Ama dışarı çıkmasına izin vermediğiniz bu yük sizi zayıflatıyor. Büyükannem haklıydı. Mücadele etmeye karar vermeden önceki durumumdan daha iyi bir durumda değildim.

Bayan Penley sınıfın önünden, "Şimdi sınıf," diye talimat verdi. "Ev ödevlerinizi yazmadan önce monologlarınız hakkında konuşmak istiyorum. Unutmayın, bunların iki hafta içinde teslim edilmesi gerekiyor. Kapının dışında bir kayıt sayfası olacak ve gününüzü seçebilirsiniz. Monoloğunuz size verdiğim listeden olabilir ya da benim onayımla başka bir tane seçebilirsiniz. Şimdi, Oscar'a layık performanslar aramıyorum," diye güvence verdi, "bu yüzden korkmayın. Sonuçta bu tiyatro değil. Sadece monoloğu oynayın ve size verdiğim dereceli puanlama anahtarını kullanarak bu monoloğun kitabın ya da filmin temasını nasıl güçlendirdiğini açıklayan bir kompozisyon yazın." İnsanlar defterlerini çıkarıp ödevlerini tahtadan kopyalamaya başlarken Bayan Penley daldı gitti.

Umurunda değilmiş gibi davranmak peşini

bırakmamaktır. Karşılık vermenin zamanı

gelmedi mi?

Kalbinin özgür olmasını istiyorum.

Yorgunluk yüreğimi dağladı. Jared'a bakmak için arkamı döndüm. Gözlerini defterinden kaldırdı ve bana dikti.

Koridorda yürümek ve bir sonraki köşede acı olmadığını bilmek istedim. Onun durmasını istedim. Ve evet, itiraf ettim, onu tekrar tanımak istiyordum.

Ama dışarı atmadığınız bu yük sizi zayıflatıyor.

Kendimi durduramadan arkamı döndüm ve elimi havaya kaldırdım. Başka birinin rüyasına girmişim gibi hissettiğimde midemde bir gerginlik oluştu. "Bayan Penley?"

"Evet, Tate?" Bayan Penley masasının başında durmuş, bir post-it'e bir şeyler yazıyordu.

"Dersin bitmesine beş dakika kaldı. Şimdi monologumu sergileyebilir miyim?" Gözlerin ve kulakların bana doğru kaydığını, tüm sınıfın dikkatinin bana odaklandığını hissettim.

"Şey, henüz bir not vermeyi beklemiyordum. Kompozisyonun hazır mı?" Mrs. Penley elindeki kalemi sıkı topuzunun içine soktu.

"Hayır, bunu son teslim tarihine kadar alacağım, ama şimdi gerçekleştirmeyi gerçekten çok isterim. Lütfen."

Muhtemelen hazırlıklı olup olmadığım konusunda endişelendiği için kafasında dönen çarkları izledim, ama bu işi bitirmek istediğimi görmesini ummak için yalvaran gözlerimi ona diktim.

"Tamam," diye nefes verdi, "eğer hazır olduğuna eminsen." Ön tarafa gelmemi işaret ederken kendisi de kenara çekilip duvara yaslandı.

Sıramdan kalkıp sınıfın önüne doğru yürüdüm, bakışların yakıcılığını sırtımda hissediyordum. Herkesle yüzleşmek için döndüğümde kalbim göğsümde bir kırıcı gibi çarpıyordu. Başlamadan önce gözlerimi odada gezdirdim. Eğer onun gözleriyle karşılaşmazsam, bunu yapabilirdim.

"Fırtınaları severim," diye başladım. "Gök gürültüsü, sağanak yağmur, su birikintileri, ıslak ayakkabılar. Bulutlar içeri girdiğinde baş döndürücü bir beklentiye kapılıyorum."

Devam et, Tate. Babamla ya da büyükannemle konuştuğumu hayal etmeye çalıştım. *Doğal ol.*

"Yağmurda her şey daha güzeldir. Bana nedenini sorma." Omuzlarım silkildi. "Ama sanki bambaşka bir fırsat alanı gibi. Kendimi bir süper kahraman gibi hissederdim, tehlikeli derecede kaygan yollarda bisikletimi sürerken ya da belki de bir Olimpiyat sporcusu bitiş çizgisine ulaşmak için zorlu sınavlara katlanırken."

Gülümsemem anılarla birlikte yayıldı. Jared ve benim anılarım.

"Güneşli günlerde, bir kız olarak, hala o heyecan verici duyguyla uyanabilirim. Tıpkı senfonik bir yağmur fırtınası gibi beklentiyle başımı döndürürdün. Güneşte bir fırtınaydın, sıkıcı, bulutsuz bir gökyüzünde gök gürültüsüydün."

"Kapınızı çalabilmek için kahvaltımı olabildiğince hızlı yaptığımı hatırlıyorum. Bütün gün oynardık, eve sadece yemek ve uyku için gelirdik. Saklambaç oynardık, beni salıncakta iterdin ya da ağaçlara tırmanırdık. Senin yardımcın olmak bana yeniden evimi hissettirdi."

Sonunda rahatlayarak nefes verdim ve gözlerim onunkilerle buluşmak üzere kaydı. Beni izlediğini gördüm, zor nefes alıyordu, sanki donmuş gibiydi. *Benimle kal, Jared.*

"Görüyorsun ya," gözlerim onda kaldı, "ben on yaşındayken annem öldü. Kanserdi ve onu gerçekten tanıyamadan kaybettim. Dünyam çok güvensizdi ve korkuyordum. Sen her şeyi yeniden yoluna koyan kişiydin. Seninle cesur ve özgür oldum. Sanki

Annemle birlikte ölen bir parçam seninle tanıştığımda geri geldi ve artık acı çekmiyordum. Sana sahip olduğumu bildiğimde hiçbir şey acıtmıyordu." Sınıf beni dinlemek için eğildiğinde gözlerim yaşlarla doldu.

"Sonra bir gün, birdenbire seni de kaybettim. Acım geri döndü ve benden nefret ettiğini gördüğümde midem bulandı. Yağmur fırtınam gitmişti ve sen zalimleştin. Hiçbir açıklaması yoktu. Sadece gitmiştin. Ve kalbim paramparça oldu. Seni özledim. Annemi özledim." Sesim çatallaştı ve düşen gözyaşımı silmedim.

"Seni kaybetmekten daha kötüsü beni incitmeye başlamandı. Sözlerin ve davranışların okula gelmekten nefret etmeme neden oldu. Beni kendi evimde bile rahatsız ediyorlardı." Yutkundum ve göğsümdeki düğüm hafifledi.

"Her şey hâlâ acıtıyor ama hiçbirinin benim suçum olmadığını biliyorum. Seni tanımlamak için kullanabileceğim pek çok kelime var ama üzgün, kızgın, sefil ve zavallı kelimelerini içeren tek kelime "korkak". Bir yıl içinde ben gitmiş olacağım ve sen de varlığının zirvesini lisede yaşamış bir serseriden başka bir şey olmayacaksın." Gözlerim hâlâ Jared'ın üzerindeydi ve sesim yeniden güçlendi. Gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan yüzümde oluşan ağrı hafifledi. "Sen benim fırtınam, gök gürültüsü bulutum, sağanak yağmurdaki ağacımdın. Tüm bu şeyleri sevdim ve seni sevdim. Ama şimdi? Sen lanet bir kuraklıksın. Bütün şerefsizlerin Alman arabası kullandığını sanırdım ama meğer Mustang kullanan şerefsizler hâlâ yara izi bırakabiliyormuş."

Sınıfa baktığımda herkesin sessiz ve içine kapanık olduğunu fark ettim. Bir kız gözyaşı döküyordu. Yanaklarımdaki bir damla yaşı sildim ve sırıttım. "Ve Akademi'ye teşekkür etmek istiyorum..."

Herkes gülmeye başladı, ciddi ve hüzünlü hikâyemin etkisinden çıkıp alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladılar. Sınıf arkadaşlarımın daha fazla kıkırdamasına neden olan dramatik ve alaycı bir selam vermeden önce başım geriye düşerek tavana baktım. Kulakları sağır eden alkışlar dikkatimi bacaklarımdaki sallantıdan uzaklaştırdı.

İşte bu kadar. Jared beni itebilir, incitebilir, istediğini alabilirdi ama ona beni incittiğini ama kırmadığını göstererek kazanacaktım. Memnuniyet dalgaları üzerimden geçerken coşku mideme yerleşti.

Ücretsiz.

"O monolog neydi? Bayan Penley, insanları ağlattı! Biri buna nasıl yetişecek? Küfür etmemize izin var mı?" Pusulamdaki kızlardan biri şakayla karışık

Şikayet ettim.

"Eminim iyi iş çıkaracaksın ve Tate, bu harikaydı. Gerçekten çıtayı yükselttin. Gerçi listede bunu hatırlamıyorum, bu yüzden her şeyin kompozisyonunda olacağına inanıyorum?"

Yerime dönerken başımı salladım, bu kısmı daha sonra halledeceğimi düşündüm. Zil çaldı ve insanlar günü bitirmeye hazır bir şekilde kapıya yöneldi.

"Harika iş, Tate!"

"Vay canına!

Daha önce hiç konuşmadığım insanlar sırtımı sıvazladı ve iltifatlarda bulundu. Jared, bir dinamit lokumunun fitili gibi sınıfın dışına sürüklendi. Ama bu sefer patlamadan kurtulmuştum. Gitmesine izin verdim, umurumda değilmiş gibi *görünmesi* için çaba bile sarf etmedim.

Orada ruhumu ortaya koymuştum ve şimdi top onun sahasındaydı.

"Tate." Ben çantamı kaptığım gibi masama doğru yürüdü. "Bu harikaydı. Tiyatroya falan gitmek yerine vaktini tıpla harcamak istediğine emin misin?" Çantamı omzumdan aldı ve kendi çantasına astı.

O arkamdan gelirken ben de kapıya yöneldim.

"İyi misin? Ağlıyordun." Sesi gerçekten endişeli geliyordu.

Yüzümü ona döndüm ve yüzüme çabasız bir sırıtma yerleştirdim. "Ben harikayım. Ve bu hafta sonu seninle yarışa gelmeyi çok isterim."

Konuyu değiştirmeme şaşırmış görünüyordu ama elimi tuttuğunda gözleri parladı. "Tamam, tamam! Ama... çok kısa bir etek giymen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bu kızlar için bir tür üniforma." Alay etti ve flört etmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Ben bir asiyim, yoksa bilmiyor muydun?"

El ele kapıdan içeri girdik. Gözlerim alnını duvara dayamış olan Jared'a kaydı. Arkasını döndü ve gözlerinin akının kırmızı olduğunu fark ettim. Ellerini siyah kapüşonunun ön cebine sokmuş, sanki bir mil koşmuş gibi nefes alıyordu. Bunun dışında hiçbir duygu yoktu. Üzgün ya da mutlu görünmüyordu. Hiçbir şey yoktu.

"Görüşürüz Jared," diye seslendi Ben yanımızdan geçerken, az önce sınıfta Jared ile aramızda geçenlerden habersizdi.

Jared cevap vermedi ama gözlerini benden ayırmadı. Bakışlarında ilk kez öfke ya da acımasızlık yoktu.

Kafasının içinde neler oluyordu? Ve

hiç öğrenebilecek miydim?

Bölüm 19

"Tate!"

Kutlamamın şaşkınlığıyla etrafımda döndüm ve büyükannemin beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Hoppala. Ne kadar zamandır orada durduğunu merak ettim.

CD çalara koştum ve AFI'dan *Miss Murder*'ı kapattım. "Özür dilerim. Sadece havamı bulmaya çalışıyordum." Utangaç bir şekilde gülümsedim. En az bir saat daha koşabileceğim bir antrenmandan sonra eve enerjik bir şekilde döndüm. Üzerimden bir ağırlık kalkmıştı ve kendimi kutlama yapıyor gibi hissediyordum.

Ödevlerimi rafa kaldırmaya karar vermiştim -zaten bu hafta hiçbir şey yetişmeyecekti- ve korkunç dans hareketleriyle halımda bir bütün oluşturmaya karar vermiştim.

"Telefonunu aşağıda unutmuşsun. K.C. aradı." Bana cep telefonumu fırlattı, ben de yakaladım. "Ve saat neredeyse yedi. Yemeğe gitmeye hazır mısın?" Büyükannem elini kapıya doğru salladı.

"Kesinlikle." Siyah hırkamı ve siyah Chucks ayakkabılarımı aldım. Antrenman sonrası temizlenmek için eve geldiğimde kot pantolon ve tişört giymiştim. Jared'in soyunma odasına girmesinden beri evde duş almayı tercih etmiştim.

"Bir dakika içinde aşağıda olacağım. K.C.'yi geri

aramak istiyorum." Büyükanne başını salladı ve dışarı

çıktı.

K.C.'den özür dileme fikri midemin bulanmasına neden oldu. Bana kötü davranan bir adamla çıkıyordu ve bunu görmezden gelebilmesi canımı acıtıyordu. Ama aynı zamanda Jared ile birbirlerini kullandıklarını da fark ettim. Zamanla, muhtemelen çok geçmeden, bu kaçamakları sona erecekti. Bana bok gibi davranmak için onunla işbirliği yapmadığı sürece, ona istediğini vermemeye karar verdim.

Telefonu açtığında K.C.'yi çekingen bir şekilde "Selam," diye selamladım.

"Hey." Sesi kısıktı.

Derin bir nefes aldım ve içimi çektim. "Umarım hapisten bedava çıkma kartımı nakde çevirebilirim. Bugün söylediklerim için özür dilerim."

Ben gergin bir şekilde odamda dolanırken o birkaç dakika sessiz kaldı.

"Tam bir pislik gibi davrandın," diye mırıldandı.

Neredeyse gülecektim. En azından benimle konuşuyordu.

"Biliyorum. Artık benimle hiçbir ilgisi yok. Eğer istediğin oysa, o zaman büyüyüp bunu aşabilirim."

"Özrün kabul edildi." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Pekâlâ. Yarın görüşürüz. Büyükannemle yemeğe gidiyorum." Yine de annesinin arka planda ona seslendiğini duyabiliyordum.

"İyi eğlenceler. Ve seni seviyorum, Tate," dedi tatlı bir

şekilde. "Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

Telefonu kapattık ve şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Tanrı'ya şükür bu iş bitmişti. Şimdi, eğer şanslıysam, Jared'le sadece çok az buluşmaya katlanmak zorunda kalacaktım. Gerçekten şanssız olsaydım, K.C.'nin ve benim tüm buluşmalarımızı üçlüye çevirirdi.

Ayrıca hâlâ arkadaşımı biraz tokatlamak istiyordum. Ama en azından Jared'e olan kızgınlığımı bir kenara bırakmıştım. Eğer onunla yeniden birlikte olmak istiyorsa, bu kendi bileceği bir şeydi. Olmayan bir sorunu varmış gibi göstermekten yorulmuştum ve kendimi biraz stresten kurtarmak için kendi işime bakmaya karar verdim. Nasıl hissettiğimi biliyordu ve güvenime ihanet etmeyeceğini biliyordum. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Göğsümün üzerinde oturan su aygırının nihayet hareket etmeye karar verdiğini hissederek merdivenlerden aşağı dans eder gibi indim.

"Keyfin yerinde gibi görünüyor." Büyükannemin gözleri hareketlerimi takip etti. "Bugün okul iyi miydi?"

"Evet, aslında. Harikaydı." Jared'e onun tarafından ne kadar incitildiğimi söylemek içimdeki hayal kırıklığının dışarı çıkmasını sağladı. Artık onun davranışlarının ve benim sahte bir tavır takınma çabamın altında ezildiğimi hissetmiyordum.

"Güzel. Canın ne istiyor? Kot pantolonuna bakılırsa, sanırım O'Shea's dışarıda." Düz ses tonu hayal kırıklığını gösteriyordu. O'Shea's, pek de farklı olmayan kasabamızdaki en sevdiği restorandı.

"Mario'ya ne dersin?" Ayakkabılarımı bağlamak için oturduğumda sordum. Fesleğenli ve zeytinyağlı makarnalarını çok severdim. Restoranı işleten yaşlı çift tatlı ve davetkârdı ve annemle babam ilk randevularına orada gitmişlerdi.

"Elbette. Kulağa hoş geliyor." Çantasını aldı, ben de anahtarlarını kaptım. Durum izin vermediği sürece her zaman araba kullanmak zorundaydım. Aracın kontrolü bende olmadığı sürece her yere ulaşmak bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelirdi. Neyse ki hayatımdaki yetişkinler hoşgörülüydü.

Kapının yanındaki aynanın önünde saçlarını kabartmak ve ceketinin düğmelerini iliklemek için durduğunda, kollarımı hırkamın içinden geçirdim ve çantamın askısını başımın üzerinden geçirdim.

"Büyükanne? Hazır dışarı çıkmışken, akşam yemeğinden sonra birkaç araba bakmamın sakıncası var mı?" Araba bulmak haftalardır aklıma gelmemişti ama bu fikir sanki bütün gün dilimin ucundaymış gibi ağzımdan döküldü.

Etrafta dolaşmak için arabaya ihtiyacım varmış gibi davranamazdım. Ne de olsa babamın Bronco'su vardı. Bugün ortaya koyduğum kontrol, yeni bir deriye bürünmek gibiydi. Her şey sıcak, lezzetli ve mümkün görünüyordu. Kendime ait bir araba almak, kontrolün başka bir dozuydu, doğrudan damara.

Büyükannem aynanın arkasından mavi gözlerini bana dikti. "Baban araba almak istediğini biliyor mu?"

"Evet, ama zaten şu anda sadece bakıyorum."

"New York'ta araba istemezsin tatlım," diyerek kapıyı açmak için arkasını döndü.

"Sadece baksak olur mu? Ne de olsa tatil için eve geldiğimde hâlâ bir araba istiyor olabilirim." Onu dışarı kadar takip ettim.

Evi kilitlemek için döndüğünde başını salladı. "Elbette, *bakmakta* bir sakınca görmüyorum."

***

Çok ihtiyaç duyduğum bir gece gezmesinden ve büyükannemle yaptığım neşeli sohbetten sonra eve döndüğümde haftalardır hissetmediğim kadar sakin hissediyordum.

Yatağımda arkama yaslanmış, Chelsea Cain'in gerilim romanlarından birini okurken dışarıdan gelen bir çığlık duydum.

Fransız kapılarım biraz açık olduğu için yağmuru duyabiliyordum. Büyükannem ve ben eve geldiğimizde başlayan hafif çiseleme şimdi kovalar halinde yağıyordu. Kapılardan birini açarak dışarı eğildim ve dinledim.

Havlama tutarlı, sıkıntılı ve yakındı.

Deli adam.

Jared'in bahçesine baktığımda ne bir ışık ne de küçük köpekten bir iz görebildim. Bütün ev sessiz ve karanlık görünüyordu. Saat on biri geçiyordu, yani o ve annesi ya uyuyor ya da gece için gitmiş olmalıydılar.

Chucks ayakkabılarımı giyerek merdivenlerden aşağı indim ve bir an durup büyükannemin yatak odasının ışığının kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Ön kapıya vardığımda verandanın ışığını açtım ve dışarı çıktım.

Kahretsin! Yağmur yağıyordu.

Aşağı inmem üç saniye sürerken bunu nasıl unutmuşum? Kapalı sundurma için şükürler olsun. Kendimi kucaklayarak Jared'in evine en yakın kenara doğru yürüdüm ve bir kez daha baktım. Ön kapıyı tırmalayan ve sızlanan Madman'in görüntüsü karşısında küçük bir nefesi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Sırılsıklamdı ve buradan titrediğini anlayabiliyordum. Neyse ki onu gök gürültülü sağanaktan koruyan küçük bir tentesi vardı.

Bir an bile düşünmeden fırtınanın içine daldım ve bahçelerimizi geçerek Jared'in küçük ön sahanlığına koştum. Üzerimde sadece uyku şortum ve atletim vardı, bu yüzden Madman gibi ben de çıplak bacaklarıma ve kollarıma sıçrayan soğuk yağmurla titriyordum.

"Hey, dostum. Buraya nasıl geldin?" Başını okşamak için eğildim ve heyecanla elimi yaladı. "Jared nerede, ha?"

Vücudumdan aşağı bir ürperti yayıldı ve omuzlarım seğirdi.

Yapmak istediğim son şey o sik kafalının kapısını çalmaktı, ama ne olacağını bilemezdim.

Madman'i eve götürürsem uyanacağım saçmalık. Jared muhtemelen beni evcil hayvanını çalmaya çalışmakla suçlardı.

Madman, Jared'le benim aramızdaki çatışmada ikincil hasar olmuştu. Köpeği ne kadar sevsem de, sanki Jared'la birlikte olmalıymış gibi geliyordu. O yaz uzaklardan döndükten sonra birkaç şey böyle olmuştu. En sevdiğimiz yerlerden biri Eagle Point Park'taki balık havuzuydu. Jared ve ben arkadaşlığımızı bitirdiğimizde, o da oraya gitmeyi bıraktı.

Ben göleti aldım. Köpeği o aldı.

"Jared? Bayan Trent?" Kapı zilini çalarken seslendim. Yağmur yere vuruyor, sokağımıza bir sel hissi veriyordu. Uğuldayan rüzgâr yağmuru yana doğru itiyor, bu da tentenin altında bile ayakkabılarımı ve baldırlarımı ıslatıyordu.

Bu hengamede birinin çığlık attığını duyabileceklerinden şüpheliydim, bu yüzden kapıya vurdum ve zili iki kez daha çaldım. Ev karanlık ve sessiz kaldı. "Evet, Deli Adam. Benimle eve gelebilirsin." Küçük adam tekrar bağırdı, dışarıda olmaktan mutsuz olduğu belliydi.

Uzaklaşmadan önce kapının kolunu kavradım ve çevirdim. Sürpriz bir şekilde kapı açıldı.

Kilitli değil mi? Tuhaf.

Madman yangından kaçar gibi kapıyı iterek içeri daldı ve kapıyı tamamen açtı. Sert ahşap zemine vurduğu pençeleri koridorda yankılandı. Mutfağa gitmişti, muhtemelen yemek tabağına.

Fuayeye doğru tereddütlü bir adım attım. "Alo?" Pencerelerden donuk bir ışık saçan sokak lambaları dışında ev neredeyse zifiri karanlıktı. "Bayan Trent? Jared?" Etrafıma bakındım ve kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldığını hissettim.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Ev neredeyse ölü gibiydi. Ne saatin tik takları, ne de akvaryumun uğultusu vardı. Balıkları olup olmadığından bile emin değildim, ama dolu bir ev gecenin bir yarısı bile olsa bir tür gürültü çıkarır.

Madman havladı ve ben de mutfağa doğru bir adım attım ama ayakkabımın altında bir çıtırtı duyunca durdum. Daha yakından baktığımda, gözlerim karanlığa alışmıştı, kırık camı fark ettim

Ya da belki çömlekti, yerdeydi. Etrafı inceledim ve içeri girdiğimde fark etmediğim daha fazla dağınıklık gördüm.

Sandalyeler devrilmiş, bir lamba kırılmış ve koltuk minderleri oturma odasının her tarafına yayılmıştı. Merdivenlerin yanındaki duvarda Jared'in çerçeveli resimleri bile paramparça olmuş ve bir köşede asılı duruyordu.

Jared?! Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Burada ne olmuştu?

Madman havlamaya devam etti, bu sefer daha ısrarlıydı. Koridordan mutfağa doğru koştum. Köpek açık arka kapıdan dışarı bakıyor, mızmızlanıyor ve kuyruğunu sallıyordu.

Kapıdan baktığımda Jared'in arka bahçeye inen en üst basamakta oturduğunu gördüm. Bir nefes verdim.

Sırtı bana dönüktü ve sırılsıklam olmuştu. Çıplak sırtından aşağı su dökülüyordu ve kafasındaki saçlar kafa derisine yapışmıştı.

"Jared?" Kapı çerçevesine doğru adım atarak seslendim.

Sırılsıklam saçlarının neredeyse tamamen örttüğü göz ucuyla beni görecek kadar başını çevirdi. Bana başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve bir içki şişesini dudaklarına götürdü.

Jack Daniels. Düz.

İlk düşüncem gitmekti. O güvendeydi. Köpek güvendeydi. Her ne yapıyorsa beni ilgilendirmezdi.

Ama ayaklarım hareket etmiyordu. Ev tahrip edilmişti ve Jared tek başına içiyordu.

"Jared?" Dışarı çıktım, arka kapının üzerindeki örtü için de minnettarım. "Köpek dışarıda havlıyordu. Kapı zilini çaldım. Duymadın mı?" Sanırım evindeki varlığımı açıklama ihtiyacı hissettim.

Cevap vermeyince, onunla yüzleşmek için merdivenlerden aşağı indim. Yağmur yüzümden aşağı akıyor, saçlarımı ve giysilerimi ıslatıyordu. Kaslarım içeri girme isteğiyle gerildi ama nedense olduğum yerde kaldım.

Jared'in başı düzdü ama gözleri kısıktı. Kollarını dizlerine dayamıştı ve

Yarısı boş şişeyi sol elinde tutuyor ve parmaklarının arasında ileri geri sallıyordu.

"Jared? Bana cevap verir misin?" Bağırdım. "Ev darmadağın olmuş."

Beni ilgilendirmez. Sadece git.

Jared dudaklarını yaladı ve yüzündeki yağmur damlaları gözyaşı gibi göründü. Gözlerini tembelce kaldırıp suyu kırpıştırırken onu izledim.

"Köpek kaçtı," diye mırıldandı, kesin bir ifadeyle. Sesi sakindi.

Böyle şifreli bir cevap karşısında afalladım, neredeyse gülecektim. "Yani öfke nöbeti mi geçirdin? Annen eve bunu yaptığını biliyor mu?"

Gözlerimin içine bakarken kaşları çatıldı. "Neden umursuyorsun ki? Ben bir hiçim, değil mi? Bir ezik mi? Ailem benden nefret ediyor. Bunlar senin sözlerin değil miydi?"

Bir an için gözlerimi kapattım ve kendimi yeniden suçlu hissettim. "Jared, o şeyleri asla söylememeliydim. Ne yapmış olursan ol-"

"Özür dileme," diye araya girdi. Ayağa kalkarken sallanarak her zamanki sadist tonunu takındı. "Ayaklarına kapanmak seni acınası gösteriyor."

Göt herif!

"Ayaklarına kapanmayacağım!" Onu eve kadar takip ederken tersledim. "Hata yaptığımda bunu kabul edebilirim."

Biberonunu mutfak masasının üzerine koyup tezgahtan bir bulaşık havlusu alırken ben kapının önünde durdum. Bir sandalyenin altına büzülmüş olan Madman'e doğru yürüdü, bezi köpeğin etrafına sardı ve onu yavaşça kuruladı. Beni görmezden gelmeye devam etti ama söylemem gerekeni söylemeden gidemezdim.

"Seni incittiysem özür dilerim ve bir daha olmayacak." İşte, söylemiştim. Artık burada olmama gerek yoktu.

Ama orada durmadım. Bakışlarım henüz boşalmamış Jack şişesine takıldı ve endişelendim. Annesi iyileşmekte olan bir alkolikti ve sert içkiler büyük miktarlarda tehlikeli olabilirdi. Evin görünüşüne bakılırsa, akli melekelerini kontrol edemiyordu.

Şişeyi masadan kaptığım gibi lavaboya yürüdüm ve içindekileri giderden aşağı boşaltmaya başladım. "Kendine zarar vermene de izin vermeyeceğim."

"Orospu çocuğu!" Jared sırtıma vurdu ve arkamda hızlı ayak seslerini duyduğumda şişeyi endişeyle salladım.

Jared, boşalmasına daha birkaç yudum olan kabı kaptı ama ben dönüp ona baktım ve elimi tutmaya devam ettim.

"Bu seni ilgilendirmez. Sadece git," diye homurdandı. Yüzüme düşen nefesi viski ve yağmur kokuyordu ve vahşi gözleri kollarımı güçsüzleştirdi. Neredeyse şişeyi bırakacaktım, onu uzaklaştırmak için kullandığı güçten bunalmıştım. O çektikçe tüm vücudum sarsıldı.

Bu yeni bir şey.

Alıştığım Jared sakin ve ağırbaşlı bir şekilde etrafta dolaşıyordu ama bu Jared umutsuz ve pervasızdı. Korkmam gerekirdi ama nedense yüzümün kapalı olması beni sarhoş etmişti.

Jared ile bu yüzleşmeyi istiyordum. Bunun için açlık çekiyordum.

Şişeyi birbirimizden uzaklaştırmaya çalışırken ikimiz de zor nefes alıyorduk ama kimse pes etmiyordu. Kolları mücadeleyle büküldü ve şişenin parmaklarımdan kaymaya başladığını hissettim. Kaybedeceğimi biliyordum.

"Kesin şunu!" Ağladım. Lanet şişe bu kadar önemli miydi?!

Kendine gel, pislik! Belli ki kontrolünü kaybetmişti ve onu bu durumdan kurtarmam gerekiyordu.

Şişeyi bıraktım ve yüzüne bir tokat attım. Çarpmanın etkisiyle başı yana doğru döndü ve elim acıdı. Jared'e hiç vurmamıştım. Çocukken ve oyun oynarken bile.

Sersemlemiş ve öfkeli Jared şişeyi yere bıraktı, unuttu ve acımasız gözlerini bana çevirdi. Beni belimden tutup ayağa kaldırdığında ve lavabonun sert kenarına çarptığında nefesim kesildi. Ben daha ne olduğunu anlamadan bileklerimi arkamdan kavradı ve vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi. Beni kabaca kendine doğru çekti ve kapana kısıldım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, nefes almak için çırpınıyordum.

Oh, Tanrım. "Bırakın beni!" Çığlık attım.

Bedenim arkamdaki kolları ve önümdeki gövdesi arasında sıkışmıştı. Kavrayışı

Sıkıydı, beni hareketsiz tutmaya yetecek kadar ama acıtacak kadar değil. Kıvırmaya ve kıpırdanarak kurtulmaya çalıştım ama o sadece beni daha sert bir şekilde kendine doğru çekti ve tutuşunu sıkılaştırdı.

"Jared, bırak gideyim." Sesimi güçlü çıkarmaya çalıştım ama mücadele etmekten gücüm azalmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu, yüzlerimiz birbirine bir santimden daha az mesafedeydi. Bana sarılmış, beni süzmeye çalışırken birkaç dakika geçti.

Ama işe yaramadı.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, gözlerimi kaçırmam imkânsızdı. Gözleri bir kitabın kapağı gibiydi, size ipuçları veriyordu ama hikâyenin tamamını anlatmıyordu. Ve ben hikâyeyi öğrenmek istiyordum. Eğer gözlerini yeterince uzun ve sert bir şekilde ararsam, belki de arzuladığım şey dışarı sızabilirdi.

Lanet olsun!

Nefesindeki likörle bile inanılmaz kokuyordu. Kendimi sonsuza dek sarmak istediğim bir tür vücut losyonu gibi. Islak pantolonunun sürtündüğü kalçalarım soğuktu ama geri kalan her yerim yanıyordu. Boynumdaki gözeneklerden ısı yayılıyor ve göğsümün onunkine değdiği yerde bir damla ter göğüslerimin arasından süzülüyordu. Bacaklarımın arasına yaptığı baskı başımı döndürüyordu.

Nefes alış verişlerimiz birbirine uyuyordu ve yüz ifadesi artık kızgın

değildi. Titreyerek, neredeyse üzgün bir şekilde konuştu. "Bugün

beni mahvettin."

Monolog hakkında konuştuğunu varsaydım. "Güzel," diye ısırdım.

Beni tekrar sarstı. "Beni incitmek mi istedin? Bundan zevk mi aldın? İyi hissettirdi, değil

mi?" Benden mi yoksa ondan mı bahsediyordu?

Yüzümü eşit tutmaya çalıştım ama vücudumun her yeri karıncalandı. Bana doğru eğildiğinde kokusu her yanımı sarmıştı. Vücutlarımız birbiri içinde eriyordu, dudaklarımız çok yakındı. Bacaklarımın arasında sertleştiğini hissettiğimde, neden artık mücadele etmediğimden çok korkarak gözlerimi kapattım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve cesurca ona baktım, nabzım zonkluyordu kulaklar.

O benim için hiçbir şey. Hiçbir şey.

"Hayır, bundan zevk almadım," diye sakince cevap verdim. "Hiçbir şey

hissetmiyorum. *Sen* benim için hiçbir şeysin." İrkildi. "Öyle söyleme."

Eğildiğimde ağzından çıkan sıcaklık etrafıma yayıldı. "Hiçbir şey," diye tekrarladım, zar zor bir fısıltıyla. "Şimdi, çekil-"

Ağzı benimkinin üzerine çöktü ve itirazımı bastırdı.

Dudakları beni yuttu, sert ve hızlıydı, sanki canlı canlı yeniyordum. Dili ağzımın içine daldı ve ben de ona izin verdim, her şeyini hissetmeye ihtiyacım vardı. İçimdeki nabız atışları hızlandı ve bacaklarımı beline dolayarak gözlerimi kapattım, serbest kalmanın tadını çıkardım.

Düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Düşünmek istemedim. Ayrı kaldığımız onca yıl bu anı doldurmuştu.

Kollarımı bıraktı, bir elini kabaca saçlarımdan geçirdi ve diğer eliyle kıçımı kavradı. Kalçalarımı daha sert bir şekilde kendine doğru çekerek, açlıktan ölüyormuş gibi ağzıma saldırdı. Alt dudağımı emdi ve sonra sıcak, çılgın öpücüklerle dikkatini çeneme ve boynuma çevirdi. Midemde bir sürü kelebek uçuşmaya başladı ve zevkten inledim.

Ben de onu öptüm.

Aman Tanrım! Ben de onu öpüyordum!

"Jared," diye nefes nefese kaldım. Durması gerekiyordu. Durmalıyız.

Ama nedenini unutmuştum. Kendimi kaybetmiştim.

Bacaklarımı beline doladım ve ıslak saçlarını kavradım, o boynumu emerken ben de onu kendime çektim. Sol eli kalçamda geziniyordu ve ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak dudaklarını tekrar dudaklarıma götürdüm. Merkezlerimizi birbirine bastırdıkça basınç artıyordu. İnledi ve ben onun durmasını istemiyordum. Asla.

Kulağımın altını kemirmek için başını eğdiğinde, dün koridorda K.C. ile birlikte çektikleri görüntüler aklımdan geçti.

Hissettiği şey buydu.

Her şey sel gibi geri geldi. Farkına vardığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bana zarar vermişti.

Benden nefret ediyordu.

"Jared, dur." Ses tonumun daha güçlü olması gerekiyordu ama kulağa sadece çaresizlik gibi geliyordu. Omzumu öpüp hafifçe ısırırken beni görmezden geldi ve eli gömleğimin altında hareket etti.

"Jared! Sana 'dur' dedim!" Ellerimi göğsüne koyarak onu ittim. Birkaç adım geriye sendeledi, zor nefes alıyordu ve bana bir hayvan gibi bakıyordu.

Çok uzak.

Lavabonun kenarından atlayarak neredeyse koşarak mutfaktan ve evden dışarı çıkıyordum. Dışarıdaki serin yağmur kollarıma ve bacaklarıma çarptıkça tenimden buhar çıktığını hissettim. Ön verandaya ulaştığımda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Ne yapıyorsun sen?! Kendi kendime bağırdım.

Karnıma boş bir ağrı yerleşti ve az önce onun olduğu yerde kollarımı korkunç bir boşluk doldurdu. Beni öpmesine izin verdim. Ve beni hissetmesine.

Ben de ona aynısını yapmıştım.

Nefesimi tutmaya çalıştım. Bunun olmasına nasıl izin verebilmiştim? Sanki kontrol bende değilmiş gibiydi! Yaptığımız şeyin çılgınca olduğunu biliyordum ama onu hissetmek bana her şeyi unutturmuştu. Şu anda bile bedenim hâlâ onu arzuluyordu ve bundan nefret ediyordum. Bana dokunduğu yerde utanç tenimi yakıyordu.

Jared her zaman hareketlerini hesaplardı. Bunu planladı mı? Bu hiç düşünmediğim kadar alçakçaydı. Muhtemelen şu anda içeride bana gülüyordur, gururumu ayaklar altına aldığını biliyordur.

Kafamda binlerce soru vardı ama onları bir kenara ittim. *Hayır.* Kesin olan bir şey vardı*:* Jared'a güvenilemezdi. Kendini affettirmeye bile başlamamıştı ve aşağılanmışlıktan midem bulanıyordu.

Bu bir daha olmaz.

Bölüm 20

Ertesi gün bir sınıftan diğerine koşturdum. Her an Jared'le karşılaşabileceğimi bildiğimden kalbim gırtlağıma dayanmıştı, bu yüzden gözlerimi dümdüz ileriye odakladım. Tam anlamıyla.

Fransızca dersi boyunca aklımı dün geceden uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. Elleri, dudakları,...

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Hoşuma gitmişti. Bu kadarını kabul etmeye hazırdım. Ama yapabileceğini kanıtlamak için değilse neden beni öptü? Ve ben neden ona izin verdim?!

Bunu onun sarhoşça bir hareketi ve benim de duygusal bir çöküşüm olarak değerlendirmeye karar verdim.

Öğle yemeğine giderken, eşyalarımı aceleyle dolabıma yerleştirdim ve gözlerimin dolanmasını engellemeye çalışarak köşeyi dönüp kafeteryaya doğru koştum.

"Oomph." Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve tökezleyerek yere düştüm.

Bu da ne...?

Soğuk fayans zemine düşmekten dolayı kıçımdaki ağrıyla irkildim ve dengemin bozulmasını göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım. Bir şey ayaklarımı yerden kesmişti.

Başımı kaldırıp baktığımda nefesimi içime çektim ve Jared'in üzerimde gezindiğini görünce karnımda sıcak bir çarpıntı hissettim.

Kahretsin. Ona çarpmış olmalıyım. Ben de ondan vebadan kaçar gibi kaçmaya çalışıyordum. En iyi planlar için çok fazla.

Sadece onun varlığının bile beni nasıl çözdüğünü anlayamıyordum. Aptalca aval aval baktım, gözlerimi tişörtünün dar belinin altından ne kadar harika sarktığından ya da

Zengin, koyu renk saçlar bugün şekillendirildi.

Beni kıçımın üzerinde görünce, kendini beğenmiş bir gülümseme ya da kaş çatma hareketi yapmalıydı. Ne kadar aptal göründüğümü bildiğim için utançtan kızardım.

Ama ondan hiçbir şey almadım. En azından kötü bir şey.

Bana elini uzattı ve ben de ne yaptığını merak ederek ona baktım.

Bana yardım mı ediyordu?

Pürüzsüz, uzun parmaklı elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana doğru uzattı ve bu hareketle ayak parmaklarım kıvrıldı.

Vay canına. Belki de öpücük o kadar da kötü bir şey değildi. Belki artık uslu durmaya

başlardı. Sonra bana kaşlarını çattı, sanki beklediği için sinirlenmiş gibiydi.

Her zamanki kibirli tavrına kaşlarımı çattım.

Oh, hayır. Bana iyilik yapma, dostum!

Kendimi kabaca yerden kaldırdım, pantolonumun tozunu aldım ve yanından geçip köşeyi döndüm.

Vücudum ona kesinlikle olumlu tepki verirken, beynim sıfır tolerans politikası uyguladı... bundan sonra.

***

Ben ve ben Cuma gecesi maçtan sonra buluştuk. Son iki günün büyük bir kısmını başka birini düşünmemeye çalışarak geçirmiş olmama rağmen randevumuza devam etmek istedim. Jared'le aramızda hiçbir şey yoktu. Henüz erkek arkadaşı olmayan biriyle randevumu sırf başka bir erkeği öptüm diye iptal etmek için bir neden yoktu, bu konuda biraz suçlu hissetsem bile.

Ben kolay biriydi. Ve benim kolaylığa ihtiyacım vardı. Bunu hak etmiştim. Sadece vücudumu kontrol altına almam gerekiyordu.

Lanet hormonlar.

"Sana bir şey sormak istiyordum." Pizzalarımızı bitirirken Ben eğlenmiş ama çekingen görünüyordu.

"Bir bakayım." İşaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Evet, tüm dublörlerimi kendim yapıyorum ve hayır, normalde bu kadar çok yemem," diye şaka yaptım ve kolamdan bir yudum aldım.

"Hayır, tam olarak değil." Parmağını bana doğru salladı ve garson kızın gelmesi için kredi kartını çıkardı.

"Dinliyorum."

"Monologda karakterinizin arkadaş olduğu bir çocuktan bahsettiniz. Yakındılar ve sonra ona karşı döndü. Mustang kullandığını söylemiştin?"

Başımı salladım, bununla nereye varmak istediğini merak ediyordum.

"Jared Trent bir Boss 302 kullanıyor. Bir Mustang Boss 302," diye belirtti.

Alnımdan terler boşandı ama yine başımı salladım. Ne demek istediğini anlıyordum ama umduğu buysa cevap falan yoktu. Jared'i K.C.'nin arkasından öpmüş olmam yeterince kötüydü ama Jared ve ben sadece bir kez öpüşmüştük. Ve hepsi bu kadar olacaktı. Anlamadığım bir şeyi Ben'e açıklayacak değildim.

"Ve?" Dirseklerini masanın üzerine koydu ve kollarını kavuşturarak eğildi.

"Sorunuz neydi peki?" Kaçamak cevaplar vermenin sevimli görüneceğini ve böylece soru sormaktan vazgeçeceğini umuyordum.

Yan tarafa ve sonra tekrar bana bakarak, nefesinin altında güldü. "Monolog sırasında tüm dikkatini sana verdiğini fark ettim. Sen ve Jared Trent arkadaş mıydınız?" Geniş yeşil gözleri ilgiliydi.

"Nasıl yani?" Zoru oynamak kolay olmaya başlamıştı. Bunu bütün gece yapabilirdim.

Gülümsemesini engellemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ama daha da bastırdı. "Monolog onun hakkında mıydı?"

Başımı ona doğru eğdim. "Monologların bir kitaptan ya da filmden alındığını sanıyordum?"

"Seninki hangi kitaptan ya da filmden alıntı?" diye karşılık verdi.

Devam eden oyun, bastırılmış kahkahalar yüzünden midemi titretti. Bu iş gittikçe eğlenceli

bir hal alıyordu. Garson kız Ben'in kartını ve fişini getirdiğinde, "Hepsi yazımda olacak,"

diye fısıldadım.
Geri. "Ama... Jared benim için hiçbir şey ifade etmiyor, bilesin diye söylüyorum."

Dudakları köşeden yukarı kıvrıldı, umarım ona verdiğimden memnun kalmıştır. Elimi tutarak beni restorandan çıkardı ve arabasına götürdü. Ne yazık ki arabayı o kullanıyordu, bu yüzden içeri girmem için kapıyı açtı.

"Loop'a hiç gitmedin, değil mi?"

"Hayır." Emniyet kemerimi bağladım ve siyah ince çizgili eteğimi kalçalarımdan aşağıya doğru çekebildiğim kadar çektim. Sağ kalçamın üzerindeki üç ince toka pencereden sızan sokak lambasını yakaladı.

"Sen seveceksin. Onlar da seni sevecek." Gözlerini hızla kaçırmadan önce bakışları göğsüme kaydı. Birden keşke onun yerine bir tişört giyseydim diye düşündüm. Beyaz atletim kısa gri askeri ceketimin altında neyse ki biraz daha az açıktı ama yine de kendimi açıkta hissediyordum. Kendimi örtme ihtiyacı beni rahatsız ediyordu. Bu gece Ben'e güzel görünmek istiyordum, değil mi?

Belki de giyinirken bu kadar çok düşündüğüm Ben değildi. "*Beni*

sevecekler mi? Nedenmiş o?" diye sordum.

"Çünkü şeker gibi görünüyorsun." Başını salladı ve motoru çalıştırdı.

K.C.'nin sözleri aklıma geldi. *Ben kendi adıma, seni gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için oldukça heyecanlıyım!*

Ellerim yumruk oldu ve gülümsememi bastırmak için alt dudağımı

ısırdım. Evet, alt dudağımı ısırdım. *Kahretsin.*

***

Loop, Bay Benson'ın kasaba sınırları dışındaki çiftliğinde bulunuyordu. Yirmi yıl önce mezun olan oğlu Dirk, arazideki göletin etrafında haftalık bir yarış sahnesi başlattı. Bitti

Zamanla Dirk çiftliğin kontrolünü ele geçirdi ve nadiren katılsa da arazide yarışların yapılmasına izin verdi. Kapıdan geçiş ücretini aldığı sürece, diğer herkes herhangi bir müdahaleye maruz kalmadan bahislerini oynayabilir ve eğlenebilirdi.

Çiftliğe giden uzun, toprak yolda ilerledik. Normalde gecenin bu saatinde çiftlik zifiri karanlık olurdu, ancak şeritten gelen trafikle birlikte Cumartesi gecesi gezintisi gibi aydınlanmıştı.

"Buraya park edeceğim. Biraz yürümek senin için sorun olmaz, değil mi?" Ben sordu. Yolun kenarlarında arabalar sıralanmıştı ve yarış zamanını zorladığımız için park yeri kıttı.

"Burası iyi." Havadaki beklentiyle parmaklarım karıncalandı. Escalade'inden atladım ve hemen giydiğim Chucks ayakkabılar için şükrettim. Etekle pek şık olmamıştı ama ben topuklu ayakkabı seven bir kız değildim. Toprak yolda küçük çakılların yanı sıra çukurlar ve su birikintileri de vardı.

"İşte, elimi tut." Ben arabanın ön tarafına gelip beni karşılarken elini uzattı. Beni durdurdu ve arabayı işaret etti. "Çantanı bagaja bırakmak ister misin?"

"Hayır, cep telefonuma ihtiyacım olabilir. Ben iyiyim." Başparmağımı, üç can simidimden ikisini tutan çantamın askısının arkasına taktım. "Gidelim," diye cıvıldadım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Önümüzde, yol sağa ve sola ayrılıyordu. Hemen önümüzde gölet vardı. Egzoz kokusu burun deliklerimi doldurmuştu bile ve adımlarımdaki sıçramaya engel olamıyordum. Gözlerim açlıkla etrafı taradı ve kenarlara park etmiş arabaların içe dönük farlarının yolu aydınlattığını gördüm.

Dirk'ün ailesinin şansına, gölet ana evin görüş alanı içinde bile değildi.
Çoğu zaman insanlar aileyi rahatsız etmeden gelip gidiyordu. Kasabanın mevcut polis gücünün çoğu Dirk ile aynı dönemde mezun olduğundan, Loop bir baş belası yerine yerel bir hazine olarak görülüyordu. Yarışmak, insanların mülkünüzü kullanmasına izin vermek kadar yasadışı olduğu için, yaralanan herhangi biri kendileri olmadan Benson'ları otobüsün altına atamazdı. Her şey çok uygun ve düzenliydi.

Loop'a doğru ilerlerken Ben beni sağa, başlangıç çizgisi gibi görünen yere doğru yönlendirdi. Halihazırda yan yana park etmiş iki araba vardı ve insanlar sahnenin etrafında sıkıca paketlenmiş moleküller gibi ezilmişti. Arabalardan biri Madoc'un 2006 model GTO'su, diğeri ise son model bir Camaro'ydu.

Liam.

"Tate!"

Çığlığı duymak için arkamı döndüğümde K.C.'nin bana doğru geldiğini fark ettim. Sarılmak isterken bana doğru düştü ve dengemi korumak için tökezledim.

"Oha!" Ben patladım. "Birbirimizi görmeyeli o kadar da uzun zaman olmadı, değil mi?" Onun biranın etkisiyle yaşadığı aşka gülerek bizi düzelttim.

Aramızı düzeltmiştik ama şimdi Jared'la öpüşmek konusunda kendimi huzursuz hissediyordum ve aralarındaki ilişki beni hâlâ rahatsız ediyordu. Kendi işime bakma sözümü tutmayı amaçlıyordum ama aramızda daha önce olmayan bir mesafe vardı ve eskiden sahip olduğumuz şeyi nasıl geri alacağımdan emin değildim. Belki ona daha farklı bakıyordum, belki de konuşmamız o kadar kolay değildi ama bir şeylerin değiştiğini biliyordum.

Ben parmağını kaldırıp "bir dakika" dedikten sonra bizim sınıftan bir çocukla konuşmaya gitti.

"Bu Liam'ın Camaro'su mu?" Başımı inatçı, kırmızı makinenin rölantide çalıştığı başlangıç çizgisine doğru salladım. Aracının simetrisi her kalabalığa ya da her yola uyuyordu. Bir Camaro'ya saygı duymamak zor bir işti. Lastikler o kadar genişti ki arabanın yüzmesine yardımcı olacakmış gibi görünüyorlardı.

"Evet," dedi burnunu tiksintiyle kıvırarak.

"Madoc'la mı yarışıyor?" Madoc'un Liam'ın arabasına yapacağı şey bir Shakespeare trajedisi sayılabilirdi. Madoc'u hiç yarışırken görmemiş olsam da hakkında bir şeyler duymuştum. Dikkatsiz olduğu ve diğer sürücünün ödünü kopardığı kadar kirli değildi.

"Görünüşe göre," diye cevap verdi.

"Jared'in intikamını alacağını söylediğini sanıyordum." Elimi göğsümün üzerine koydum ve kirpiklerimi kırptım.

"Kapa çeneni," dedi K.C. sahte bir sinirlilikle ve birasından bir yudum aldı. "Aslında planımız buydu ama Roman hafta sonu için üniversiteden döndü ve Jared'le yarışmak istedi. Yani biliyorsun..." diye devam etti.

Sanırım en iyiler en iyilerle yarışmak zorundaydı.

Derek Roman'dan bahsedilince kıpırdanmaya başladım. Dünya çapında bir pislikti ve herkese aynı şekilde davranıyordu. Bok gibi. Erkek, kadın ya da çocuk olmanız fark etmiyordu. Genç, yaşlı, zengin ya da fakir. Roman herkese kendisinden aşağıdaymış gibi davranırdı ve etik değerlere hiç önem vermezdi. Pis biriydi.

"Jared nerede?" Roman'la yarıştığı düşüncesiyle aniden tedirgin olarak kalabalığı taradım ve onun ince kahverengi saçlarını buldum.

"Madoc'un yanında, onunla konuşuyor." K.C. birasını yudumladı ve ayaklarını sallayışından huzursuz olduğu anlaşılıyordu.

"Madoc'un aptalca bir şey yapmayacağına eminim. Arabasını mahvetmek istemeyecektir. Liam iyi olacak," diye garanti verdim.

"Daha az umursayamazdım." Gözleri benden başka her yere bakıyordu.

Evet, doğru.

Bir motorun gürültüsüyle irkilerek başımı başlangıç çizgisine doğru çevirdim ve parmak uçlarımda durarak kalabalığın arasındaki bir boşluktan baktım. Jared, Madoc'un kapı çerçevesine yaslanmış, gizli şoförle konuşuyordu. Saçları gözlerine düşüyordu ve dudaklarında rahat bir gülümseme yayılıyordu. Işıltılı gülümsemesiyle yüzünün aldığı şekil...

Biri karnımda çelik davul çalıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldüğü için kendimden nefret ediyordum. Jared gibi birinden etkilenmek kabul edilemezdi. Burada Ben'le birlikteydim ve o da çok yakışıklıydı, dedim kendi kendime.

"Hey," Ben geri döndü ve kolunu bana doladı. Yanımdaki vücudu içimi ısıttı ve mis gibi kolonya kokuyordu.

Neredeyse midemde çırpıntıların ya da her neyse onun kök salması için yalvaracaktım ama hiç gelmediler. Onun bana yakın olması ya da gözlerinin üzerimde olması beni olması gerektiği gibi etkilemedi.

Lanet olsun.

"Hey," diye cevap verdim. "Daha iyi bir manzara için hareket edelim mi?"

"Bunu gerçekten istiyorsun, değil mi?" Ben bana baktı, yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

"Arabalar mı? Ateşli piliçler mi? Evet." Kaşlarımı "duh" ifadesiyle çattım.

"Bu tarafa gel." K.C. sağ tarafı işaret etti. "Jared pistin hemen dışına park etti. Oradan izleyebiliriz."

Jared ile buradaydı. Neredeyse unutuyordum. Tabii ki onunla birlikte aksiyonu izlemek isteyecektir.

Ve neden olmasın? Saçmalıklarımızdan bıkmıştım ve eğer o beni son iki gündür görmezden gelebiliyorsa, ben de aynısını yapabilirdim.

Herkes izleme pozisyonunu alırken biz de kalabalığın arasından kendimize yol açmaya çalıştık. Jared çoktan siyah, kaba arabasının kaputuna yaslanmıştı. Bir bacağını tampona dayamış, elindeki bir şeyle oynuyordu. Siyah düğmesi açıktı ve beyaz bir tişörtü vardı; hem o hem de araba kızgın görünüyordu.

"Merhaba." K.C. ona doğru yürüdü ve eğildi.

"Merhaba, sen." Bana bakmadan önce ona ağzı kapalı bir gülümseme verdi. Gözleri Ben'e dikilmeden önce gülümsemesi soldu.

"Hey, dostum." Ben, Jared'i selamladı.

"Hey, nasıl gidiyor?" Jared hoş bir şekilde sordu ama çok geçmeden

gözlerini kaçırdı. Ben retorik bir soru olduğunu anlamış olmalıydı, çünkü

cevap vermedi.

Orada öylece durmuş, ilgisiz görünmeye çalışarak Jared'dan başka bir yere bakmıyordum. Geçen gece birbirimize sarıldığımız görüntüler aklımdan geçerken ter içinde kaldım ve ceketimin yakasıyla kendimi hafifçe yelpazeledim. Havadaki garip hava, bu denklemi daha rahat hale getirmek için kimlerin silinmesi gerektiğini düşünmeme neden oldu: Jared, K.C., Ben ya da ben.

K.C. sessizliği bozdu. "Ve Jared, bu Tatum Brandt. 'Merhaba' de," diye şaka yaparken Jared kolunu onun beline doladı. Nefesim kesildi.

Kapüşonlu gözlerle bana baktı ve kıyafetimi inceledi, sadece çenesini bana doğru salladı ve dikkatini başlangıç çizgisine geri verdi.

Gözlerimi devirdim ve harekete doğru döndüm.

"Ve biz hazırız!" Yarış Şefi olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam insanların pisti boşaltmasını istedi. Gözlerim insanlar bahislerini oynarken el değiştiren paralara kaydı.

Motorların gürültüsü ayaklarımın altında titreşiyor ve bacaklarımı ürpertiyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı.

Kahretsin, keşke yarışıyor olsaydım. Seyirci olmaktan nefret ederdim ama yine de beklentiyle kıpır kıpırdım.

Kısa ekose etekli ve minik kırmızı kaşkorse giymiş bir kız arabaların önünde pozisyon aldı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Hazır mısın?" diye seslendi.

Motorlar devirlendi ve kalabalığın içinden coşku çığlıkları yükseldi.

"Hazır mıyız?" Kollarını daha yukarı kaldırdı.

"Git!"

Tekrar parmak uçlarımda doğruldum ve yola devam etmek için çabalayan lastiklerin tozu dumana katan kabuğunu gördüm. Heyecandan biraz aşağı yukarı sallandım ve kulaktan kulağa gülümsememe engel olamadım. Arabalar hızla geçip giderken yüzüme bir rüzgâr çarptı ve göğsümde bir gümbürtü koptu.

"Kahretsin!" Arkamda duydum ve K.C.'nin gömleğini sildiğini

görmek için döndüm. "Bira döktüm," diye mırıldandı.

Onun birkaç metre arkasında Jared'i gördüm, hâlâ arabasına yaslanmıştı, yarışı bile izlemiyordu. Dikkati tamamen bana odaklanmıştı, yüz ifadesinde tanıdık bir şey vardı. O anda yarış, Ben ve K.C. var olmamıştı bile.

Kalbim hızlanırken ve midem altüst olurken boğazımdan küçük bir inilti zorlukla çıktı.

Çarşamba gecesi beni öpmeden hemen önce bana baktığı gibi bakıyordu ve hiçbir şey hayal etmediğimi biliyordum. Öfke ve arzu birbirine karışmış, dizlerimin bağı çözülecek kadar sıcak bir şey olmuştu. Dün ve bugün beni görmezden gelmesinden, benimle göz teması kurmamasından, tüm bunların benim için ıslak bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Ama hayır.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kaçırarak ceketimi yırttım ve K.C.'ye fırlattım. "Bunu giy."

"Teşekkürler." Bir eliyle fincanı tutarken diğer eliyle ceketini giydi.

Jared'e bir kez daha baktığımda, gözlerinden ateş fışkırırken göğsünün sertçe inip kalktığını fark ettim. Arzu gitmişti. Bakışları şimdi Ben'deydi, onun da bana baktığını fark ettim ama sanki bakmaması gereken bir şeye bakarken yakalanmış gibi başını çevirmişti.

Yine hemen üzerimi örtmek istedim.

Yarış için buradaydım. Kendime hatırlattım ve piste geri döndüm.

Madoc ve Liam asla kafa kafaya değildi. Ya Madoc, Liam'ın çok gerisindeydi ya da Liam, Madoc'un gülünç bir mesafe gerisindeydi. Bir dakika sonra kalabalık Madoc'un rakibiyle sadece oynadığını fark edince gülmeye başladı. Jared'in izlememesine şaşmamalı. Kolay bir galibiyet olacağını biliyordu. Liam'ın Camaro'su değersiz değildi ama Madoc daha deneyimliydi ve arabasına çok fazla iş yapmıştı.

Son virajda Madoc son bir kez daha öne geçti ve alkış ve ıslık sesleri arasında bitiş çizgisini geçti. İnsanlar arabasına hücum etti ve Madoc kendini beğenmiş yüzünde aptalca bir sırıtışla ortaya çıktı. Bir kız onun gri tişörtünü kaptı ve dilini ağzına soktu. *Iyy*.

Liam yavaşça arabasından indi ve hemen K.C.'ye baktı, fark ettim ki o yine Jared'e sarılmıştı. Başını onun boynuna gömdüğünü gördüğümde bacağım bir şeyi tekmeleme isteğiyle kasıldı. Zevkle kıkırdadı, belli ki göstermelikti.

"Sırada Jared var." Ben çenesini ovuşturdu. "Roman harika. Umarım yanlış adama oynamamışımdır."

Açıkçası iki sik kafalıdan birine para yatırmak istesem kime yatıracağımı bilmiyordum.

"Herkes yolu boşaltsın!"

Atladım.

Yarış Yöneticisi bir sonraki etkinliği başlatıyordu. "Trent ve Roman, kıçınızı kaldırıp başlangıç çizgisine gelin."

Ve aniden bu maç için gerildim.

Bölüm 21

Ben ve ben Jared'in arabasını çıkarabilmesi için kalabalıktan ayrıldık. K.C. yanımıza geldi ama nedense ona bakamadım.

Jared arabaya tırmanıp motoru çalıştırdığında etrafımızdaki kızlar zıplamaya ve ciyaklamaya başladı. Papa Roach'un hoparlörlerinden sağır edici bir ses yükseliyordu. Kalabalığı coşturmak için motoru birkaç kez devirdi, dudaklarında şakacı bir sırıtış vardı.

Boss 302 piste yanaştı ve neredeyse ayrılmak istediğimi fark ettim. Jared ve ben burada birlikte yarışmayı hayal etmiştik ama şimdi dışarıdan bakıyordum. O bunu bensiz yaşıyordu ve ben dışarıda bırakılmaktan nefret ediyordum.

Roman Pontiac Trans Am'iyle yanaşmıştı. Her ne kadar 2002 model arabası Jared'inkine kıyasla eski sayılsa da, kazanma şansı oldukça yüksekti. Roman'ın aracına eklediği iş ve opsiyonlar onu zorlu bir makine haline getirmişti.
Ne yazık ki Derek Roman kazanmak için sadece mekanik becerilerine güvenmiyordu. Lisedeyken burada yarışırken birçok yaralanma olmuştu.

"Pekâlâ!" diye anons etti Yarış Şefi. "Gecenin ana etkinliği için pisti boşaltın."

K.C.'ye göre, üniversite öğrencileri okula döndükleri için okul yılı boyunca Loop'ta haftada sadece birkaç yarış yapılıyormuş, bu nedenle bu gece sadece iki yarışın yapıldığı hafif bir geceydi.

Jared'in müziği havayı doldurdu ve dikiz aynasına asmak için elinden bir şey aldığını gördüm. Ne olduğunu anlayamadım, sadece iri bir şeydi ve kolyeye benziyordu.

Madoc ve Liam'ı harekete geçiren kız arabaların önünde durdu, farların önünde yürürken kıçını sallıyordu.

Yakıt ve lastik kokusu havaya sinmişken, motorların gürültüsü içime işliyordu.

Bacaklar. Jared taş gibi bir yüz ifadesiyle önüne bakıyor ve çağrıyı

bekliyordu. "Hazır mısın?" Küçük Bayan Look-At-Me aradı.

"Hazır mı?" Motorlar kükredi.

"Yürü!" Kolları sertçe iki yanına düştü ve arabalar tozu dumana katarak yanından hızla geçip gitti. Bu kez heyecandan çok korkuyla arkadan izlemek için insan seliyle birlikte piste daldım.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de endişeliydim. Roman karanlık bir şey yapacak ve Jared'i incitecekti. Her şeyden sonra bile onun incindiğini görmek istemedim.

Arabaların arka lambaları ilk dönemece yaklaştıkça küçüldü. Dört sola dönüş vardı ve yarış bitecekti. Dönüşler keskindi ve bu noktada bir drift yarışçısı Loop için daha iyi olabilirdi. Pist küçük, arabalar büyüktü ve dönüşler cehennem gibiydi. Bu nedenle hiçbir arabanın dönüşlerin çevresine park etmesine izin verilmedi.

Jared, Roman'dan sonra dönüş yapmak için yavaşlayarak centilmenlik yolunu seçerken, Roman ilerledi. Roman ya kazanacak ya da ikisini de öldürecekti. Her iki araba da virajda savrularak havaya bir toz bulutu gönderdi, bu da durmaksızın çığlık atan seyircilerin çok hoşuna gitti. İlerleyen Jared, Roman'a yetişti ve kafa kafaya ilerlediler.

Haydi, haydi. Avuçlarımı göğsümde birleştirdim, parmaklarım o kadar sıkı kenetlenmişti ki tenim gerilmiş gibi hissetti. İlerleyişlerini takip etmek için vücudumu döndürdüm, Jared'in her seferinde Roman'ın önce dönmesine izin vermek için sabırla geri çekildiğini gördüm.

Kalbim küt küt atıyor ve gerginlikten midem sıkışıyordu.

Son viraja girerken Jared, Roman'ın arkasına geçti ama Roman yavaşlamıyordu. Roman son virajı dönerken, Jared içeriye girerken kenara doğru savruldu. Her iki araç da toparlandı ve bitiş çizgisine yaklaştıklarında başa baş durumdaydılar.

Kalabalık çılgın bir telaşla pisti boşalttı ve her iki motorun da gürleyerek geçişini izledi. Arabalar o kadar yakındı ki kimin kazandığını anlayamadım.

Her iki araba da yavaşlayarak durduğunda, herkes itişip kakışarak ve bağırarak arabalara hücum etti. Kimse kimin kazandığını bilmiyor gibiydi.

Yarış Ustası'nı aramak için boynumu çevirdim. Görünüşe göre

Muhtemelen bir karara varmak için birkaç kişiyle daha görüşüyordu.

"Kimin kazandığını gördün mü?" Arabalara doğru yürürken K.C. kafası karışmış bir

şekilde sordu. "Hayır. Sen?"

Başını iki yana salladı.

"İşte buradasın!" Ben yanıma sokuldu ve elimi tuttu. "Sanırım kimin kazandığından emin değiller. Harika bir yarıştı, değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Tırnaklarım çiğnene çiğnene unutuldu."

"Hadi gel. Gidip Jared'i görelim." K.C. bileğimden tuttu ve üçümüz pistte yürümeye başladık.

Arabalara yaklaşırken, sürücülerin araçların arasında burun buruna olduklarını fark ettim. Ağızları sıkıydı ve çok yakındılar. Olayı bir kavgaya dönüştürmek üzereymiş gibi görünüyorlardı.

Yaklaştıkça ne konuştuklarını duydum.

"Benim şeridime giriyordun!" Roman dişlerini gıcırdattı. "Ya da belki de arabanı nasıl kullanacağını bilmiyorsundur." Siyah saçları geriye doğru taranmıştı, kot pantolonu ve beyaz tişörtü onu 1950'lerden fırlamış biri gibi gösteriyordu.

"Pistte şerit yok," diye kıs kıs güldü Jared. "Ve kimin kaslarıyla başa çıkamayacağından bahsetmeyelim."

Roman konuşurken parmağıyla Jared'in yüzünü işaret etti. "Bak sana ne diyeceğim, Prenses. Biraz taşaklandıktan ve eğitim tekerleklerini çıkardıktan sonra geri gel. O zaman benimle yarışacak kadar erkek olursun."

"Yeterince erkek mi?" Jared sanki bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi kaşlarını birbirine çattı. Jared kalabalığa dönerek ellerini iki yana açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Yeterince erkek misin?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Jared'in partisindeki serseri esmer Piper yaklaştı ve bir yılan gibi ona yapıştı. Bir eliyle onun yanağını kavradı ve diğer eliyle kıçını tuttu. Dilini ağzına sokarak onu yavaşça ve derinlemesine öptü, tüm vücudunu bu öpücüğe verdi.

Lanet kalabalık daha yüksek sesle bağıramazdı.

Başka tarafa bakmadan önce burnumdan, kulaklarımdan ve

gözlerimden sıcaklık fışkırdı. Daha iki gün önce beni böyle

öpmüştü.

Siktir et onu.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış olan K.C.'ye baktım.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Gerçekten umurumda mıydı? Muhtemelen hayır, ama en azından göğsümdeki ağrıyı aklımdan çıkardı.

"Hayranlık uyandırıcı," diye hırladı. "Liam az önce gördü. Müthiş."

Kızdığı tek şeyin Liam'ın tepkisi olduğunu fark ederek neredeyse gülecektim. Eğer Liam, Jared'in K.C. konusunda ciddi olduğunu düşünmeseydi, kendini tehdit altında hissetmezdi.

Jared umurunda bile değildi. Bu kesindi. Bu da onun arkasından onu öptüğüm için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"Tamam!" Yarış Ustası kalabalığı yarıp geçti. "Yoldan çekilin, yoldan çekilin."

Gözleri kalabalığı taradı, sakinleşmelerini bekledi. Piper kendini Jared'in üzerinden sıyırdı ve arkadaşlarının yanına geri çekildi, tökezlerken onu dudaklarından sildi.

"Dinleyin. Hem iyi hem de kötü haberlerimiz var. Kötü haber şu ki beraberlik kararı aldık." Kalabalıktan iniltiler ve küfürler yükseldi. Bahisler oynanmıştı ve insanlar üzgündü. "Ama iyi haber şu ki," diye devam etti, "bu çıkmazı çözmek için bir yolumuz var."

Sırıtışı beni korkuttu. Ben'in elini bırakıp yaklaştım, şimdi kalabalığın iç tarafında duruyordum. Jared ve Roman kaşlarını çatmıştı.

"Rövanş mı?" Jared sordu.

"Sayılır." Yarış Şefi biraz fazla eğlenmiş görünüyordu. "Eğer bunu halletmek istiyorsanız, arabalarınız tekrar yarışacak, ama... siz sürücü olmayacaksınız."

Kalabalıktan mırıltılar duyuluyordu ve gözlerim Jared'e kayarak onun şaşkın ifadesini gördü.

"Affedersiniz?" Roman yaklaştı ve sordu.

"Olağanüstü sürücüler olduğunuzu biliyoruz. Yarış bunu kanıtlamak için yeterince yakındı. Bakalım kim daha iyi bir makineye sahip."

"Peki arabaları kim kullanacak?" Jared neredeyse bağıracaktı, yüzü solmuştu.

Yarış Ustası'nın yüzü sırıtarak şişti. "Kız arkadaşlarınız."

Bölüm 22

Loop'taki kahkahaların Benson'ların evine kadar duyulabileceğinden emindim. Bazı insanlar Yarış Ustası'nın yenilikçi çözümünü alkışlarken, diğerleri bahisleri hakkında söyleniyordu. Ancak herkes, yüksek performanslı makinelerde iki ahmak genç kızın yarışmasının çok komik olacağı konusunda hemfikir görünüyordu.

"Dostum! Böyle bir şey olmayacak!" Roman, göğsünde vücudunun geri kalanından daha fazla ağırlık olan minyon bir Meksikalı kız olan kız arkadaşına baktı. Roman'ı tanıdığım kadarıyla, iki aydır ya da iki dakikadır çıkıyor olabilirlerdi. Kim bilebilirdi ki?

"Zack, benim bir kız arkadaşım yok. Asla bir kız arkadaşım olmadı," dedi Jared, "asla" kelimesinin altını çizerek Yarış Ustasına.

"Peki ya birlikte geldiğin küçük güzel şey?" Zack sordu. Jared'in

bakışları K.C.'ye kaydı ve gözleri irileşti.

Sertçe yutkunan K.C. "O sadece benim ribaundum" diye bağırdı. Kalabalıktan yüksek sesle "ohhhh" sesleri yükseldi ve K.C. kendi azmine gülümsedi. Jared kaşlarını kaldırarak Zack'e "görüyor musun?" der gibi baktı.

Jared Zack'e, "Benim arabamı kimse kullanamaz," diye açıkladı.

"Prenses'e katılıyorum." Roman başını Jared'e doğru salladı. "Bu çok aptalca."

Zack omuz silkti. "Kalabalık zaten ikinizi yarışırken gördü. Eğlenmek istiyorlar. İnsanların paralarını alabilmeleri için bu işi halletmek gibi bir niyetiniz varsa, o zaman benim yöntemimle oynayacaksınız. Beş dakika içinde başlangıç çizgisinde olun ya da gidin." Uzaklaşmaya başladı ama durdu ve döndü. "Oh, eğer istersen ön koltukta oturabilirsin... bilirsin, manevi destek için." Son kelimeleri gülmeden söyleyemedi. Muhtemelen zavallı kızların yarışı bitirmeden gözyaşlarına boğulmasını bekliyordu.

Zack uzaklaştı ve kalabalığın arasında fısıltılar koptu. Roman sinsice uzaklaşırken Jared bize doğru yürüdü.

"Bu saçmalık." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Hey, dostum. Senin yerine ben sürebilirim," diye araya girdi Madoc. "Sadece onlara gizli ilişkimizden bahsetmemiz gerekecek." Kollarını şakacı bir şekilde benim ve Ben'in omuzlarına doladı ama ben onu omuz silktim.

Jared onu görmezden geldi. Önümüzde volta atarken beynindeki çarklar dönüyordu. Muhtemelen bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu ama durup yenik bir iç çekiş yaptığında köşeye sıkıştığını anladım.

Kız arkadaşını arabasına götüren Roman'a baktım, görünüşe göre ona manuel şanzımanla ilgili talimatlar veriyordu.

Aman Tanrım. Gülmemeye çalışırken yanaklarım içine çekildi.

"Jared, senin için yarışamam," diye güldü K.C.. "Başka biri olmalı."

Gökyüzüne baktı ve başını salladı. Arabasının mahvolduğunu görmek istemesem de, bu durumu eğlenceli buldum. *Hak ettiğini buldu.*

"Arabamı kullanması için az da olsa güvenebileceğim tek bir kişi var." Bir kaşını kaldırdı ve benimle göz göze gelmek için döndü.

Bütün hava vücudumu terk etti. "Ben mi?"

"O mu?" Madoc patladı, Ben ve K.C. de yankıladı.

Jared kollarını göğsünde kavuşturdu ve sorgu odasındaki bir polis gibi bana yaklaştı. "Evet, sen."

"Ben mi?" Ona deliymiş gibi baktım. Eğer ona bir iyilik yapacağımı düşünüyorsa Çılgınca.

"Sana bakıyorum, değil mi?" Jared'in sümüklü sesi ve küçümseyici bakışları bende "evet" deme ve sonra da gözyaşlarına boğulacak olanın o olması umuduyla lanet arabayı çarpma isteği uyandırdı.

Onu başından savdım ve sevgilime baktım. "Ben, şenlik ateşine erken başlayabilir miyiz? Ben

Burada sıkıldım." Ben'in şaşkın bakışlarını görmezden gelerek arkamı döndüm ve kalabalığın kenarına doğru ilerledim.

Bir el beni dirseğimin kıvrımından yakaladı ve nazikçe durdurdu. Başımı kaldırdığımda Jared'in gözlerimle buluşmak için mücadele ettiğini gördüm.

"Seninle konuşabilir miyim?" Sesi kısıktı ve tavrı nazikti. O kadar uzun zaman olmuştu ki, ne kadar insan olabileceğini unutmuştum. Yine de ne kadar korkunç biri olduğunu unutmam için yeterli değildi.

"Hayır," diye tükürdüm, haftalar önce müziğin sesini kısmasını istediğimde bana verdiği aynı düz cevabı.

Bir nefes aldı. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun." Uzaklara baktı ve sonra tekrar geri döndü. "Sana ihtiyacım var," diye iç geçirdi, sesi yenilmiş gibiydi.

Bu sözler üzerine nefesimi tuttum. *Bana ihtiyacı mı vardı?* Burnundan nefes alıp verişinden ve göz teması kurmayışından bu sözleri söylerken rahatsız olduğunu anladım. Bir yanım ona yardım etmek istiyordu ama diğer yanım da çekip gitmek istiyordu. Geçmişte ona ihtiyacım olduğunda neredeydi?

Bir an bile olsa, o üç basit kelimeyi söyledikten sonra onu her şey için affedebileceğimi düşündüğüm için kendimden nefret ettim. Çok az, çok geç.

"Peki yarın bana ihtiyacın olmadığında? Yine çizmelerinin altında bok mu olacağım?" Cevabım planladığımdan daha öfkeliydi. Kendimi ona bu kadar kolay boyun eğerken bulduğum için içerliyordum.

"Yapacak," diye seslendi K.C. Jared'in omzunun üzerinden. Onun yanımızda durduğunu fark etmemiştim ama kafamı kaldırdığımda Ben ve Madoc'un da konuşmamızı böldüğünü fark ettim. Kalbim yeniden hızlandı.

"K.C.!" Azarladım. "Benim adıma konuşamazsın. Ve bunu yapmayacağım!" Son sözümü Jared'a yönelttim.

"Sen istiyorsun," diye karşılık

verdi. Ve haklıydı da.

Onun arabasını kullanmayı çok istiyordum. Tüm bu insanlara nasıl biri olduğumu göstermek istiyordum. Jared'e bir değerim olduğunu göstermek istedim.

İşte bu düşünce beni çekip gitmek istemeye itti. Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildim. Değerimi biliyordum ve onun onayına ihtiyacım yoktu.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama benim de bir gururum var. Benden hiçbir şey

alamayacak." "Teşekkür ederim." Jared, K.C.'nin cevap vermesine fırsat vermeden

sözünü kesti.

"Ne için?" Ben de karşılık verdim.

"Bana ne kadar hayal kırıklığı yaratan, kendine hizmet eden bir kaltak olduğunu hatırlattığın için," diye dişlerini gıcırdatarak yüzüme vurdu Jared. Kelimelerin artık yeterli olmadığını hissetmeye başladığımda başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Kollarım kaskatı kesildi, parmaklarım yumruk oldu. Jared'in ellerini kelepçelemenin hayalini kurarken bir yandan da onu yumrukluyordum.

Ben alaycı bir karşılık veremeden Madoc, "Bu kadar yeter. İkiniz de." Aramıza girdi ve bakışlarını Jared'den bana çevirdi. "Şu anda ikinizin arasındaki geçmiş umurumda değil ama o arabada kıçlara ihtiyacımız var. İnsanlar çok para kaybedecek."

Sanki bizi bizzat arabaya atacakmış gibi kollarını sıvadı. "Jared?
Çok para kaybedeceksin. Peki ya Tate? Daha önce herkesin sana kötü davrandığını mı sanıyorsun? Bu gece buradaki insanların üçte ikisi Jared'a oynadı. İlk tercihinin onu reddettiğini duyduklarında, okul yılınızın geri kalanı Jared ya da benim parmağımızı bile kıpırdatmamıza gerek kalmadan cehenneme dönecek. Şimdi ikiniz de şu lanet arabaya binin!"

Herkes şok olmuş bir şekilde orada duruyordu. Madoc hiçbir zaman mantıklı konuşmadı ama kendimi çocuksu ve toy hissetmemi sağlamayı başardı. Pek çok insan Jared'in kazanacağına güveniyordu ve Madoc'un haklı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, haklı bir noktaya parmak basmıştı.

"Bana kibarca sorması gerekiyor." Kollarımı kavuşturdum ve ifademi soğukkanlı

tuttum. "Ne?" Jared ağzından kaçırdı.

K.C., Madoc ve Ben için "Lütfen demesi gerekiyor," diye tekrarladım, bana hakaret ettikten sonra Jared'e hitap etmek istemiyordum.

Diğerleri sanki hangi bombanın patlayacağını bekliyorlarmış gibi Jared ve bana bakıyorlardı.

ilk önce git. Jared yüzünde acı bir gülümsemeyle başını salladı ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Tatum." Sesi sakindi ama altında yatan acı oradaydı. "Benimle gelir misin lütfen?"

Elimi uzatmadan önce, zoraki de olsa bu nadir alçakgönüllülük gösterisini takdir ederek bir süre ona baktım. "Anahtarlar?"

Jared onları elime bıraktı.

Gülümsememi bastırmak için ağzımın kenarını ısırırken, Jared arkamdan gelirken piste doğru koştum. Roman'ın arabasından atladığını gördüm, arabasını kız arkadaşı için başlangıç çizgisinin arkasına park etmişti. Jared'in arabasına doğru koştum ve pistin etrafındaki insan kümeleri beni sürücü tarafına doğru giderken görünce fısıltılar ve ıslıklarla patladı.

Jared yolcu koltuğuna tırmandı ve ben de soğuk deriye gömüldükten sonra kapımı kapattım. Etkileyici arabanın içi neredeyse tamamen siyahtı ve hemen kollarımda ürperti hissettim. Jared'in arabası mağarayı andıran havasıyla gücünün şarkısını söylüyordu: serin, karanlık ve hayvani.

Vay anasını.

Anahtarı çevirerek, kalabalık kenara çekilirken pozisyonumu aldım. Kalçalarımdaki titreşim merkezimin karıncalanmasına neden oldu ve hemen beni izleyen Jared'a baktım.

Dirseğini pencerenin yanına dayamış, başını elinin üzerine eğmiş, merak ve eğlence karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. Direksiyonunun başında benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Gülümsüyorsun," diye işaret etti, neredeyse bir suçlama gibi.

Gözlerine bakmadan direksiyonu okşadım. "Konuşarak bunu benim için mahvetme, lütfen."

Jared boğazını temizledi ve yine de devam etti. "Yani, baban ikimize de sopa kullanmayı öğretti ve Bronco manuel, bu yüzden bu kısımla ilgili herhangi bir sorunuz olmadığını varsayıyorum, değil mi?"

"Yok." Nabzım parmak uçlarıma doğru vuruyordu.

"İyi. Dönüşler sıkı. Göründüğünden daha sıkı. Amaç oraya ilk varmak ya da geride kalıp peşinden gitmek. Roman'ın arabasıyla sola dönmeye çalışma, anladın mı?"

Başımı salladım. Ayağım endişeyle yere vururken gözlerim dümdüz ileriye, yola çıkmaya hazır bir şekilde bakıyordu.

"Her sola dönüşte, dönmeden önce gazı bırakın ve düzleştikten sonra hızlanın. Dönüşte frene basmanız gerektiğini hissederseniz, bunu yapın ama mümkün olduğunca az yapın. Dönüşü tamamlayana kadar hızlanmayın. Patinaj yaparsınız."

Tekrar başımı salladım.

"Dönüşler arasında gaza basın. Son turda sert basın." Sesi emrediciydi. "Jared,

anladım." Ona doğru baktım. "Bunu yapabilirim."

Bana inanmış gibi görünmüyordu ama yine de durdu. "Kemerini bağla."

Onun emriyle sol tarafıma baktım ve Roman'ın kız arkadaşına emirler yağdırdığını, kızın da endişeyle başını salladığını gördüm. Zack iki arabanın arasından geçerek ön taraftaki yerini aldı. Neyse ki, daha önceki sürtük hapishane yemininin yerine bizi yolumuza gönderecek gibi görünüyordu.

Gözümü Zack'ten ayırmadan ön camdan dışarı bakarken, Jared'in dikiz aynasına astığı şeyi fark ettim. Uzandım ve açık yeşil bir kurdeleyle tutturulmuş oval şekilli kil parçasını yakaladım. Boynuma bir sıcaklık çöktü ve boğazım sıkıştı.

Annem öldükten sonra onun için yaptığım Anneler Günü kolyesiydi.

Jared ve ben bir yıl annelerimize vermek üzere parmak izlerimizden fosiller yapmıştık. Hava kurumalı kil kullanarak bir parmak izi yapmış ve küçük oval parçayı bir kurdeleye asarak kolye yapmıştık. O kendi parmak izini annesine vermişti, ben de benimkini annemin mezarına koymuştum. Onu bir sonraki ziyaretimde kolye yerinde yoktu. Kaybolduğunu ya da hava koşullarının onu yıprattığını düşündüm.

Çalıntı olduğu ortaya çıktı. Jared'e baktım, kısmen şaşkın, kısmen de kızgındım.

"İyi şans tılsımı," diye teklif etti, gözlerime bakmadan. "Sen oraya bıraktıktan birkaç gün sonra aldım. Çalınacağını ya da mahvolacağını düşündüm. O zamandan beri yanımda taşıyorum."

Bıraktım, pencereden dışarı baktım ve nefesimi dengelemeye çalıştım. Sanırım mutluydum.

hala vardı. Ama o annemindi ve onu almaya hakkı yoktu.

Ama hala onda mıydı? Her şeyden sonra bile.

Neden? Yarıştan sonra geri almak için aklıma

bir not aldım.

"Hazır mıyız?" Kalabalığa bağıran Zack'in sesi beni irkiltti. Biradan sırılsıklam olmuş heyecanlarıyla çığlık attılar.

Jared iPod'u Bullet for My Valentine'ın *Waking the Demon* şarkısına ayarladı. Direksiyonu kavradım, müziği kafamı boşaltmak ve dikkatimi toplamak için kullandım.

"Hazır mısın?" Zack seslendi ve ben de motorumu hızlandırdım, Roman'ın kızının da hemen ardından motorunu hızlandırdığını gördüm.

"Hazır mısın?" Jared bir elini gösterge paneline koyarken diğer eliyle müziğin

sesini açtı. "Başla!" Zack kollarını indirdi.

Gaza basarak toprak yoldan sıyrıldım ve yola çıktım. Müzik o anı doldururken ellerim direksiyonu itti, böylece sırtım koltuğa gömüldü. Kollarım gergin bir şekilde önümdeki yola odaklandım.

Kahretsin! Arabanın çok gücü vardı.

Jared, "İlk viraj hızlı geliyor," diye uyardı. Diğer arabanın yanımda mı yoksa arkamda mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim önümde olmadığıydı ve başka hiçbir şey umurumda değildi. Bu arabayla rakibim olmadan yarışacaktım.

Debriyaja basmak için bacağımı kaldırdığımda terden ıslanmış kalçalarım koltuğun üzerinde sürtünüyordu. Virajı dönmeye hazırlanmak için hafifçe frene bastım. Freni bırakıp ilk dönüşü yaptığımda arka taraf kaymaya başladı. Araba sola kayarken, savrulmamak için direksiyonu hızla sağa kırdım. Pist tozla kaplanmıştı ve kalbim küt küt atıyordu. Debriyaja bastım ve üçüncü vitese geri döndüm. Hızım arttığında ve hemen dördüncü vitese geçtiğimde, dikiz aynamda diğer arabayı gördüm.

"Gaza bas!" Jared bağırdı. "Ve o kadar sert dönme. Kendini düzeltmek için zaman kaybediyorsun."

Her neyse.

"Birinci sırada kim var?" Ona hatırlattım.

"Kendini beğenmişlik yapma." Jared dönüşümlü olarak yolu gözlüyor ve arkamızdaki Trans Am'e bakıyordu.

Alnımdan ter damlıyordu ve parmaklarım direksiyonu sıkmaktan bitkin düşmüştü. Rahatlayarak müziğin sesini açtım ve beşinci vitesi tamamen atlayarak bizi altıncı vitese geçirdim.

Bu harika bir şey! Gazın arabayı kolayca ileri itmesi uzay mekiği gibi hissettirdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Bir sonraki dönüş geliyor. Yavaşlamalısın."

Yap, yap, yap.

"Tatum, yavaşlamalısın." Jared'in sesi zihnimin arkasında bir yerlerde yankılandı.

Dönüşe üç saniye kalmıştı ve bacaklarımdan geçen titreşimler gazı bırakmamı engelliyordu. Direksiyonu daha sıkı kavrayarak ileri atıldım.

Ayağımı gazdan çektim ama fren yapmadım, keskin bir sol yaptım, sonra sağa savruldum ve sonra düzelene kadar tekerleği tekrar sola zorladım. Etrafımızda daha fazla toz uçuştu, ancak çabucak toparlandım ve tekrar gaza bastım. Arkamıza baktığımda Trans Am'in o dönüşte spin attığını ve şimdi toparlanmaya çalıştığını gördüm. Otuz metreden fazla arkamızdaydılar.

Evet!

"Bunu bir daha yapma," diye homurdandı Jared, şimdi ben daha fazlası için hazır bir şekilde yola bakarken iki eliyle gösterge panelini tutuyordu. Jared yavaşlamak için ne kadar feryat etse de bir sonraki dönüş geldi ve başarıyla geçti.

Bir pislik ve kural bozucu için, gerçekten güvenli oynadı. Ve her zaman güvenli davranan biri için, ben de tam bir kural yıkıcı olmuştum.

Son dönemeçte önemli bir kazançla ilerlerken, saatte yaklaşık otuz mile yavaşladım ve vitesi üçüncüye düşürdüm. Virajı rahat bir hızda, herhangi bir savrulma ya da tozlanma olmadan dönerken, Jared'e geniş gözlü, masum bir ifadeyle baktım.

"Bu iyi mi, Bayan Daisy?" Gülmemek için ağzımın kenarını ısırırken fark ettim ki

Gözleri dudaklarımda parladı. Bakışlarında ısı yükseldi ve karnımdan bacaklarımın arasındaki hassas bölgeye doğru karıncalanmalar başladı.

"Tatum?" Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Rakibinle oynamayı bırak ve şu lanet yarışı kazan artık."

"Evet, Bayan Daisy," diye karşılık verdim en iyi Güneyli aksanımla.

Son virajda Trans Am'i dikiz aynamda kekelerken yakaladığımda güvenli ve eğlenceli bir şekilde saatte otuz beş mil hızla bitiş çizgisini geçtim. İnsan kümeleri arabanın etrafını sardı ama Jared ve ben birkaç dakikalığına içeride kaldık.

Arabayı boşa aldım ve e-freni kaldırdım, başımı baş desteğine yasladım ve direksiyona masaj yaptım. Nabzım hâlâ bir mil hızla atıyordu ve kendimi canlı hissediyordum. Bu şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şeydi. Vücudumdaki her bir sinir, şekerim yükselmiş gibi hissediyordu.

"Teşekkür ederim Jared," diye fısıldadım, ona bakmadan. "Benden bunu yapmamı istediğin

için teşekkür ederim." Uzanıp aynadan annemin kolyesini aldım ve başıma geçirdim.

Ona baktığımda, bir parmağını dudaklarına götürmüş, yumruğuna yaslanmıştı.
Neyi saklamaya çalışıyordu? Bir gülümseme mi?

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek kapısını açtı ve alkış ve çığlık sesleri batan bir tekneye dolan su gibi içeri doldu. Botlarına bakarak başını salladı. "Şeytanı uyandırıyorum...." diye mırıldandı kendi kendine ve ne demek istediğinden emin değildim.

Dışarı çıkmadan önce, kapüşonlu göz kapaklarının ardından bana tekrar baktı. "Teşekkür ederim, Tate," diye fısıldadı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ellerim titredi.

On dört yaşımızdan beri bana "Tate" dememişti. Arkadaş olduğumuzdan beri.

Bölüm 23

Ben ve ben şenlik ateşine vardığımızda Maci Feldman beni suçladı. "Bu harikaydı! Kardeşim bahsi kazandığı için inanılmaz derecede mutlu."

Marcus Hitchens'ın Swansea Gölü kıyısındaki arazisinde neredeyse her hafta, özellikle de yarışlar ve futbol maçlarından sonra şenlik ateşleri yakılırdı. Ocak ve Şubat aylarının sert soğuğu, hem gölde hem de Benson çiftlik pistinde çok az şeyin yaşandığı tek dönemdi.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye cevap verdim. Ve bu doğruydu. Bu gece yarışmak şimdiye kadar geçirdiğim en iyi zamandı. "Ama ben kazandım çünkü diğer kızın manuel araba kullanmaktan haberi yoktu."

Bunu neden söyledim ki? O ahmak ne yaptığını bilse de bilmese de ben o yarışı salladım.

Ben'in eli belimdeyken o da benim koluma sarıldı. Diğerleri de Ben'e "merhaba" demek ya da beni tebrik etmek için bizi karşılamaya geldi.

"Ben kendi adıma seni tekrar yarışırken görmeyi çok isterim. Ya sen Ben?" Maci, dikkatini futbol arkadaşlarına çevirmiş olan sevgilime seslendi.

"Sanırım ben şanslı bir adamım." Bana baktı ve soruyu nasıl geçiştirdiği gözümden kaçmadı. Erkeklerin genellikle sadece katıldığı bir şeyi sevgilisinin yapmasının onu utandırıp utandırmadığını merak ettim.

Saat on buçuk olduğu için, Ben beni eve bırakmadan önce bir saat kalmaya karar verdim. Sabahki buluşma için eve gitmem ve istesem de istemesem de dinlenmem gerekiyordu.

"Bu akşamki yarış harikaydı, Tate." Jess Cullen yanımdan geçerken omzumu sıvazladı.

"Teşekkürler," diye nefes verdim, ilgiden rahatsız olmuştum.

"İyi misin?" Ben beni kendine çekti.

İçeceklere doğru ilerlemeden önce "Kesinlikle," dedim. "İçecek bir şeyler alabilir miyiz?"

Beni tutmak için elini kaldırdı. "Burada kal, geri geleceğim." Ve fıçıya doğru yürüdü.

Bir grup insan ateşin etrafında durmuş ya da kayaların üzerine oturmuş, diğerleri ise etrafta dolaşıyordu. Görebildiğim kadarıyla K.C. henüz gelmemişti ve arabayı Jared'le birlikte kullandığını düşündüm. Orada öylece durdum, yerim hakkında huzursuz hissediyordum. Sanırım Jared'e küçük bir grubun yanında çok sayıda insandan daha rahat olduğum için teşekkür edebilirdim. Onun sayesinde böyle şeylere hiç davet edilmemiştim.

Düşüncelerimi toparlamak için başımı hafifçe salladım. Onu suçlamayı bırakmam gerekiyordu. Geçmişte kara listeye alınmam onun suçuydu ama bunu kabul etmem onun suçu değildi. Bu artık benim suçumdu.

Suyun kenarında kıkırdayan bir grup kıza bakınca kros takımımdan birini tanıdım.

"Siktir et." Omuzlarımı silktim ve dalmaya karar verdim. Gruba doğru bir adım atmıştım ki bir ses beni durdurdu.

"Neyi sikeyim?"

Jared'le yüzleşmek için arkamı döndüğümde tüylerim diken diken oldu. Bir elinde bir fincan, diğerinde ise telefonu vardı. Bir yandan mesaj gönderiyor, bir yandan da cevabımı bekliyordu. Telefonu arka cebine koydu ve gözlerini bana dikti.

Kollarımdaki tüyler sanki Jared'e doğru çekiliyormuş gibi elektriklendi. Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak başımı tekrar ateşe çevirdim ve onu görmezden gelmeye çalıştım. Hâlâ nerede durduğumuzdan emin değildim. Arkadaş değildik ama artık düşman da değildik. Ve normal bir konuşma yapmak hâlâ söz konusu bile değildi.

"Üşümüşsün." Jared yanıma yanaştı. "Ceketin hâlâ K.C.'de mi?"

İçimi çektim, bu sefer sinirlenmeme neyin sebep olduğundan emin değildim. Belki de Jared ne zaman yanımda olsa vücudumdaki sinirler zonklayan bir ısıya dönüşüyordu, oysa Ben kendimi kanepeye kıvrılıp American Idol izliyormuş gibi hissettiriyordu.

Jared muhtemelen hiç televizyon izlememiştir. Çok sıradan bir aktivite.

Ayrıca, Jared'in üşümem konusunda endişeli davranmasını çok saçma buldum.

Yaşasam da ölsem de umurunda olmadığını söylediği hafta. Hiçbir şey için özür dilememişti ve ben bunu unutamadım.

"Onu buraya getirdiğinde benim ceketimi giyiyordu, değil mi?" Küçümseyici sözlerim bir sırıtışla karşılandı.

"O benimle gelmedi. Henüz burada olup olmadığını bile bilmiyorum." Başını çevirdi ve gözleri bana baktı.

"Ne demek istiyorsun? Yarıştan onsuz ayrıldın, değil mi?"

"Hayır, Liam'la birlikte geldi. Ben buraya yalnız geldim." Jared'in alçak, boğuk sesi üzerime çöktü ve son sözlerini duyunca bir gülümsemeye karşı koydum.

K.C. ve Liam iyileşme yolundaymış gibi görünüyordu.

Boğazımı temizledim. "Ve bu senin için sorun değil

miydi?" diye sordum.

"Neden olmasın ki?" Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana doğrudan sordu.

Tabii ki. Ne düşünüyordum ki? Jared kimseyle çıkmazdı.
K.C. Kalçamda duran küçük çantayı karıştırdım ve telefonumu aradım.

"Eğer onu görürsem, seni bulmasını söylerim." Jared uzaklaşmaya başladı ama birkaç adım sonra durdu ve bana döndü. "Fosili geri almam gerekecek." Boynumdaki kolyeyi işaret etti.

İyi şans tılsımından bahsettiğini fark ettim. "Öyle bir şey olmayacak." Ve dikkatimi tekrar telefonuma yönelttim.

"Oh, Tate. Ben her zaman istediğimi alırım." Alçak, flörtöz sesi donup kalmama neden oldu. Sanki aniden mesaj göndermeyi unutmuşum gibi parmaklarım cep telefonu ekranımın üzerinde durakladı. Gülümseyip uzaklaştığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

Onu Madoc'a ve ekibindeki diğer kişilere doğru giderken izlerken, bu hafta başında olduğumdan daha fazla şaşkınlık içindeydim. Jared'in daha insan olmasını ve bana iyi davranmasını istemiştim. Şimdi her ikisinin de işaretlerini gösterdiğine göre, cevapsız sorular beni hasta ediyordu. Onu dışarıda tutmak için ördüğüm duvarın çatlaklarından eski duygular sızıyordu.

"Hey, al bakalım." Ben elinde iki birayla geldi ve birini bana uzattı.

"Teşekkürler." Dudaklarımı yaladım ve acı tadın dilimi ve boğazımı ıslatmasına izin vererek bir yudum aldım.

Ben parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve kulağımın arkasına doğru taradı. Kaslarım gerildi. Görünmez üç metrelik kişisel alanım ihlal edilmişti ve geri çekilmek istedim.

Neden? Neden bu adamı sevemedim? Kendime kızıyordum. İyi ve hedef odaklı görünüyordu. Neden içimi yapış yapış yapmıyor ya da beni hayallere daldırmıyordu?

Kesinliğin içime işlediğini hissediyordum ve bunu durduracak gücüm yoktu. Ben'i istemiyordum. Açık ve net. Aşk üçgeni romanlarında seçim yapamayan o aptal kızlardan biri olmayacaktım. Bir aşk üçgeninde olduğumdan değil, ama bir kızın bir erkeği isteyip istemediğini nasıl *bilemediğini* hiç anlamadım. Bizim için neyin iyi olduğu konusunda kafamız karışabilir ama gerçekten ne istediğimiz konusunda değil.

Ve Ben'i istemiyordum. O kadarını biliyordum.

"Konuştuğun Jared miydi?" Elindeki birayla Jared'in okuldan birkaç çocukla gülüştüğü ateşin diğer tarafını işaret etti.

"Evet." Bir yudum daha aldım.

Ben kıkırdayarak nefesini verdi ve birasından bir yudum aldı. "Hâlâ bilgi vermekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Oh, önemli bir şey değildi. K.C.'yi arıyordum ve birlikte geldiklerini sandım."

"Etrafta dolaşıyor, ha?" Ben sormaktan çok yorum yaptı.

"Ne demek istiyorsun?" Savunmaya geçerek söyledim. K.C. ve ben son zamanlarda stresliydik ama o benim en iyi arkadaşımdı.

"Liam'dan Jared'e ve tekrar Liam'a geçiyorlar. Onları senin yarışından sonra gördüm. Oldukça yakın görünüyorlardı."

"İki erkekle gezip tozduğu anlamına mı geliyor?" Aslında Jared'i geride bıraktığı için rahatlamıştım ama Ben'in ya da başka birinin onun hakkında sonuç çıkarmasından hoşlanmıyordum.

Ben bana pişmanlık dolu bir bakış attı ve konuyu değiştirdi. Belli ki o konuya girmemesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi. "Bu gece harikaydın. Okul bir süre bunu konuşacak. Görünüşe göre turnayı gözünden vurdum." Ben bir kolunu bana doladı ve etrafımda dolaştırdı.

şenlik ateşi.

Büyük ikramiye mi? Bu da ne demek oluyor?

Ben ve ben, onun fıçıya gidip gelmesi arasında, arkadaşlarının farklı kümeleri arasında dolaştık. Biramdan iki yudum almış ve bırakmıştım. Ben'e yakında evde olmam gerektiğini söylememe rağmen dördüncü birasını içiyordu ve araba kullanamayacağını biliyordum. Eve nasıl gideceğimi merak etmeye başlamıştım.

Yarım saat önce K.C. ve Liam'ı bir kayanın üzerinde oturmuş konuşurken görmüştüm. Daha doğrusu Liam konuşurken K.C. dinliyor ve biraz da ağlıyordu. Başlarının bir araya gelişinden konuşmaları yoğun ve önemli görünüyordu, bu yüzden onları yalnız bırakmayı tercih ettim.

Jared'in varlığının yarattığı titreşimi görmezden gelmeye çalışsam da, kendimi onu aramaktan alıkoyamazken buldum. Onu arkadaşlarıyla sohbet ederken görmüştüm ve son baktığımda Piper yüzünü onun boynuna gömmüştü. Kısa, dar siyah elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla değersiz görünüyordu. Kim sahilde topuklu ayakkabı giyer ki? Hem de gerçek bir plaj bile değil, kayalık ve çamurlu bir göl kıyısı.

Memnuniyetle, onunla bir tabak yaban havucu kadar ilgileniyor gibi görünüyordu. Onu birkaç kez başından atmaya çalıştığını görecek kadar bakışlarını çaldım. Sonunda ipucunu aldı ve suratını asarak uzaklaştı.

Jared birden fazla kez gözlerime takıldı ama her seferinde teması hemen kestim. Geçen gecenin görüntüleri onun delici, dumanlı bakışlarıyla karışarak içimde zonklayan bir ihtiyaç yarattı.

Sert bir iç geçirdim. *Kesinlikle buradan gitme vakti gelmişti.*

Saatime bakarken Ben'le fıçıdan dönerken karşılaştım. "Hey, artık gerçekten gitmem gerek. Yarın yarışım var," diye hatırlattım ona.

Ben'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Oh, hadi ama. Saat daha on bir buçuk."

Sızlanmalar beni şok etmişti ve kesinlikle soğumuştum.

"Bir süre daha kalabiliriz," dedi.

"Üzgünüm, Ben. Bu yüzden arabayı kendim kullanmayı teklif ettim. Gerçekten gitmek zorundayım." En iyi özür dileyen gülümsememle yerimde durdum. Ne düşüneceğinden korkmuyordum, çünkü bunun muhtemelen son randevumuz olduğunu biliyordum. Aramızda bir kıvılcım yoktu ve yarışı bir kenara bırakırsak

Bu gece evde kitap okuyarak daha mutlu olurdum.

"Sadece yarım saat daha kalalım." Sanki beni sarhoş etmek bir çözümmüş gibi birasını bana doğru ittirmeye çalıştı ama sonunda yana doğru sallanmaya başladı ve destek için koluma yapışmak zorunda kaldı.

"Araba kullanabilecek durumda değilsin," diye belirttim. "Seni eve bırakabilirim ve arabanı yarın benim evimden alabilirsin."

"Hayır, hayır." Ben ellerini kaldırdı. "Şimdi kendime geleceğim ve ayılacağım. Yakında yola çıkacağız."

"Araba kullanmamalısın. Hem de hiç." Gözlerimi kaçırdım, kızgınlığım artıyordu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Tate," diye diretti Ben. "Eğer şimdi gitmek istiyorsan, başka bir araç bulman gerekecek. Benimle gelmek istersen, birazdan hazır olurum."

Ne?! "Bir süre" ne kadar uzun?

Bu iş saçma bir hal almaya başlamıştı ve sabrım tükenmişti. Saat 11:30'da ayrılabileceğimizi söylemişti ve ben de sözüne inanmıştım.

Ben beni şenlik ateşine geri götürmek için kolumdan tuttu ama ben onu çekip kurtardım ve hızla uzaklaştım.

Başka bir şey söylemedi, ben de bensiz devam ettiğini düşündüm.

Eve gitmem gerekiyordu ve Ben artık benim aracım değildi. Bir parçası olmak için can attığım ortam bu muydu? Ben ve arkadaşları mısır gevreği kadar ilgi çekiciydi, kızların alışveriş ve makyajdan başka ilgi alanları yoktu ve buradaki erkeklerin bana bakışlarını gördükten sonra gözbebeklerimi dezenfekte etme isteği duydum.

Etrafı hızlıca taradıktan sonra K.C.'nin çoktan gitmiş olduğunu anladım. Çantamdan telefonumu çıkardım ve yine de onu aradım. Cevap vermedi.

Daha önce gördüğüm kros takım arkadaşımı ararken onun da görünürde olmadığını fark ettim. Diğer tek seçenek, bu saatte uyandırmaktan korktuğum büyükannemi aramaktı ama en azından güvenli bir yolculuk için aradığımı bilmek onu mutlu ederdi.

Büyükannem de telefonuna cevap vermeyince hayal kırıklığı içinde dudaklarımı büktüm. Telefonunu yatağa götürmeyi sık sık unuttuğu için bu alışılmadık bir durum değildi. Ve cep telefonlarının rahatlığı sayesinde, sabit hattımızı yıllar önce kapatmıştık.

Harika.

Bu noktada tek seçeneğim Ben'i beklemek ve onu sürmeme izin vermesi için ikna etmek ya da park yerine kadar yürüyüp tanıdığım birinden beni bırakmasını istemekti.

Ben gidip bir ağaca işeyebilir.

Herkesin park ettiği yolun yakınındaki açıklığa doğru kısa bir yürüyüş yapmak için kayaların üzerinden geçip ormana girdim.

El fenerim olmadığından, yolumu bulmak için cep telefonumun ekranını ışık olarak kullandım. Düz bir yoldu ama patika sopalar ve kütüklerle doluydu. Ağaçlar çoktan yapraklarını dökmeye başlamıştı ama sonbaharda yağan yağmur her şeyi nemli ve esnek tutuyordu. Islak yapraklara bastığımda damlacıklar ayak bileklerime sıçradı ve birkaç çıplak dal cildime batarak beni soktu.

"Bakın ne buldum."

Az önce etrafımı saran sessizlikten irkilerek sıçradım. Başımı kaldırıp baktığımda, her zamanki gibi beni gözleriyle beceren Nate Deitrich'i görünce irkildim.

Gitmeye çalıştığım yerden geliyor gibi görünüyordu ve şimdi yolumu kapattı. "Bu kader, Tate." Şarkı söyleyen sesi kafiyeliydi.

"Yolumdan çekil, Nate." Ona yavaşça yaklaştım ama yerinden kıpırdamadı. Etrafından dolaşmaya çalıştım ama elleri belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Kaslarım gerildi ve ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

Kendimi uzaklaştırmaya çalışırken Nate "Şşşt," diye yalvardı. Nefesi kulağımda yankılanıyordu ve alkol kokuyordu. "Tate, seni çok uzun zamandır istiyorum. Bunu sen de biliyorsun. Beni bu ıstıraptan kurtarmaya ve seni eve götürmeme izin vermeye ne dersin?" Burnu saçlarımdaydı ve elleri kıçıma düştü. Sertleştim.

"Kes şunu," diye emrettim ve dizimi bacaklarının arasına getirmeye çalıştım. Ama görünüşe göre bu hareketi çoktan tahmin etmişti, çünkü bacakları birbirine çok yakındı.

Nate kahkahalarla sarsıldı. Kıçımı okşayarak fısıldadı, "Hile yaptığını biliyorum, Tate. Karşı koymayı bırak. İstesem seni şu anda yere yatırabilirim."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve kusmuğun asidik tadı boğazımda yükseldi.

Alt dudağını ısırdım, alt dişlerim üst dişlerimi deride hissettirecek kadar sertti. Hırladı ve beni bıraktı, kan olup olmadığını kontrol etmek için ağzını yokladı.

Babamın ısrarla yanımda bulundurmamı istediği biber gazını çantamdan çıkarıp gözlerine sıktım. Çığlık attı ve elleri yüzünü kapatırken geriye doğru tökezledi. Sonunda dizimi bacaklarının arasına getirdim ve yere yığılışını izledim, düşerken atletimin askısını tuttu.

Kaçın! Sadece koş! Kendi kendime bağırdım.

Ama hayır. Acı çığlıkları atarken üzerine eğildim. "Okulumuzdaki çocuklar neden bu kadar pislik?!"

Bir eliyle gözlerini kapatırken diğer eliyle kasıklarını tutuyordu.

"Kahretsin! Seni lanet orospu!" Nate gözlerini açmaya çalışırken inledi.

"Tatum!" Jared'in sesi arkamda gürledi ve omuzlarım sarsılarak arkama döndüm. Gözlerini öfkeyle Nate ve benim aramda gezdiren Jared, saldırmadan önceki bir aslan gibi kaskatı kesilmişti. Dudaklarının arasından sığ nefesler veriyordu ve elleri sıkı yumruklar halindeydi. Gözlerinin, üstümün askısının yırtıldığı yerde öne doğru sarktığı omzuma kaydığını gördüm.

"Sana zarar verdi mi?" Jared sakin bir şekilde sordu ama dudakları gergindi ve gözleri öldürücüydü.

"Denedi." Derimin açıkta kaldığı omzumu kapattım. "Ben iyiyim." Sesim kısıktı. Bu gece isteyeceğim son şey Jared için zor durumdaki genç kızı oynamaktı.

Siyah düğmeli bluzunu sıyırıp çıkaran Jared, bana doğru gelirken onu bana fırlattı. "Bunu giy. Şimdi."

Yüzüme çarpan tişörtü yakaladığımda, bir yanım tişörtü ona geri fırlatmak istedi. Jared ve ben yarış sırasında ortak bir zemin bulmuş olsak da, bu onun yardımını istediğim ya da ona ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyordu.

Ancak açıkta kalmıştım, üşüyordum ve dikkatleri üzerime çekecek durumda değildim. Gömleği giydiğimde Jared'in vücudunun sıcaklığı kollarımı ve göğsümü ısıttı. Kelepçeler ellerimin altına düştü ve sıcaklığın soğuk yanaklarımı örtmesine izin vermek için onları yukarı kaldırdığımda, onun erkek kokusunu alabiliyordum.
Daha derin nefesler almaya çalıştığımda misk ve lastik karışımı koku neredeyse ciğerlerimin patlamasına neden oluyordu.

Aroma.

"Çok kötü bir hafızan var, Dietrich. Ben sana ne demiştim?" Jared Nate'in yüzüne hırlamak için eğildi. Nate'in gömleğini göğsünden kavradı ve Nate'in karnına sert bir darbe indirmeden önce onu dik tuttu.

Jared'in saldırısı karşısında gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Gırtlaktan gelen yumruk bana kili şekillendirmeyi hatırlattı. Nate'in vücudu darbeyle eğildi ve bir süre eskisi gibi olmayacaktı. Nefes almaya çalışırken çıkardığı hırıltı, sigara içen biriyle bir zombinin guruldaması arasında bir ses gibiydi.

Jared sol eliyle Nate'i boynundan tutup bir ağaca yasladı. Sağ yumruğuyla Nate'in yüzüne darbe üstüne darbe indirdi. Jared'in eklemleri bembeyaz olana kadar Nate'in boynunu sıkmasını izlerken dizlerim çökmeye başladı.

Dur, Jared.

Nate'in gözünden ve burnundan kan damlayana kadar yumruklamaya devam etti.

Durma belirtisi göstermeyince bir adım öne çıktım. "Dur. Jared, dur!" diye seslendim, sert sesim Nate'in homurtuları ve soluk soluğa kalışlarının üzerine çıkıyordu.

Jared saldırısını durdurdu ama hemen ardından Nate'i dirseğinden tutup yere fırlattı. "Bu iş daha bitmedi," diyerek kanlar içinde yere yığılan Nate'e güvence verdi.

O ne yapıyordu?

Yüzünü bana döndüğünde, Jared'in göğsü nefes alıp verirken ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Yorgunluktan omuzları çöktüğü için vücudu ağırlaşmış gibi görünüyordu ama gözleri hâlâ hırçındı. Bana yorgunluk ve öfke karışımı bir duyguyla baktı.

"Seni eve götürüyorum." Benim onu takip edip etmeyeceğime bile bakmadan otoparka doğru yürümeye başladı.

Beni eve mi götüreceksin?! Evet, büyük kahraman gibi hissedebilsin diye mi?

Jared'in beni kontrol ettiğim bir durumdan kurtarmış gibi hissetmesine izin vermek gururumu kırdı. *Siktir et.*

Bu.

"Hayır, teşekkürler. Beni bırakacak biri var." Bana bir iyilik yapmasına izin vermeden önce yalanı tükürdüm.

"Aracınız," dedi Jared bana tiksintiyle bakarak, "sarhoş. Şimdi, eğer istemezsen

Randevun sarhoş olduktan ve neredeyse tecavüze uğradıktan sonra zavallı büyükanneni uyandırıp seni almak için ıssız bir yere gelmesini sağla - ki bu arada babanın sana yalnız kalman konusunda güvenmesi için harikalar yaratacağına eminim - o zaman lanet arabaya bineceksin, Tate."

Ve onu takip edeceğimi bilerek uzaklaşmak için döndü.

Bölüm 24

Arabanın kapılarının açıldığını gösteren klik sesi duyuldu ve Jared'in sıcak arabasına, bu kez yolcu tarafına tırmandım. Nate'le karşılaştığım için ellerim titriyordu, bu yüzden Jared'in gömleğini çıkarmaya çalışırken zorlandım.

"Açık kalsın." Kontağı çevirmeden önce bana bir bakış bile atmadı.

Tereddüt ettim. Öfkesi çenesindeki kasların sıkılaşmasından anlaşılıyordu. "Ama artık üşümüyorum."

"Ve şu anda yırtık gömleğine bakamam."

Gömleğimi omuzlarıma geri attım, kemerimi taktım ve o otoparktan çıkarken koltuğun arkasına çarptım.

Onun sorunu neydi?

Bana mı yoksa Nate'e mi kızgındı? Belli ki Jared beni incinmiş görmek istemiyordu, en azından fiziksel olarak. Ama neden *bana* bu kadar sert davranıyordu?

Araba çakıllı yoldan çıkıp otoyolun asfalt yoluna girdiğinde hafifçe savruldu. Jared gaza bastı ve hızlandıkça vitesleri sertçe değiştirdi. Müzik çalmıyordu ve konuşmuyordu.

Otoyol, yanlardan üzerimize doğru uzanan ürkütücü ağaçlar dışında ıssızdı. Her şeyin penceremin önünden ne kadar hızlı geçtiğine bakılırsa, Jared hız sınırını çoktan aşmıştı.

Göz ucuyla ona baktığımda öfkelendiğini gördüm. Dudaklarını yaladı ve direksiyonu sıkıca kavrayıp tekrar sıkarken birkaç kez derin nefes aldı.

"Senin derdin ne?" Boğayı boynuzlarından yakaladım ve sordum.

"*Benim* sorunum mu?" Sanki az önce en aptalca soruyu sormuşum gibi kaşlarını kaldırdı. "Şenlik ateşine o salak Ben Jamison'la geliyorsun, o da seni eve bırakacak kadar ayık kalamıyor, sonra da karanlıkta ormana dalıp Dietrich'in tacizine uğruyorsun. Belki de sorunu olan sensin." Sesi alçak ama acı ve kindardı.

Bana kızgın mıydı? Oh, hayır.

Koltuğumda döndüm ve doğrudan ona baktım. "Hatırlarsanız, durumu kontrol altına almıştım." Sesimi sakin tutmaya çalıştım. "Bana yaptığınızı düşündüğünüz iyilik her neyse, sadece kendi öfkenizi tatmin etti. Beni bu işe karıştırma."

Yanaklarını emdi ve otoyolda ilerlemeye devam etti.

Hız göstergesine baktığımda, Jared'in saatte seksen milin üzerinde sürdüğünü fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

"Yavaşla," diye emrettim.

Yalvarışımı duymazdan geldi ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Başa çıkamayacağın durumlar olacak, Tate. Nate Dietrich bu gece ona yaptığın şeyi pek hoş karşılamayacaktı. Bunun son olacağını mı sanıyordun? Yine peşine düşerdi. Sen burnunu kırdıktan sonra Madoc'un ne kadar çok bir şey yapmak istediğini biliyor musun? Sana zarar vermek istemedi ama misilleme yapmak istedi."

O zaman neden yapmadı?

Madoc bir yıldan uzun bir süre önce burnunu kırdığım o partide hiç şüphesiz aşağılanmıştı. Ama o bunu kendi haline bırakmıştı, ya da ben öyle sanıyordum ve herhangi bir ödeşme arayışına girmemişti. Jared sağ olsun.

Sanırım Nate Dietrich de intikam peşinde olmazdı. Jared işin içindeyken olmaz.

Yerçekiminin bedenimi arabanın diğer tarafına doğru çektiğini hissettim ve yumuşak dönemeci dönerken Jared'in yavaşlamadığını gördüğümde kalbim çılgınca çarptı.

"Yavaşlamalısın."

Jared homurdandı. "Hayır, hiç sanmıyorum, Tate. Tam bir lise deneyimi yaşamak istiyordun, değil mi? Futbolcu erkek arkadaş, sıradan seks, umursamaz davranışlar?" Alaycılığıyla beni kışkırttı.

Neden bahsediyordu? Böyle şeyleri hiç istemedim. Sadece normal olmak istedim.

Ve sonra farlarını kapattı.

Oh, Tanrım.

Yol simsiyahtı ve önümüzü bir adımdan fazla göremiyordum. Neyse ki şeridimizi karşıdan gelen trafikten ayıran reflektörler vardı, ancak köy yolları sadece trafikle değil, geyik ve diğer hayvanlarla da meşguldü.

O ne halt ediyordu?

"Jared, kes şunu! Işıkları aç!" Onunla yüzleşmek için dönerken bir elimi ön konsola dayadım. Yolda korkutucu bir hızla ilerliyorduk ve boğazımda bir yumru oluştu.

Kolundaki dövme tişörtünün üzerinden görünüyordu ve vitesi kavrarken gerilen kaslarıyla birlikte geriliyordu. Bacaklarım güçsüzdü ve uzun zamandır ilk kez düşünemeyecek kadar korkmuştum.

"Jared, arabayı hemen durdur!" Bağırdım. "Lütfen!"

"Neden? Bu eğlenceli değil mi?" Jared'in sesi rahatsız edici derecede sakindi. Bunların hiçbiri onu korkutmuyor, hatta heyecanlandırmıyordu. "O koltuğa kaç tane ciyaklayan havai kafa oturttuğumu biliyor musun? *Bayıldılar*." Bana alaycı bir şaşkınlıkla bakarken kaşları birbirine çarptı. Beni zorluyordu.

"Arabayı durdur!" Kalbim korkuyla çarparak çığlık attım. Bizi öldürecekti.

Jared başını çevirip bana baktı. "Bundan neden hoşlanmadığını biliyor musun? Çünkü sen onlar gibi değilsin, Tate. Hiçbir zaman da olmadın. Neden herkesi senden uzak tuttuğumu sanıyorsun?" Sesi kızgın ama netti. Sarhoş değildi, en azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum ve bu, öpüştüğümüz gece hariç, yıllardır ondan görmediğim kadar duygusaldı.

Herkesi benden uzak mı tuttu? Bu ne anlama geliyor? Neden?

Başka bir dönemeci dönerken lastikler gıcırdadı ve diğer şeride sürüklendik. Artık arabanın hızlandığı kadar hızlı nefes alıyordum, emindim. Bir şeye çarpacak ya da takla atacaktık!

"Durdur şu lanet arabayı!" Ciğerlerimin tüm gücüyle bağırdım, koluna vurmadan önce yumruklarımı kalçalarıma vurdum.

Böyle bir hızla giderken yapmak istediğim son şey onun dikkatini dağıtmaktı ama işe yaradı. Jared bana yönelik bazı kelimeler kullanarak frene bastı ve vites küçülterek yolun kenarına çekip durdu.

Arabadan dışarı fırladım ve Jared de aynı anda dışarı fırladı. İkimiz de tavana doğru eğildik, göz göze geldik.

"Arabaya geri dön." Jared hırlarken dişlerini gösteriyordu.

"Bizi öldürebilirdin!" Boğazım düğümlendi ve öfkeli gözlerinin hâlâ üzerimde olan düğmeli gömleğimden dışarı fırlamış yırtık gömleğimin üzerinde gezindiğini fark ettim.

"Lanet arabaya geri dön!" Avucunu tavana vurdu, gözleri alev alev yanıyordu.

"Neden?" diye sordum. diye sordum, gözyaşlarım tehdit ediyordu.

"Çünkü eve gitmen gerekiyor," diye tükürdü 'duh' gibi.

"Hayır." Başımı salladım. "Neden herkesi benden uzak tuttun?" Bu konuşmayı o başlatmıştı ve benim de bitirmeye niyetim vardı.

"Çünkü sen geri kalanımıza ait değildin. Hâlâ da değilsin." Jared'in gözleri tiksintiyle kısıldı ve kalbim sıkıştı. Her zamanki gibi acınacak haldeydi.

Ondan nefret ediyorum.

Başka bir şey düşünmeden içeri daldım ve kontaktan Jared'in anahtarlarını aldım. Arabanın kapısını dönerek birkaç metre ilerledim ve oval anahtar halkasını açtım. Anahtarlarından birini çıkarıp yumruk yaparak yüzüme yaklaştırdım.

"Ne yapıyorsun?" Yavaşça yaklaştı, kızgınlığı gözlerinden okunuyordu.

"Bir adım daha atarsan anahtarlarından birini kaybedersin. Araba anahtarı olup olmadığından emin değilim ama eninde sonunda ona da ulaşacağım." Kolumu başımın arkasına koydum, her an fırlatmaya hazırdım. Durdu.

"Arabana binmeyeceğim. Ve gitmene izin vermeyeceğim. Buradan taşınmıyoruz.

"Bana doğruyu söyleyene kadar yerinde kal."

Hava sıcaklığı altmışların ortasına inmiş olsa da alnımdan ter damlıyordu. Dudaklarımı büzerek başlamasını bekledim.

Ama yapmadı. Kafasında bir şeyler tasarlıyor gibi görünüyordu ama dikkatimi dağıtacak bir yalan düşünmesi için ona zaman tanımayacaktım.

İlk anahtarı atmak için kolumu kaldırdığımda, gözleri çaresizce benimle yumruğum arasında gidip gelirken, elini kaldırarak durmamı işaret etti.

Sadece bir an daha tereddüt ettikten sonra, sonunda yenik bir iç çekiş yaptı ve gözlerimle

buluştu. "Tate, bunu yapma."

"Aradığım cevap bu değildi." Ve anahtarlarından birini yolun kenarındaki çalılıklara fırlattım.

"Kahretsin, Tate!" diye tersledi, anahtarının kaybolduğu karanlık ormanla benim aramda endişeyle bakıyordu.

Hızla bir anahtar daha çıkardım ve elimi her an fırlatmaya hazır bir şekilde başımın arkasına koydum. "Şimdi konuş. Benden neden nefret ediyorsun?"

"Senden nefret mi ediyorum?" Jared derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Senden asla nefret etmedim."

Ne?

Şaşırmıştım. "O zaman neden? Yaptığın onca şeyi neden yaptın?"

Köşeye sıkıştığını anlayınca acı bir kahkaha attı. "Birinci sınıfta Danny Stewart'ın seni Cadılar Bayramı dansına davet edeceğini söylediğini duydum. Bunu asla yapmadığından emin oldum, çünkü arkadaşlarına göğüslerinin her birinin bir avuçtan fazla olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlandığını da söyledi."

Tiksintiyle ürperdim.

"Yaptıklarım hakkında iki kere bile düşünmedim. Stevie Stoddard hakkındaki dedikoduyu yaydım çünkü sen Danny'ye ait değildin. O bir pislikti. Hepsi öyleydi."

"Yani beni koruduğunu mu sandın? Ama bunu neden yaptın ki? Zaten nefret ediyordun

o zamana kadar. Bu, sen yaz için babanın yanından döndükten sonraydı." Kafa karışıklığım her hecede ortaya çıkıyordu. Eğer arkadaşlığımız o noktada bittiyse ve beni umursamıyorsa, o zaman neden artık beni korumakla ilgileniyordu?

"Seni korumuyordum," dedi Jared ve beni ateşli bakışlarıyla kıstırdı. "Kıskanıyordum."

Çırpıntılar karnıma saldırdı. Sanki bir şey midemdeki bir kanalın etrafında dönüyormuş gibi hissediyordum, karıncalanmalar gittikçe daha da aşağıya iniyordu.

Nefesimi tutmaya çalışırken onun ilerlediğini ve bana yaklaştığını fark etmedim bile. "Liseye başladık ve birdenbire bütün erkekler senden hoşlanmaya başladı. Bununla bildiğim tek şekilde başa çıktım."

"Bana zorbalık ederek mi? Bu hiç mantıklı değil. Neden benimle konuşmadın?"

"Yapamadım." Elini cebine sokmadan önce alnını sildi. "Yapamam." "Şimdiye kadar iyi

gidiyorsun. Tüm bunların neden başladığını bilmek istiyorum. Neden
Bana zarar vermek mi istiyorsun? Şakalar, partilerden kara listeye alınma? Bunlar diğer erkeklerle ilgili değildi. *Benimle* sorunun neydi?" Onu suçladım.

İç çekerken yanakları şişti. "Çünkü sen oradaydın. Çünkü incitmek istediğim kişiyi incitemedim, bu yüzden seni incittim."

Bu kadar olamaz. Daha fazlası olmalı.

"Ben senin en iyi arkadaşındım." Hayal kırıklığı sabrımı daha da zorladı. "Bunca yıl..." Sesim, gözlerimde biriken yaşları zorlukla bastırarak kesildi.

"Tate, o yıl babamla boktan bir yaz geçirdim." Sesi daha yakın geliyordu. "Geri döndüğümde aynı çocuk değildim. Yakınından bile geçmiyordum. Herkesten nefret etmek istiyordum. Ama seninleyken, bir şekilde sana hâlâ ihtiyacım vardı. Beni unutmaman için sana ihtiyacım vardı." Jared'in sesi hiç çatlamadı ama ses tonunda pişmanlık olduğunu söyleyebilirdim.

Ona ne olmuştu?

"Jared, böyle davranmana neden olacak ne yapmış olabilirim diye kafamda evirip çevirdim. Ve şimdi bana tüm bunların sebepsiz olduğunu mu söylüyorsun?" Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım.

Vücudu yaklaştı ama umurumda değildi. Daha fazlasını duymak istiyordum. "Hiçbir zaman yapışkan ya da baş belası olmadın, Tate. Yan odaya taşındığın gün, hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünmüştüm. Seni çok sevmiştim." Gözleri yere düşerken sonuncusu ancak fısıltı halindeydi. "Baban nakliye kamyonunu boşaltıyordu ve ben de gürültünün ne olduğunu görmek için oturma odamın penceresinden dışarı baktım. Sen oradaydın, sokakta bisiklet sürüyordun. Kırmızı bir beyzbol şapkası ile tulum giymiştin. Saçların sırtından aşağı dökülüyordu." Jared itirafıyla gözlerimin içine bakmadı.

Annem öldükten sonra şehirde yeni bir eve taşınmıştık. Jared'i ilk kez o gün gördüğümü hatırlıyorum. Ne giydiğimi hatırladı mı?

Ben seni sevdim. Gözlerimi kapatırken bir damla gözyaşı döküldü.

"Bu hafta monologunu okuduğunda, ben ...." diye iç geçirdi. "O zaman seni gerçekten etkilediğimi anladım ve tatmin olmak yerine kendime kızdım. Bunca yıl senden nefret etmek istedim, birinden nefret etmek istedim. Ama seni incitmek istemedim ve monologa kadar bunu gerçekten fark etmemiştim."

Birden önümde durdu. Başını yana eğerek parlayan gözleriyle benimkileri aradı. Ne aradığını bilmiyordum ve neyi açığa çıkarmak istediğimi de bilmiyordum. Yıllardır çektiğim eziyetler için ondan nefret ediyordum. Başkasına kızdığı için sahip olduğumuz her şeyi bir kenara atmıştı. Daha fazla gözyaşı dökmemek için mücadele ederken boğazıma iğneler battı.

"Bana her şeyi anlatmıyorsun." Uzanıp yanağımı avuçlayıp başparmağıyla gözyaşımı silerken sesim çatallaştı. Uzun, kaslı parmakları tenimde sıcacıktı.

"Hayır, değilim." Boğuk fısıltısı vücuduma karıncalanmalar yayılmasına neden oldu ya da belki de başparmağının yanağımdaki daireleri okşamasıydı. Bu gece olanlardan sonra başım dönmeye başlamıştı.

"Sırtındaki yara izleri," diye mırıldandım, gözlerim onun dokunuşunun hissiyle dalgalanıyordu. "Kötü bir yaz geçirdiğini ve geri döndüğünde herkesten nefret etmek istediğini söylemiştin ama kimseye..."

"Tate?" Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı ve vücudu ısı yayıyordu. "Bu gece daha fazla konuşmak istemiyorum."

Gözlerimi kırptım ve vücudunun beni nasıl içine çektiğini fark ettim. Ya da belki ben onu kendime çekmiştim. Biz

İkiz mıknatısların pozitif tarafları gibi. Artık çok yakındaydı ve ben fark etmeden aramızdaki mesafeyi yemişti.

Bu kadar kolay kurtulamazsın.

"Artık konuşmak istemiyor musun?" Duyduklarıma tam olarak inanamayarak tükürdüm. "Ben istiyorum." Havaya bir anahtar daha fırlatmak için arkamı döndüm ama Jared'in kolları dışarı fırladı ve vücudumun etrafında dönerek beni arkamdan yakaladı.

Kıpırdanmaya çalışırken nefes nefese kaldım. Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyordu ve sadece birine tutunmak zordu. Benden hiç nefret etmemişti. Ben kesinlikle hiçbir şey yapmamıştım! Bunu bilmeme rağmen, bir yanım hep bir nedeni olması gerektiğini düşündü. Ve şimdi hikâyesini bitirmek istemiyor muydu? Bilmem gerekiyordu!

Sert kolları beni sımsıkı kavradı, ben kollarından kurtulmak için çabalarken nefesi saçlarıma değiyordu. "Şşşt, Tate. Sana zarar vermeyeceğim. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Özür dilerim."

Sanki bu her şeyi silecekmiş gibi!

"Üzgün olman umurumda değil! Senden nefret ediyorum." Ellerim göğsümün üzerinde duran kollarını kavradı ve onları çekip çıkarmaya çalıştım. Akıl oyunları ve saçmalıkları yüzünden öfkem öfkeye dönüşmüştü ve onu görmekten bıkmıştım.

Ellerini anahtarları yumruğumdan çıkarmak için kullanırken bana olan tutuşu azaldı. Beni bıraktı ve yüzünü ona dönmeden önce bir adım öne çıktım.

"Benden nefret etmiyorsun," diye iddia etti. "Etmiş olsaydın, bu kadar üzgün olmazdın." Ses tonundaki ukalalık vücudumun sertleşmesine neden oldu ama tırnaklarımın derime battığını hissettiğimde gevşedim.

"Git kendini becer," diye tersledim ve uzaklaşmaya başladım.

Sanki üstünlüğü ele geçirecekti! Yıllarca süren utanç ve mutsuzluk için onu bir gecede affetmemi istedi ve sonra da onu önemsediğimi varsaydı. Bu işten yara almadan çıkacağını sanıyordu.

Ne büyük bir pislik!

Bildiğim bir sonraki şey, ayaklarımın yerden kesildiği ve baş aşağı olduğumdu. Jared beni omzunun üzerinden fırlattı ve kemiği vücuduma saplandığında tüm havam tükendi.

mide.

"İndir beni!" Öfkenin sıcaklığı alev alev yanan bir ateş gibi tenimi kaplamıştı. Ayaklarımı tekmeledim ve sırtına yumruk attım ama o geldiğimiz yoldan geri yürürken beni dizlerimin arkasından sıkıca tuttu. Eteğimin bu pozisyonda hiçbir şeyi örtmediğini biliyordum ama burada yalnızdık ve o anki ruh halimle zaten umurumda da değildi.

"Jared! Şimdi!" Havladım.

Sanki emir almış gibi Jared beni yukarı doğru savurdu, arabasının kaputunun üzerine oturur pozisyonda düştüm. Arabayı sürdüğümden beri kalçalarımın altı hâlâ sıcaktı ama zaten öfkeyle yandığım için bu sıcaklık hoş bir teselli değildi.

Jared muhtemelen ona vuracağımdan korkarak yavaşça eğildi ve ellerini iki yanıma koydu. Bacakları benimkilerin arasında duruyordu ve bu pozisyonda en son ne zaman olduğumuzu hatırlayınca hemen kızardım.

"Sakın kaçmaya kalkma," diye uyardı. "Hatırladığın gibi, seni burada

tutabilirim." Nefesimi içime çektim. Evet, hatırlıyordum.

O öpücüğü düşününce ayak parmaklarım kıvrıldı ama bunun bir daha olamayacağını biliyordum.

"Biber gazı kullanmayı ve burun kırmayı da biliyorum." Sesim zavallı küçük bir fare gibi ciyak ciyak ve zar zor duyuluyordu. Mümkün olduğunca mesafeyi korumak için ellerimin üzerine yaslandım ama kalbim Mallow'un Rakes'i gibi çarpıyordu.

"Ben Nate ya da Madoc değilim," diye tehdit etti. "Ya da Ben."

Ve ne demek istediğini anlamamış değildim. Onlardan etkilenmiyordum ve o da bunu biliyordu.

Daha yakına eğildi, siyah-kahverengi gözleri vücudumun beynimin yapmaması gerektiğini bildiği şeyleri yapmasına neden oldu. Dudakları benimkinden bir santim uzaktaydı ve tarçınlı nefesinin kokusunu alabiliyordum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

"Yapma," diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri aradı. "Söz veriyorum. Sen istemedikçe olmaz."

Ağzı yana doğru eğildi ve yanağımı hafifçe sıyırdı. İstenmeyen bir zevk kaçtı içimden

Boğazım düğümlendi ve küçük bir inilti çıkardım.

Lanet olsun!

Beni hiç öpmedi. Dudaklarını hiç birleştirmedi ya da tadıma bakmadı. Ağzı sadece tenimde kayarak arzu ve ihtiyacın lezzetli izlerini bıraktı. Kadifemsi dudakları yanağımdan aşağıya, çene kemiğimin üzerinden geçip boynuma inmeden önce tenimi okşadı. Yeni hislerin tadını çıkararak gözlerimi kapattım.

Daha önce hiç sevişmemiştim ve kesinlikle bana böyle hissettiren biriyle sevişmemiştim. Lanet olsun, beni öpmüyordu bile ve ben teslim olmamak için mücadele ediyordum.

Dudakları kulağımın üzerinde gezinirken, "Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sordu.

Oh, Tanrım. Hayır. Hayır. Hayır.

Ama ben öyle bir şey demedim. Hiçbir şey söylemedim. Teslim olmak onun kazanmasına izin vermek gibi geliyordu. Ve ona durmasını söylemek de söz konusu bile olamazdı. Durmasını istemiyordum. Çok iyi hissettiriyordu. Hız treninin yüzle çarpılması gibi.

Dudakları tekrar yanağımın üzerinde gezinerek ağzıma yaklaştı.

"Sana dokunmak istiyorum." Sözleri artık dudaklarımdaydı. "Benim olanı hissetmek istiyorum. Her zaman benim olan şey."

Oh, Yüce İsa.

Bu kelimeler beni tahrik etmemeli. Ama kutsal cehennem, yaptılar. Ağzım onu içime alma isteğiyle titredi. Nefesinin tadına baktım ve onun her şeyini yakalayıp tatmak istedim. İhtiyacımı karşılamak istedim.

Ama bunun onun da ihtiyacını karşılayacağını fark ettiğimde gözlerim açıldı.

Kahretsin.

Bacaklarımın arasındaki sızıyı bastırmak için ağzımın kenarını ısırdım ve zayıf kaslarımı kullanarak onu ittim.

Gözleriyle zar zor buluşabildim. Beni etkilediğini biliyordu. Bilmek

zorundaydı. "Benden uzak dur." Arabadan atladım ve yolcu tarafına doğru

yürüdüm.

Arkamdan kıkırdadığını duydum. "Önce sen."

Bölüm 25

Gözlerim ani bir soğukla irkilerek açılıyor. Yataktayım ama bir cereyan bedenimi okşuyor. Fransız kapılarım açık mı?

Etrafıma baktığımda, Jared'in elinde battaniyemle yatağımın ayak ucunda durduğunu fark edince şokla gözlerimi açıyorum.

"Jared?" Gözlerimi siliyorum ve soru sorarcasına ona bakıyorum. Kollarım beyaz kaşkorse altında pek de mütevazı olmayan göğsümü örtmek için yukarı kalkıyor.

"Yapma," diye emrediyor boğuk sesi. "Kendini örtme."

Neden itaat ettiğimi bilmiyorum. Kollarımın yanıma, yatağa düşmesine izin veriyorum. Battaniyeyi yere bırakırken Jared'in yoğun bakışları vücudumun her santimini tarıyor. Tenim onun aç gözlemleriyle kavruluyor ve yeterince hava alamıyor gibiyim.

Çıplak göğsü penceremden giren ay ışığında parıldıyor. Güçlü, dar kalçalarından aşağı sarkan siyah bir pantolon giyiyor.

Eğilerek parmaklarını ayak bileklerime doluyor ve onları nazikçe birbirinden ayırıyor.

Dizlerimden hafifçe bükülmüş olan bacaklarım şimdi açılmış ve pembe erkek şortumla örtülenler dışında hiçbir şeyi saklamıyor.

Bir dizini yatağa doğru eğerek, ellerinin her biri kalçalarımın yanına gelene kadar kendini aşağı indiriyor. Dizlerim heyecandan titrerken, başını eğip kalçamın üst kısmını öpmesini izliyorum. Yumuşak ve sıcak dudaklarını tenimde hissettiğimde nefesim kesiliyor. Karnımın takla atması, içimdeki zonklamayla kıyaslanamaz bile.

Neden onu durdurmuyorum?

Devam etmesine izin vermekten korkuyorum ama üzerimden akan hislere tamamen hayranım.

Vücudunu. Daha fazla öpücük bırakıp içime doğru ilerlerken onu sessizce izliyorum. Başının üstündeki saçlar cinsel organıma değiyor ve bacaklarımı vücuduna sarıp onu içime bastırmamak için çarşafı kavrıyorum. Bir sonraki öpücükte dili kalçama değiyor ve ağzının kavurucu sıcaklığı beni neredeyse yataktan fırlatacak. Ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum, kendimi kontrol edemiyorum.

"Jared," diye yalvarıyorum.

Üzerime geliyor, gözlerimin içine ateş ve ihtiyaçla bakıyor. Başı yukarıda kalırken, göz temasını hiç kesmeden kalçaları benimkilerle buluşuyor ve birbirimize karşı hareket etmeye başlıyoruz. Pantolonunun içinden sertleştiğini hissediyorum ve bunu ona yapmam hoşuma gidiyor. Kanımı kaynatan zevkle gözlerim kapanıyor ve bacaklarımın arasına sürtünen sertleşmiş aletinin sürtünmesiyle ona olan ihtiyacım artıyor.

"Durma," diye haykırıyorum, içimdeki zonklama giderek şiddetleniyor ve tam olarak nerede olmasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ona daha çok ihtiyacım var.

"Sen benimsin, Tate." Jared'in sağ eli göğsümün yan tarafını kolumun altından tutuyor ve başparmağı göğsümü okşuyor.

"Lütfen." Meme ucumdaki parmağı ve artan hızımızla daha da hızlanan kalçalarımın arasındaki titreşim arasında, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, özlemle deliriyorum. Bedenlerimiz çılgınca hareket ediyor ve ben de ona ayak uydurmak için nefes üstüne nefes emiyorum. Bunun ne kadar sürebileceğini bilmiyorum ama tatlı bir şeye doğru ilerlediğimizi biliyorum.

"Benim olduğunu söyle," diye emrediyor Jared daha sert bir şekilde içime girerken. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Birbirimizi içimize çekerken dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Rüzgâr, yağmur ve ateş gibi kokuyor.

"Ben..." sesim kayboldu. Sadece birkaç saniyeye daha

ihtiyacım var. Oh, Tanrım.

"Söyle," diye yalvarıyor Jared dudaklarıma karşı, bedenlerimiz artık birbiriyle aynı hizada. Onu kalçalarından kavrıyorum ve kıyafetlerimizin izin verdiği ölçüde içime çekiyorum. Vücudum kasılmaya başlıyor ve nefesimi tutarak boşalmasını bekliyorum.

"Söyle," diye fısıldıyor Jared kulağıma.

Kalçalarımı ona doğru salladım ve "Ben seninim" diye haykırdım. Titreme merkezime doğru fırladı ve

karnıma ve vücuduma doğru iz bırakıyor. Bir zevk dalgası derimin altındaki titreşimler gibi vücuduma yayılıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Bacaklarımın arasındaki tatlı nabız zonklarken, gözlerim çırpınarak açıldı. Yatağımda doğrulmadan önce sağıma ve soluma baktım. Güneş ışığı yatak odamın penceresinden içeri süzülüyordu ve yapayalnız olduğumu fark ettim.

Ne oluyor be?!

Jared'i orada bulacağımdan emin olarak etrafımda döndüm. Ama bulamadım. Hiçbir şey yoktu. Jared yoktu. Ay ışığı da yoktu. Pijama şortum ve siyah tişörtümle uyumaya gitmiştim. Battaniyelerim vücudumun üzerindeydi. Jared buraya hiç gelmemişti.

Ama orgazm gerçekti. Hâlâ onun, daha doğrusu onun hayalinin yarattığı uyarılmayla bedenimin içten içe titrediğini hissediyordum. Gerginlikten güçsüz düşen kaslarım beni yatakta zar zor ayakta tutuyordu. Yastığımın üzerine çöktüm ve bıkkın bir iç geçirdim. Bu inanılmazdı ama bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum! Erkeklerin ıslak rüyalar gördüğünü duymuştum ama kızların değil.

Tate, sen psikopatsın. O pisliği hayal etmek iğrençti. Kendimi sakinleştirmek için derin, uzun nefesler aldım. *Aklımda çok fazla o olduğu içindi. Başka bir şey değil.*

Aylardır doğru dürüst öpülmemiştim, Fransa'da çıktığım birkaç randevudan beri hiç öpülmemiştim. Jared dün gece beni çok etkilemişti ama beni ne kadar tahrik ederse etsin, onun sınırların dışında olduğunu unutmamam gerekiyordu. Bana pislikmişim gibi davrandığı için özür dilemek yeterli değildi. Ona güvenmiyordum ve asla güvenmeyecektim.

Tüm hikaye olmadan olmaz.

Ayrıca vücudum üzerinde çok fazla kontrolü vardı ve bunun değişmesi gerekiyordu.

Dün gece, öpüşmedikten sonra Jared tek kelime etmeden beni eve bırakmıştı. Beni bıraktıktan sonra gitmişti ve şimdi gece ikiye kadar uyanık kalıp bana söylediği son sözleri düşünmekten bitkin düşmüştüm.

Önce sen. Ondan uzak duramayacağımı mı söyledi?

Cesur orospu çocuğu.

"Uyanık mısın, Tate?" Büyükannem kapı aralığından kafasını uzattı. O odaya girdiğinde örtüleri karıştırdım ve rüyam sırasında yüksek sesle şüpheli sesler çıkarıp çıkarmadığımı merak ederek içimden yüzümü buruşturdum.

"Uh, evet. Yeni uyandım." Doğrulup yüzüme masum bir gülümseme yerleştirdim.

"Güzel. Giyinsen iyi olur. Aşağıda kahvaltım var. Buluşmaya zamanında yetişmek istiyorsak acele etmelisin." Başını salladı ve ben neden bahsettiğini hatırlamaya çalışırken elini yataktan kalkma hareketiyle salladı.

Buluşalım mı?

"Haydi. Kalkın ve saldırın." Dönüp gitmeden önce ellerini çırptı.

Saate bakınca dün gece alarmı kurmayı unuttuğumu fark ettim. Buluşmam! Jared'in beni bırakmasına izin vermemin tek nedeni buydu. Yarım saat önce kalkmış olmalıydım!

Neyse ki büyükannem beni bırakacaktı ve bugün kendi evine dönmeden önce beni izlemeye devam edecekti. Yarın yine tek başıma olacaktım.

Yorganı üzerimden atarak dolabıma koştum ve şortumu, sporcu sütyenimi ve atletimi giydim. Oraya vardığımda takım formamı giymiştim, bu yüzden onu da çoraplarımla birlikte spor çantama tıkıştırdım. Ayakkabılarımı ve saç kravatımı kaptığım gibi merdivenlerden indim ve kâğıt bir tabağa biraz tost ve dilimlenmiş meyve doldurdum.

"Otur ve yemeğini ye." Büyükanne sandalyeyi işaret etti.

"Arabada yiyeceğim. Geç kalmaktan nefret ediyorum." Kapıya yönelmeden önce çantama birkaç atıştırmalık ve su şişesi tıkıştırdım. "Hadi," dedim bakışlarını görmezden gelerek.

Bu sabah yapmak istediğim son şey, orgazm olduktan dakikalar sonra yatak odama girdiğini bildiğim büyükannemin karşısına oturup kahvaltı etmeye çalışmaktı.

***

Bu kadar az uyumuş olmama rağmen, biraz enerji ve hayal kırıklığı atma fırsatı buluşmada faydalı oldu. Takımım ikinci olduğumuz bir yarışmaya katıldı ve ben de yakındaki bir rekreasyon alanında birkaç mil süren bireysel bir yarışa katıldım. Yarış

Etrafımızdaki taş ocağının yüksek duvarları ve yoğun ağaç nüfusu patika alanını sıkışık hissettiriyordu. Bugün de böyle olmasını seviyordum. Yalnız olduğumu hayal bile edemiyordum, bu yüzden zihnimin yarıştan uzaklaşmasına izin vermek zordu.

Yine ikinci olurken, büyükannem fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken gülümsedim. Muhtemelen lise kariyerimde son kez beni yarışırken görmek için burada olmasından memnundum. Gerçi babam bunu kaçırmıştı ve şimdi onu daha da çok özlüyordum. Annemin önemli olaylarda yanımda olmamasıyla başa çıkmak zor olmuştu ama bugün babamı gerçekten istiyordum.

Mulgrew'da chilidog yedikten sonra bizi eve bıraktı.

"Seni özleyeceğim. Yine de babana Noel'de döneceğimi söyledim." Büyükanne son eşyalarını topladı ve her şeyi ön kapının yanına koydu.

"Dört gözle bekliyorum. Ben de seni özleyeceğim."

"Peki, bana dün geceyi anlatmak ister misin?" Her şeyi aldığından emin olmak için çantasını kontrol ederken başını kaldırıp baktı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Dün gece mi?" Ona her şeyi açıklayabilirdim ama bunun yerine cahili oynamayı tercih ettim. Dün gece hakkında nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Evet. Yandaki çocuğunkine benzeyen tehlikeli görünümlü siyah bir araba, sokağa çıkma yasağından sonra sizi eve mi bıraktı?" Gülen gözlerle sorguladı. Belli ki çok da endişeli değildi.

"Yesss," diye dramatik bir şekilde söyledim. "Jared beni eve bıraktı. Aynı partideydik. Önemli bir şey değil." İhmallerim beni suçlu hissettirirken gözlerim ayakkabılarıma kaydı. Ona anlatacak daha çok şey vardı, çok daha fazlası, ama her zaman olduğu gibi Jared'le ilgili sorunlarımı gizli tutmayı tercih ettim.

Ve şimdi çözülmesi gereken yepyeni bir solucan kutusu vardı - onun öpüşmesi ve benim kirli rüyalarım.

Ben umursamaz davranmaya devam ederken o birkaç dakika boyunca orada durup beni inceledi. "Tamam, madem öyle diyorsun." Çantasını omzuna astı. "Kilitlemekle ilgili kuralları hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel. Bana bir sarıl bakalım."

Kollarını uzattı, ben de ona sarıldım ve parfüm-losyon kokusunu bir kez daha içime çektim. Çantalarından birini aldım ve arabasına giden yolu gösterdim.

Gözüne bir mendil götürdüğünü gördüğümde ona "Hemen görüşürüz," dedim.

"Hiç vakit kaybetmeden," diye burnunu çekti. "Cadılar Bayramı süsleri as. Yalnız kalırsan seni neşelendirir."

"Şimdiden mi?"

"Ekim ayındayız," diye güldü. "Cadılar Bayramı'nın tam zamanı, Tate."

Ekim mi? Fark etmemiştim. Doğum günüm yaklaşıyordu.

Büyükannem gittikten sonra K.C.'ye mesaj attım. Dün gece olanlardan sonra onunla konuşma fırsatı bulamamıştım.

Nasıl gidiyor?

İyiyim. Buluşmaya gelemediğim için üzgünüm. Meşgulüm. Bir dakika sonra cevap verdi.

Yani sen ve Liam? Sorguladım. Bir parçam Liam'la tekrar birlikte olmalarını umuyordu. Kendimi suçlu hissediyordum. Sadece berbat bir insan en iyi arkadaşının çıktığı adamı öperdi ve bunu ona nasıl söyleyeceğim konusunda endişeliydim. Liam'la tekrar birlikte olsalardı, belki de itiraf etmeme gerek kalmazdı.

Yargılama. O da mesaj attı.

Rahatlamıştım. Tekrar bir araya *gelmişlerdi*.

Asla. Eğer mutluysan.

Güveniyorum. Sadece ona güvenebileceğimi umuyorum. Hâlâ şüpheleri vardı, haklı olarak. Beni aldatan bir adamı geri alabileceğimi sanmıyorum, ama yine de hiç aşık olmamıştım. Sanırım bunu deneyimleyene kadar hiçbir şey bilemezdim.

Asla emin olamazsın, ama buna değdiği sürece. Ben yazdım.

Sanırım öyle.....Bu yüzden Jared senindir.

Ne?! Göğsümdeki gümbürtü gerçekten acıttı.

Görünüşe göre, kendi terimde boğulmak için çok uzun zaman harcadım, çünkü tekrar mesaj attı.

Endişelenme, Tate. O zaten hiç benim olmadı.

Cevap yazamadım. Ne diyecektim ki? *Teşekkürler mi?*

Jared onun değildi ve kesinlikle benim de değildi. Kimseye ait olmadığını açıkça belirtmişti. Jared benim yüzümden mi ondan uzak duruyordu? Söylediklerini bu yüzden mi söyledi?

Hafta sonunun geri kalanını aklımı Jared'den uzak tutacak bir şeyler yaparak geçirdim. Cumartesi ve Pazar günlerini evi temizleyerek, Bronco'yu yıkayarak, ödevlerimi tamamlayarak, deneylerim için prosedürler yazarak ve Ben ve K.C.'den gelen mesajlardan kaçarak geçirdim.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve Jared ile aramızda geçenleri bir sır olarak saklayabileceğimden emin değildim. K.C. onu öptüğümü bilmeyi hak ediyordu ama ben kimsenin bilmesini istemiyordum, bu yüzden herkesten uzak durmayı seçtim. Babam aradığında bile.

Özür dilemek için defalarca aramış ve mesaj atmış olsa da Ben sessizliğimi hak ediyordu. Söz verdiği gibi beni eve götürseydi, Nate'le o karmaşanın içine girmezdim.

Dürüst olmak gerekirse, şenlik ateşindeki davranışına rağmen Ben muhtemelen çok iyi bir adamdı. Ama sorun devam ediyordu: Beni öptüğünde karnımda havai fişeklerin patladığını hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmedim.

Jared 4 Temmuz gibiydi... vücudumun her yerinde.

***

Pazartesi sabahı Fransızca dersinden çıktığımda hemen durdum. Madoc koridorun karşısında durmuş, dolaplara yaslanmış, şapşal bir sırıtışla beni süzüyordu.

"Hey, Küçük Hızlı Yarışçı." Arkamdaki çocuklar sınıftan çıkmaya çalışırken sırtıma çarparak yanıma geldi.

Gözlerimi devirdim, başka bir rahatsızlığa hazır değildim. Daha bu sabah evden çıktığımda Bronco'nun lastiğinin patladığını görüp okula geç kalmıştım. Dr. Porter yarın öğleden sonra laboratuarın kapalı olduğunu söylemek için bana e-posta göndermişti. Ve insanlar bütün gün benimle konuşup durdu.

Cuma gecesi yarış hakkında.

Bu ilgi ne kadar olumlu olsa da, birinin dişlerini çatalının üzerinde kazıması gibiydi. Cuma gecesinin nasıl iyiden kötüye, sonra tekrar iyiye ve sonra daha kötüye gittiğinin hatırlatılmasını istemiyordum. Hafta zor başlıyordu ve Madoc gibi bir pisliğin havasında değildim.

"Ne istiyorsun?" Koridorda onun yanından geçerken mırıldandım.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Her zamanki uğursuz halinden uzak duruyor gibiydi. İmalarda bulunmuyor ya da beni ellemeye çalışmıyordu. Sadece o gülünç ve eğlenceli gülümsemesiyle, neredeyse çekingen bir şekilde bana bakıyordu.

Onu görmezden gelip dolabıma doğru ilerlerken Madoc bana yetişmek için hızını artırınca bir şeyleri tekmeleme isteği duydum. "Dinle, Cuma gecesi sürüşünden gerçekten etkilendiğimi bilmeni istiyorum. Ve üç mil yarışında ikinci olduğunu duydum. Harika bir hafta sonu geçirmişsin gibi görünüyor."

Hayır, aslında, tamamen düğümlenmiş durumdayım. Jared'i cumadan beri hiç görmemiştim. Dün gece geç saatlere kadar evi terk edilmiş gibiydi, ta ki motorunun kükremesini garaj yolunda duyana kadar. Bugün de onu görmedim.

Ben de onu arıyordum. Her şeyden çok buna sinirlenmiştim.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Madoc. Bugün bana hangi iğrenç, aşağılayıcı şakayı yapıyorsun?" Dolabıma ulaştığımda, çantamı ve kitaplarımı bırakırken ona bir bakış bile atmadım.

"Elimde kesinlikle hiçbir şey yok, Tate. Aslında senden af dilemeye geldim." Madoc elimi tuttu ve ben de yüzümü çevirip ona baktım.

Elini kalbinin üzerine koydu ve alçak sesle eğildi.

Oh, şimdi ne var?

Salondaki öğrenci selinin, Madoc Caruthers'ın büyük jestine aval aval baktığını görmek için etrafıma bakındığımda, sırtına bir şaplak attım.

"Ayağa kalk!" Etrafımızdaki insanlar gülüşüp birbirlerine mırıldanırken ben fısıltıyla bağırdım.

Neyin peşindeydi?! Dehşet midemi sıktı.

"Sana yaptığım her şey için gerçekten özür dilerim." Madoc vücudunu tekrar kaldırıp bana baktı. "Hiçbir mazeretim yok. Güzel kızları düşman edinmek bana göre değil."

Demek öyle dedin.

"Her neyse." Kollarımı kavuşturdum, öğle yemeğine gitmeye hazırdım. "Bu kadar mı?"

"Aslında, hayır." Kaşlarını salladı. "Benimle mezuniyet balosuna gelirsin diye umuyordum?"

Bölüm 26

Kaslarım gerildi. Hemen koridoru tarayıp gülen biri var mı diye bakmaya başladım, bu da tüm bunların bir şaka olduğunun işaretiydi.

Ancak Madoc'un arkadaşlarından hiçbiri şakaya tanıklık etmek için etrafta değildi ve Jared görünürde hiçbir yerde değildi.

Madoc'a dönerek ona ters ters baktım. "Gerçekten buna kanmamı mı bekliyordun?"

"Neye aşık olacaksın? Cazibeme ve harika vücuduma mı? Kesinlikle."

Alaycılığı güvensizliğimi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Gözlerimi devirdim, zaten neden burada durup onu dinlediğimi merak ediyordum. "Yeter artık. Ben yemeğe gidiyorum. Jared'e o kadar da aptal olmadığımı söyle."

Arkamı döndüm ve kafeteryaya yöneldim.

"Bekle." Madoc koşarak yanıma geldi. "Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim. *Tabii ki bu bir tuzaktı.* Madoc neden benimle mezuniyet balosuna gitmek istesin ki? Ve neden "evet" diyeceğimi düşünsün ki? Yıllardır birbirimizin gırtlağına sarılmıştık.

"Tate, Jared sana çıkma teklif etmeyi bırak, seninle konuştuğumu bilse muhtemelen saçımı ateşe verirdi. Burada ciddiyim. Şaka yok. Şaka yok. Seni gerçekten dansa götürmek istiyorum."

İpucunu anlamasını umarak kafeteryaya doğru ilerledim. Boğuluyormuşum gibi hissetmeye başladım. Benden uzaklaşması gerekiyordu.

"Tate, lütfen dur." Madoc koluma dokundu.

Öfkeyle dönüp ona baktım. "Ciddi olsan bile, sana gerçekten güveneceğimi mi sandın? Beni taciz ettin ve ben de burnunu kırdım. Bana çıkma mı teklif ediyorsun? Gerçekten mi?"

Bu, hiç beklemediğim kadar aptalca bir olaydı ve dahası? Zamanımı boşa harcadım.

Madoc ellerini kaldırarak, "İlginç bir geçmişimiz olduğunun farkındayım," diye söze başladı, "ve seni romantik bir şekilde çıkma teklif etmediğim konusunda temin etmek istiyorum. Jared zaten taşaklarımı alacak. Bir pislik gibi davrandım ve bunu telafi etmek istiyorum. Zaten bir randevun yoksa, seni alıp iyi bir adam olabileceğimi göstermeyi çok isterim."

Ne güzel bir konuşma.

"Hayır," diye cevap verdim.

Cazibesi bende diğerlerinde olduğu gibi işe yaramadı ama yüzündeki şaşkın ifade beni biraz duraksattı. Bir yanım gülmek istiyordu, çünkü gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bir yanım da *gerçekten* hayal kırıklığına uğramış göründüğü için tedirgindi.

Madoc'a hiçbir şey borçlu değildim. Kendime söyledim.

Her şeyden sonra, onunla konuşmamalıydım bile. Ama geçen hafta Jared'le koridorda yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra, beni incitmeye çalışmak konusunda hiçbir zaman tam olarak istekli olmadığı anlaşılıyordu. Belki de gerçekten telafi etmek istiyordu.

Fark etmez. Böyle bir şey olmayacak.

Etrafımda dönerek, aslında sadece ön kapıdan koşarak çıkmak isterken tekrar kafeteryaya yöneldim. Daha Pazartesi sabahıydı ve ben şimdiden buradan çıkmak için duvarlara tırmanmaya başlamıştım.

Dansa gitmek istediğim doğruydu ama henüz bir randevum yoktu. Ve Madoc'la gitmek Jared'i kıskandıracaktı. Belki de onun benim için düğümlendiğini görmek istiyordum.

Düşünceleri zihnimden silkeledim. *Oraya gitme, Tate.*

***

"Atletizm bursu almayı düşünüyor musun?" Jess bana sordu.

öğle yemeklerimizden kalanlar.

"Pek sayılmaz. Koşmayı seviyorum ama üniversitedeyken bu tür bir taahhütte bulunmak istediğimden emin değilim" diye cevap verdim.

K.C. ve Liam öğle yemeği için bize katılmışlardı ama bir süre önce ortadan kaybolmuşlardı, muhtemelen *konuşmak* için futbol sahasının yanındaki tribünlerin altına gitmişlerdi. Mutlu görünüyordu ve Liam her zamankinden daha da tatlıydı. Ona ihanetini düşünmeden bakabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekecekti ama tekrar birlikte olmalarına sevinmiştim.

Onlar gittikten sonra, tavuklu burritomdan neredeyse hiç yemedim. Madoc kafeteryanın öbür ucundan bana gülümseyip duruyordu.

Ben de bana mesaj atmaya devam etti. Öğle yemeği bitmeden konuşmak istiyordu ama arkadaşlarım sayesinde onunla yalnız kalmamak için bir bahanem vardı. Aptalca davranmıştı ve sinirlenmiş olsam da onunla bir ara konuşmam gerektiğini biliyordum. Sadece "arkadaş olalım" demek için bile olsa.

"Cumartesi günü harikaydın." Jess şişeyi fırlatmadan önce meyve suyunu bitirdi. "Oh, Cuma günü de öyle. Yarışı görmedim, ama okul bu konuda çalkalanıyor. İnsanlara çok para kazandırmışsın. Duyduğuma göre Derek Roman çok kızmış."

"Eminim öyledir." Uzun saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım ve ensemde bir sıcaklık parıltısı hissettim.

Jared'le ilgili farkındalığımın bu şekilde çalışması çılgıncaydı ama onun burada bir yerde olduğundan emindim.

Sabahtan beri ortalıkta yoktu, ne arabasından ne de kendisinden bir iz vardı. Geri dönme isteği tüm bedenimi titretse de dikkatimi Jess'ten ayırmadım. İki öpücükten ve rüyadan sonra, özründen bahsetmiyorum bile, bu hafta sonu onu çok düşünmüştüm.

Pes edip onu aramaya başlamadan önce Jess'le birlikte kapıya doğru ilerledim. Bir an sonra birinin adımı seslendiğini duyunca durdum.

"Tatum Brandt!"

Yerimden sıçradım, bağıran kişinin beni tüm yemekhanenin odağı haline getirmesinden anında utandım.

"Lütfen benimle mezuniyet balosuna gelir misin?" diye sordu aptalın sesi arkasından.

Ben.

Gözlerimi kapattım. *Ben. Ben. Gidiyorum. Öldüreceğim. Öldüreceğim. Onu.*

Yavaşça arkamı döndüğümde Madoc'un birkaç adım ötede diz çökmüş olduğunu gördüm. Büyük, mavi, yavru köpek gözleriyle bana baktı ve yemekhanenin çok sessizleştiğini fark ettim, insanlar diğerlerini susturup bize gözlerini kocaman açmış ve nefes nefese bakıyorlardı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım ve Jess'e özür dileyen bir gülümseme sundum. Dizlerinin üzerinde kısa, komik adımlarla yürüyerek ayakkabılarımın hizasına geldi ve başını geriye doğru eğerek bana baktı. Elimi avucunun içine aldı.

Kızlar kıkırdıyor ve herkes bize bakıyordu. Sadece Madoc bu gösterişli gösteriden kurtulabilir ve hala erkekçe kabul edilebilirdi.

"Lütfen, lütfen! Hayır deme. Sana ihtiyacım var." Dramatik ses tonu kahkahalara ve onu daha da cesaretlendiren tezahüratlara neden oldu.

Kalbim küt küt atıyordu. Her an ona saldırabilirdim ve muhtemelen ikinci kez Dekan'ın odasından uzak duracak kadar şanslı olamayacaktım.

Elimi çekerek, "Kalk," diye bağırdım. Kafam bu çocuğun canını nasıl yakacağıma dair fikirlerle dolup taşıyordu. Cesedi asla bulamayacaklardı.

"Lütfen, bu işi halledelim. Her şey için özür dilerim." Herkesin işimizi bilmesi için kasıtlı olarak kahkahaların üzerinde konuşuyordu.

"Hayır dedim."

"Ama bebeğin bir babaya ihtiyacı var!" diye yalvardı.

Kalbim onun sözleriyle çöktü. *Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır.*

Odanın her köşesinden yuhalamalar ve bağırışlar yükseldi ve boynumdan ve yüzümden sıcaklık yükseldi. Kendimi beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissettim. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Böyle mi telafi ediyordu? Beni daha fazla utandırarak mı?

Kalçalarımı kavradı ve yüzünü karnıma bastırdı. "Çocuğumuzu seveceğime söz veriyorum," diye fısıldadı sadece benim duymam için. "İstersen daha yüksek sesle söyleyebilirim."

"Peki, gideceğim. Şimdilik," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama daha fazla saçmalık yaparsan kolunu kırarım."

Ayağa fırladı, kollarını bana doladı ve ayaklarımı yerden keserek bana sarıldı. Beni etrafında döndürürken herkes alkışladı ve ıslık çaldı, ben de kusacak gibi oldum. Tekrar ayağa kalktığımda koluna bir tokat attım ve Jess'in ya da Jared'in yüzlerindeki ifadeyi yakalamak istemediğimi bilerek kafeteryadan dışarı çıktım.

Bölüm 27

Neyse ki okul bittiğinde herkes Madoc'un şakasının sadece bir şaka olduğunu biliyordu. En azından dangalak dedikoduyu düzeltmekle onurlu davrandı. Evet dediğim gerçeğini hâlâ kabullenememiştim. Mezuniyete daha iki hafta vardı, umarım bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdim. Son bir ayda kanıtlandığı gibi, kısa sürede çok şey olabilirdi.

Jared Tema dersinde değildi, bu yüzden ona bakmamak için mücadele etmek yerine Ben'in bana bakmaması için mücadele etmek zorunda kaldım. Hayat tam bir kaltak olabiliyordu. Bu okulda tüylerimi diken diken eden tek kişiyle mezuniyet balosuna gidiyordum, daha az umursayabileceğim muhteşem, yıldız bir futbolcunun ilgisini çekiyordum ve çoğu zaman benden nefret ediyormuş gibi davranan potansiyel bir sosyopat hakkında ıslak rüyalar görüyordum.

Sekiz ay daha.

"Merhaba, Dr. Porter." Okuldan sonra laboratuvara girerken yorgun bir şekilde gülümsedim. Oda planladığımız gibi yarın müsait olmadığından, bugün çalışma teklifini kabul etmeyi tercih ettim. Koç bize öğleden sonra izin vermişti, bu yüzden her şey yolunda gitti.

"Merhaba, Tate." Dr. Porter uzun, pas rengi saçlarını sık sık serbest bırakan ve dağınık bıyık ve sakalından kahve damlaları sarkan orta yaşlı eski bir hippiydi. İkinci sınıfta onunla ilk birkaç dersim sinir bozucuydu. Sürekli yüzüne peçete fırlatmak istiyordum.

"Bugün ne kadar kalabilirim?" Çantamı her zamanki masamın altındaki yere bırakarak Dr. Porter'a baktım.

"En az bir saat, muhtemelen daha fazla buralarda olacağım." Birkaç klasör ve kâğıt topladı, bir yandan da kahve fincanını almak için bir yol bulmaya çalışıyordu. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Gidip dolaptan sandığımı alacağım ve ihtiyacım olan her şeyin nerede olduğunu

biliyorum." "Güzel. Bilim departmanıyla bir planlama toplantım var ama başka bir

yerde.

Sınıfta. Bir şeye ihtiyacın olursa gelip beni almaktan çekinme. Ciddiyim. Oda 136B."
Kapıya doğru yöneldi.

"Tamam, teşekkürler." Portmantodan ağır vinil bir önlük alarak başımın üzerinden geçirdim ve belime bağladım. Kravat, kot pantolonumun ve üstümün tenimi örtmediği küçük boşlukta sırtımı tırmaladı.

Malzemelerimi dolaptan çıkarırken, sınıfa geri döner dönmez neredeyse ağır yükü düşürecektim. Jared ön taraftaki öğretmen masasına oturdu.

Cehennem.

Sandalyede arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasına koymuş ve bir ayağını masanın kenarına dayamıştı. Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama bakışları tamamen bana odaklanmıştı. Sadece bu bile yüzümdeki ısının yükselmesine ve gözeneklerimden soğuk bir terin sızmasına neden oldu.

Lanet olsun ona. Neden böyle görünmek zorundaydı?

Dudaklarının yumuşaklığı ve boynumdaki sıcak ve cennet gibi dili hafızamda canlandı. Bacaklarımın arasında endişeli bir seğirme başladı ve onu o sandalyeye oturtmayı gerçekten istedim.

Kahretsin. Sinirden yürüyen bir saatli bombaydım.

Başımı salladım ve sandığımı masama taşırken gözlerimi kaçırdım. "Şimdi olmaz Jared. Meşgulüm." Dürüst olmak gerekirse, gerçek buydu. Odaklanmam gerekiyordu ve her ne kadar bir yanım bu dramanın tadını çıkarmak istese de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Biliyorum." Yumuşak sesi garip bir şekilde sakindi. "Sana yardım etmeye geldim."

Sandığı boşaltmayı bıraktım ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. "Bana yardım mı edeceksin?" Ses tonum alaycıydı çünkü bunun ya onun bir şakası ya da deneyimi sabote etme çabası olduğundan emindim. "Yardıma ihtiyacım yok."

Kollarını indirerek ellerini siyah kapüşonunun ön cebine soktu. "Yapıp yapmadığını sormuyordum," diye yanıtladı hızlı ve iddialı bir şekilde.

"Hayır, sadece varsayımda bulunuyorsun." Malzemelerimi boşaltmaya devam ederken gözlerinden kaçtım. O lanet rüya zihnimde dönüp duruyordu ve ona bakarsam bir şeyleri ele vermekten korkuyordum.

"Hiç de değil. Ne yapabileceğini biliyorum." Sesinde kahkaha vardı ve bu sözdeki çifte anlamı kaçırmadım. "Eğer arkadaş olacaksak, bunun başlamak için iyi bir yer olabileceğini düşündüm."

Sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdü. Yavaşça nefes alıp verdim.

Sadece beheri ve şişeyi alın ve yavaşça yere bırakın. Güzel ve yavaşça.

"Demek istediğim, ağaçlara tırmanmaya ve yatıya kalmaya geri dönemeyeceğiz, değil mi?" diye sordu parmakları laboratuvar masasını silerken imalı bir şekilde.

Pijama partisi mi? Göbeğim daha sert atmaya başladı ve vücudumun ihtiyacı olan şeye hazır olduğunu biliyordum. Bunu hissettim.

Şaka yapıyor olsa da Jared'in yatıya kalma fikri beni heyecanlandırdı. Kahretsin, çocukken yapmadığımız şeyleri yaparak beni bütün gece ayakta tutmasına izin vermeyi çok isterdim. Ellerinin üzerimde olmasını, beni kendine yaklaştırmasını ve ağzının her tarafımda olmasını istiyordum.

Ama onun da umursamasını istedim. Ve ona güvenmiyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak kaşlarımı çattım. "Dediğim gibi, yardıma ihtiyacım yok."

"Dediğim gibi, sormuyordum. Porter'ın kendi başına ateşle deneyler yapmana izin vereceğini mi sandın?" Acı acı güldü ve yanıma geldi.

"Deneyimi nereden biliyorsun? Arkadaş olacağımızı kim söyledi?" Çantamdan dosyamı almak için eğilmeden önce sordum. "Biliyorsun, belki de çok fazla zarar verildi. Özür dilediğini biliyorum ama bu benim için o kadar kolay değil."

"Bana kız gibi davranmıyorsun, değil mi?" diye alay etti.

Dosyamı karıştırarak, araştırdığım notları ve prosedürleri çıkardım. Materyalleri okumaya çalıştım ama Jared'in bu kadar yakınımda olması konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Soluma dönerek ona en iyi sıkılmış ifademi takındım. Onun varlığının en ufak bir ilgimi çektiğini düşünmesini istemiyordum.

"Jared, burada gösterdiğin çabayı takdir ediyorum ama bu gereksiz. Egonun seni şişirdiğinin aksine, son üç yıldır sensiz gayet iyi hayatta kalıyorum.

Yıllardır. Tek başıma daha iyi çalışırım ve bugün ya da başka bir gün yardımınızdan memnun olmam. Biz arkadaş değiliz."

Soğukkanlı görüntüsü bozuldu ve gözlerini kırpıştırdı. Koyu renk gözleri benimkileri aradı. Ya da belki söyleyecek bir şey arıyordu.

Kendimi biraz suçlu hissederek dosyama geri döndüm ama bu sırada onu yere düşürdüm. Üç halka tarafından sabitlenmeyen içindekiler yere düştü. Sert kız konuşmam beceriksizce bir karmaşayla sona ererken vücuduma bir utanç dalgası yayıldı.

Jared hızla diğer tarafıma geçti ve benimle birlikte eğilerek dosyayı ve içindekileri aldı. "Arabalara mı bakıyorsun?" Babam eve geldiğinde hazırlıklı olmak için internetten aldığım çıktılara baktı.

"Evet," diye cevap verdim. "Kendime bir doğum günü hediyesi alacağım."

Bilgiyi elinde tutuyordu, aslında hiçbir şeye bakmıyordu ama bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Jared?" Bilgiyi ondan geri almak için elimi uzattım.

"Doğum gününün yaklaştığını unutmuşum," dedi neredeyse kendi kendine, ben kâğıtları geri alıp her şeyi dosyama tıkıştırırken.

Bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Arkadaşken doğum günlerimiz büyük bir olaydı, ama son yıllarda unutmuş olabilirdi, sanırım. Ben onunkini unutmamıştım. Ekim'in ikisiydi.

Yesterday!

Bir şey söylemeli miydim? Son birkaç yıldır Jared'in doğum günü için hiçbir şey yapmamıştım ama şimdi konu açılmıştı ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Boş ver. Benimkini de unuturdu.

"Baban bu kadar erken bir zamanda araba almak istediğini biliyor mu?" Jared düşüncelerimi

böldü. "Annen reşit olmayanlara alkol sağladığını ve hafta sonları yatıp kalktığını biliyor mu?" Sözlerim istediğimden çok daha kısa oldu.

"'Annemin umurunda mı' daha iyi bir soru olurdu." İğneleyici sözleri

Alttan alta kaynadığını gördüğüm sinirli bir bakış.

Jared'in hayatını düşünürken kaşlarımı çattım. Babasız ve annesiz büyümüştü. Hayatında sağlıklı bir rol modeli ya da sevgi yoktu -en azından benim bildiğim kadarıyla. Buna verecek bir cevabım olmadığından, o yavaşça sandığımı boşaltmama yardım ederken sessiz kaldım.

Beherler, şişeler, test tüpleri ve çeşitli sıvı ve kuru malzemeler masa üstünü kaplamıştı. Bunların hepsine ihtiyacım olmayacaktı ama yine de projeme karar vermeye çalışırken toplamıştım. Mağazadan satın aldığım üç farklı alev geciktirici ve ev yapımı için bazı malzemeler, farklı pamuklu kumaşlarla birlikte tezgâhı kaplamıştı. Deneyimde pamuğun farklı dirençli spreylere nasıl tepki verdiğini test edecektim. Amacımı, hipotezimi, sabitlerimi, değişkenlerimi ve malzemelerimi çoktan bir araya getirmiştim. Bugün, prosedürlerimi bir araya getirecek ve bir tur teste başlayacaktım.

Tüm bunların ötesinde, sinirlerim artık iki uçtan birden ateşleniyordu.

Bir zamanlar Jared'in varlığı beni sakinleştirir ve güvende hissettirirdi. Şimdi ise onun yakınlığı, kolunun benimkine her değdiğinde ya da gözlerinin bana her kaydığını düşündüğümde aşırı farkındalık yaşamama neden oluyordu. Kafam bulanıklaştı ve ellerim sıkıştı.

Sinirle dosyamdan notlarımı almak için döndüm ve tezgahtan bir mataraya çarptım. Şişeyi yakalamak için arkamı döndüğümde yüzümü sıcaklık kapladı ama onun yerine yere saçılmasını izledim. Sırtım tezgâha dönük bir şekilde dağınıklığa baktım ve derin bir nefes aldım. Bu noktada, deli olduğumu ya da aşırı tepki verdiğimi düşünmesi umurumda değildi. Onun gitmesine ihtiyacım vardı.

Jared önüme geçti ve kırık cama baktı. "Seni sinirlendiriyorum," dedi başını kaldırıp bana bakmadan. Değerlendirmesi tam isabetliydi. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu.

"Sadece git." Çaresiz fısıltım ona yalvarırken, şu anda üzerimde olduğundan emin olduğum bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyordum.

"Bana bak." Jared eliyle yanağımı kavradı, parmakları saçlarıma uzanıyordu. "Özür dilerim." Özrünü tekrarladığında gözlerim ona dikildi. "Sana asla o şekilde davranmamalıydım." Gözlerim yanarak yüzünde herhangi bir alay ya da samimiyetsizlik aradım ama bulamadım. Yüz ifadesi tamamen ciddiydi ve cevabımı beklerken derin derin nefes alıyordu.

Jared diğer elini diğer yanağımı avuçlamak için kaldırdı ve daha da yaklaştı. Elleri ensemde dolaştı ve başparmakları kulaklarımı sıyırdı. Nefesim sığlaşırken

Vücudu nazikçe benimkine bastırdı. Yüzü yaklaştıkça gözleri dudaklarıma odaklanıyordu. Jared dudaklarımdan ancak bir santim uzaktaydı ama ben hâlâ onun tadını alabiliyordum.

Çok yavaş başlamıştı ama içeri dalıp dudaklarımı dudaklarıyla yakaladığında şaşkınlıkla inledim. Havai fişekler ağzımın içinde başlayıp başımın üstünden boynuma doğru süzüldü. Kolunu belime doladığında ve diğer eli saçlarımda gömülü kaldığında kendimi kaybetmiştim. Beni daha sıkı kavradı ve ayak parmaklarıma kadar çekti. Onu içime çektim, rüzgârın ve yağmurun kokusunu teninden aldım ve kısa bir an için evimdeydim.

İhtiyacım olan her şey bu. İstediğim her şey, üzerimde, etrafımda, içimde. Hormonlarım kontrolden çıkmıştı. Elbiselerini yırtıp çıkarmak ve çıplak göğsünü göğsümde hissetmek istiyordum. İhtiyaçtan çılgına dönene kadar onu öpmek istiyordum. Kimi kandırıyordum ki? Zaten arzuyla kıvranıyordum. Karnımda birikti ve lanet bir kasırga gibi aşağıya, seksime doğru fırladı.

Dili üst dudağımın altında gezinerek kollarımdan aşağı ürperti gönderdi. Kollarımı boynuna doladım ve ona doğru bastırdım. Elleri yanlarımı ovuşturdu ve kıçımı kavradı. Vücudum her dokunuşa bayılıyordu. Bir kil parçası gibi onun içinde şekillendim. Onun okşadığı yerde eriyordum.
O nereye çekerse, ben de onu takip ettim.

Ağzı çok sıcaktı ve geri kalanının ne kadar iyi hissettireceğini merak etmekten kendimi alamadım, çok.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum," diye fısıldadı, dudaklarımdaki nefesi beni içine çeken bir uyuşturucu gibiydi. "Seni hep yan odada görüyordum... Bu beni deli ediyordu."

Sözleri karşısında ayak parmaklarım kıvrıldı. Her zaman beni istemişti. Bunu bilmek hoşuma gitti. Beni arzulaması hoşuma gitmişti.

Sırtımı laboratuvar masasına dayamışken dudaklarımı tekrar derin bir öpücüğe boğdu. Alt dudağımı ısırırken başım olanlardan dolayı dönüyordu. Benden asla nefret etmediğini, beni her zaman istediğini öğrenmek hoşuma gitmişti. Ama aramızda neler oluyordu? Birlikte mi oluyorduk? Yoksa Jared bir kaşıntıyı mı kaşıyordu?

"Yapma..." Nefes nefese kaldım ve kendimi geri çektim. Hareket etmek istemiyordum ve onun dışında başka bir yerde olmak istemiyordum. Ama neden durduğumu biliyordum.

O kazanamaz. Bana bok gibi davranıp sonra da beni elde edemez.

Jared zor nefes alıyordu ve işi bitmemiş gibi şişmiş dudaklarıma bakıyordu. Gözleri benimkilere kaydı ve yoğun ihtiyacını gördüm, sanki ya onu durdurduğum için çok kızgındı ya da beni bağlayacak kadar tahrik olmuştu.

Tutuşunu bırakıp beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktıktan sonra geri çekilirken yüz ifadesi kayıtsızlaştı.

"O zaman yapmayacağım," dedi soğuk bir şekilde. Sanırım beni daha fazla takip etmek için tartışmasını beklemiyordum. Jared bir dilenci değildi. Ama ne kadar çabuk sıcaktan soğuğa geçebildiğini görünce dengem bozuldu.

Birkaç dakika boyunca onu inceledim, bu gururlu kayıtsızlığını aşıp aşamayacağımı merak ediyordum. "Neyin peşindesin?" Gözlerimi ona dikerek sordum.

Kuru bir kahkaha attı. "Arkadaş olmamızı istiyorum," diye itiraf etti biraz

içtenlikle. "Neden şimdi?"

"Neden bu kadar çok soru?" diye karşı çıktı.

Ciddi miydi? Yapması gereken bazı açıklamalar vardı. "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?"

"Evet, arkamıza bakmadan ilerleyebileceğimizi umuyordum." Sinirli tonu, gözlerinin etrafında oluşan çatık kaşlarla mükemmel bir uyum içindeydi.

"Yapamayız," dedim kesin bir dille. "Bir gün beni tehdit ederken ertesi gün öpüyorsun. Ben o kadar hızlı vites değiştirmem."

"Seni öpmek mi? Sen de beni öptün... iki kere. Ve şimdi Madoc ile okul dansına gidiyorsun. Burada kırbaçlanan benim diyebilirsin." Ellerini kapüşonunun cebine soktu ve pencere pervazına yaslandı. Gözleri bana meydan okuyordu ve geri dönüşü için zar zor bir yanıt verebildim. O haklıydı. Ben'le çıkıyordum, Madoc'la dansa gidiyordum ve Jared'i öpüyordum.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim." Cevabım acınasıydı.

"Gitmemelisin."

"İstiyorum," diye yalan söyledim. "O da bana sordu." Onu görmezden gelerek işime döndüm.

Ben kâğıtlarımı düzenlemekle meşgul görünmeye çalışırken Jared arkamdan geldi. "Aklında *o mu* vardı, Tate?" Nefesi saçlarımı dalgalandırdı. İki elini iki yanıma koyarak beni kilitledi ve benimle alay etti. "Onu mu istiyorsun? Yoksa hayalini kurduğun ben miyim?"

Geçen sabahki rüyamı hatırlayarak gözlerimi kapattım. Onu düşünmek beni ne hale getirmişti ve şimdi tam arkamdaydı.

"Sana ellerimi sürdüğümde bunu isteyeceğini söylemiştim. Hatırladın mı?"

Ona bakmak için döndüm. Gözlerimle buluşmak için başını yukarı kaldırdı. "Bana dokunmandan hoşlandığımın bir sır olduğunu sanmıyorum. Bana sakladığın her şeyi anlatmaya hazır olduğunda, belki o zaman sana tekrar güvenebilirim. O zamana kadar..."

Gözleri benimkilere dikildi ve geri çekilirken yüzüne kara bir bulut gibi öfke çöktü.

Sırtını dikleştirdi ve yumruklarını sıktı. Tam olarak söylemem gerekeni söylediğimi bilerek işime geri döndüm. Kalbim ona boyun eğiyordu ve teslim olma korkusu olmadan artık ona bakamıyordum. Beni bir arkadaş olarak ya da daha fazlası için istiyorsa, bana daha fazlasını vermeliydi. Arkasına bakmadan yoluna devam etme teklifi ne kadar cazip gelse de, Jared'in hikâyesinin onu şu anki haline getirdiğini biliyordum. Onu tanımam gerekiyordu.

"Jared?" diye sızlandı kapı aralığından bir kadın sesi. "İşte buradasın."

Başımı kaldırıp baktığımda Piper'ın amigo kız eteğini kalça kemiklerini ve dümdüz karnını gösterecek şekilde aşağı sıyırdığını gördüm. Sanırım az önce ağzıma biraz kustum.

"Bugün beni eve bırakmayacak mıydın?" Uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden taradı ve alt dudağını ısırdı. *Oh, lütfen.*

"Bugün bisikletim var, Piper." Jared'in sesi arkamdan sert geliyordu. Kızgındı. Kime? Emin değildim ama tahmin edebiliyordum.

"Ben halledebilirim," diye iddia etti. "Hadi gidelim. Zaten burada pek meşgul görünmüyorsun." Bakışları üzerime düştü ve öfke yanaklarımı ısıttı.

Jared birkaç dakika sessiz kaldı ve ben bugün için malzemeleri ayırmaya devam ederken gözlerini sırtımda hissettim. Başka bir şey düşürmemek için çabalarken her hareketim yavaş ve metodikti. Ama dikkat etmiyormuş gibi yapmak da dikkat etmemek kadar imkânsızdı.

"Evet, meşgul değilim," dedi Jared yanımdan geçip kapıya doğru yürürken soğukkanlılıkla.

"Yani, Terrance..." Aptal kız adımı bilmiyormuş gibi davrandı. "Mezuniyet balosuna gidip sevgilinin gözünü morartmadın, değil mi? Zar zor görüyor. Erkekleri dövmeyi gerçekten bırakmalısın yoksa insanlar senin lezbiyen olduğunu düşünmeye başlayacak."

Beni yemlemeye çalışıyordu ama ne yapacağımı şaşırmıştım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.
Birisi Madoc'u öğle yemeğinde gördüğümden beri gözünü mü morartmıştı?

"Madoc'un gözünü o morartmadı. Ben yaptım." Jared onun yanından geçip kapıyı açtı, artık ikimizle de göz teması kurmaktan kaçınmıyordu.

"Neden?" Piper açık tuttuğu kapıdan çıkmak için arkasını dönerken burnunu buruşturdu. Jared bana kaşlarını kaldırdı ve kapıyı titreşimleri bacaklarıma kadar ulaşacak bir güçle kapattı.

Birkaç dakika kapalı kapıya baktıktan sonra Jared'in Madoc'u benim üzerime yumrukladığını fark ettim.

Ne oluyor be?

O zaman bu kesinlikle ikisi arasında bir şaka değildi. Madoc benimle biraz zaman geçirmek istiyordu ve bu Jared'i çıldırttı.

Sert bir kahkaha attım. Madoc'la ilgilenmiyordum. Ama Jared'i rahatsız ediyorsa, biraz eğlenmek ilgimi çekebilirdi.

Kulaklıklarımı takarak öğleden sonranın geri kalanını harika bir ruh hali içinde geçirdim.

Bölüm 28

"Selam baba," diye cıvıldadım dizüstü bilgisayarımdaki *Çağrı Kabul Et* düğmesine tıkladıktan sonra. "Bu kadar geç saatte ya da erken saatte ne yapıyorsun?" Almanya bizden dokuz saat ilerideydi. Koşudan yeni dönmüştüm ve Jared, Madoc ve diğer herkesin düşüncelerini kafamdan atıyordum. Saat altıyı geçiyordu ve akşam yemeği için jambonlu ve peynirli bir Lean Pocket ısıtmıştım.

"Merhaba Balkabağım, Münih'ten gelen uçaktan yeni indim ve şimdi yatmaya gidiyorum. Büyükannen olmadan iyi misin diye bir kontrol edeyim dedim."

Yorgun ve dağınık görünüyordu. Gri saçları sanki son yirmi dört saatini ellerini saçlarında gezdirerek geçirmiş gibi yarım düzine farklı yöne ayrılmıştı ve mavi gözlerinin altında torbalar vardı. Beyaz yakalı gömleğinin üst düğmeleri açıktı, taba rengi ve mavi kravatı gevşemişti.

"Münih mi? Oraya gideceğini bilmiyordum," dedim ağzım dolu bir şekilde.

"Sadece bir toplantı için spontane bir günlük gezi. Berlin'e kırmızı trenle döndüm. Bugün boşum, o yüzden geç yatacağım."

Babamın uyku anlayışı sabah saat yediydi. Eğer o saate kadar odasından çıkmazsa, bir sorun var demektir. "Tamam, gerçekten geç yattığından emin ol. Çok çalışıyorsun ve bu belli oluyor. Bu halinle nasıl randevu bulacaksın?"

Gülüp geçti ama gülümsemesinde bir hüzün vardı. Randevu konusunu açtığım için hemen kendimi suçlu hissettim. Annem öldüğünden beri babam olabildiğince meşguldü. Çok çalışırdı ve çalışmadığı zamanlarda ikimiz de hareket halindeydik. Tatillerde hiç evde kalmazdık ve o da nadiren evde boş zaman geçirirdi. Her zaman bir etkinliğe giderdik: basketbol maçları, akşam yemekleri, kamp gezileri ve konserler. Babam hiçbir zaman düşünmek için çok fazla zamanı olmasını istemezdi. Yıllar boyunca seyahatlerinde rastgele "kız arkadaşları" olduğundan emindim, ama hiç kimseyi ciddiye almadı.

"Hey, Bay Brandt," diye seslendi K.C. banyomdan çıkıp masama otururken

çift kapının yanındaki sandalyem.

Eve gelir gelmez Madoc'un bugün beni mezuniyet balosuna davet etmesiyle ilgili ayrıntıları öğrenmek için yalvarmaya başladı ama babamdan gelen telefon beni kurtardı.

"K.C.?" Babam onu göremediği için bana sordu.

"Evet," diye geveledim, yemeğimden bir ısırık daha aldım. Hâlâ siyah kompresyon şortumu, beyaz atletimi ve mavi ceketimi giyiyordum. Üzerimden yayılan koku kesinlikle her erkeği iterdi. Şu anda Madoc'u ziyaret edip ona sarılmalıydım ama ben bile o kadar acımasız değildim. Yine de kaslarımdaki yorgunluk beni rahatlattı. Şu anda istesem bile hiçbir şey düşünemez ya da endişelenemezdim.

"Tatum Brandt. Bu senin yemeğin değil." Babamın gözlerindeki şaşkınlık benimkileri yuvarlamama neden oldu.

"Bu yemek. Şimdi sessiz ol," diye komik bir şekilde emrettim. K.C.'nin gülümsediğini ve başını salladığını görmek için ona baktım.

"İki buçuk ay içinde evde olacağım. O zamana kadar kendini hayatta tutabileceğini düşünüyor musun?" Babam alaycı bir şekilde söyledi.

"İnsanlar haftalarca sadece suyla hayatta kalabilir." Ciddiyetimi korumaya çalıştım ama gözleri büyüdüğünde gülmeye başladım.

Birkaç dakika daha sohbet ettik. Ona deneylerimden bahsettim ama son zamanlarda ne kadar meşgul olduğumu söylemedim. Ona yaklaşan toplantılarımın özetini verirken beni dinledi ve Şükran Günü'ne kadar tüm üniversite başvurularımı hazırlamam gerektiğini hatırlattı. Columbia'ya girememe fikrini aklıma bile getiremesem de, ikimiz de diğer okullara başvurmanın akıllıca olacağı konusunda hemfikirdik. Ben birkaç yer önerdim, o da annemin okulu Tulane'i önerdi. Listeye eklemeyi kabul ettim.

"Ee," diye alay etti K.C. babamla telefonu kapatır kapatmaz, "Madoc, ha?" Kapımı çalar çalmaz sormak için can attığını biliyordum. Uzun, koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu yaparken bakışlarıyla beni süzdü.

Yatağımdan kalktım ve ceketimi çıkardım. "Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Kafeteryada beni nasıl pusuya düşürdüğünü görmeliydin." Yeni dekore edilmiş banyoma girdim.

Büyükannem geçen hafta bunu benim için yapmıştı. Bir zamanlar bembeyaz olan banyo duvarları artık sakinleştirici koyu bir griye bürünmüştü. Siyah bir duş perdesi odanın her yerinde uyumlu aksesuarlarla vurgulanıyordu. Aynanın karşısındaki duvarı çıplak ağaçların siyah beyaz resimleri süslüyordu ve lavabo tezgahının üzerinde iPod yuvalı bir radyo duruyordu. Scentsy ısıtıcımda en sevdiğim koku *olan My Dear Watson* bulunuyordu.

Burası benim vahamdı. Kulağa ne kadar aptalca gelse de banyoya daha fazla saygı gösterilmeli. Burası mutlak mahremiyete saygı duyulan tek yerdir.

Çoğunlukla.

"Evet mi dedin?" K.C. yatak odamdan bağırdı.

"Sanırım 'iyi' dedim aslında. İnanın bana Madoc'la hiçbir yere gitmek istemiyorum. Bundan kurtulacağım."

Ama belki de gitmezdim. Artık sorusunun Jared tarafından planlanmadığını ve Jared'in buna üzüldüğünü bildiğim için, gerçekten giderek sinsi bir hamle yapmayı düşünüyordum.

"Taşaklarına bir tekme daha atabilirdin." K.C. banyonun köşesinden baktı.

"Belki, belki de değil." Kaşlarımı kaldırdım ve K.C. onu bırakıp lavaboda yanıma geldi.

Tezgâhtan rujlarımdan birini alıp sürmeye başladı ve aynadan bana bakarken konuştu. "Elbise alışverişine çıkabiliriz," diye önerdi.

"Liam'la mı gidiyorsun o zaman?" Saçlarımı atkuyruğumdan çekiştirerek sordum.

"Teklif etti ama ben kabul etmedim." Sorgulayan bakışıma elini salladı. "Eninde sonunda kabul edeceğim. Sadece biraz acı çekmesini istiyorum."

"Kendini bir süreliğine ondan uzak tutmak istemediğine emin misin? Yani, seni aldattı."

K.C. akıllıydı ve Liam'dan hoşlansam da onun tekrar incinmesini istemiyordum. Bir kez aldattıysa, tekrar yapabilirdi.

"Endişelenmene gerek yok, Tate. Kendime yüzlerce kez söylemediğim bir şey söylemiyorsun.

defalarca." İçini çekti ve dalgın bir ifadeyle bana baktı. "Onu seviyorum. Ve üzgün olduğuna inanıyorum. Ona güveniyor muyum? Elbette güvenmiyorum. O da bunu biliyor." Yatak odasına geri döndü ve ben de banyo kapısının çerçevesine yaslandım.

Demek Jared'la ilişkileri bitmişti. Acaba ne kadar ileri gitmişlerdi?

"Ya Jared?" Kendime engel olamadım. "Siz ikiniz..." Sormak istediğim şeyi nasıl soracağımı bilemeden dalıp gitmiştim.

Bana öyle bir baktı ki sorduğum için utandım ama cevap verdi. "Öyle bir şey değildi. Liam'ı aklımdan çıkardı, hepsi bu."

"Yani siz ikiniz..." Kendimi inanılmaz derecede garip hissederek koyu renkli parke zeminime baktım.

"Hayır! Ne olduğumu sanıyorsun?" Şok olmuştu. Bu iyiye işaretti.

Nefes verdim, vücudum aniden daha rahatlamış hissetti, ta ki bir sonraki düşünce aklıma gelene kadar. "Yapabilir miydin?" Belki Jared'le birlikte olmamışlardı ama belki de bunun tek nedeni Jared'in direnmesiydi. Eğer isteseydi, benim kitabımda yapmışlar gibi olurdu.

"Yani benimle seks yapmakla mı ilgileniyordu?" Sırıttı, bunu nasıl gerçekleştireceğini ve benimle nasıl oynayacağını anlamaya çalışıyordu. "Belki. Neden umursuyorsun ki?"

"İstemiyorum. Elbette." Odanın içinde onun dışında her yere baktım. Neden umursuyordum ki?

"Yani Ben için yanıp tutuşuyordun, şimdi Madoc için yanıp tutuşuyorsun ve gizliden gizliye Jared için mi yanıp tutuşuyorsun?" Dudaklarını büzüştürmesinden gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Bana yem atıyorsun. Kes şunu," diye şakacı bir şekilde uyardım ve konuyu değiştirdim. "Pekâlâ, bu hafta sonu elbise alışverişi. Tercihen toplantıdan sonraki Cumartesi."

Sırıtarak ve göz ucuyla bana bakarak kapıya doğru yürüdü ve yatağımın üzerinden ceketini aldı. "Sonra görüşürüz, ateşli anne."

Koşu ayakkabımı yerden aldım ve o çıkarken kapıya fırlattım. Merdivenlerden gülerek inerken ciyakladı.

***

"Sanırım bilmen gerekiyor..." Ertesi gün dolabımda yanıma hırçın bir kadın sesi geldi. Döndüğümde soyadını henüz öğrenemediğim Piper'ın, dolabımın kapısını burnumu santimetre farkla ıskalayarak kapatmadan hemen önce bana ters ters baktığını gördüm. "...Jared seninle ilgilenmiyor. Geri çekil." Uyarısını kaşlarını kaldırarak ve dudaklarını büzerek yapmıştı.

Gerçekten mi? Bunu çok kolaylaştırıyordu.

"Yani doğuştan mı güvensizsin yoksa sadece Jared'e karşı mı?" Zayıf bir rakibin tadını biraz fazla çıkararak masumca sordum.

"Ben güvensiz değilim. Sadece benim olanı korurum." Sivri burnunu ne kadar yukarıda tuttuğunu burun deliklerinden görebiliyordum. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak D cup göğsünü yüzüme daha da bastırdı.

Görünüşüne bakınca kendimi güvensiz hissettim. Dar kot pantolonu ve kırmızı askılı tişörtüyle çok seksiydi. Benim görünüşüm ise dar ama çok dar olmayan kot pantolonum ve siyah köylü bluzumla "goodie-goodie" diye bağırıyordu. Gümüş bilezikler ve yüksek topuklu sandaletlerle şık bir şekilde süslenmişti. *Gerçekten mi? Ekim ayında sandalet mi?* Benim bileklerim lastik bileziklerle kaplıydı.

Hiçbir erkek için değişmezdim ama erkeklerin onun gibi kızları neden çekici bulduklarını anlayabiliyordum. Jared'le yatmış olduğunu düşünmek tenimi yakıyordu. Onun vücudunda, içindeydi.

Başım ağrımaya başladı. Aslında sadece saçlarını yolmak isterken kıskanç öfkeme teslim olma dürtüsüyle savaştım.

Çantamı yerden aldım ve içine Fizik ve Fransızca kitaplarımı doldurdum. Madoc'tan uzak durmak ve K.C.'nin Liam'la biraz vakit geçirmesine izin vermek istediğim için bugün öğle yemeğini kütüphanede geçirmeyi tercih ettim.

Ben bir şey söylemeyince devam etti, "Ne zaman arkamı dönsem, orada kendini gösterip onun dikkatini çekiyorsun."

"O senin mi?" Jared'in ve benim iki-neredeyse-üç öpüşmemi hatırlayarak sakince sordum. "O bunu biliyor mu?"

İfadesi değişti ama hemen toparlandı. "Jared kötü bir çocuk. O neyse o ve ben bununla başa çıkabilirim. Ama onun peşinden gelirsen, benimle uğraşmak zorunda kalırsın."

"Neyse o, ha?" İlk defa gerginlik hissetmiyordum. Saldırım onunkiyle eşleşti ve bunu görmek istedim. "En sevdiği renk ne? Annesinin adı ne? En sevdiği yemek? Doğum günü ne zaman? Çamaşır suyu kokusundan neden nefret ediyor? Hayatının geri kalanında her gün hangi grubu dinleyebilir?"

Piper gözlerini bana dikti. Belli ki ne yapacağını şaşırmıştı. Dahası, sinirlenmişti çünkü bu soruların cevaplarının bende olduğunu, onda ise olmadığını ima ediyordum. Ve biliyordum.

O karşılık vermeden önce elimi kaldırdım. "Rahat ol, kedicik. Onun peşinde değilim. Ama bir daha beni tehdit etme, yoksa kendimi rezil ederim. Anladın mı?" Geri dönüşünü beklemeden kırmızı babetlerimi giydim ve kütüphaneye doğru yöneldim.

"Hafta sonları nereye gittiğini biliyorum," diye seslendi arkamdan. "Biliyor musun?"

Arkamı döndüm, ensemdeki tüyler ilgiyle diken diken olmuştu. Piper benim şaşkın ifademden memnun görünüyordu ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

Bu doğru. Çoğu hafta sonu gitmişti. Ama nereye?

Bildiğim kadarıyla Cuma gecelerinin çoğunu Benson çiftliğinde geçiriyordu ama hafta sonunun geri kalanı bir muammaydı. Genellikle Cuma ya da Cumartesi geceleri evinde bir parti olurdu, yani tüm hafta sonu ortadan kaybolacak değildi ya. Ama o haklıydı. Gün içinde nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İşte olduğunu sanıyordum.

Kahretsin, Piper!

Okul gününün geri kalanında derslerimde bir gölgeydim çünkü aklım sürekli olarak Jared'in hafta sonları nerede olduğu, yaraları ve üç yıl önceki o yazla ilgili fikirlerle meşguldü.

Temalar sırasında sürekli bana bakması, bildiklerimin ve bilmediklerimin zihinsel bir listesini oluşturmaya çalışırken tek dikkatimi dağıtan şeydi. Ve Jared hakkında gerçekten bildiklerim artık çok fazla değildi.

Aklıma bir fikir geldi ve göğsüme heyecan verici bir sıcaklık yayıldı. Günlerden Salı'ydı ve bugün okuldan sonra laboratuvarım vardı. Ama bu hafta bir öğleden sonra küçük bir keşif çalışması yapmam gerekiyordu.
Umarım penceresini hâlâ açık tutuyordur.

Bölüm 29

"Bu hafta sonu kıyafet alışverişi için Chicago'ya mı gidiyoruz? Zaten geride kaldık. Muhtemelen seçenekler berbattır," dedi K.C. Cuma öğleden sonra onu okuldan eve bırakırken.
Bu gece yarışlara gidiyordu ve Madoc beni "yardımcı pilotu" olmaya davet etmiş olsa da benim başka planlarım vardı.

"Yarın sabah bir toplantım var ama yerel bir toplantı. Sen de gelebilir misin? Sonrasında geç bir kahvaltı yapar ve şehre doğru yola koyuluruz." Yavaşlayıp evinin köşesini dönerken vitesi küçülttüğümde, Liam'ın arabasının iki katlı kırmızı tuğlalı koloninin önüne park ettiğini fark ettim.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Bana mesaj at, orada olacağım. Ve sen de kırmızı bir elbise alacaksın, Tate." Elektrik mavisi parmak tırnağını bana doğrulttu ve sırıttı. Bu eski bir tartışmaydı. O sarışınlara kırmızının yakıştığını düşünüyordu, bense en çok siyahın yakıştığını.

"Öyle mi?" Meydan okudum.

"Göreceksin," diye cıvıldadı, sanki yaklaşan tartışmamızı çoktan kazanmış gibi.

Vitesi boşa alıp e-freni çekerek radyoda Five Finger Death Punch'ın sesini açtım ve "Liam'ın burada olacağını biliyor muydun?" diye sordum.

Camdan dışarıya, önündeki Camaro'ya baktı. "Evet. Yarışa gitmeden önce bu akşam yemeğe davet etti. Ailem aramızda ne geçtiğini bilmiyor. Sadece bir tartışma yaşadık ve bir süreliğine ayrıldık. Eğer bilselerdi-"

"Evet," diye kestim sözünü. Sadece Çavuş Carter'ın tepkisini hayal

edebiliyordum. "Pekâlâ." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Bana sonra mesaj at,

tamam mı?"

"Elbette. Sonra görüşürüz," diye seslendim babamın Bronco'sunun kapısını çarparken.

Eve dönüş iki dakikadan az sürdü. Birkaç viraj ve dönüşten sonra kendi evimdeydim.

garaja girdiğini fark ettim. Jared'in arabasının garajın içine park edilmiş olduğunu fark ettiğimde, onun ve diğer iki adamın kaputun altında toplandıklarını gördüm.

Karnımda başlayan ve aşağıya doğru inen karıncalanmayı görmezden gelerek ağır bir iç çekişle eve girdim.

Akşamın geri kalanını aklıma gelen her türlü önemsiz işle uğraşarak geçirdim ve Jared'in motorunun Benson çiftliğine doğru yola çıkarken çıkardığı gürültüyü bekleyerek zaman geçirdim. Süpürmüş, süpürmüş, çamaşırları bitirmiş ve akşam yemeğini yemiştim. Tam sabit diskimi birleştirecektim ki Jared'in patronunun titreşimleri beni yerimden sıçrattı.

Nihayet!

Merdivenlerden yukarı sıçrarken çıplak ayaklarım halı yanığı oldu. Fransız kapılarımdan dışarı baktığımda arabasının garaj yolundan çıktığını gördüm. Siyah makine sokakta hızla ilerliyordu ve kalbim yapmak üzere olduğum şeyle güm güm atmaya başladı.

Evi karanlıktı, bu yüzden annesinin hafta sonu için erkek arkadaşında olduğunu varsaydım.

Kapıdan çıkıp ağaca tırmandım ve çıplak ayaklarımla dallara tutundum. İçimi kaplayan deja vu ile sallanıyordum. Bu yolculuğu yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Son üç yılda vücut ağırlığım artmıştı. Dallar gıcırdadı ve ben de aceleyle penceresine gittim, çünkü artık yapraklarda fazla yoğunluk yoktu. Çoğu yaklaşan kış için çoktan dökülmüştü ve çok uzun süre oyalanırsam sokaktan görüleceğime emindim.

Pencere pervazını parmaklarımla kavrarken, kaslarım pencereyi açmak için zorlanırken tırnaklarım beyaz boyayı yonttu.

Evet! Kilit açık.

Kendimi kenara iterek bir bacağımı salladım ve pencereden içeri sürünerek girdim. Ayağa kalkarak gözlerimin odanın neredeyse zifiri karanlığına alışmasına izin verdim. Nabzım kulaklarımda o kadar sert atıyordu ki kanayacaklarını sandım ve gerginlikten titriyordum. Hızlı bir kaçışa ihtiyacım olursa diye pencereyi açık bıraktım.

Odaya şöyle bir göz attığımda, son gelişimden bu yana mobilyaları değiştirdiğini fark ettim. Oda temiz görünüyordu ama dağınıktı. Kıyafetler yere ve odaya saçılmıştı.

yatakta. Şifonyerinin üstü rastgele ıvır zıvır, para ve makbuzlarla doluydu. Duvarlar hâlâ gece mavisine boyalıydı.

O daha küçükken annesi odasını denizcilik temasıyla dekore etmişti. Görünüşe bakılırsa, tüm tekne ve deniz feneri dekorunu atmıştı. Şimdi duvarlarda bazı grupların posterleri ve bölgede yapılacak etkinliklerin el ilanları vardı.

Parmak uçlarımla etrafta dolaşmaya başladım ama kısa sürede durdum. *Neden sessizim? Evde kimse yok.* Belki de kendimi suçlu hissediyordum. Kafamın içindeki küçük melek, sahtekârca burnumu sokmamı onaylamadığını fısıldadı. Ama küçük şeytan aciliyetini haykırdı.

Devam edin!

Dolabına doğru yürüdüm ve ahşap kapıları açtım. İlgimi çekecek herhangi bir şey muhtemelen burada saklıydı. Hâlâ ne aradığımdan emin değildim ama şu anda onun hayatına dair bana fikir verebilecek her şey ilgimi çekiyordu.

Jared'in kokusunun ani hücumuyla gözlerimi kapattım. Rüzgâr, yağmur ve erkek. Eğilip yerde önemli bir şey var mı diye bakmadan önce parmaklarımı kısa bir süre gömleğinin kollarında ve tişörtü üzerinde gezdirdim.

Ayakkabılar en alt kata yığılmıştı ve birkaç ayakkabı kutusu da resimlerle doluydu. Kutuları karıştırıp Jared'in çocukluk resimlerine rastladığımda, aralarında benim tek bir resmimin bile olmadığını fark ettim. *Bu doğru değil.* Jared ve ben ayrılığımızdan önce dört yıl boyunca birbirimize bağlıydık ve fotoğraflarımız vardı. Hem de bir sürü. Bazıları hâlâ bendeydi. Onunkilerden kurtulmuş muydu?

Her şeyi bulduğum gibi yerine yerleştirdikten sonra dolabı gereğinden fazla güç kullanarak kapattım ve etrafımda döndüm. Jared'in çekmecesi odanın öbür ucundaydı, ben de oraya doğru yürüdüm ve üstündeki benzin istasyonu fişlerini karıştırmaya başladım. Birkaçının Crest Hill'den, Chicago banliyösüne yaklaşık bir saat uzaklıkta olduğunu fark ettim. *Crest Hill mi?* Orada ne işi olabilirdi ki?

Çekmecelere baktığımda bir şey bulamadım, bu yüzden yatağına doğru yürüdüm ve altına bakmak için diz çöktüm.

Bingo! Kapağı olmayan, içi dosya klasörleri ve kâğıtlarla dolu sığ bir kutu çıkardım. Kollarıma aldım ve yatağına otururken kucağıma koydum.

Onun yatağı.

Bir zamanlar Jared'in odasında olmak hiç de tuhaf değildi ama şimdi mesai saatleri dışında bir lunaparkın içinde olmak gibiydi: yanlış ama büyüleyici.

Kutunun içinde, her biri bir öncekinden daha ilgi çekici olan birkaç şeyi karıştırdım. Jared'in büyükbabasından gelen yasal bir belge vardı. Jared'a Wisconsin'de bir göl evi bırakmıştı, resimlere bakılırsa boktan bir yerdi. Ama arazi çok güzeldi. Birkaç makbuz daha geçen yıl Crest Hill'e yapılan aylarca süren seyahatleri ortaya çıkardı. Ben Fransa'ya gittikten kısa bir süre sonra Jared'in saldırı suçundan belediye mahkemesine çıkarılması için bir mahkeme emri çıkarılmıştı. Yemekler ve otel odaları için başka makbuzlar da kutuya gelişigüzel atılmıştı ve daha derine indiğimde elim kutunun dibindeki kalın, pürüzsüz bir klasörü kavradı.

Ama koridordan bir kapının açıldığını duyduğumda onu bıraktım ve nefes almayı kestim.

Oh, kahretsin!

Kağıt kutusunu yatağın altına geri koydum ve dolapla Jared'ın yatağı arasındaki küçük saklanma alanına sıçradım. Kalp atışlarım kulaklarımda patlarken artık hiçbir şey duyamıyordum, ama yeterince zaman içinde gözden kaybolmuştum. Jared bir havluyu beline dolamış, diğeriyle de saçlarını kurulayarak odaya girdi.

Neden evde?! Arabasının gittiğini gördüm ve geri döndüğünü duymadım. Peki neler oluyordu?

Odada yumuşak bir parlaklık yaratan masa lambasını yaktı ve saçlarını kurutmaya devam etti. Uzun vücudu pencereye doğru ilerledi ve bir elini çerçeveye dayayıp dışarı baktı. Ne yapacağımı merak ederek onu izledim. Her an arkasını dönebilir ve beni bulabilirdi.

Havlusu beline sarılmıştı ve dizlerine kadar örtüyordu. Midem hız trenine binmiş gibi hissediyordum ve ağzım Mojave Çölü kadar kurudu. Tenine vuran hafif ışık göğsündeki tek tük su damlacıklarını parlatıyor gibiydi. Burada öylece oturup havluyu bırakmasını bekleme isteğimi göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldım.

O fark etmeden buradan çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Ya beni yakalamasına ve köşeye sıkışmasına izin verecektim ya da bir hikâye uyduracaktım. O arkasını dönmeden önce köşeden kalktım ve derin, acı dolu bir nefes aldım.

"Jared." Sesim alçaktı.

Başını çevirdi ve bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Tate?" Bir an durakladı.

"Odamda ne halt ediyorsun?"

Ellerim titriyordu, bu yüzden ona doğru ilerlerken ellerimi arkamda kilitledim. "Arkadaş olmaya çalışmakla ilgili söylediğin şeyi düşündüm ve sana mutlu yıllar dileyerek başlamak istedim."

Pürüzsüz, Tate. Gerçekten pürüzsüz.

Söylediklerimi gözden geçirirken gözleri sağa kaydı ve bana inanmadığını biliyordum. Ben de inanmazdım. Ezik bir bahaneydi.

"Yani doğum günümden bir hafta sonra bana "Mutlu Yıllar" demek için odama mı girdin?" Alaycılığı gözden kaçmıyordu. İçinde boğuluyor ve nefes almak için savaşıyordum.

Kahretsin.

"Eskiden yaptığımız gibi ağaca tırmandım," diye belirttim ama yüzüm yanıyordu. Ne kadar kırmızı olduğunu ancak hayal edebilirdim.

"Ve doğum günün yarın. Yatak odana tırmanabilir miyim?" diye sordu küçümseyerek. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?" O yaklaşırken yerimde durdum, sert gözleri içimde bir delik açıyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Ben... um...," Kelimelerle mücadele ettim ama bakışlarını tuttum. *Onu susturmak için ne yapabilirdim?*

Yeni yıkanmış saçları etrafa dağılmıştı ve gözlerindeki meydan okuma onu inanılmaz derecede seksi gösteriyordu. Onun odasındaydım. Yarı çıplaktı. Ve cevaplayamayacağım sorular soruyordu. Onu şaşırtmak için sahip olduğum iki şeyi kullanmam gerekiyordu: sürpriz unsuru ve... vücudum.

"Aslında senin için bir şeyim var. Bunu bana hediyen olarak kabul et."

Eğilip onu öperken beni ihtiyatla izledi. Yumuşak dudaklarının dokunuşuyla başlayan karıncalanma yanaklarıma yayıldı. Ona doğru bastırdım ve ağzının benimkiyle birlikte hareket ettiğini hissettiğimde kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı ayırdım ve dilimi üst dudağını yalaması için göndererek onunla alay ettim. Alt dudağını dişlerimin arasında yakaladığımda, o da beni kollarının arasına aldı.

İlk defa yavaşça ilerliyorduk. Diğer öpüşmelerimiz daha çok bir saldırı gibiydi. Ama şimdi, her dokunuş bir ateşin çırası gibiydi.

Beni kendine çekti, güçlü kolları sırtıma dolandı ve dudaklarımız aç öpücüklere boğuldu. Gerçekte neden burada olduğumu öğrenmeden odasından çıkma ihtiyacı unutulmuştu. Artık gördüğüm ve hissettiğim tek şey Jared'dı. Çok güzel kokuyordu ve her yerde bu kadar güzel kokup kokmadığını görmek için can atıyordum. Başımı boynuna gömüp öperken ve ısırırken onu kendime çektim.

"Tanrım, Tate," diye haykırdı Jared.

Karnımdaki kamp ateşi içimde bir şenlik ateşine dönüşmüştü. Ellerim sırtında gezindi, derisindeki yara izlerinden kaynaklanan çukurları fark ettim ve elimi havlunun içine kaydırdım. Pürüzsüz tenini hissedince parmaklarım karıncalandı ve karnım açlıktan ağrımaya başladı. Öpücüklerimi kulağından köprücük kemiğine kadar takip ettim, dilim sık sık onu tatmak için dışarı fırlıyordu.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti ve ben kalçalarımı nazikçe onunkilere sürterken bana sarılmasını sıkılaştırdı.

Daha fazla.

Kolları hâlâ beni sarıyordu ama ellerim sırtından aşağıya ve sert karnına doğru iniyordu. Ona doyamıyordum ve artık neden burada olduğumu umursamıyordum. Ona mantığın ötesinde ihtiyacım vardı.

"Durmayacağım," diye kulağına fısıldadım ve sonra tekrar ağzına sahip oldum.

Bunu bir işaret olarak aldı ve beni yerden kaldırdı. Beni yatağa taşırken bacaklarımı beline doladım. Bizi aşağı indirirken onu da kendimle birlikte çektim.

Durmalıyım. Sadece bir dakika sonra duracaktım.

Atletimi sütyenimin hemen altına kadar kaldırdı ve bana bakarken parmakları tenimi sıyırdı.

"Çok güzelsin." Ağzının bir köşesi küçük, düşünceli bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Dudakları karnıma doğru indiğinde kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bir inilti çıkardım ve ona doğru yükseldim. "Jared," diye boğuldum.

Ağzı göğüs kafesimden kalça kemiğime kadar derimi kavurdu ve bir zonklama hissettim.

merkezimde. Kotumun düğmelerini açarken beni öpmeye devam etti. Havlusundan hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Öyle miydim? Jared'i çok istiyordum. Sadece teslim olmak ve olmasına izin vermek istedim.

Ağzının külotumun hemen üzerindeki dokunuşuyla nefesim kesildi. İç çamaşırımın çıktığını hissettiğimde dili tenimin üzerinde gezindi. Bunu zar zor fark ettim çünkü ağzı karnımın ve kalçalarımın her yerindeydi. Bacaklarımın arasındaki titreşim acıtmaya başlamıştı ve rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Jared," diye nefes aldım, kendimi kontrol etmeye

çalışıyordum. "Beni durdurma, Tate. Lütfen bebeğim,

beni durdurma."

Gözlerimi kapattım. Karşı koymaya çalışmıştım, değil mi? Artık teslim olmakta bir sakınca yoktu. Gömleğimi başımın üzerinden çektim ve Jared göğüslerimi serbest bırakmak için sutyenimin askılarını aşağı çekti.

Dudakları vücudumda gezinirken. Ağzından çıkan ıslak iz, dinamit lokumunun fitili gibiydi. Ve dinamit kalçalarımın arasındaydı.

"Oh!" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dilinin cinsel organımda gezindiğini hissettiğimde vücudum sarsıldı. "Ne yapıyorsun?" Aman Tanrım. Bu harika hissettirdi. Eğer bu kadar utanmasaydım, onu orada tutmak için saçlarından tutardım.

Kafasını yana eğdi, içinden bir şeyler geçiriyordu. "Sen bakiresin," dedi sessizce.

Evet, sanırım şimdi biraz belli ettim.

Ama ben deneyimsizliğimden dolayı utanç duymaya başlamadan önce, iç kalçalarımı öptü ve beni yeniden sersemletti. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin." Ve ağzını tekrar klitorisime götürdü.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Her şey çok iyi hissettirdi. Neredeyse dayanamıyordum. Dili beni boylu boyunca yaladı ve klitorisimi emdi. Vücudumdaki her enerji ve arzu bacaklarımın arasında toplanıyordu ve içimde bir şeylerin inşa edildiğini biliyordum. Meme uçlarım sertleşmişti ve Jared bacaklarımın arasında çalışırken her seferinde bir göğsümü yoğurdu.

"Tanrım, kendini bir de benim gözümden görebilseydin. Çok güzelsin." Göbeğime doğru nefes aldı.

Dilini etrafımda döndürdü ve aniden nefesimi tutma ihtiyacı hissettim. Kendimi havadan mahrum bırakmanın aşağıdaki aciliyeti artıracağını hissettim. Ve haklıydım. Yaptığı her şeye konsantre olmamı sağlıyordu. İçimde zonklama hissi artıyordu ve inanılmaz derecede ıslanmıştım.

Jared dilini içeri soktu ve ben de başımı geriye atarak daha fazlası için ona doğru eğildim. Kendimden geçme dalgaları vücudumu ısıtıp beni onun için haykırtırken nefesimi tutarak boşaldım. Jared son titremeler vücudumu terk edene kadar beni çalıştırmaya devam etti.

"Kahretsin, Tate." Jared gözlerimle buluşmak için geri çekildi, uyarılmışlığı beni dürtüyordu. "Güzelliğin, boşaldığında nasıl göründüğünle kıyaslanamaz bile."

"Bu..." Düşünemiyordum. Bedenim hiç bu kadar harika bir şey hissetmemişti ve onun da aynı şeyi hissetmesini istiyordum.

Benimle göz göze gelmek için yaklaştı ve kalçalarını benimkilere bastırdı. Kaslarım gerildi ve yavaşça gıcırdatmasıyla acı çekiyordum. O hazırdı.

Yanağımı avuçladı. "Seni çok uzun zamandır istiyordum."

Kendimi yukarı ittim ve ağzını ağzıma aldım. Elim bacaklarının arasından aşağıya indi ve onu avucumun içinde sertçe kavradı. Dilinin büyüklüğü ve az önce bana yaptıkları, ereksiyonunun yanında hiçbir şeydi. Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Sütyenimin askısını çözerek üzerimdeki son giysiyi de çıkardı ve dudaklarını meme uçlarımdan birinin üzerine indirdi. Gözeneklerimden fışkıran zevkle tenime ürperti yayıldı ve sıcak ağzının tadını çıkararak başını kendime doğru tuttum. Bir göğsümden diğerine geçti ve ben de bacaklarımı onun etrafına doladım, ona olabildiğince yakın olmak istiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Jared ve ben yatak odasının kapısının çalınmasıyla sıçradık. "Jared, hazır

mısın?" diye sordu bir erkek sesi.

Ne dedin? Kimdi o?

Jared sessizce, "Onu öldüreceğim," diye homurdandı. "Aşağı in!" Kapıya doğru bağırdı ama gözünü benden ayırmadı.

"Zaten geç kaldık, dostum. Arabanın gazı bitti. Hadi gidelim!"

Ve sonra aklıma geldi. Jared'i daha önce çıkarken görmemiştim. Yanındaki arkadaşlarından biri benzin almak için arabayı almış ve Jared temizlenmek için geride kalmıştı.

"Sana aşağıda bekle dedim Sam!" Jared yataktan kalkarken belindeki havluyu sıkarak bağırdı.

"Pekâlâ!" Sam ipucunu almış olmalı, çünkü ayak seslerinin kaybolduğunu duydum.

Atletimi kaptım ve üzerimi örttüm, arzunun vızıltısı yavaşça dağılıyordu. "Hayır,

giyinme," diye emretti Jared. "Gidip ondan kurtulacağım ve biz de
Bunu bitirmek." Beni öpmek için eğildi ve yüzüme tekrar sıcaklık yayıldı. "Bu

gece yarışacak mısın?"

"Artık değil." Havlusunun altına bir kot pantolon giydi.

Üstümü başıma geçirdim ve iç çamaşırımı ve kot pantolonumu giymek için ayağa kalktım. "Jared, git. Sorun yok." Bu geceki dedektiflik işim beklenmedik bir hal almış ve onun "doğum günü öpücüğü" pazarlık ettiğimden çok daha fazlasına dönüşmüştü. Onu ortada bıraktığım için kendimi suçlu hissetsem de yeniden toparlanmam gerekiyordu.

Jared yine de "hayır" cevabını kabul etmedi. Beni tekrar ayağa kaldırdı ve şifonyerinin kenarına oturtup ağzımı içine aldı. Vücudu bacaklarımın arasında duruyordu ve yavaş, derin bir öpücükle beni kendine çekti.

"Irklar önemli değil, Tate," dedi dudaklarıma karşı. "Seninle olmak istediğimden başka bir yer yok."

Sanırım kalbim küt küt atmaya başladı ve boğazımda bir yumru oluştu. Ben de aynı şekilde

hissediyordum. Ama sakinleşmem gerekiyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti ve ona hâlâ

güvenmiyordum.

"O zaman beni de yanında götür," diye önerdim. Yarışların heyecanını seviyordum ve halka açık bir ortamda birlikte olabilirdik, birbirimizi pençelememizi engellerdi. Tek dezavantajı, onunla birlikte olursam odasını arayamayacak olmamdı, ama artık bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyordum.

"Seni de yanımda götüreyim mi?" Bana şüpheyle baktı ama sonra düşüncelere daldı. "Pekâlâ, git üzerine daha sıcak bir şeyler giy, hazır olduğumuzda gelip seni alacağım." Kapıya doğru ilerledi,

ama durdu. "Ve yarıştan sonra buraya geri dönüp bunu bitireceğiz." Verdiği söz beni kendime rağmen gülümsetti.

Arkadaşının önünde utanç yürüyüşü yapmaktansa ağaca tırmanmanın daha kolay olacağına karar vererek o çıktıktan sonra şifonyerden atladım ama yerde bir şey fark edince durdum. Yatağın yanındaki bir fotoğrafı almak için eğildim ve kutuyu karıştırırken düşürmüş olabileceğimi fark ettiğimde kalbim hızlandı.

Kahretsin!

Hızlıca baktığımda boğazımda safra birikti. Resim bir oğlan çocuğunun ya da genç bir adamın gövdesine aitti ama derisi kanlı ve morarmıştı. Mavi ve mor lekeler göğsünü ve kaburgalarını kaplarken, kesikler karnından boynuna kadar tüm bölgeyi kaplıyordu.

Aman Tanrım.

Birisi bu çocuğa sadece zarar vermemiş. Onu öldürmeye çalışmışlar.

Bölüm 30

Çiftlik tıklım tıklımdı. Herkesin heyecanla Jared'in arabası için yolu temizlediğine bakılırsa, yarış için tam zamanında gelmiştik. İnsanlar yavaşça pistten çıkıyor, Jared ve bana merakla bakıyorlardı. Çoğu insan muhtemelen Jared'in benden nefret ettiğini düşünüyordu, bu yüzden kafaları oldukça karışmış olmalıydı. Ama umurumda değildi.

Araba altımda titriyordu ve kontrol edemediğim bir enerji ve biraz da kalan gerginlikle ayaklarımı yere vuruyordum.

Jared'in odasında bulduğum resmi kapüşonumun ön cebine tıkıştırmıştım. Beni yatağının altındaki kutuya geri koymaya çalışırken yakalama riskini göze almak istemedim. Resimdeki kişinin Jared olup olmadığından emin değildim ama öyle olduğunu tahmin ediyordum. Yoksa neden onda olsun ki?
Tabii bunu bir çocuğa yapmadıysa.

Dişlerim birbirine kenetlendi. Bu düşünce hiç hoşuma gitmemişti.

"Hey!" Çoğu kadın olan insanlar arabaya doğru bağırıyordu. Derin bir nefes aldım ve kızgınlığımı gizlemeye bile çalışmadım. Neyse ki onlara karşılık vermedi ve omuzlarım rahatladı. *Sick* by Adelita's Way hoparlörlerden yükselirken yüzü taş kesilmişti.

Jared tanımadığım 80'lerden kalma bir Camaro'nun yanında durduğunda, arabadan atlamak için emniyet kemerimi çözdüm ama Jared elimi tuttu.

"Hey," diye yumuşak bir sesle konuştu ve ben de dönüp ona baktım. "Burada kafamı oyuna vermeyi seviyorum. Eğer çok arkadaşça davranmıyorsam, bunun seninle bir ilgisi yok, tamam mı?"

Tercüme edeyim: *Kız arkadaş olayını yapmam, özellikle de toplum içinde.* Jared'la birlikte olduğumuzdan değil ama ne söylemeye çalıştığını biliyordum.

Omuzlarımı silktim. "Elimi tutmak zorunda değilsin." Ve arabadan dışarı çıktım. Jared'in

böyle bir imaj çizmesi beni rahatsız ediyordu, ya da belki de yanında rahat hissetmiyordu.

ama bütün gece kenarda durup kendimi yersiz hissedersem lanetlenirim.

Kalabalığın önüne doğru yürürken bana yöneltilen fısıltıları ve yan bakışları fark ettim. "Jared onunla ne yapıyor?" ve "Belki de yarışıyordur" duyduklarımdan bazılarıydı. Jared'in arabadan inişini izledim, gözleri benim üzerimdeydi ve Zack ve diğer sürücüyle buluşmak için ön tarafa doğru yürüdü.

"Tate, nasıl gidiyor?" Ben yanıma geldi. İçimi çektim. Bu gece burada gerçekten tanıdığım başka birini görmemiş olsam da, yine de onunla sohbet etmek istemiyordum. Jared ve benim ne olduğumuzdan emin değildim ama bunu öğrenmek istiyordum.

"Hey, Ben."

"Jared'le mi geldin?" diye sordu. "Evet,"

diye kestirip attım, gözlerine bakmadan.

"Mezuniyet balosuna Madoc'la mı gidiyorsun?" Ona bakmıyor olsam da gülümsediğini duyabiliyordum.

Ne dangalak ama.

"Ve baloya Channing Tatum ile gidebilirim. İşte ben böyle bir kızım. Duymadın mı?" Gözlerine baktım, cesurca meydan okudum.

Omuzları çöktü ve gergin bir kahkaha attı. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun. Ama ben olsam Channing Tatum'u baloya götürmekten vazgeçerdim. İsimlerden dolayı. 'Tatum Brandt'e eşlik eden Channing Tatum?' Olmuyor."

Anlamak bir dakikamı aldı, ama şakacı tonu anlaşmayı mühürledi. Şaka yapıyordu. Özür dilemeye çalışmıyordu, ben de ondan kaçmaya çalışmıyordum. Sadece dostça bir şakalaşmanın tadını çıkarıyorduk ve bunu halledebileceğim konusunda kendimi biraz daha rahat hissettim. Flört durumum hakkında bilgi almak için baskı yapmıyordu - ki bu sorgulanabilirdi - ve artık beni takip etmediğini hissediyordum.

Şakasına sırıtarak ve ona burnuna kalem sokmuş gibi bakarak, gerginliğin nihayet dağıldığını anladım. Asla arkadaş olamayabilirdik ama yılın başına ve sadeliğe geri dönmüştük.

Jared'in bize ateş püskürdüğünü görene kadar. Zack iki şoförle de konuşuyordu ama Jared'in

Soğuk gözleri Ben ve bana kilitlenmişti. Bakışları daralmıştı ve burnundan aldığı nefesten kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

Her neyse. Gözlerimi devirdim.

"Yolu boşaltın!" Zack bağırdı ve hepimiz arkamızdan soğuk tozlar savurarak yolun kenarına toplandık.

Jared bana bir kez daha bakmadan arabasına bindi ve motoru çalıştırdı, bas sesleri ayaklarımın altında titriyordu. Kızlar heyecanla çığlık atmaya başlayınca irkildim. Sanki biri kulağıma kürdan sokmuş gibi hissettim.

Ama bu, Piper yarışçıları uğurlamak için piste çıktığında midemde oluşan batma hissinin yanında hiçbir şeydi. Mavi okul kızı eteği ve siyah askılı bluzuyla Jared'in arabasının önüne geldi.

Nefesimin altında inledim.

Parlayan gözleri Jared'e odaklandı. Bulunduğum açıdan yüzünü göremiyordum ama onu süzdüğünü biliyordum. İleri geri sallanıyor, göğsünü dışarı çıkarıyordu ya da belki de sadece öyle görünüyordu. Arabaların farları altında, eminim oldukça güzel bir görüntüsü vardı. Seyirciler ıslık çalıp yuhaladılar ve ben de sıcak ensemden kurtulmak için parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Kadının şoför mahalline yaklaştığını gördüğümde parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Adamın camı açıktı ve kadın eğilerek adama göğsünün, diğer sürücüye de kıçının mükemmel bir görüntüsünü verdi. Gözlerim alev alev yanarken neredeyse kafamdan fırlayacaktı.

Piste çıkmadan önce Ben'e "Affedersiniz," diye mırıldandım.

Jared'in arabasının etrafından dolanırken Piper'a yaklaştım ve onu saçlarından yakaladım. Onu camdan uzaklaştırdım ve önüme doğru ittim.

Kendime *çok aşırı* dedim. Ama düşünmüyordum.

Ve düşünmemenin verdiği his hoşuma gidiyordu.

"Bu da ne?" diye bağırdı ve dönüp bana baktı. "Tate,"

diye seslendi Jared ama onu duymazdan geldim.

Kalabalık arka planda çalkalanıyordu ve dövüş için yaptıkları tezahürat kalbimi hızlandırdı. Havayı dolduran anlaşılmaz seslerinden başka bir şey duyamıyordum.

"Seni kaltak!" diye hırladı. "Senin derdin ne lan?" Ama cevabımı beklemedi. Onun yerine topuklu ayakkabılarıyla üzerime yürüdü ve ben neredeyse gülecektim. Bana doğru tepinirken ayağını altından çektim ve yere düştü.

Kıç üstü yatarken ellerimi yüzüne iki kez çırptım ve bağırdım. "Hey! Şimdi dikkatini çektiğime göre, bilmeni isterim ki o seninle ilgilenmiyor." Sözlerini suratına bir pasta gibi fırlattım.

Derin bir nefes alarak, arabasından inmiş olan ve bana şaşkınlık ve eğlence karışımı bir bakışla bakan Jared'a baktım.

"Ben duvar kağıdı değilim," diye açıkladım, ona doğru yürürken.

Kapüşonumun cebinden annem için yaptığım fosili çıkarıp kolyeyi onun avucuna bıraktım. "Benden saklanma ve benden de saklanmamı isteme," dedim sadece onun duyması için.

Başını salladı ve çenemi yukarı kaldırarak başparmağını çene kemiğimde gezdirdi. Ona doğru gömüldüm ve hafif bir öpücükle dudaklarımı okşadı. Anında rahatladığımı hissettim. Kalabalıktan daha fazla alay ve ıslık sesleri geliyordu ama ben sadece onun vücudunun bana yakınlığını önemsiyordum.

"Ahem!" Yan arabadaki adam bize yüksek sesle işaret etti. "Jared, eğer senin için de uygunsa, bu işi bu gece halletmek istiyorum."

Başımı salladım ve mutlu bir şekilde iç çektim. Jared'i itip kalabalığa doğru yürürken ona "İyi şanslar" diledim.

***

"Yorgun musun?" Eve dönerken Jared sordu, ben de başımı salladım.

Elbette yarışı kazanmıştı ve iki arabada da tek bir çizik bile yoktu. Daha sonra bir şenlik ateşi daha vardı ama Jared bunu düşünmemiş ya da bana gitmek isteyip istemediğimi sormamıştı bile. Yine de aldırmadım ve muhtemelen daha önce başladığımız işi bitirmek için eve gitmek istediğini düşündüğümde vücuduma baş döndürücü bir ürperti yayıldı.

Bir yanım korkmuştu. Daha önce neredeyse seks yapıyorduk ve Sam sözümüzü kesmeseydi muhtemelen yapacaktık. Jared'la birlikte olmak istiyor muydum? Cevabın evet olduğunu anlamam için sadece bir saniye düşünmem gerekti. Ama o benimle birlikte olmaya hazır mıydı?

O kadar emin değildim.

Son birkaç yıldır bana bıraktığı anılardan hâlâ nefret ediyordum ve onu affedip affetmediğimden emin değildim. Beni bir daha incitmeyeceğinden emin miydim? Beni hak ediyor muydu?

Hayır. Henüz değil. Şüphesiz, henüz güvenimi kazanmamıştı.

"Jared?" Sessizliği ben bozdum. "Hafta sonları nereye

gidiyorsun?"

Parmakları direksiyonu sıkıca kavradı ve bana bakmadı. "Şehir dışındayım,"

diye mırıldandı.

"Ama nerede?" Bastırdım. Eğer beni önemsiyorsa, o zaman her şeyi itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Kaşları sıkıntıyla çatıldı. "Ne fark eder ki?" Bizim sokağa döndü ve gaza gerekenden çok daha sert bastı. Araba yoluna çıkan çukurun üzerinden o kadar sert geçti ki neredeyse başım tavana çarpacaktı.

Kendimi dengeleyerek pencerenin üstündeki kolu tuttum. "Neden Piper biliyor da ben bilemiyorum?"

"Siktir, Tate." Emniyet kemerini çıkardı ve arabadan atladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." Sesindeki gerginlik daha da artmıştı.

Peşinden arabadan çıktım. "Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun! Ne olacağını sanıyorsun?"

Arabanın kendi tarafında durdu, çok mesafeliydi ve bana düşmanmışım gibi baktı. Gözlerinin arkasındaki duvarın yükseldiğini gördüm. Bittiğimizi söyleyen duvar.

"Boş zamanlarımda ne yaptığım beni ilgilendirir. Bana güvenin ya da güvenmeyin."

Ugh!

"Güven mi?" Tükürdüm. "Sen benimkini uzun zaman önce kaybettin. Ama bana güvenmeyi denersen, o zaman belki

tekrar arkadaş olabiliriz." *Ya da daha fazlasını* umuyordum.

Beni küçümser bir tavırla süzdü. "Bence arkadaşlığın ötesine geçtik, Tate, ama bu oyunu oynamak istiyorsan, o zaman tamam. Yatıya kalabiliriz ama işin içinde sevişmek de olacak." Ekşi sözleri beni kesti ve nefesimi içime çektim.

Onun için bir hiç miydim? Gözlerimde biriken yaşlarla görüşüm bulanıklaştı.

Yüzümdeki acıyı görmüş olmalı, çünkü sert ifadesi değişti ve gözleri düştü.

"Tate..." Bana doğru yürümeye başladı, sesi daha yumuşaktı ama cebime tıkıştırdığım fotoğrafı çıkarıp göğsüne soktum. Etrafından dolandım ve eve koştum. Yıkılmadan önce evin içine zar zor girebildim.

Artık yok.

Kapıyı kilitledikten sonra aşağıya kaydım ve onun zalimliğine ve benim aptallığıma ağladım. Birkaç saat önce ona bekâretimi vermeye gerçekten hazır mıydım? Kafamı bir kez hafifçe kapıya vurdum ama bu gururumdaki darbeyi silmeye yardımcı olmadı.

Jared beni hak etmiyordu ama az bir çabayla neredeyse beni elde ediyordu.

Artık yok.

Bölüm 31

"Doğum günlerini seviyorum. Kendime pasta yeme izni verdiğim tek zaman," diye mırıldandı K.C. bana aldığı naneli çikolatalı dondurmalı pastadan bir lokma yerken.

"Bu şekilde yaşayamam." Çatalım buz gibi tatlılığa saplandı. "Kalori saymaktan kafayı yerim."

"Kalori saymak zorunda değilsin, Tate. Belki koşmaya başlasam..." sanki düşüncesinin sonunu getirememiş gibi daldı gitti. K.C. egzersiz derslerinden hoşlanıyordu ama kendi kendine motive olma fikrinden nefret ediyordu.

Beni doğum günü yemeğim için Mario'nun yerine götürmüştü ve az önce garson sürpriz pastayı getirmişti. Hoparlörlerden Rosemary Clooney'nin *Mambo Italiano*'sunun uzaktan gelen sesi duyuldu ve sinirlerim nihayet gevşedi.

Dün gece Jared'la yaptığım kavga yüzünden bütün gün diken üstündeydim. Ben evime koştuktan sonra garaj yolundan çıkmış ve bildiğim kadarıyla bütün gün eve gelmemişti. Hafta sonuydu. Sanırım her ne yapıyorsa onu yapmaya gitmişti.

Bütün gün kafamda fikirler dönüp durdu. Belki Chicago'da uyuşturucu satıyordu? Bir suç ailesi için mi çalışıyordu? Ya da belki bir yaşlılar evinde gönüllü çalışıyordu? Ama her aptalca düşünce beni bir öncekinden daha fazla çıldırtıyordu.

"Tate?" K.C. çiğnemeyi bıraktı ve bana baktı. "Bana dün geceyi anlatacak mısın?"

Göğsümdeki gümbürtünün bedenimi kaydırdığını hissettim. Onun odasına girmemden mi bahsediyordu? Neredeyse seks? Ama bunları nereden bilebilirdi ki?

"Dün gece mi?"

"Yarış. Jared'le birlikte geldiğini ve tabiri caizse iddianı ortaya koyduğunu duydum." Sırıtışı beni gülümsetti.

"Ah, evet," diye tereddütle cevap verdim. Jared'le olan kavgadan sonra, nerede durduğumuz konusunda kafam her zamankinden daha çok karışmıştı. Kendim anlamadığım bir şeyi ona açıklayamazdım.

"Eee?" Devam etmemi sağlamak için parmağını bir daire içinde hareket ettirdi.

"Anlatacak pek bir şey yok, K.C. Jared ve ben ateşkes ilan ettik sanırım. Bunun dışında neler olduğundan emin değilim." Ağzıma biraz daha kek tıkıştırdım.

"Onu önemsiyor musun? Bir arkadaştan daha fazla mı?" Çatalı havada durdu ve beklentiyle bana baktı.

Jared'i önemsiyordum. Hem de çok. Ama bunun bana ne faydası oldu?

"Evet," diye iç geçirdim. "Ama o beni umursamıyor, K.C. Sadece rahat bırak."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve iyi arkadaşların yaptığını yaptı - bana ikinci bir dilim pasta verdi.

Mario'dan sonra planladığımız gibi sinemaya gitmek yerine beni eve bıraktı. Onun istediği romantik komediyi izlemektense *Sons of Anarchy*'nin kaçırdığım bölümlerini izlemekle daha çok ilgileniyordum.

"Bu da ne?!" diye haykırdı, ön camdan dışarı bakan bir şeye bakarak.

Bakışlarını takip ettim ve komşularla dolu bahçemin görüntüsü karşısında nefesimi tuttum. Evimin yanındaki son derece parlak görüntüye bakıyorlardı.

Ne?

Nabzım hızlanmaya başladı. Evim yanıyor muydu?

Hızla arabadan çıktım ve ön bahçeme koştum. Gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi.

Jared'in ve benim evlerimizin arasındaki ağaç ışıklarla aydınlatılmıştı. Yüzlerce. Işıklar. Işıklar.

Aman Tanrım. Kim yaptı bunu?!

Yüzüme yayılan gülümsemeyi kontrol edemedim. Ağaç, çeşitli parlak ışıklarla süslenmişti. Beyaz ışıklar, küçük ve büyük ampullerin yanı sıra farklı stil ve boyutlardaki fenerler ağacı süslüyordu. Dalların içindeki dünyanın hayranlık uyandıran büyülü niteliği kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yoğundu. Bu ağaca ışıklar olmadan bakmaktan bir daha asla zevk alamayacağımdan emindim.

Jared.

Dudaklarım titremeye başladı. Ağaca yaklaştıkça neden bu kadar çok insanın dışarıda dolaştığını anladım. Manzara çok güzeldi.

Bu ağaca tırmanarak, içinde kitap okuyarak ve Jared ile sabahın ışıklarıyla yıldızlar solana kadar konuşarak çok zaman geçirdim.

Bunu benim için yapmıştı. Başka kim olabilirdi bilmiyordum. Burası bizim özel yerimizdi. -Birçoğundan biriydi ve sihir ve mucizeyle aydınlatmıştı.

Göğsümdeki sarsıntı daha da güçlendi ve sessizce manzarayı seyrederken yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" K.C. yanımda sordu.

"Bir fikrim var." Boğazımdaki yumru yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

Ağacın gövdesine yapışmış bir şey fark edince, dağılan komşularımdan uzaklaştım ve kâğıdı zımbasından söktüm.

Dün sonsuza dek sürer.

Yarın asla gelmez. Sen

gelene kadar.

Nefes nefese Jared'in evine doğru baktım ama her yer zifiri karanlıktı. Jared neredeydi?

"Yatak odanın ışığı neden yanıyor?" K.C. seslendi ve gözlerim gerçekten de ışığımın parladığı evimin ikinci katına kaydı. Evden çıkarken verandadaki ışık dışında hiçbir ışığı açık bırakmazdım.

"Kapatmayı unutmuş olmalıyım," diye mırıldandım telaşla eve doğru giderken. "Sonra görüşürüz. Yemek için teşekkürler," diye seslendim arkamdan, merdivenleri hızla çıkarken.

"Uh...tamam. Doğum günün kutlu olsun!" K.C. ben kapıyı çarpmadan önce kekeledi. Kesinlikle kaba davranıyordum ama aklım başka yerdeydi.

Ceketimi ve çantamı yere düşürdüm. Yatak odamın ışığını görebiliyordum.

kapıyı açtım ve yavaşça merdivenleri çıktım. Korkmuyordum ama kalbim çarpıyor ve ellerim titriyordu.

Odaya girdiğimde Jared Fransız kapılarımın dışındaki parmaklığa oturmuştu. Dar kalçalarından sarkan kot pantolonu ve seksi dağınık saçlarıyla çok dağınık görünüyordu. Onu tutmak için kollarım ağrıyordu.

Onu affetmek ve her şeyi hemen unutmak istedim ama gururum beni engelledi. Neyse ki bana

karar verme şansı vermedi.

"Dün gece odamda aradığın şey bu muydu?" Yatağımın üzerindeki kalın bir dosya klasörünü işaret etti.

O anda kıpkırmızı olmuş olmalıyım. Bütün gün onun davranışlarını ve bana söylemekten neden bu kadar korktuğunu düşünmüştüm ve dün gece o fotoğrafı ona göstererek odasını karıştırdığımı bilmesini sağladığım gerçeğini unutmuştum. Sanırım sadece bir şeyler olduğunu bildiğimi bilmesini istemiştim.

"Devam et," diye nazikçe ısrar etti. "Bir göz atın."

Ciddi olup olmadığını bir an için düşündükten sonra yatağa doğru yürüdüm ve eğilip dosyayı açtım. Neredeyse kendi havamda boğuluyordum.

Tıpkı benim bulduğuma benzer, Jared'in morarmış ve kanlar içinde olduğu bir çocuğun - hayır, onu geçtim- fotoğrafları vardı. Otuz kadar fotoğraftan oluşan yığını tararken, bazılarında Jared'in on dört yaşındaki yüzünü yakaladım. Diğerleri vücudunun bazı kısımlarını gösteriyordu.

Fotoğrafları yaydım, her birini dikkatle taradım.

Resimler vücudundaki farklı yaraları detaylandırıyordu: bacaklar, kollar, ama esas olarak gövdesi ve sırtı. Bir tanesinde, Jared'in sırtındaki soluk yara izlerinin taze sakatlıklarını gördüm.

İğrenç bir iniltiyi bastırmak için yumruğumu ağzıma götürdüm. "Jared, bu da ne? Ne oldu sana böyle?"

Ayaklarına doğru baktı ve söyleyecek söz aradığı belliydi. Jared acıma partilerinden hoşlanmazdı, özellikle de kendi acıma partilerinden.

Ben de bekledim.

"Babam... bunu bana o yaptı," diye alçak sesle konuştu, sanki kendisine bile itiraf etmek istemiyormuş gibi. "Ve kardeşime."

Gözlerimi onunkilere diktim. *Ne?! Bir kardeş mi?*

Jared'in de benim gibi hiç kardeşi yoktu.

Sözlerine şöyle devam etti: "Birinci sınıftan önceki yaz, bütün yazı seninle takılarak geçirmek için sabırsızlanıyordum ama hatırlarsın, babam aniden aradı ve beni görmek istedi. Ben de gittim. Onu on yıldan fazla bir süredir görmemiştim ve onu tanımak istedim."

Başımı salladım ve yatağa oturdum. Bir ebeveynin çocuğuna -ya da çocuklarına- bunu nasıl yapabildiğini düşünmekten zihnim allak bullak olmuştu ama bu kardeş de dahil olmak üzere her şeyi duymak istiyordum.

"Oraya gittiğimde babamın başka bir oğlu olduğunu öğrendim. Başka bir ilişkiden olan bir çocuk. Adı Jaxon ve benden sadece bir yaş küçük."

Jared durakladı, düşünceli görünüyordu. Jaxon'ın adını söylediğinde gözleri parlamıştı.

Bir kardeşi olduğuna inanamıyordum. Onu büyürken çok iyi tanımıştım ve bu gizli kardeşini on dört yaşına kadar öğrenmemiş olsa da, onun hakkında bunu bilmemem yine de yanlış geliyordu.

"Devam et," diye usulca dürttüm.

"Jaxon ve ben çok iyi anlaşıyorduk. O kadar uzun süre haberim olmadan bir kardeşim olduğunu öğrenmek bir şok olsa da, bir ailem olduğu için minnettardım. Yaşlarımız birbirine yakındı, ikimiz de arabalara meraklıydık ve o sürekli benim yanımda olmak istiyordu. Ben de onun yanında olmak istiyordum."

Jared'in Jaxon'ı hâlâ görüp görmediğini merak ettim ama susmaya ve soruları sonra sormaya karar verdim.

Şöyle devam etti: "Babamın evi tam bir çöplüktü. Pisti ve evde hiç yiyecek bulunmazdı ama ben kardeşimle eğleniyordum. Sadece üçümüz vardık. İlk birkaç hafta o kadar da kötü değildi."

O kadar kötü değil mi?

"Sonra bir şeylerin ters gittiğini fark etmeye başladım. Babamız çok içerdi. Akşamdan kalmalarla uyanırdı - ki bu annemle benim için yeni bir şey değildi - ama sonra uyuşturucu da görmeye başladım.

Bu benim için yeniydi. Ev partileri, bizimle çocuklarla konuşmamanız gerektiği gibi konuşan bu korkunç insanlarla doluydu." Jared'in gözleri akmayan yaşlarla dolmaya başlamıştı ve sesi ancak fısıltı halindeydi. Korkmaya başlamıştım.

Ne oldu böyle?

Birkaç saniye durakladıktan sonra derin bir iç geçirdi. "Jaxon'un bu insanlar tarafından hırpalanmış olabileceği hissine kapıldım. Sadece hırpalamaktan ziyade "hırpalamışlar" gibi."

Karıştırılmış mı? Farkına vardığımda nefesimi içime çektim.

Hayır. Lütfen, o olmaz.

Yatakta yanıma oturdu, hâlâ göz teması kurmuyordu. "Bir gece, ziyaretimden yaklaşık üç hafta sonra, Jax'in odasında ağladığını duydum. İçeri girdim ve yatağın üzerinde karnını tutarak kambur duruyordu. Onu çevirdiğimde karnındaki morlukları gördüm. Babam onu tekmelemişti - birden fazla kez - ve çok acı çekiyordu."

Gözlerimi kapadım, genç çocuğu hayal etmemeye çalıştım.

Jared şöyle devam etti: "Ne yapacağımı bilmiyordum. Çok korkmuştum. Annem bana hiç vurmazdı. İnsanların çocuklara böyle şeyler yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geldiğim için üzgündüm ama Jax'in iyiliği için de mutluydum. Ben buradayken babam ona bunu yaptıysa, ben yokken neler yaptığını hayal bile edemezdim. Jax iyi olduğu ve doktora ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etti." Jared'in omuzları çöktü ve yavaşça, sessizce konuşurken vücudundaki gerginliğin dağıldığını hissedebiliyordum.

"Babam Jax'i hedef aldı. Görünüşe göre o bir piçti ve babamın gözünde daha az saygıya layıktı. Bana daha sonra vurdu."

"Anlat bana." Bunu bilmem gerekiyordu. Her şeyi bilmek istiyordum.

"Bir gün -Jax'e gerçekte nasıl davrandığını öğrenmemin üzerinden çok geçmeden- babam bizden bir eve gidip bir şey satıyormuş gibi yapmamızı istedi. İçeri girip orayı soymak istiyordu."

"Ne?" Birden ağzımdan kaçırdım.

"Söyledikleri şeylerden, özellikle de pahalı alışkanlıklarından dolayı paranın sıkışık olduğunu biliyordum. Jax bana bunun normal olduğunu, babam için bunu çok yaptığını söylerdi. Hiç reddetmedi. Babam ona her şey için kötü davranırdı: yemeği yakmak, ortalığı dağıtmak... Jax hayır demenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Yine de işi yapmak zorunda kalacaktık ama sadece çürüklerle. Ama ben reddettim.

Her neyse. Ve babam bana vurmaya başladı."

Mide bulantısı midemi yaktı. Ben yazımı onu aramadığım ya da yazmadığım için ona kızarak geçirirken, o inciniyordu. "Anneni aramaya çalıştın mı?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Bir kez." Başını salladı. "Babam beni taciz etmeye başlamadan önceydi. Sarhoştu tabii ki. Bunu kötü bir durum olarak görmedi, bu yüzden beni almaya gelmedi. Ona Jax'ten bahsetmeye çalıştım ama onu kendi sorunu olarak görmedi. Oradan çıkıp kaçmayı düşündüm. Ama Jax gitmedi ve ben de onu bırakamadım."

Tanrıya şükür kendini temizlemişti, yoksa ona zarar vermek zorunda kalacaktım.

"Ben de babama boyun eğdim," diye itiraf etti Jared, gözleri benim tepkimi bekliyordu. "Ona ve Jax'e işlerinde yardım ettim. Evlere girdim, onun için uyuşturucu teslim ettim." Pencereye doğru yürüdü ve ağaca baktı. "Haftalar süren cehennemden sonra bir gün onu dinlemeyi reddettim ve eve gitmeyi talep ettim. Ve Jax'i de yanımda götürüyordum." Tişörtünü başının üzerine çekti ve bana sırtını gösterdi. "Bana bir kemer taktı, tokalı olan ucunu."

Parmaklarımı yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Kenarları sertti ama yaraların dipleri pürüzsüzdü. Çok fazla yoktu ve teni hâlâ muhteşemdi.

Bir an durakladı ve bakışlarımla buluşmak için döndü, acısının hayaleti hala gözlerinin derinliklerindeydi. "Sonunda kaçtım. Elli dolar çaldım ve bir otobüse atlayıp eve döndüm. Jax olmadan."

Bölüm 32

Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Kardeşine ne olmuştu? Jared, Katherine'le yaşamın kötü olduğunu düşünmüştü ama babasının bir dehşet olduğu ortaya çıktı. Ve kardeşi olmadan gemiyi terk etme kararını vermek zorunda kaldı.

"Polise gittin mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "İlk başta değil. Bununla uğraşmak istememe imkan yoktu. Sadece unutmak istedim. Ama annem başıma gelenleri görünce beni gitmeye zorladı. Bana ne olduğunu onlara hiç anlatmadım ama kardeşime ne olduğunu rapor ettim. Yine de her ihtimale karşı fotoğrafımı çekmek için ısrar etti. Polis kardeşimi babamdan aldı ve koruyucu aileye verdi. Onu yanımda istiyordum ama annemin içki içmesi devlete hiç güven vermiyordu."

"O zamandan beri babanı gördün mü?" Böyle bir adam için "baba" kelimesini kullanırken

öğürmek istedim. "Onu bugün gördüm." Jared beni şaşırttı. "Onu her hafta sonu

görüyorum."

"Ne?! Neden?" Demek oraya gitmişti, ama kendini böyle bir canavarla nasıl aynı odaya koyabilirdi?

"Çünkü hayat bir sürtük, işte bu yüzden." Bana acı bir gülümseme verdi ve gözlerini kaçırdı. "Geçen yıl, sen Fransa'ya gittikten sonra biraz delirdim. İçtim ve bir sürü kavgaya karıştım. Madoc ve ben bir süreliğine çok eğlendik. Gitmenden nefret ediyordum ama Jax'in son ailesinin onu dövmesinden sonra başka bir koruyucu aileye verildiğini de öğrenmiştim. Kötü bir dönemdi."

Pencerenin önünde durmak için ayağa kalktı ve yumruklarını sıktığını fark ettim. Artık ağlamaklı değildi. Kızgındı.

"Ben de eski üvey babasının izini sürdüm ve onu mahvettim. Gerçekten çok kötü." Kaşları kalktı ama ses tonunda pişmanlık yoktu. "Bir hafta hastanede yattı. Yargıç karar verdi

Duygularım anlaşılabilir olsa da, tepkim anlaşılabilir değildi. Polislerin evinde bulduğu uyuşturucunun yanı sıra kardeşimi istismar ettiği için hala hapiste olan babamla beni hapishanede zorunlu ziyaretlere mahkum etmenin şiirsel olacağını düşündü. Görünüşe göre ben de aynı yoldaydım, bu yüzden yargıç bir yıl boyunca haftada bir ziyaret kararı verdi."

"Demek oraya gidiyorsun. Crest Hill'deki Stateville Hapishanesi'ne." Bu bir soru değildi, sadece bir açıklamaydı. Odasındaki makbuzları hatırladım.

"Evet, her Cumartesi. Ama bugün son ziyaretimdi."

Minnetle başımı salladım. "Kardeşin şimdi nerede?"

Jared'in dudaklarında ilk gülümseme belirtisi belirdi. "O Weston'da. İyi bir aileyle birlikte güvende ve sağlam. Pazar günleri onu görüyorum. Ama annem ve ben eyaletin bizimle yaşamasına izin vermesi için uğraşıyoruz. Bir süredir ayık. Neredeyse on yedi yaşında, yani çocuk değil."

Bunu özümsemek çok zordu. Sonunda bana içini döktüğü için çok mutluydum. İncinmişti ve muhtemelen onu koruması gereken insanlar tarafından terk edilmiş hissetmesine neden olmuştu. Ama bir konuda hâlâ kafam karışıktı.

Ona doğru yürüdüm. "Neden tüm bunları bana yıllar önce anlatmadın? Senin yanında olabilirdim." Yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve korkuluklara yaslanmak için benden uzaklaştı. "O yaz nihayet eve döndüğümde ilk düşündüğüm sendin. Jax'e yardım etmek için elimden geleni yapmak dışında. Seni görmek zorundaydım. Annemin canı cehenneme. Tek istediğim sendin. Seni seviyordum." Korkulukları iki yanından kavradı ve vücudu kaskatı kesildi. "Evine gittim ama büyükannen dışarıda olduğunu söyledi. Kalmam için beni ikna etmeye çalıştı. Sanırım iyi görünmediğimi gördü. Ama yine de seni bulmak için kaçtım. Bir süre sonra kendimi parktaki balık havuzunda buldum." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Ve sen oradaydın... baban ve annemle birlikte, küçük bir aile oyunu oynuyordun."

Küçük aile mi?

"Jared-" diye başladım.

"Tate, sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu artık biliyorum. Sadece benim zihniyetimi anlamalısın. Cehennemi yaşadım. İstismar yüzünden zayıf düşmüştüm ve acı çekiyordum. Açtım. Güvendiğim insanlar tarafından ihanete uğramıştım: annem, ne zaman yardım etmesem

Ona, bana zarar veren babama ve çaresiz kardeşime ihtiyacım vardı. Sonra seni *ailemizle* birlikte mutlu, tatlı bir aile gibi gördüm. Jaxon ve ben acı çekerken ve her günü tek parça halinde atlatmaya çalışırken, sen benim hiç sahip olamadığım annemi gördün. Benimki beni kırbaçlarken baban seni pikniğe ve dondurma yemeye götürüyordu. Kimse beni istemiyormuş ve hayat bensiz devam ediyormuş gibi hissettim. Kimsenin umurunda değildim."

Jared'in annesi o yaz bizimle birkaç geziye çıkmıştı. Babam her zaman onun doğru yola gelmesine yardımcı olmaya çalışırdı. Jared'i seviyordu ve Katherine'in özünde iyi bir insan olduğunu biliyordu. Sadece onu evden dışarı çıkarmaya ve mütevazı bir şekilde kendi oğluyla neler kaçırdığını göstermeye çalışıyordu.

"Sen bir hedef haline geldin, Tate. Ailemden nefret ediyordum, kardeşim için endişeleniyordum ve kendimden başka kimseye güvenemeyeceğime emindim. Senden nefret ettiğimde, bu beni daha iyi hissettirdi. Çok daha iyi. Hiçbir şeyin senin hatan olmadığını anladıktan sonra bile senden nefret etmeye çalışmaktan vazgeçemedim. İyi hissettiriyordu, çünkü incitmek istediğim kişiyi incitemiyordum."

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı akarken Jared bana doğru yürüdü ve elleriyle yanaklarımı kavradı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunu telafi edebileceğimi biliyorum. Benden nefret etme."

Başımı salladım. "Senden nefret etmiyorum. Yani biraz kızgınım ama çoğunlukla boşa harcadığım zamandan nefret ediyorum."

Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. "Beni sevdiğini

söylemiştin. Bunu kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum,"

dedim üzüntüyle.

Eğilerek kalçalarımın arkasından tuttu ve beni yukarı kaldırdı. Nefesim kesildi ve boynuna tutundum. Sıcak vücudu sadece ona sarılma isteği uyandırıyordu. Yatağa doğru yürüyüp otururken bacaklarımı ona doladım.

Bir elini yüzüme koydu ve gözlerimi kendi gözlerine yönlendirdi. "Bunu asla kaybetmedik. Ne kadar denesem de seni kalbimden asla silemedim. Bu yüzden bir pislik gibi davrandım ve erkekleri senden uzak tuttum. Sen her zaman benimdin."

"*Sen* benim misin?" Gözyaşlarımı silerken sordum.

Ağzımın kenarlarını usulca öptü ve sıcaklığın boynuma doğru yükseldiğini hissettim. "Her zaman öyleydim," diye fısıldadı ağzıma karşı.

Kollarımı ona doladım ve ben yüzümü boynuna gömerken o da beni sıkıca tuttu. Bedenim ona doğru gevşedi, diğer tarafa geçtiğimize hiç şüphe yoktu. Beni bir daha incitmeyecekti ve ona su gibi ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Böyle aptalca bir soru için oldukça geç görünüyordu ama bilmek istedim.

"Öyle mi?" diye cevap verdi.

Ve ben onun bu yönünü sevdim. Tacize uğramış, terk edilmiş ve kardeşini korumak için çaresiz kalmıştı. Onun ellerinden duyduğum utanç, bunun yanında küçük bir patates gibi kalıyordu. Ama yaşadığı travmanın bana onca yıl kötü davranması için bir bahane olmadığını da biliyordum.

"Olacağım," diye söz verdim. Eğer o bana bu konuda güvenmek için bir adım atabilirse, ben de ilerlemeye çalışabilirdim.

"Seni seviyorum, Tate."

Yatağa uzandı ve ben de ona sıkıca sarılarak onunla birlikte düştüm. Orada öylece kaldık, birbirimize sarıldık, ta ki göğsünün sürekli inip kalkmasından uyuduğunu anlayıncaya kadar.

***

Uyandığımda saat gece yarısını geçiyordu. Jared'in göğsünde ve göğsünün üzerinde uyuyakalmıştım. Bacaklarım ona dolanmış, başım boynuna gömülmüş ve kolum göğsüne dolanmıştı. Misk ve rüzgâr kokusu dünyamı doldurdu ve parmaklarım yavaşça saçlarının arasından geçerken gözlerimi kapattım. Dudaklarım pürüzsüz boynunun kenarından yukarı kayıyor, tuzlu teninin tadına bakıyor ve ona ellerimden daha fazlasıyla dokunmak için kontrol edilemez bir ihtiyaç duyuyordum.

Lanet olsun. Uyuyor. Huzurlu da görünüyordu. Alnında tek bir endişe kırışıklığı yoktu ve kaşları çatık değildi.

Başımı salladım ve onu yalnız bırakmaya karar vererek yavaşça yataktan kalktım. Perdeleri çekmek için çift kanatlı kapıya yöneldiğimde, pencere camlarına hafif bir yağmurun sıçradığını fark ettim.

Mükemmeldi. Jared ve bir yağmur fırtınası vardı. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Çoraplarımı çıkardım ve uyumasına izin vererek sessizce yatak odasından çıktım.

Mutfaktan arka kapıya yöneldim ve çıplak ayaklarımla verandaya çıktım. Parmaklarım karıncalandı ve şimdiden vücudumda dolaşan yenilenmiş enerjiyle onları yumruk haline getirdim. Hava sonbahar gibi kokuyordu. Elmalar ve yanmış yapraklar gibi.

Tente beni ıslanmaktan korudu, ben de merdivenlerden inip tuğla verandaya çıktım. Ayaklarıma su damlaları düşüyor, ayak parmaklarımın arasından dökülüyor ve tanıdık elektrik uğultusu tenimi dolduruyordu. Isınmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, ağaçları ve yeri kaplayan yağmurun huzurlu pıtırtılarını dinlerken kollarımın ve bacaklarımın tüylerinin diken diken olduğunu hissettim.

Serpintilerin yüzümü kaplamasına izin vermek için başımı arkaya yatırdığımda, kendimi son zamanlarda hissettiğimden daha genç hissediyordum ve Bayan Trent'in arka bahçesinden gelen rüzgâr çanları beni huzurlu bir meditasyona sürükledi.

Yağmur biraz daha şiddetleniyordu ve hafif rüzgâr yüzümü okşarken gözlerimi kapattım. Düşünceler zihnimde bulutlar gibi sürükleniyordu ve uzaklardan gelen gök gürültüsü ve yüzümün etrafında rüzgârla uçuşan saçlarımdan başka hiçbir şey yoktu.

Serpinti sağanağa dönüşmeye başladığında gözlerimi açtım ve içeri dönmek için arkamı döndüm. Üzerime bir sükûnet çökmüştü ama Jared'i arka kapının yanındaki eve yaslanmış görünce neredeyse çığlık atacaktım.

"Jared! Beni korkuttun. Uyuduğunu sandım."

Elimi göğsüme götürdüm, çünkü kalbim göğsümü delmeye çalışıyormuş gibi

hissediyordum. Ama Jared hiçbir şey söylemiyordu ve bana yaklaşmaya başladığında

doğruldum.
Gözleri korkutucu derecede yoğundu. Kızgın görünmüyordu ama yine de patlamaya hazır görünüyordu.

Hareket edebilseydim, onunla yarı yolda buluşabilirdim. Ama sıkışmıştım. Delici gözleri beni yakıyordu ve aç görünüyordu.

Bana ulaştığında ellerini kalçalarıma koydu ve bir dakika boyunca gözlerimin içine baktı. Normalde benimle uzun süre doğrudan göz teması kuran biri rahatsız olurdu ama Jared bana son yemeğiymişim gibi baktı.

Ve eğer sevmediysem lanet olsun.

Nefes alırken dişleri hafifçe aralanmıştı ve gözleri beni kesiyordu. Ne olduğunu biliyordum.

O istedi. Ve daha önce teninin tadının ne kadar güzel olduğunu hatırladığımda, kendimi ona dokunmaktan alıkoyamadım.

Kollarım boynuna dolanırken, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve ağzını aldım. Durum üzerindeki kontrolüm burada sona erdi.

Dişlerini sulu bir avın içine geçiren bir hayvan gibiydi. Kollarından biri beni sararken, diğeri yüzümü tutuyordu. Her hareketimizi yönlendiriyordu. O ittiğinde, ben teslim oluyordum.

Dili tüm dünyamın kıçımın üzerinde kaymasına neden oldu. Çok ateşliydi ve dişlerini dudaklarımı ısırmak için kullandığında, ben de ne istediğimi biliyordum.

Nabzım hızla atıyordu ve bacaklarımın arasında umutsuz bir sızı vardı. Ona ihtiyacım vardı. Ona içimde ihtiyacım vardı.

"Üşümüşsün," dedi yağmur kıyafetlerimizi ıslatırken.

"Isıt beni," diye yalvardım.

Boynu ve çenesi boyunca yumuşak öpücükler bıraktım ve dilim tekrar tenini tatmak için dışarı fırladığında bir nefes aldığını duydum. "Seni seviyorum Jared," diye mırıldandım kulağına.

Başımı ellerinin arasına aldı ve derin bir öpücükle ağzımı yakaladı. Nefesi sıcaktı ve tadı yağmur gibiydi. Kendimi sonsuza dek sarmak istediğim bir anı gibi.

"Bekleyebiliriz," diye önerdi ama bu daha çok bir soruydu.

Başımı yavaşça salladım, arzu karnımda bir ateş gibi yayılıyordu. Artık zaman kaybetmiyorduk.

Gömleğinin eteklerini başının üzerinden kaldırdım ve ellerimin teninde gezinmesine izin verdim. Parmak uçlarım sırtında gezindi ve yara izlerinden birini kasten okşadığımda gerildi. Onu arzuluyordum. Her şeyini. Korkmadığımı, onun her parçasını sevdiğimi bilmesini istiyordum.

Bakışlarını üzerimde tutarak siyah, ipek bluzumu başımın üzerinden çektim ve sütyenimi çözerek ikisinin de yere düşmesine izin verdim. Jared'in nefes alış verişi sertleşti ve parmakları göğüslerimden aşağı kayarken inledim. Dokunuşu damarlarıma ısı gönderdi ve yumruklarım beklentiyle sıkıldı.

Sırılsıklam saçlarımı omuzlarımın arkasına süpürdü ve gözleriyle beni içine çekti. Normalde her konuda kendimden utanırdım. Soyunma odasında asla çıplak dolaşmazdım. Ama onun gözlerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu.

Jared beni kendisiyle aynı hizaya çekti ve tenini çıplak göğüslerimde hissettiğimde içimdeki titreşim daha da şiddetlendi. Dudaklarımız bir anda birbirine karıştı ve onu kot pantolonunun üzerinden hissettiğimde inledim, kendimi kaybedeceğimden emindim.

Sana ihtiyacım var.

Kot pantolonumu sıyırdım ve beni beklenmedik bir şekilde kaldırdığında küçük bir inilti çıkardım. Bacaklarım beline dolandı ve beni verandadaki gölgelikli şezlonga taşıdı.

Beni yere yatırarak üzerimde gezindi ve gözlerinin kaplayabildiği her santimetrekareme baktı. Başını eğdi ve kalbimin üzerinden göğsümü öptü. Meme uçlarımdan birini ağzına aldığında vücudum sarsıldı ve artık üşümekten başka bir şey hissetmediğim için ona sarıldım.

"Jared..." Göğsüm ezici bir zevkle sarsıldı.

Emerken eli vücudumda geziniyor, kalçamı ve bacağımı okşuyordu. Merkezimdeki baskı acı veriyordu ve neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Jared, lütfen."

Göğsümü bıraktı ve karnımı öpmeye devam etti, dili tenime her dokunduğunda beni sarsıyordu. "Sabırlı ol," diye emretti. "Eğer böyle yalvarmaya devam edersen, şu anda kendimi kaybedeceğim."

Öpücükleri takip ederken külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve yere bıraktı. Ayağa kalkarak cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve kot pantolonunun düğmelerini açarak tek bir hareketle her şeyi çıkardı.

Aman Tanrım. Kesinlikle o da benim kadar hazırdı.

Üstüme gelerek kendini kalçalarımın arasına yerleştirdi ve sertliğinin bana sürtünmesiyle zonkladım. Gözlerimi kapattım, teninin seksime sürtündüğü yerde klitorisimin seğirmesi vücuduma heyecan dalgaları gönderdi. İşte bu kadar. Ona içimde ihtiyacım vardı. Hem de hemen. Şimdi.

Bacaklarımı onun etrafına sararken bana baktı. Vücudumu onunkine doğru eğdiğimde, açıklığıma doğru kaydığını hissettim.

İhtiyaçla inledi... ya da belki de acıyla ve ben yardım edemedim ama sesi sevdim. Her şey mükemmeldi. Ona sahip olmak. Yağmurun altında. Ve o beni seviyordu.

Prezervatifi ambalajından çıkardı. Taktıktan sonra beni öpmek için eğildi. İçime

girmeden önce "Seni seviyorum," dedi.

"Ahhh..." diye yüksek sesle soludum ve vücudum kaskatı kesildi.

Jared durdu ve bana bakmak için arkasına yaslandı. Bana ilgi ve sevgiyle bakarken nefesi kesilmiş ve yüzü kızarmıştı.

Acı olacağını biliyordum ama bu acıttı! Derin nefesler alarak vücudumun alışmasına izin

vermeye çalıştım. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, yavaş yavaş ağrının geçtiğini hissettim. "Ben iyiyim. Durma

ama yavaş git." Jared rahatladığımı görünce yavaşça daha derine girdi ve sonuna

kadar soktu. "Kahretsin," diye nefes verdi. "Çok iyi hissediyorsun. Mükemmel."

Ağırlığını benden uzak tuttu ve kalçalarını tuttum, bana karşı yavaşça itişlerini hissettim. Onunla birlikte hareket etmeye başladım, vücudunun benimkine yaptığı şeyin titremesini hissediyordum. Her buluşmamızda onu daha da içime çekiyordum. Artık acımıyordu.

Vücudum onu almak için esnemek zorundaydı, ama şimdi karnımda tanıdık bir yanma hissediyordum ve uyluklarımın arasında nabız atıyordu.

Uzun ve yavaş sevişmiyorduk. Bu gece olmaz. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için yüzünü tuttum. Vücudunun her santimetresinin üzerimde ya da içimde olmasına ihtiyacım vardı. Ağzına doğru fısıldadım, "Seni her yerde hissediyorum."

Hırıltılı bir inilti çıkardı. "Böyle konuşma bebeğim. Çok yakında işim bitecek."

Vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor, kalçalarım onunkilerle buluşmak için yükseliyordu. Çözülmeye başlamıştı. Gözleri donuklaşmıştı ve zor nefes alıyordu.

Parmaklarımı ter ve yağmurla ıslanmış sırtında gezdirdim ve içime doğru yaptığı hamlelerin gücünü hissettim. Alnımız birleşti ve dişlerini sıkarak aşağıya, onunkiyle birlikte hareket eden bedenime baktı.

Kalçaları benimkilere sürtünürken orgazmım hızla geldi ve Jared daha da sertleşirken zevkle haykırdım. Birkaç saniye sonra vücudu gerildi ve o da boşalırken gözlerini kapattı. Orada yattık, kıpırdamadan, birkaç dakika boyunca nefeslerimizi yakalamaya çalıştık.

Dünyada az önce yaptığımızdan daha iyi bir şey yoktu. Onu sonsuza kadar istedim. Bağlandığımız yeri hâlâ hissedebiliyordum ve onun benim yüzümden terlediğini ve titrediğini bilmek kadar büyük bir mutluluk olamazdı.

Bedenlerimiz sakinleştikten sonra eğildi ve dudaklarımı öptü. "Gerçekten bakirmişsin." Sormuyordu.

"Evet," diye zayıfça cevap verdim. "Pek bir flört hayatım olmadı, biliyor musun?"

Jared ayağa kalkarak üzerime geldi, beni yanaklarımdan ve alnımdan öptü. "Demek gerçekten benimsin." Sesi boğuktu.

Her zaman. Kendi kendime söyledim ama cevap verirken her zamanki alaycılığımı tercih ettim. "Sadece beni mutlu edebildiğin sürece."

Bilmiş bir gülümsemeyle beni kıstırdı, çünkü az önce beni *çok* mutlu ettiğini o da biliyordu. Bizi ters çevirerek ben onun üzerine uzandım, elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Sakın uyuma," diye emretti. "Beş dakika içinde seni tekrar mutlu edebilirim."

Bölüm 33

"Evet baba, dikkatli olacağıma söz veriyorum." Saçımı ya da makyajımı bozacak kadar hareket etmemeye çalışarak güldüm. "Her neyse, K.C. ve Liam da orada olacak, yani çok sarhoş olursam beni götürecek birini bulabilirim."

Dizüstü bilgisayarımın hoparlörleri babamın çıkardığı yüksek sesli iç

çekişle titredi. "Tate." "Oh, rahatla. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Sanırım bunu hala söyleyebilirim, ama bir şekilde eskisinden daha az doğru olduğunu hissettim.

Parmaklarım kıpırdadı. Elbisemi giyebilmek için bu görüşmeyi kapatmam gerekiyordu. Jared ve Madoc mezuniyet balosu konusunda anlaşmışlardı. İkisiyle birlikte gidecektim. Her ne kadar her saniyemi Jared'le geçirmek istesem de Madoc'a kendimi affettirmek için bir fırsat vermeye karar vermiştim. Eğer Jared'in en iyi arkadaşıysa, ona bir şans daha vermekten çekinmeyecektim.

Sadece bir şans daha.

"Endişelendiğim sen değilsin," diye homurdandı

babam. Gözlerimi kısmıştım. "Ama sen Jared'den

hoşlanıyorsun baba."

"O genç bir adam, tatlım. Ona güveniyorum ama kızım konusunda değil."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve babamın kızardığımı görmemesini umdum. Şüpheleri eve çok yakındı.

Keşke bilseydi. Suçluluk duygusu, yaşamak üzere olduğum heyecanlı geceye gölge düşürdü.

Jared ve ben bir hafta önceki doğum günümde ve ertesi sabah iki kez sevişmiştik. O zamandan beri okul ödevlerimi yapabilmem için onu benden uzak tutmak tam zamanlı bir iş haline gelmişti.

Keyifli ve eğlenceli bir tam zamanlı iş. Onun üzerinde yarattığım etki ve hayır demek için onu bu kadar kolay heyecanlandırabilmem hoşuma gidiyordu. Dün gece bunun için bana kabadayı demişti, ben de gülmüştüm çünkü güçten hoşlanıyordum.

Ama babam Jared'in bütün gecelerini burada geçirdiğini bilseydi, hemen bir uçağa atlayıp eve dönerdi. Kızım olsaydı ben de aynı şeyi yapardım ama Jared'ın bensiz bir yere gitmesini istemiyordum ve o da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Kendimizi kontrol edemiyorduk. Ya da belki de denemek umurumuzda değildi.

"Peki, şu ana kadar nasıl görünüyorum?" Boynumdan yukarısını kastederek sordum.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve burada benimle olamadığı için üzgün olduğunu anladım. "Çok güzel.
Annene çok benziyorsun."

Gözlerim doldu. "Teşekkürler," diye zar zor fısıldadım. Annem ve ben birbirimize pek benzemiyorduk. Kızıl saçları vardı ve daha minyondu, ama babamın da benim kadar güzel olduğumu düşünmesi bana gurur veriyordu. Bu gece burada saçlarımı kabartmasını ya da elbisemin fermuarını çekmeme yardım etmesini istiyordum.

Bal rengi saçlarım ortadan ayrılmıştı ve geniş bukleler sırtımdan aşağı dökülüyordu. Elbiseyi satın alırken yaptırdığım makyaj ilk başta düşündüğümden daha az bunaltıcı olmuştu. Genelde yüzüme ve gözlerime minimal renk uygularken, bu gece her şeyi yapmaya karar vermiştim ve sonuç şok ediciydi. Gözlerim patladı ve dudaklarım şeker gibi göründü.

"Tamam, git giyin ve bu gece geldiğinde bana mesaj at." Kirli sakalını ovuşturdu Çene.

"Seni seviyorum. Sonra konuşuruz," diye cevap verdim.

"Ben de seni seviyorum. İyi eğlenceler." Ve ayrıldık.

Beyaz düğmeli bluzumu çıkarıp elbisemi askıdan indirdim. Çıplak ve gümüş payetli kumaşın içine adım attığımda, başım dönerken kollarımın ve bacaklarımın titrediğini hissettim. Dar kesimli, kısa, straplez elbisenin yakası sevgiliye benziyordu. Elbise hiçbirini örtmediği için bacaklarım, kollarım ve göğüs dekoltem ana cazibe merkezleriydi. Fermuarı yukarı doğru çekerken derin bir nefes aldım ve tüm doğru yerlerimi saran elbisenin içinde vücudumu ayarladım. Elbisenin şeffaf üst kısmı, beni parlıyormuşum gibi gösteren payetlerden oluşuyordu. Aynada kendimi gördüğümde ayak parmaklarım yere gömüldü.

Vay canına. Daha önce hiç böyle görünmemiştim.

Birkaç makyaj rötuşu yaptıktan ve birkaç bilezik ve küpe ekledikten sonra Bronco'dan topuklu ayakkabılarımı almak için aşağıya indim. Kıyafetime son dokunuşu yapmak için öğleden sonraya kadar beklemek ateşle oynamaktı ama bu hafta aklımdaki en son şey ayakkabılardı.

Kamyonetin yolcu tarafından kutuyu aldığımda, Jared'in garaj yolunda donmuş bir şekilde bana baktığını görmek için arkamı döndüm. Onu giyinik görmenin ani şokuyla yutkundum. Elbette siyah bir takım elbise, siyah bir gömlek ve ayakkabı giymişti. Ceket üzerinde gevşek bir şekilde durmuyordu ama kalçalarını geçmeden önce beline göre dikilmişti. Saçları mükemmel bir şekilde kesilmiş ve şekillendirilmişti ve gözlerinden uzak tutularak daha parlak görünmeleri sağlanmıştı. Onu içeri götürmek ve dansı unutmak istedim.

Derin bakışları vücudumda gezindi ve nefes alış verişi her saniye daha da ağırlaştı.

Evet! Evet! Tam da beklediğim tepki.

Kutunun üst kısmını alıp alt kısmın altına yerleştirdikten sonra her iki yüksek topuğu da çıplak ayaklarıma teker teker geçirdim. Jared gözlerini benden ayırmıyor, her hareketimi takip ediyordu.

"Peki, bu elbise onun için mi? Yoksa benim için mi?" Jared benim bahçeme geçerek alay etti.

"Senin için mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bu elbise neden senin için olsun ki?" İğneleyici tavrım onunla oynamak içindi. Çok iyi olduğum bir şeydi bu.

Jared kollarını belime doladı ve beni kaldırarak dudaklarını sert bir "al bunu" öpücüğüyle dudaklarıma değdirdi.

"Tadın yıldız patlaması gibi," diye inledi dudaklarıma karşı. "Ve güneş gibi

görünüyorsun." Onun sözleriyle içimi bir sevinç kapladı. "Sen de harika

görünüyorsun."

Madoc'un GTO'sunun uzaktan gelen uğultusu mahallede yankılandı ve Jared'in kollarından sıyrıldım. Beni tuttuğunda elbisemin biraz yukarı kalktığından emindim ve bu arkadaşı için hiç de hoş bir görüntü değildi.

Madoc evimin yanında durdu ve Jared'inkiyle neredeyse aynı siyah takım elbise ve gömlekle arabadan indi, ama Madoc mor bir kravat eklemişti. Sarı saçları ve yakışıklı yüzüyle hem çok havalı hem de muhteşem görünüyordu. Birkaç hafta önceki kavgasından kalan çürükler hemen hemen yok olmuştu.

Jared film yıldızı gibi görünürken, Madoc bir model gibi güzeldi. Benim zevkime göre fazla güzeldi ama yine de güzeldi. Bu gece bu ikisiyle yürürsem, yarın kasabanın diline düşerim.

Harika.

Madoc başını kaldırıp önümdeki Jared'i fark ettiğinde yavaşladı. Madoc'un Jared'in gözlerinde gördüğü şey onu duraksattı. Yüzündeki sırıtıştan eser kalmamıştı.

"Yine dayak yemeyeceğim, değil mi?" Madoc yarı temkinli yarı şaka yaparak sordu.

"Git kendini becer. Bu gece onu alabildiğin için şanslısın." Jared içini çekti ve evine doğru yürüdü. "Anahtarlarımı alayım. Arabamı alıyoruz."

Madoc, Jared'in ardından gülümseyerek arkadaşının evin içinde kaybolmasını ve ön kapıyı çarpmasını izledi.

Kısık bir ıslık çaldım ve gözlerimi tekrar Madoc'a çevirdim. "Çok.... güzel görünüyorsun." Güzelce temizlenebildiğime inanamıyormuş gibi başını salladı. Gözlerimi devirdim ve sabırsız bakışlarımı ona diktim.

"Rahatla." Gülümsedi ve ellerini kaldırdı. "Terbiyeme dikkat edeceğim... bu gece," diye ekledi sonuncusunu tehditkâr bir sırıtışla.

Başımı sallayarak eve doğru döndüm. "Ben çantamı alayım."

El çantamı girişteki masadan indirip aynada kendimi kontrol ettikten ve evi kilitledikten sonra, Madoc'un elinde bir çiçek çiçeği tuttuğunu görmek için döndüm.

Bana çiçek getirenin Jared olacağını düşündüğüm için kendimi biraz tedirgin hissederek ona şüpheyle baktım.

Bana yaklaştı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Sakıncası yoksa Jared'e bunu senin için alıp alamayacağımı sordum." Bilekliği genişletti ve elimi içinden geçirdim. "Bunca yıldır bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Yine de bir planım vardı."

Şaşkınlıkla, "Hangisiydi?" diye sordum.

Kendi kendine gülümsedi. "Jared benim en iyi arkadaşım. Bir süredir onun bana değer verdiğini biliyordum.

Seni. Birinci sınıftayken evine ilk geldiğimde ikinizin fotoğraflarından oluşan bir zula bulmuştum. Onları komodininde saklıyor."

Kalbim daha hızlı atıyordu ama rahatlamıştım. Gizlice baktığım gece fotoğraf kutusunda ikimize ait hiçbir fotoğraf görmemiş olmaktan nefret ediyordum. Artık onları başka bir yerde sakladığını biliyordum.
Ona yakın bir yerde.

"Her neyse," diye devam etti Madoc, "sana neden öyle davrandığını hiç anlamadım ve Jared bir yengeç kadar açık sözlü. İçinden bir şey çıkarmak için kırmak zorunda olduğun kumbaralardan biri gibi. Onu öylece sallayamazsın ve malları verir. Çekici almak zorundasınız." Doğruca bana baktı. "Çekiç sendin."

"Hâlâ anlamıyorum."

Daha fazla açıklama yapmak zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibi dudaklarını büzdü. "Seninle onun istediğinden daha fazla uğraştım çünkü tepki vermesini istedim. Hiçbir zaman mutlu bir adam olmadı ve ben de onun kara kara düşünmesinden bıkmıştım. Sen Fransa'ya gittikten sonra deliye döndü ve yıkıcı davranışlarının seninle bir ilgisi olduğunu anladım. Sanki sensiz kaybolmuş gibiydi. Ben de sen döndüğünde onu kıskandırmaya ve ne olacağını görmeye karar verdim."

"Ve bunun seni iyi bir arkadaş yaptığını mı düşünüyorsun?" Madoc neden Jared'i kızdırmak istesin ki? Neden sadece onunla konuşmuyorsun?

"Bilmiyorum," dedi alaycı bir tavırla. "Siz ikiniz oldukça mutlu görünüyorsunuz."

Çok mutluyduk. Ama Jared'i harekete geçirenin Madoc'un beni Mezunlar Günü'ne davet etmesi olduğundan şüpheliyim. Sanırım bunun bir önemi yoktu. Jared ve ben yeniden bir araya gelmiştik, umarım daha da güçlenmiştik ve Madoc da kendini eğlendirmişti.

"Yani onu mutlu görmek istedin. Jared'i neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordum.

Madoc ellerini cebine soktu ve sırıtışını gizlemeye çalıştı. "Birinci sınıfta bazı son sınıf öğrencileri tarafından çırılçıplak dolabıma tıkıldığımı hiç duydun mu?"

Madoc zorbalığa mı uğradı? "Ah, hayır," diye güldüm, tek kelimesine bile inanmamıştım.

"Kimse bilmiyor. İşte bu yüzden Jared benim en iyi arkadaşım." Sesi eşitti ve ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Jared ona yardım etmişti.

Ne diyeceğimi bilemedim ama dışarı çıkarken ikimiz de dikkatimizi Jared'e çevirdik

evinin önünde. Elimi tutarak kulağımın altından öptü. "Bu

kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Annem benimle

konuşuyordu."

Madoc diğer tarafıma geldi ve tutmam için kolunu uzattı, ben de tuttum.

"Ne hakkında?" Katherine'in bugün ne tür bir ebeveynlik yapacağı konusunda biraz gergin bir şekilde üsteledim.

"Seni hamile bırakmamak hakkında," diye fısıldadı bana bakmadan.

Boğazımı temizledim. *Hamile mi?*

İkimiz de buna ne diyeceğimizi bilemeden temkinli bir şekilde sırıttık. Jared ve ben korunuyorduk ama sanırım ben de doğum kontrol hapı almalıydım.

"Hazır mıyız?" Madoc yanımdan seslendi.

Madoc'u dirseğinin iç kısmından tuttum ve Jared'i pazusundan kendime yaklaştırdım. Bir ay önce burada bu ikisiyle birlikte olacağımı asla düşünmezdim ama kendimi rahat hissediyordum. "Kesinlikle. Bu harika bir arkadaşlığın başlangıcı." Madoc'un kolunu şakacı bir şekilde ittim.

"Harika bir porno filmin başlangıcı da olabilir," diyerek kahkahayı bastı Madoc.

"Orospu çocuğu! Bu gece alacaksın," diye tehdit etti Jared ve ben gülerek başımı salladım.

Bölüm 34

Dans, sulandırılmış müzik ve iki randevu arasında hokkabazlık yapmaya çalışmamıza rağmen beklediğimizden daha keyifliydi. New York, New York Mezunlar Günü temasıydı ve spor salonu New York City silüetinin kesitleri ve parıldayan ışıklarla harika bir şekilde dekore edilmişti.

Madoc ve Jared yin ve yang gibiydiler. Madoc herkesi ve her şeyi severdi. Jared ise -onu seviyorum- hiçbir şeye tahammül edemezdi. Madoc, Mezunlar Günü fotoğrafımız için New York'un retro bir taksisine yaslanarak ikimizin harika fotoğraflarını çekti. O sürekli Goodfella gibi poz vermeye çalışsa da ben ona uydum. Jared'in kamera önünde zorlanması gerekti ama eminim bunu benim için yapmıştır.

Gerçek bir randevuda birlikte olmaya çalışmanın ilk tuhaflığından sonra Jared ve ben gevşedik ve biraz eğlendik. Bazı arkadaşlarıyla tanıştım ve etrafta olmanın garipliğini atlattık. K.C. Sanırım Jared ile Liam'dan daha rahattı. Ama bir süre sonra her şey yoluna girdi.

"Pekâlâ, hadi kafayı bulalım." Madoc içki aramak için Beckman'ların evine doğru ilerledi. Tori'nin parti sonrası partisine çoğu insan oraya vardığında vardık ve içeri adımımı atar atmaz durdum. Bir yıldan uzun bir süre önce buraya son gelişimin anısı kalbimi hızlandırdı.

Lanet olsun.

Jared önümde durdu, muhtemelen tereddüt ettiğim için. Nefes alışım hızlandı ve elini sıktım. Kafamda bile neden bu şekilde tepki verdiğimi bir araya getiremiyordum. Korkmuyordum. Bu gece hiçbir şey olmayacağını biliyordum.

"Tate, iyi misin?" Jared'in gözleri endişeli bakıyordu.

"Evet, bir içkiye ihtiyacım var." Geçmişim tarafından tuzağa düşürülürsem lanetlenirdim. Vücudum şu anda DEFCON 1'deydi ve ben sadece bu partinin tadını çıkarmak istiyordum.

Geçen seferki gibi derme çatma bir barın bulunduğu mutfağa vardığımızda Madoc bize içki hazırlamaya koyuldu. Jared araba kullanacağı için reddetti ve ben de sorumluluk sahibi olduğu için onunla gurur duydum. Madoc sadece bir erkek arkadaşı olduğu için mutluydu.

Madoc'un elinden kırmızı bardağı kaptığım gibi, kola ile karıştırılmış yakıcı sıvıyı olabildiğince hızlı yuttum. Her yudumda alkolün acısı daha da artıyor ve acı tadı bana bir kurabiye, Jolly Rancher ya da tatlı bir şeyler diletiyordu. Son damlasına kadar başarıyla tükettikten sonra bardağı lavaboya salladım ve Madoc bana gülerken elime öksürdüm.

"Domates gibi kıpkırmızı olmuş," diye şaka yaptı

Jared'e. "Defol git," diye mırıldandım.

Jared bir elini belime doladı ve beni kendine çekerek saçlarımı öptü. Gözlerimi kapatarak alkolün kanımı ısıtmasına ve kaslarımı gevşetmesine izin verdim.

"Hey, çocuklar." K.C. Liam'ı arkasından sürükleyerek mutfağa girdi. Madoc ve Jared'e başıyla selam verdi, Jared ve K.C.'nin kısa süreliğine çıkmalarından memnun olmadığı belliydi. Liam aldatmıştı ama K.C. birkaç randevusunu başka bir erkekle geçirdiği için üzgün davranıyordu.

Aş bunları artık.

"Ne içiyoruz?" diye sordu.

"Şey, sadece biraz sıvı cesareti aldım, yani şimdilik iyiyim." İçkinin etkisiyle sesim hâlâ cılız çıkıyordu.

O ve diğerleri karışımlarını hazırlamaya koyulurken Jared kulağıma eğildi. "Benimle gel."

Nefesi kulağımı gıdıklarken tüylerim diken diken oldu. Elimi tuttu ve beni mutfaktan çıkarıp merdivenlerden evin ikinci katına yönlendirmesine izin verdim.

Beckman'ların evi çok büyüktü, bu yüzden buradaki partiler çok popülerdi. Jared'in ve benim evlerimiz mutlu ortalardı, ancak Tori ve Bryan Beckman, bitmiş bir bodrumu ve mütevazı bir golf sahası için yeterince büyük olan tamamen peyzajlı arka bahçesi olan yemyeşil ve geniş iki katlı bir evin tadını çıkardılar. Bu ev muhtemelen yedi ya da sekiz yatak odasına sahipti.

Ve Jared beni bir tanesine götürüyor gibi görünüyordu.

Aman Tanrım.

Odanın boş olduğundan emin olmak için bir kapıya vurdu ve sonra bizi içeri götürdü.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni kapıya yasladı ve destek için üst kollarını tutmama neden oldu. Şaşkınlıktan nefesim kesildi ve dudakları dudaklarımı ezdiğinde öpücüğüne karşılık verdim. Eli kıçıma indi ve beni kalçalarıyla buluşturmak için yukarı çekti. Başını boynuma doğru eğdiğinde nefesimi tutmak için ağzımı ondan ayırdım.

"Tanrım, Tate. Elbisen yanmış olmalı." Kulağımın lobunu emmeye başladığında ağzı kulağımın üzerinde sıcaktı.

"Neden?" diye sordum. diye sordum, içimde yanan arzu konsantre olmamı neredeyse çok zorlaştırıyordu.

Boynuma doğru güldü. "Bu gece her erkek sana bakıyor. Tutuklanacağım."

Başını ellerimin arasına alarak, burunlarımız birbirine değerken gözlerini benimkilerle buluşmaya zorladım. "Ben seninim. Her zaman sendin." Sözüm havada asılı kalırken, çikolata rengi gözleri arzuyla dolu bir şekilde bana bakıyordu.

"Buraya gel." Beni büyük yatak odasının ortasına götürdü; fotoğraf ya da diğer kişisel eşyaların yokluğundan misafir odası olduğu anlaşılıyordu.

Jared telefonunu çıkardı ve Seether'in *Broken* şarkısı çalmaya başlamadan önce birkaç tuşa bastı. Telefonu çekmecenin üzerine koyup destek ayağıyla destekledikten sonra geri döndü ve beni kollarına aldı, ben de benimkini onun boynuna doladım. Yavaşça, ilk yavaş dansımızda müzikle birlikte hareket etmeye başladık.

"Bu gece seninle dans edemediğim için özür dilerim." Gözleri benimkilerle buluşmuyordu ve sesinde pişmanlık vardı. "Böyle şeyleri toplum içinde yapmayı sevmiyorum. Sanırım çok kişisel hissettiriyor."

"Kim olduğunu değiştirmeni istemiyorum," dedim ona. "Ama bir ara seninle dans etmek ya da elini tutmak isteyebilirim."

Beni kucaklayarak kendine çekti ve kollarını çelik bir bant gibi sırtıma doladı. "Deneyeceğim, Tate. Dün gitti. Bunu biliyorum. Eskiden sahip olduğumuz o rahatlığı geri istiyorum."

Müzik eşliğinde sallanmaya devam ederken gözleriyle buluşmak için başımı daha da yukarı kaldırdım. "Dövmende -Dün sonsuza dek sürer, yarın asla gelmez- yazıyor. Ne yazıyor?

ne anlama geliyor?" Nihayet bu hafta bir sabah o uyurken gövdesinin yan tarafındaki yazıyı okuyabilmiştim.

Eli saçlarımda gezindi. "Sadece geçmişte yaşıyordum. Babamla olanları, seninle olanları... Öfkemi asla yenemedim. Dün beni takip edip durdu. Ve yarın, yeni gün, hiç gelmeyecek gibiydi."

Bana kadar, notun üzerine yazmıştı.

"Peki ya kolundaki fener?"

Jared şakacı bir tavırla, "Çok fazla soru soruyorsun," diye yakındı ve utandığı her halinden belliydi.

Ama bekledim, paçayı kurtarmasına izin vermedim.

Teslim olmuş bir gülümsemeyle beni kıstırdı. "Fener sensin, Tate. Işık. Geçen yıl başım belaya girdikten sonra aldım. Kendime çeki düzen vermem gerekiyordu ve annem de aynı şeyi içki konusunda yapmaya karar verdi. İkimiz de günü atlatmamızı sağlayacak bir düşünce seçtik. Bir rüya ya da bir arzu..." başını salladı ve devam etti.

İtirafı beni nefessiz bıraktı. Her gün beni mi düşünüyordu? "Beni mi?"

diye sordum.

Bana baktı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Her zaman sendin." Benim kelimelerimi kullandı ve boğazımdaki yumruyu yutamadım.

"Seni seviyorum, Tate." Jared bana sanki dünyasındaki en önemli şeymişim gibi baktı.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına, sonra bir öpücükle mühürledim.

Bedenlerimiz birbirine karıştı ve birbirimizi yutarken parmakları saçlarımın arasından geçti. Dudakları benimkilere karşı yumuşak ama güçlüydü ve elleri bedenimi kavrarken parmaklarım sırtına gömülüyordu. Onu her yerimde istiyordum.

Doyumsuzdum ve suçluluk duygusu çirkin başını bana doğru kaldırdı. Onu burada ve şimdi istiyordum ama alt katta bir parti varken başka birinin odasında seks yapmak iyi bir kızın yapacağı bir şey değildi.

Kalçalarımı onunkilere bastırdım ve öpüşmeler arasında ikimiz de nefessiz kaldık.

Çenesine doğru bir yol izledim ve dişlerim çenesini hafifçe sıyırdı. "Fermuarımı aç,"

diye nefes nefese kaldım. İnledi. "Hadi buradan çıkalım. Şipşak bir sevişmeden daha

fazlasını istiyorum." "Ben hiç şipşak sevişmedim ki," diye belirttim. "Fermuarımı

aç."

Adam razı oldu ama ağzının kenarları seksi bir gülümsemeyle kalktı. "Benim iyi kızım nereye gitti?" Soru retorikti. Onu istediğim şekilde sevdiğini biliyordum.

Jared'in eli elbisemin fermuarını açmak için arkama uzandığında cereyanı hissettim ve elleri aşağı kayarak sırtımı okşadığında inledim. Elleri uyuşturucu gibiydi, neredeyse ağzı kadar bağımlılık yapıyordu. O elbisemin belime kadar düşmesine izin verirken ben de ceketini çıkardım.

Jared'in ağzı yumuşak öpücüklerle boynumu dağlarken, ben de gömleğinin düğmelerini çözmeye çalıştım. Elleri göğüslerime gittiğinde bir nefes çektim. Karıncalanmalar tenime yayıldı, onu daha çok arzuluyordum.

"Jared," diye fısıldadım ve bir kolumu boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına yerleştirdim. "Ben gerçekten iyi bir kızım. Ama bu gece gerçekten, çok kötü olmak istiyorum."

Nefesi ağzımı titretti ve dudaklarımı şiddetli bir öpücükle yakaladı. Tanrım, beni istiyordu. Çok heyecanlanmıştım çünkü eve gidene kadar beklemek istemiyordum.

Jared gömleğinin geri kalanını yırtarak açtı ve düğmeler parke zemine saçıldı. Elbisemin ayaklarıma dökülmesine izin verdim ve sonra külotumu çıkardım, topuklu ayakkabılarımı üzerimde bıraktım.

"Siktir, Tate." Jared çenesini sıktı, karşısındaki manzaraya bakıyordu. Dudaklarımı tekrar kendine çekti, neredeyse her yerimi ağzı ve elleriyle yuttu. "Özür dilerim. Seninle yavaş ilerlemek istiyorum. Bu çok zor. Sence on yıl sonra seninle sertleşmek için ön sevişmeye gerçekten ihtiyaç duyacağım bir noktaya gelecek miyim?"

Gözleri beni sorguladı ama ben sadece gülümseyebildim. Beni isteyişinde, gözlerinin şüphelerimi bastırışında beni güçlü hissettiren bir şeyler vardı.

Jared, gördüğüm kadarıyla, tek gecelik bir adamdı. Yatıya kalmıyor ve telefon numarası almıyordu. İlk kez yattığımızda ilgisini kaybedeceğinden ya da görevin tamamlandığını düşüneceğinden endişelenmiştim ama bunun yerine daha da acıkmıştı.

Geçen hafta her dokunuşumuzda, her öpüşmemizde, her sevişmemizde, yaptığımız her şey yeniymiş gibi davrandı. Saçmaydı, biliyorum. Benden daha tecrübeliydi, o halde neden her şey daha önce yaşadıklarından farklı olsun ki?

Tabii beni sevmediyse. Bu, başka hiçbir kızla yaşamadığından emin olduğum bir şeydi. En azından umuyordum.

Sinirlerim tepelere kaçmamı istese de cesur olmak istedim. Jared ile her şeyi deneyimlemek istiyordum. Saklanmak yok, korkmak yok. İstediğim her şeyi isteyecek ve bu konuda cesur olacaktım. Sonsuza dek ya da asla.

Gömleği yere düştü, onu pantolonu takip etti.

Cesur ol.

Elimi beni istediğinin kanıtı olan şişliğin üzerine koydum. Elimi etrafına sarıp okşarken sarsıldı ve nefesini içine çekti. Gözlerini kapatmasını bekliyordum. Bunu yapması gerekmiyor muydu? Hissettiklerine daha fazla konsantre olması için? Ama bunun yerine, ona dokunuşumu izledi. Elimde daha da sertleşti ve ben de kalçalarımı sıktım, içimde olan ve yine içimde olacak olan pürüzsüz uzunluktan tahrik oldum.

Beni karanlık, ateşli gözlerle izledi. Ona dokunuşumu izledi ve ona yaptığım şey yüzünden boşalacağımı düşündüm. Belli bir şekilde ovuşturduğumda ellerinin yumruk haline gelmesi ve ereksiyonunun sarsılması ve nefes alışının ağırlaşması, artık dayanamayacağım noktaya kadar zonklamama neden oldu.

Pantolonunu çıkarırken komodinin üzerine koyduğu prezervatifin ambalajını yırtarak açtı ve taktı.

Tanrıya şükür!

Bedenimi onunkinin içinde eriterek, göğüslerim göğsünün pürüzsüz tenine sürtünerek onu uzun uzun ve derin derin öptüm, ellerimi sırtında gezdirdim.

Cesur ol.

"Benim sıram," diye fısıldadım kulağına.

Ne demek istediğimi anlayınca Jared'in gözleri büyüdü.

Onu hafifçe yatağa geri ittim ve üstüne çıktım. Mükemmeldi. Ellerini kalçalarımda ve seksini bana doğru bastırdığını hissettiğimde içimden bir adrenalin fışkırdı.

"Sen mükemmelsin. Benim için mükemmelsin." Ellerini kalçalarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Hareket ettim, ucunu yarığım boyunca kaydırdım, onu kızdırdım. Üzerine inip onu içime aldığımda, inanılmaz bir hisle ayak parmaklarım kıvrıldı. Bu şekilde çok daha derindi ve her santimini içine alabilmek için biraz geriye doğru eğildim. Doldum ve gerildim ve onun da benim kadar eksiksiz hissetmesini istedim.

Jared bir elini göğsüme koydu ve diğer elini kalçalarımı yönlendirmek için kullanarak onu yavaşça çalıştırdı. "Hoşuna gittiğini söyle, Tate."

"I..." Kalçalarımı onun yanlarında daha sıkı tuttum ve ona karşı yukarı-aşağı hareket etmek yerine öne-arkaya hareket ettim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

İçimin derinliklerindeki noktaya vurdu ve ben inlerken başım geriye düştü. Lanet olsun! Onun içimde olmasından daha iyi bir şey olamazdı.

Ertesi gün hâlâ nerede olduğunu hissedebilmeyi sevdim. Ve onu yarın da hissetmek istiyorum, çok.

Kalçalarını bana doğru sertçe itti ve vücuduma titreme gönderdi. "Söyle." "Bayıldım."

Bedenim kontrolünü kaybetmişti. İçimdeki dalgalanma bir dalgaya dönüştü ve ben Ona karşı daha hızlı ve daha sert öğüttü. "Seninle olmayı seviyorum."

Daha sonra yatağa yığıldık, hareket edemeyecek kadar yorgunduk ve ben sadece onunla birlikte yorganın altına girmek istedim. Yabancı bir evde bunu yaptığıma inanamıyordum. Herkes neyin peşinde olduğumuzu anlamadan önce buradan çıkmamız gerekiyordu. Daha dikkatli olmaya başlamalıydım. Babam bana güvenirdi ama sorumsuzca kararlar almaya devam edersem bu böyle sürmezdi.

Tabii ki Jared'den hoşlanıyordu. On sekiz yaşındaydım. Babam bir seks hayatım olmasının er ya da geç gerçekleşeceğini biliyordu. Ancak, bu okul yılı benim açımdan davranışsal aksiliklerle doluydu ve yabancı bir evde bir partide seks yapmak harika fikirler listemde değildi. Bir kereliğine eğlenceliydi ama kendime bunu bir daha denememem gerektiğini hatırlattım.

Jared'i öptüm ve birbirimizin giyinmesine yardım ederken ikimiz de gülümsedik ve güldük.

"Bir sorum var." Saçlarını düzeltirken nihayet keyifli sessizliği bozdum. Ona daha önce de sormaya çalıştığım sorunun aynısıydı bu. Jared bulmacasının ihtiyacım olan tek bir parçası daha vardı.

"Ateş et."

"Bana babandan ya da kardeşinden bahsetmek istemedin. Ama Piper hafta sonları nereye gittiğini biliyordu. Neden o biliyor da ben bilmiyorum?" Jared'in o kıza sırlarını açacak kadar yakın olması fikri beni çok kızdırdı.

"Tate, Piper'a hiçbir şey söylemedim. Babası bir polis. Geçen yıl Jax'in üvey babasına saldırdığım için beni tutuklayan polis. Onun aracılığıyla öğrendi." Kollarını belime doladı ve beni kendine yakın tuttu.

"Yani seni tutuklayan polisin kızıyla mı çıkıyorsun?" O bir şey söylemeden bunun bir tesadüften fazlası olduğunu biliyordum. Piper'ı aptalca bir intikam için aramıştı. Polisin kızını paketlemek babasına bir "siktir git" demekti.

Omuz silkti. "Evet, bununla gurur duymuyorum ama ondan gerçekten hoşlansaydım daha iyi hisseder miydin?"

Başka tarafa baktım. *Hayır. Hayır, olmaz.*

Bölüm 35

Bulutların üzerinde yürümek deyimini bilir misiniz? Pazartesi günü koridorlarda gezinirken ben de öyleydim. Her şey o kadar güzel gidiyordu ki -K.C. ve Liam, Jared ve ben ve okul- kendimi mutlu bir uyuşturucunun etkisindeymişim gibi hissediyordum ve hiç inmek istemiyordum.

Jared, Mezunlar Günü'nden sonraki Pazar sabahı bana veda öpücüğü vermiş, kardeşini ziyaret etmek için Weston'a günübirlik bir geziye gitmek zorunda kalmıştı. Bir hafta sonu ona katılmayı ve Jax'le tanışmayı çok istediğimi ima ettim ama zorlamak da istemedim. Jared'in kardeşiyle yalnız kalmaktan gerçekten hoşlandığı izlenimini edindim, bu yüzden doğru zaman gelene kadar bekleyecektim.

Dün bütün gün aramadı ya da mesaj atmadı, bu yüzden ondan haber alamayınca endişelenmeye başladım. Ama dün gece saat on sularında nihayet penceremden içeri girmiş ve yanımdaki yatağa kaymıştı. Beni kaşıklarken, ikimiz de lezzetli ve derin bir uykuya daldık.

Bu sabah beni gıdıklama işkencesiyle uyandırması ve okula yetişme telaşı arasında onunla kardeşiyle yaptığı ziyaret hakkında neredeyse hiç konuşmamıştım.

"Bugün okuldan hemen sonra kıçını kaldırıp otoparka gel." Fransızca dersine giderken Madoc yanıma sokuldu. Kulaktan kulağa sırıtıyordu. "Beşinci Yol'da yarış pratiği yapacağız. Bir sürü toprak yol ve tepe var."

Avenged Sevenfoldt tişörtümün üzerine giydiğim ince, siyah hırkamın kollarını yukarı ittim. Koridordaki kalabalıkla mücadele ederken cehennem gibi sıcaktım. "Neden yarış antrenmanı yapmak isteyeyim ki? Hem de seninle?"

"Çünkü Jared satın almak için bir G8 baktığını söyledi. Kışı onu baharda yarışa hazır hale getirerek geçirebiliriz. Jared okuldan sonra işi olduğunu söyledi, yani sen boşsun ve aramızda bir bağ oluşabilir." Sanki çok heyecanlanmalıymışım gibi pis çapkın başını salladı.

Yalan söyleyip araba almakla ilgilenmediğimi söyleyemezdim. Jared internet çıktılarımı görmüştü. Chicago'da bir adam ağzımı sulandıran bir Pontiac G8 satıyordu ama henüz karar vermemiştim.

Henüz satın almak için.

Madoc kaşlarını kaldırdı. Koyu gri tişörtünün üzerinden açık mavi oxford pantolonu sarkıyordu ve çocuksu tavrıyla ona karşı tedirgin olmak zordu. Ne de olsa dostça davranmaya çalışıyordu.

Ama sert bir ses tonuyla konuşmak zorunda kaldım. "Bugün de dahil olmak üzere haftada iki kez laboratuarım var. Kros yarışmam var.
Önümüzdeki hafta başında Tema ve Fransızca ödevlerim ve önümüzdeki Cuma günü Cadılar Bayramı'ndan hemen önce bir Matematik ve Kimya sınavım var. Başka bir zaman... belki." Fransızca dersinin kapısını açarken son kısmı nefes nefese söyledim.

"Bu kadar oyunbozanlık yapma!" Madoc beni takip etti ve tüm sınıfın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Çıplak yüzdüğümüz o resimler sadece benim gözlerim içindi."

Durdum ve odadaki her öğrencinin bana baktığını hissettiğimde gözlerimi kapattım. *Cidden bunu bana yine mi yapıyordu?!*

Omuzlarımı düzeltmek ve masama doğru ilerlemek için bir an ayırdığım sırada kıs kıs gülüşmeler ve pek de ince olmayan kahkahalar patlak verdi. Ben'i göz ucuyla yakaladım, uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı ve bir eliyle defterine kalemle vuruyordu. Gözleri kısılmıştı ama belli ki kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

"Bay Caruthers." Madam Lyon masasının arkasından çıktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak Madoc'a İngilizce hitap etti. "Sanırım şu anda gitmeniz gereken bir yer var."

Madoc bir elini göğsünün üzerine koyarken diğer eliyle beni işaret etti. "Zamanın sonuna kadar onun yanından başka hiçbir yerde," diye cevap verdi.

Yerime otururken boğazımı temizledim. "Defol git," diye bağırdım ona.

Madoc dudaklarını büzerek sahte bir surat ifadesiyle kapıdan çıktı ve gözden kayboldu.

Kapı kapanır kapanmaz etrafımdaki bazı cep telefonlarının çaldığını ve benimki de dahil olmak üzere diğer telefonlardan gelen titreşimleri duydum. Tuhaftı. Neden hepimiz aynı anda bildirim alıyorduk?

"Mettez vos telephones off, s'il vous plaît!" Madam bize telefonlarımızı kapatmamızı söyledi. Eğitim süresince telefonların kapalı tutulması bir okul kuralıydı ama herkes kendi telefonunu yanında taşıyordu.

Birkaç kişi bildirimlerini gizlice kontrol edecek kadar cesur davranırken, ben hemen çantama uzanıp benimkini tamamen susturdum.

Sesi kısmaya gittiğimde Jared'dan gelen bir mesaj olduğunu gördüm. Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve mesajı kontrol edebilmek için telefonumu masanın altına sakladım.

Gönderdiği videoyu açtığımda neredeyse kendi havamda boğuluyordum.

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Telefonumda Jared ve benim Cumartesi gecesi seks yaptığımız videoyu izlerken ellerim titriyordu. Cumartesi gecesi olduğunu saçlarımın Mezunlar Günü için şekillendirilmiş olmasından anlayabiliyordum.

Bu da ne...?

Midem yuvarlandı ve çürümüş safra ağzımın arkasına doğru yükseldi. Boğazım içeri girmeye çalışan oksijeni kapatmasaydı sanırım kusacaktım.

Biz. Seks yapıyorduk. Kaydedildik.

Ve işte oradaydım, Jared'in üzerine çıkarken tamamen görünür ve son derece çıplaktım.

Aman Tanrım. Çığlık atmak istedim. Bu gerçek olamazdı!

Neler oluyordu?

Etrafımda kıs kıs gülüşmeler, homurtular ve fısıldaşmalar yükseldi ve yanımda oturan kız yüksek sesle gülünce başımı salladım. Elinde telefonuyla sırıttı ve bana ekranını gösterdiğinde dehşet içinde bakabildim. *Hayır, hayır, hayır.* Aynı iğrenç video onun telefonunda da oynuyordu.

Gözlerimi kocaman açıp etrafıma baktığımda, sınıftaki diğer kişilerin de aynı video mesajını gördüğünü biliyordum.

Böyle bir şey olamaz! Beynim neler olup bittiğini anlamaya çalışırken nefes üstüne nefes almaya çalışıyordum. Gözlerim düşmeyen yaşlarla yanıyordu ve kendimi başka bir gezegendeymişim gibi hissediyordum.

Hayır, bu gerçek değil. Değil... Bu kâbustan uyanmaya çalışarak başımı salladım.

Parmaklarımın titremesine engel olamıyordum. Tekrar telefonuma baktım.

ve videodan geri çekildi. Mesaja eşlik eden metinde şöyle yazıyordu: "Harika bir sikişti. Sırada kim var?"

Göğsüm kuru hıçkırıklarla sarsıldı.

Jared.

Mesaj onun telefonundan geldi. Herkese gönderilmiş.

Madam sınıfın dikkatini toplamaya çalışarak seslendi: "Écoutez, s'il vous plaît."

Titreyerek ayağa kalktım, çantamı başıma geçirdim ve aceleyle odadan çıktım. Arkamdan gelen kahkahalar ve alaylar beyaz bir gürültü gibiydi. Onlar oradaydı. Her zaman oradaydılar. Rahatladığım için beni siksinler.

Neden içgüdülerimi dinlemedim? Ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Neden bu kadar zayıftım?

Karnımı tuttum, serbest bırakmak istediğim çığlıkları, feryatları ve çığlıkları tutmaya çalıştım. Aldığım derin ve hızlı nefesler yüzünden ciğerlerimin gerildiğini hissettim.

O video her yerdeydi! Ve bu gece Shelburne Falls'ta videoyu görmemiş ya da duymamış tek bir kişi bile kalmayacaktı.

Jared. Yaptığı ihaneti anlamaya çalışırken başım çatlıyordu. Sabırlı ve zeki davranmış, intikamını almak için beklemişti. Beni mahvetmişti. Sadece lisede değil, sonsuza kadar. Artık hep omzumun üzerinden bakacak, o videoyu iğrenç bir web sitesinde kimin keşfedeceğini ve bunun ne zaman olacağını merak edecektim.

Ve onu seviyordum. Nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. İki.

Oh, Tanrım. Midem çukurlaştı ve hıçkırıklarımı daha fazla tutamadım. "Tate,"

diye nefes nefese bir ses.

Durdum ve yukarı baktım, gözyaşı dolu gözlerim Madoc'unkilerle buluştu. Merdivenlerden yeni çıkmıştı ve elinde telefonunu gördüm.

"Tate, Tanrım." Bana doğru uzandı.

"Benden uzak dur!" Ona öfkeyle bağırdım. Daha iyi bilmeliydim. Madoc

Tıpkı Jared gibi. O da beni kandırmıştı. Ve ikisine de güvenemezdim. Bunu artık

biliyordum. "Tate." Bana tekrar uzandı, daha yavaş, bir hayvana yaklaşır gibi.

Benden uzak durmasını istedim. Daha fazla acı verici hakaret ya da aşağılayıcı ima dinleyemezdim. Hayır, daha fazlasını dinleyemezdim.

"Bırak da seni buradan çıkarayım, tamam mı?" Madoc bana doğru yaklaştı.

"Hayır!" Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken ağladım. Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve avucumla yüzüne vurdum.

Hızla önüme geçti ve kollarını bedenime doladı, ben çırpınıp ağlarken beni sıkıca tuttu.

"Kes şunu." Beni birkaç kez sarsmıştı. "Sadece sakin ol." Sesi güçlü ve samimiydi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ve ona inanmak istedim.

"Her şeyi gördüler," diye hıçkırdım, ağır nefesler yüzünden göğsüm kabarmıştı. "Bunu bana neden yaptı?"

"Bilmiyorum. İlk defa ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Onunla konuşmamız gerek."

Konuşuyorduk. Konuşmaktan bıkmıştım. Bu yıl Jared'la yapmaya çalıştığım hiçbir şey bana yardımcı olmadı. Hiçbir şey hayatımı daha iyi hale getirmedi. Sonunda, onun zorbalığı mutluluk için sahip olduğum tüm umutları sona erdirdi.

Beni gerçekten önemsediğini düşünürken bir şekilde yanılmışım. Beni gerçekten sevdiğini düşündüğümde. Söylediği her aptal yalana inandım. Belki de hiç tacize uğramadı. Muhtemelen bir kardeşi bile yoktu.

Sonunda beni o kadar dibe itmişti ki artık tek istediğim kaçmaktı. Umuttan, aşktan ve diğer tüm saçmalıklardan başka bir şeye kaçmak.

Öfkem ve acım başka bir şeye, daha sert bir şeye dönüşüyordu.

Uyuşukluk.

Kayıtsızlık.

Soğukluk.

Her neyse, bir dakika önce hissettiklerimden daha iyi hissettirdi.

Derin bir nefes aldım ve burnumu çektim. "Bırak beni gideyim. Ben eve gidiyorum." Madoc'tan uzaklaştığımda sesim boğuk ama kararlıydı.

Beni serbest bıraktı ve ben de yavaşça uzaklaştım.

"Bence araba kullanmamalısın," diye seslendi Madoc arkamdan.

Gözlerimi sildim ve yürümeye devam ettim. Merdivenlerden indim, boş koridorlardan geçtim ve ön kapıdan çıktım.

O sabah Jared'in yanına park etmiştim ve arabasını gördüğümde sert bir kahkaha attım. Eğlenceden değil, ne yaptığımı görmek için dışarı çıktığında yüzündeki ifadeden.

Kamyonetimin arkasından levyeyi aldım ve aracın önüne doğru yürürken sivri köşeli ucunu arabasının yan tarafında gezdirdim. Metalin metale çarparken çıkardığı tiz gıcırtı damarlarımı ısıttı ve gülümsedim.

Ve levyeyi ön camının tam ortasına indirdi.

Darbe camı yüzlerce farklı çatlağa ayırdı. Sanki büyük bir balonlu naylon rulosu aynı anda patlıyormuş gibi ses çıkardı.

Ondan sonra çıldırdım. Kaputuna, kapılarına ve bagajına ezikler açtım. Ellerim darbelerin titreşiminden uğulduyordu ama durmadım. Duramazdım. Her darbede daha da yükseğe çıktım. Ona canının yandığı yerden vurmak beni güvende hissettiriyordu. Ben onlara zarar verebiliyorsam kimse bana zarar veremezdi, değil mi?

Zorbalar böyle yaratılır. Kafamın içinde bir ses fısıldadı. Salladım.

Kendime bir zorba olmayacağımı söyledim. Bir zorbanın gücü vardır. Ben burada hiç güç kullanmadım.

Levyeyi şoför tarafındaki cama vurarak camı kırdım. Cam parçaları koltuğunun üzerine yağdı.

Çeyrek panel camlarından birini kırmak için levyeyi kaldıramadan arkadan yakalandım ve arabadan uzaklaştırıldım.

"Tate, kes şunu!"

Jared.

Kavrayışından kurtuldum ve dönerek onunla yüzleştim. Beni sakinleştirmek istercesine ellerini kaldırdı ama ben zaten sakindim. Bunu görmedi mi? Kontrol bendeydi ve bu insanların ne düşündüğü umurumda değildi.

Madoc, Jared'in arkasında durmuş, ellerini başının üzerine koymuş, Jared'in arabasındaki hasarı inceliyordu. Gözleri o kadar iriydi ki kafasından fırlayacak sandım. Okulun pencereleri, sergiyi görmek için sabırsızlanan insanlarla dolup taşıyordu.

Siktir et onları.

"Tate..." Jared çekingen bir ifadeyle elimdeki silaha baktı.

"Benden uzak dur, yoksa bir dahaki sefere araban mahvolmaktan daha fazlası olur," diye uyardım.

Onu şaşırtan sözlerim miydi yoksa düz ses tonum muydu bilmiyorum ama duraksadı.

Sanki tanımadığı biriymişim gibi bana baktı.

Bölüm 36

Kimsenin bana daha fazla eziyet etmesine fırsat vermeden oradan çıktım. Kamyonetime atlayıp yola çıktıktan sonra telefonum aramalar ve mesajlarla aydınlanmaya başladı. K.C. her otuz saniyede bir arıyordu ve Jared'dan hiçbir haber alamıyordum.

Güzeldi. Her şeyin bittiğini biliyordu. İstediğini elde etmişti. Utanmış ve aşağılanmıştım ve onun işi bitmişti.

Öte yandan mesajlar, çoğunu neredeyse hiç tanımadığım rastgele insanlardan geliyordu.

İyi bir sikişe benziyorsun. İki gece meşgul müsün? Mesajlardan birinde şöyle yazıyordu: Telefonu o kadar sert sıktım ki çatladığını duydum.

Üçlü seks yapıyor musun? Bu mesaj Nate Dietrich'ten geldi ve midemin bulanmaya başladığını hissettim. Dön.

Herkes bana gülüyor ve o iğrenç videonun etrafında dolanıyordu, şüphesiz herkesin görmesi için onu siber uzaya fırlatıyorlardı. Bunu görmekten zevk alacak pis yaşlı adamları ya da okulda şimdi bana bakacak ve kıyafetlerim olmadan nasıl göründüğümü tam olarak bilecek tüm insanları düşünmek kafatasımı ağrıttı ve gözlerimi yaktı.

İki iğrenç mesajdan sonra kamyonu yolun kenarına çektim ve kusmak için kapıyı açtım. Midem bulandı, bugün yediğim her şeyi boşalttım. Öksürerek midemdeki son içeriği de kusup tükürdüm ve kapıyı kapattım.

Torpido gözünden mendil kaparak yüzümdeki gözyaşlarını sildim ve eve gitmek istemediğim için ön camdan dışarı baktım.

Beni bulmak isteyen herkes oradan başlardı. Ve şu anda kimseyi göremiyordum. Sadece lanet olası bir uçağa atlayıp babamın yanına gitmek istiyordum.

Babam.

Nefes verdim ve ağrıyan başımı direksiyona yaslayarak derin nefesler almaya zorladım.

Orospu çocuğu.

Babamın bunu öğrenmemesi mümkün değildi. Video muhtemelen şimdiye kadar her yere yayılmıştır. Okul ve diğer aileler öğrenecek ve birileri onu arayacaktı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?! Jared'e inanmamın ve ona güvenmemin gülünç olduğunu bir anlığına unutarak, onunla bir partide, başkasının evinde seks yaptım!

Şu lanet telefonu. Müzik çalması için şifonyerin üzerine koymuştu ama aslında bizi seks yaparken kaydetmesi için ayarlamıştı. Muhtemelen Beckman'ların evinde sevişmek için beni ikna etmesi gerektiğini düşünmüştü, oysa ben *onu* zorlamıştım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Her şey bir yalandı. Geçen hafta beni çok yakınında tutması, bana dokunması ve sarılması. Bana sarılırken dudakları boynuma her dokunduğunda ve uyuduğumu sandığında saçlarımı her öptüğünde.

Hepsi. Lanet olsun. Yalan.

Burnumu sildim ve yolun kenarına çektim. Şu anda yanımda olabilecek tek bir kişi vardı. Beni seven ve bana acıyarak ya da utanarak bakmayan tek kişi.

Annem.

***

Concord Hill Mezarlığı'nın dar yolları -neredeyse patika gibi- sadece tek şerit için yeterince genişti. Neyse ki pazartesi öğleden sonra buradaydım, bu yüzden her yer boş ve sessizdi. Yoldan annemin mezarını seçtiğimde yorgun bir rahat nefes aldım. Etrafta kimse yoktu. En azından bir süreliğine yalnız kalacak, dünyadan ve bu sabah olanlardan kaçacaktım.

Arabadan çıktım ve polar ceketimi başıma geçirerek kendimi Ekim soğuğundan korudum. Yine de serin esinti, gözyaşlarımı silmekten hâlâ yanan yüzüme iyi geliyordu. Muhtemelen şiş gözlerle benek benek olduğumu anlamak için yüzümü görmeme gerek yoktu.

Bakımlı çimenlerin arasında ilerlerken, annemin mezarına gelmeden önce sadece birkaç mezarın yanından geçmem gerekti. Parlak, siyah mermer mezar taşının yan tarafında üç boyutlu, elle oyulmuş güller yer alıyordu. Üç gülün ailemizi temsil ettiğini düşünerek babamla birlikte seçmiştik. Sekiz yıl önce bile siyahı severdim ve çiçekler de bize onu hatırlatırdı. Doğayı eve getirmeyi severdi.

Mezar taşını okudum.

Lillian Jane Brandt 1 Şubat

1972 - 14 Nisan 2005

"Dün gitti. Yarın henüz gelmemişti.

Sadece bugünümüz var. Başlayalım."

-Rahibe Theresa

Dün gitti. Annemin en sevdiği söz. Bana hayatta hatalar yapılacağını söylerdi. Bu kaçınılmazdı. Ama derin bir nefes almalı, omuzlarımı geriye atmalı ve ilerlemeliydim.

Dün sonsuza dek sürer. Jared'in dövmesi aklıma geldi ve onu sıcak bir tabak gibi hızla uzaklaştırdım.

Şu anda onu düşünmek istemiyordum. Ya da belki hiç.

Nemli zeminde diz çöktüm ve annem hakkında hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanların küçük parçaları zihnimde filizlendi, ancak yıllar geçtikçe anılarım azaldı. Ondan geriye gittikçe daha az şey kalıyordu ve ben yine ağlamak istiyordum.

Saçları. Saçının görüntüsüne odaklandım. Açık kırmızı ve dalgalıydı. Gözleri maviydi ve kaşının üzerinde çocukken buz pateninde düştüğü zamandan kalma küçük bir yara izi vardı. Çikolatalı fıstık ezmeli dondurmayı ve tenis oynamayı çok severdi. En sevdiği film *Sessiz Adam'*dı ve en güzel Hershey Kiss kurabiyelerini o yapardı.

O kurabiyeleri hatırlayarak hıçkırıklara boğuldum. Noel pişirme sırasında mutfağımızın kokusu balyoz gibi çarptı ve aniden acı içinde kaldım. Karnıma sarıldım ve öne doğru eğilerek alnımı yere koydum.

"Anne," diye fısıldadım, üzüntüden boğazım düğümlenmişti. "Seni özledim."

Yere yığıldım, yan yattım ve sefil gözyaşlarımın toprağa düşmesine izin verdim. Uzun bir süre orada kaldım, sessiz kaldım ve bugün başıma gelenleri düşünmemeye çalıştım.

Ama bu imkansızdı. Darbe çok büyüktü.

Jared için hiçbir şey ifade etmiyordum. Bir kez daha beni bir çöp gibi fırlatıp atmıştı ve beni kendine çekmek için söylediği ve yaptığı her şey -onu sevmemi sağlamak için- bir yalandı.

Her gün bana yapılan acımasız sataşmalardan nasıl kurtulabilirdim? Herkes o videoyu görmüşken okul koridorunda nasıl yürüyebilir ya da babamın gözlerinin içine nasıl bakabilirdim?

"Görüyor musun, Tate?"

"Neyi?"

"Balon." Jared elimi tuttu ve beni mezarlığa doğru çekti. Mezarlığı geçerken ayaklarımın altında ne olduğunu düşünmemeye çalıştım ama tek hayal edebildiğim topraktan fırlayan korkunç zombilerdi.

"Jared, burada olmak istemiyorum," diye sızlandım.

"Her şey yoluna girecek. Benimle güvendesin." Gülümsedi ve mezar taşlarından oluşan çayıra baktı.

"Ama..." Korkudan aklımı kaçırmış bir halde etrafıma bakındım.

"Elini tutuyorum. Ne yapmamı istiyorsun? Altını da mı değiştireyim?" dedi alaycı bir tavırla ama ben bunu ciddiye almadım.

"Korkmuyorum." Sesim savunmacı çıkmıştı. "Sadece... Bilmiyorum."

"Şuraya bak, Tate. Yeşil ve sessiz." Jared yüzünde hüzünlü bir ifadeyle araziye baktı ve burada benim göremediğim bir şeyi görebildiği için onu kıskandım.

"Çiçekler ve melek heykelleri var. Şu işarete bakın." İşaret etti. "'Alfred McIntyre 1922'de doğdu ve 1942'de öldü.' Sadece yirmi yaşındaydı. Bayan Sullivan'ın İkinci Dünya Savaşı'nın 1939 ile 1945 yılları arasında olduğunu söylediğini hatırlıyor musunuz? Belki de savaşta ölmüştür. Bu insanların hepsinin

hayatlar, Tate. Aileleri ve hayalleri vardı. Onlardan korkmanı istemiyorlar. Sadece hatırlanmak istiyorlar."

Beni mezarlığın derinliklerine götürürken ürperdim. Pembe bir balonla süslenmiş parlak, siyah bir tabelanın yanına geldik. Babamın buraya ziyarete geldiğini biliyordum ama mezara her zaman çiçek koyardı.

Kim balon bırakmıştı?

Jared aklımı okumuş gibi, "Dün annene balon getirdim," diye itiraf etti. "Neden?"

Sesim titriyordu. Böyle bir şey yapması çok hoştu.

"Çünkü piliçler pembe şeyleri sever." Omuzlarını silkti ve yaptığı hareketi hafife aldı. Dikkat çekmek istemedi. Hiç istemedi.

"Jared," diye azarladım, gerçek bir cevap bekliyordum.

Kendi kendine gülümsedi. "Çünkü seni o yaptı." Sıska kolunu boynuma doladı ve beni yanına çekti. "Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve ona 'teşekkür ederim' demek istedim."

Yerdeki Nisan ayazına rağmen kendimi sıcacık hissediyordum. Jared boşluğumu doldurdu ve acımı babamın yapamayacağı şekilde hafifletti. Ona ihtiyacım vardı ve bir an için beni öpmesini istediğimi düşündüm. Ama bu fikir çabucak kayboldu. Daha önce hiçbir erkeğin beni öpmesini istememiştim ve muhtemelen bu kişi en iyi arkadaşım olmamalıydı.

"İşte, al bunu." Jared gri sweatshirt'ünü kafasına geçirdi ve bana fırlattı. "Üşümüşsün."

Üzerime geçirdim, vücudundan arta kalan sıcaklığın beni bir sıcaklık kalkanıyla kaplamasına

izin verdim. "Teşekkür ederim," dedim ona bakarak.

Saçlarımı yakamın altından çekip çıkardı ve bana bakarken parmaklarının oyalanmasına izin verdi. Tüylerim diken diken oldu ama soğuktan değil. Şu anda midemde neler oluyordu?

İkimiz de biraz utanmış bir şekilde hızla başka tarafa baktık.

Doğruldum ve ceketimin koluyla burnumu sildim.

Her şeye rağmen, bir şeyde ışığı görebiliyordum. En azından bekâretimi sevdiğim birine vermiştim. İlişkimiz bitmiş olsa da kendimi ona verdiğimde onu sevmiştim. Şaka olduğunu düşünse bile benden aldığı şey dürüst ve saftı.

"Tate." Titrek bir ses arkamdan fısıldadı ve nefes almayı bıraktım. Arkamı bile dönmeden kim olduğunu anladım ve yumruklarımı sıkarak yerdeki otları kopardım.

Geri dönmeyi reddettim. Ve ondan daha fazla saçmalık dinlersem lanetlenirdim.

"Sen kazanmadın mı, Jared? Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Sesim sakindi ama bedenim şiddet çığlıkları atıyordu. Ona saldırmak istedim. Ona vurmak. Ona zarar verebilecek herhangi bir şey yapmak.

"Tate, her şey çok boktan. I-" Saçma sapan konuşmaya başladı ama sözünü kestim.

"Hayır! Artık yok!" Kendimi ikna edemeyerek dönüp ona baktım. Onunla tartışmaya girmeyeceğimi söyledim ama elimde değildi. "Beni duyuyor musun? Buradaki hayatım mahvoldu. Kimse bunu yaşamama izin vermeyecek. Sen kazandın. Anlamıyor musun? Sen kazandın. Kazandın. Kazandın! Şimdi beni yalnız bırak!"

Gözleri büyüdü, muhtemelen çığlık attığım ve hiç olmadığım kadar kızdığım için. Ne zaman yetecekti? Tatmin olamaz mıydı?

Başındaki saçları kavradı, elleriyle taramayı yarıda bırakmış gibi görünüyordu. Göğsü gerginmiş gibi inip kalkıyordu. "Sadece bir dakika dur, tamam mı?"

"Hikayelerini dinledim. Bahanelerini." Ve kalbimin kırıldığını hissederek kamyonetime doğru yürüdüm. Yakınımdaydı ve kollarım hala ona sarılma arzusuyla uğulduyordu.

"Biliyorum," diye seslendi arkamdan. "Sözlerim yeterince iyi değil. Bunların hiçbirini açıklayamıyorum. O videonun nereden geldiğini bilmiyorum!"

Beni takip ettiğini biliyordum, o yüzden arkamı dönmedim. "Telefonundan geldi, pislik! Hayır, boş ver. Seninle konuşmayı bıraktım." Bacaklarım sanki iki ton ağırlığındaymış gibi hissederek yürümeye devam ettim.

"Babanı aradım!" diye ağzından kaçırdı ve ben durdum.

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Tabii ki yaptın," diye mırıldandım, ondan çok kendime.

Tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken. Kendimi toparlamak için birkaç günüm olacağını düşünmüştüm.

babamla uğraşmadan önce kafamı toparlamam gerekiyordu. Ama fırtına er ya da geç kopacaktı.

"Tate, o videoyu kimseye göndermedim. Bizim bir videomuzu bile kaydetmedim." Sesi çaresizdi ama yine de dönüp ona bakamadım.

"Telefonumu iki gündür görmedim. Tori'nin partisinde müzik dinlerken üst katta unutmuşum. Daha sonra hatırladığımda almak için geri döndüm ama gitmişti. Hatırlamıyor musun?"

O gece telefonunu kaybettiğine dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum ama hepimiz dans ediyorduk ve ses çok yüksekti. Unutmuş olmalıyım.

Yanaklarımı emdim ve başımı salladım. *Hayır*. Bundan kurtulamayacaktı. Telefonu o gece yatağa dönüktü, tam da video kaydetmek için olması gereken pozisyondaydı.

"Sen bir yalancısın," diye karşılık verdim.

Yüzünü göremesem de yaklaştığını hissediyordum ve hareket edemiyordum. Neden buradan çıkıp gidemiyordum?

"Babanı aradım, çünkü nasıl olsa öğrenecekti. O lanet olası video ortaya çıktı ve bunu ilk benden duymasını istedim. Eve geliyor."

Omuzlarım çöktü. Babam yarın bir ara evde olacaktı o zaman. Bu düşünce beni hem ısıtıyor hem de korkutuyordu. Bu şakanın sonuçları -bunu böyle adlandırmaktan bile nefret ediyordum, çünkü çok daha fazlasıydı- babam için utanç verici olacaktı.

Ama şu anda ona ihtiyacım vardı. Ne olursa olsun, beni sevdiğini biliyordum.

"Seni kendimden, ailemden daha çok seviyorum, Tanrı aşkına. Sen yanımda olmadan bu dünyada bir adım daha atmak istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Tatlı sözleri üzerimden akıp gitti ama ulaşamayacağım bir el gibiydi. Onu görebiliyordum. Onu almak istedim. Ama yapamadım.

"Tate." Elinin ağırlığı omzuma düştü ve ben de onu savurarak arkamı döndüm. Bakışlarımla onu haşlarken sürekli gözyaşı, öfke ve yorgunluk gözlerimi yaktı.

Bir elini tekrar saçlarında gezdirdi ve alnındaki endişe çizgilerini görebiliyordum. "Sen

bana güvenmemek için her hakka sahipsin, Tate. Bunu biliyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Bana öyle bakmana dayanamıyorum. Seni bir daha asla incitemem. Lütfen... bunu birlikte düzeltmeye çalışalım." Sesi çatlamıştı ve gözleri kızarmıştı.

Bugün kendime yüzlerce kez ona güvenilemeyeceğini söyledim. O bir yalancıydı. Bir zorba. Ama sözleri beni etkiliyordu. Üzgün görünüyordu. Ya gerçekten iyi bir oyuncuydu ya da... doğruyu söylüyordu.

"Tamam. Birlikte oynayacağız." Telefonumu çıkardım ve tekrar açtım.

Gözlerini kırpıştırdı, muhtemelen ani tavır değişikliğimden dolayı kafası karışmıştı. "Ne

yapıyorsun?" "Anneni arıyorum." Ayrıntı vermedim ve Katherine'i aradım.

"Neden?" diye sordu, hâlâ kafası karışıktı.

"Çünkü satın aldığında Android'inize bir GPS izleme uygulaması yükledi. Telefonunuzu kaybettiğinizi mi söylediniz? Hadi bulalım."

Bölüm 37

Telefonu kapatır kapatmaz içimi çektim ve başımı salladım.

Okul. Gitmek istediğim bir yer değildi. Bir daha asla.

"Ee?" Jared yaklaştı.

"Okul. Okulda," diye mırıldandım, yeri inceleyerek.

"Orospu çocuğu. Düşündüğümden daha akıllıymış." Jared'in sesi annesinden neredeyse etkilenmiş gibiydi.

Bu ne anlama geliyor? Belki de telefonunu okulda bırakmıştı ve kıçını kurtarmaya çalışıyordu. Belki de Madoc ya da arkadaşlarından birindeydi ve onu koruyorlardı. Ya da belki gerçekten çalınmıştır.

Bugün o insanlarla yüzleşmektense saçımı kesmeyi tercih ederim. Ya da önümüzdeki yüz yıl içinde herhangi bir gün. Kalamar yemek ya da parmağımı bir arabanın kapısına sıkıştırmak, o koridorlara göğüs germekten daha cazip geliyordu. Birkaç saat, herkesin yeni dedikodulara geçmesi için yeterli bir süre değildi. Uzun bir süre kasabada konuşulan ben olacaktım. Bugün okul bahçesine adım atmayı nasıl düşünebilirdim ki?

"Gözlerindeki o bakışı görüyorum." Jared bana baktı ve nazikçe konuştu. "Bu kaçmak istediğin zamanki bakışın. Kalmaya ve savaşmaya karar vermeden hemen önceki bakış."

"Ben ne için savaşıyorum?" Sesim kısık bir şekilde

meydan okudum. Kaşlarını çattı. "Biz yanlış bir şey

yapmadık, Tate."

O haklıydı. Utanacak hiçbir şeyim yoktu. Kabul ediyorum, insanların yaptıklarını görmesinden nefret ediyordum ama kalbimi ve bedenimi sevdiğim birine vermiştim. Bunda ayıp bir şey yoktu.

"Hadi gidelim." Kamyonetime doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Jared önüme park etmişti ve arabasına verdiğim hasarı görünce içim cız etti.

Kahretsin.

Eğer gerçekten suçluysa, onun da aptal arabasının da canı cehenneme. Ama eğer masumsa, babamın tamir faturasını gördüğünde ne kadar kızacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Arabanız sürmek için güvenli mi?" Çekinerek sordum.

Dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Dert etme. Bu bana daha fazla yükseltme yapmak için bir bahane veriyor."

Bütün gün boğulmuş gibi hissettiğim ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum. Serin rüzgâr yüzümde dans etti ve bana biraz daha enerji verdi.

"Annenin şirketinde dur ve telefonunu al. Seninle okulda buluşuruz." Kamyonete atladım ve hızla uzaklaştım.

***

Herkes hala son dersindeydi, bu yüzden Jared ve ben koridorlarda sessizce yürüdük.

"Hâlâ yanıp sönüyor mu?" Elindeki annesinin telefonuna baktım.

"Evet. Telefonumun iki gün sonra hâlâ açık olduğuna inanamıyorum. GPS'ler çok fazla pil kullanır." Etrafına bakınıyordu ama ne için olduğundan emin değildim.

"Video bu sabah gönderildi. Eğer söylediklerin doğruysa, telefonunuzu her kim kullandıysa muhtemelen Cumartesi gecesinden beri şarj ediyordur."

"Eğer söylediklerim doğruysa..." Ona güvenmediğim için sinirlenmiş gibi fısıltıyla söylediklerimi tekrarladı.

Bir parçam ona inanmak istiyordu. Umutsuzca. Ama diğer yanım neden burada olduğumu merak ediyordu. Onunla hiçbir ilgisi olmama ihtimalini gerçekten düşünüyor muydum?

Bununla mı? Tüm bunların Jared'in yardımı olmadan bir araya getirilmiş olması biraz fazla zorlama değil miydi?

"Bak," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak, "bu takip cihazı sadece elli metre içinde doğru sonuç veriyor. Yani..."

"O zaman telefonumu çevirmeye başla. Belki duyabiliriz."

Telefonumu arka cebimden çıkardım ve numarasını çevirdim, çalmasına izin verdim ve herhangi bir ses için kulaklarımızı dört açtık. Ama okulumuz çok büyüktü ve son ders bitip koridorlar insanlarla dolana kadar neredeyse hiç vaktimiz yoktu.

Telesekreteri her açıldığında aramayı sonlandırıp tekrar aradım.

"Ayrılalım," diye önerdim. "Ben aramaya devam edeceğim. Sadece bir ses dinle. Sanırım bir dolapta."

"Neden? Birinin üzerinde de olabilir."

"Ben her on saniyede bir ararken mi? Hayır, telefonu kapatırlardı, bu durumda doğrudan sesli mesaja giderdi. Açık ve dolabın içinde." Başımı salladım.

"Peki." Sesi tereddütlü ve biraz da ısırgandı. "Ama onu bulursan hemen annemin telefonunu ara. Bugün koridorlarda yalnız olmanı istemiyorum."

Benimle ilgilendiği için umutlanmaya başlamıştım. Bu geçen haftaki Jared'di. Bana sarılan ve nazikçe dokunan. Beni önemseyen.

O anda onu yakalamak ve kendime yakın tutmak istedim.

Ama sonra yine kahkahalarını duydum. Ve ona güvenmediğimi hatırladım. "Tekrar ara" tuşuna

basarak döndüm ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Botlarım fayans zemine istediğimden daha büyük bir gümbürtüyle çarptı. Adımlarımı hafifletmeye çalışarak, kulağım dolaplarda olacak şekilde ana koridorun her iki yanında süründüm. Ama Jared'in numarasını her aradığımda ne bir zil sesi ne de titreşim sesi duydum.

Koridorda iki öğrencinin yanından geçtim, ikisi de beni görünce iki kez baktı. Evet, kim olduğumu biliyorlardı ve kısa süre içinde herkes kampüste olduğumu öğrenecekti. Buraya dönmekle hata yaptığım giderek daha açık hale geldikçe kalbim hızlandı

Bugün.

Telefon bir dolaptaydı, muhtemelen Jared'ındı ve susturulmuştu. Bu da başka bir numaraydı. Boğazım düğümlendi.

Koridorda volta atarken zor nefes aldım ve "tekrar ara" tuşuna basmaya devam ettim. Sesli mesaj her açıldığında tekrar ağlamak istiyordum.

Lütfen, lütfen.

Onun masum olmasını istedim. Videoyu gördüklerini bilerek konuşmalarla ve herkesin gözlerindeki bakışla yaşayabilirdim. Bununla yaşayabilirdim, çünkü başka seçeneğim yoktu.

Ama Jared olmadan olmak istemedim. Onun masum olmasına ihtiyacım vardı.

Çünkü seni o yarattı.

Sözleri zihnimde uçuştu.

Yanımda sen olmadan bu dünyada bir adım daha atmak istemiyorum.

Ben de öyle.

Geriye bakmadan ilerleyebileceğimizi umuyordum.

Bir damla gözyaşını dökülmeden önce başparmağımla yakaladım, köşeyi döndüm ve tekrar telefonunu aradım.

Ve dondu.

Limp Bizkit'in *Behind Blue Eyes* şarkısı koridorda, Dr. Kuhl'un sınıfına yakın bir yerde yankılandı. Gözlerimi kıstım ve başımı müziğe doğru eğdim. Bittiğinde, geri çağırmak için düğmeye tekrar dokundum.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Hat çalmaya başladığında, koridorun aşağısından yavaş, hüzünlü türkü tekrar çalmaya başladı. Sese doğru giderken neredeyse telefonu düşürüyordum.

Elimi 1622 numaralı dolaba koydum.

Sabahtan beri ilk kez gülümsedim ve titreyen parmaklarımla Jared'in annesinin telefonuna mesaj attım.

2. kat, Kuhl'un odasının yanında!!

Okul zilinin sesiyle başımı kaldırdım. Midem bulandı. Kapılar açıldı ve insanlardan çok karga sürüsü gibi ses çıkaran öğrenci sürüleri dışarı döküldü.

Bir cinayet.

Evet, şu anda olacak olan da buydu. Ama avcı mı yoksa av mı olacağımı bilmiyordum.

Sırtımı herkese dönmüş bir şekilde dolapların önünde durdum ve mümkün olduğunca uzun süre kaçabilmeyi umdum. İçgüdüsel olarak, görünmez olmaya çalışarak başımı öne eğdim. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu ve binlerce göz kafatasımın arkasını deliyormuş gibi hissediyordum.

Ama sonra korkaklığın ateşi beni vurdu. Bu sabah hissettiğim utançtan çok, bu insanların bende bir deliğe girme isteği uyandırmasından nefret ediyordum.

Eskiden insanları severdim. Bir şeylerin parçası olmayı ve sosyalleşmeyi severdim. Şimdi ise sadece yalnız olmak istiyordum. Çünkü yalnızlık güvende olmamın tek yoluydu.

Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Okulumda videoyu elden ele dolaştıranlar ya da dedikodusunu yapanlar utanması gerekenlerdi. Ben değil.

Ama saklanan bendim.

Karşılık vermenin zamanı gelmedi mi?

Derin bir nefes alıp arkamı dönerek 1622 numaralı dolaba yaslandım ve üzerime gelmeleri için onlara meydan okuyarak yukarı baktım.

Çok beklemem gerekmedi.

"Hey, Tate." Tel tel sarı saçlı bir çocuk gözleriyle beni soyarak yanımdan geçti. "Vay, geri

döndü!" Başka bir adam alay etti.

Diğerleri geçerken yavaşladı ve arkadaşlarına güldü. Kızlar erkekler gibi alay etmiyordu.

yaptılar. Daha sessizce, ellerinin arkasından fısıldayarak zorbalık yaptılar. Bakışlarla.

Ama herkesin sunacak kötü bir şeyi vardı.

Jared koşana kadar.

Ve sonra herkes durdu.

Onlarla benim arama baktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?" diye sordu, gözleri sevgi doluydu.

"Evet." Sesim şimdi ona daha yumuşak geliyordu. "Telefon burada, 1622'de. Ama kimin dolabı olduğunu bilmiyorum."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı ve kaşları çatıldı. Dolabın kime ait olduğunu biliyordu.

"Bu kadar çabuk mu döndün? Porno kariyerin şimdiden başarısız mı oldu?" Mırıltıların arasından sinsi bir ses yükseldi ve gözlerimi kapattım.

Piper.

Çekilmeden önce Jared'in dudaklarını alnımda hissettim. Gözlerimi açtığımda beni korumak için arkasını döndüğünü gördüm ama kolunu geri çektim ve öne doğru bir adım attım.

Piper'ın bunun bir parçası olduğunu bilmeliydim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama sorumlusu oydu ve ben de onunla uğraşmak istiyordum. Bundan zevk alırdım!

Kısa bir süre için salondaki herkesin birbirine kenetlenmiş, sabırla bir şeyler beklediğini fark ettim.

"Aslında biz de sizi bekliyorduk." Gülümsedim ve ses tonumu eşit tuttum. "Bu sabah Jared'in telefonundan gelen videoyu biliyor musun? Hani herkesin gördüğü? Onu o göndermedi. Telefonu Cumartesi gecesi çalındı. Nerede olduğunu biliyor musun?" En iyi küçümseyici bakışımla kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerini kırpıştırdı ama omuzlarını dikleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Telefonunun nerede olduğunu neden bileyim ki?"

"Oh, çünkü..." Dalmışım ve "tekrar ara" tuşuna basmışım. Dolabından *Behind Blue Eyes* çalmaya başladı ve Jared'i aradığımı görebilmesi için telefonumun ekranını ona doğru tuttum. Diğer herkes de gördü.

Telefonu kapattıktan sonra Jared, "Bu senin dolabın, Piper," diye işaret etti.

"Biliyor musun, bu şarkıya bayılıyorum. Hadi tekrar dinleyelim." Telefonunu aradığımda herkes şarkının Piper'ın dolabından bir kez daha yankılandığını duydu. Artık hiç şüphe yoktu.

Jared öne çıktı ve kızın yüzüne doğru eğildi. "Dolabını aç ve lanet telefonumu bana geri ver, yoksa Dekan'ı çağırırız, o da dolabı açar."

A seçeneği tüm okula onun bir hırsız ve yalancı olduğunu kanıtlayacaktı. B seçeneği de aynı şeyi kanıtlayacak ama aynı zamanda başını belaya sokacaktı. Sanki başka seçeneği varmış gibi orada duruyordu.

"Bu Nate'in fikriydi," diye ağzından kaçırdı, sesi çatlıyordu.

"Seni aptal kaltak!" Nate kalabalığın içinden homurdandı ve ben de onun bir adım öne çıktığını görmek için baktım. "Bu senin fikrindi."

Jared kolunu geri çekip Nate'in burnuna bir yumruk indirdi ve adam ıslak bir bulaşık bezi gibi yere yığıldı. Çevredekiler nefes nefese kalıp geri çekildiler ve ben de aynısını Piper'a yapma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım.

O anda Madoc kalabalığı yararak ilerledi ve yerde kanlar içinde yatan Nate'e şaşkınlıkla baktı.

"İyi misin?" diye sordu, yanıma gelirken kızgın görünüyordu. Başımı

salladım ve dikkatimi Piper'a çevirdim. "Bunu nasıl yaptın?"

Dudaklarını büzdü ve gözlerime bakmayı reddetti. *Gördüğüm kadarıyla bugün inatçı olacağız.*

"Baban polis, değil mi? Numarası ne?" Telefonumu kaldırdım, parmaklarım aramaya hazırdı. "Ah, evet. 911."

"Pekâlâ!" diye homurdandı. "Nate beni Mezunlar Günü'ne ve sonrasında Tori'nin partisine götürdü. Sen ve Jared'in yukarı çıktığını gördüğümüzde Nate kameralı telefonunu alıp balkona tırmandı. Daha sonra bana videoyu gösterdiğinde, Jared'in telefonunu şifonyerin üzerinde unuttuğunu gördüm, bu yüzden onu almak için odaya gizlice girdim."

"Yani video Nate'in telefonundan geldi. Mesaj atılmadan önce Jared'ınkine aktarılmış." Piper'la konuştum ama gözlerim Jared'ın üzerindeydi. Bana baktı, olması gerektiği gibi kızgın değil, rahatlamıştı. Artık onun bana böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Her zaman bilmeliydim, ben

Tahmin et.

Kahretsin. Arabasını gerçekten mahvettim.

"Jared'in telefonunu getir, Piper. Hemen," diye emretti Madoc, genelde yüzünde görmediğim bir kaş çatmayla
yüz.

Ofladı ve dolabına doğru yürüdü, kilit tıklayana kadar şifreyi çalıştı.
Kapıyı çekerek açtı, biz beklerken o çantasını karıştırdı.

Kalabalık dağılmamıştı. Aksine daha da artmıştı. Öğretmenlerin henüz sınıflardan çıkmamış olmasına şaşırmıştım. Jared hâlâ burnunu tutarak yerde yatan Nate'in başında duruyordu. Çok uzun zaman önce Jared'la aynı durumda olduğu bir geceyi hatırlıyor olmalıydı ve muhtemelen yerde kalmanın daha iyi olacağına karar vermişti.

Piper sonunda telefonu çantasından çıkardı ve göğsüme doğru fırlattı. Refleks olarak ellerim telefonu yakalamak için havaya kalktı ama isabet ettiği yerde donuk bir sızı vardı. Bana kaşlarını çatmıştı ve neredeyse gülmek istiyordum. Neredeyse.

"İşimiz bitti," diye tersledi ve beni uzaklaştırmak için elini salladı. "Gidebilirsin."

Um...evet, hayır.

"Piper? Kendine bir iyilik yap ve yardım al. Jared senin değil ve asla da olmayacak. Aslında, bir daha sana bakıp iyi bir şey göremeyecek, tabii en başta iyi bir şey gördüyse."

Piper'ın gözleri yarıklara kadar kısıldı ve boğuk fısıltılardan kalabalığın artık ondan çok benim tarafımda olduğunu anlayabiliyordum. Sanırım herkesin Jared'in o videoyu göndermediğini bilmesinin bir zararı yoktu. Sanırım gerçekten de *onun* tarafındaydılar.

Benden hoşlanmalarına gerek yoktu ama bana karşı olmamalarının da faydası vardı.

Jared'e telefonunu vermek için arkamı döndüm ama saçlarımdan tutulup geri çekildim. Dolaplara çarparken kafa derimden acı fışkırdı.

Dengem bozuldu ve kendimi tekrar düzeltmek için tökezledim. *Kahretsin.* Bu acıtmıştı. Ne yaptığını sanıyordu?

Piper'ın yumruğunun yumruk atmaya hazırlandığını gördüm. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ama tepki verdim.

Eğildim ve yumruğu yüzüm yerine saçıma geldi. Onu iterek elimi geri çektim ve yüzüne bir tokat attım. Daha sendelemeye fırsat bulamadan diğer elimi diğer yanağına götürdüm ve bu onu yere yıktı.

Seyircilerin keskin nefes alışlarını ve şaşkın kahkahalarını fark ettim ama umursamadım. Aynı anda hem yüzünü tutmaya hem de ayağa kalkmaya çalışan Piper'a ters ters baktım.

Bir darbe daha indirmek için elimi geri çektiğimde -hey, bunu hak etmişti- yerden kaldırıldığımı hissettim.

Beni tutanın elinden kurtulmaya çalıştım ama Jared'in kulağıma seslendiğini duyunca gevşedim.

"Burada neler oluyor?" Bir erkek sesi sözümüzü kesti. Kahve lekeli sakalıyla Dr. Porter'ın yerdeki iki yığının arasına baktığını gördüm. Yüzümü buruşturdum. Bugün verdiğim onca zarardan kurtulmamın imkânı yoktu. *Dr. Porter görmeden beni durdurduğun için teşekkürler Jared!*

Madoc boğazını temizledi. "Dr. Porter. Nate ve Piper birbirlerine çarptılar."

Aman Tanrım. İkna olmuştum. Madoc bir aptaldı.

"Bay Caruthers, ben aptal değilim." Dr. Porter etrafına bakındı ve konuşabilecek herkesle göz teması kurmaya çalıştı. "Şimdi burada ne oldu?"

Kimse konuşmadı. Sanırım kimse nefes bile almadı. Koridor sessizdi ve ben sadece Nate ya da Piper'ın sessizliği bozmasını bekledim.

Başım çok büyük belaya girecekti.

"Ben bir şey görmedim efendim," dedi bir erkek öğrenci ve Dr. Porter'a boş boş

baktı. "Ben de, Dr. Porter," diye devam etti başka bir öğrenci. "Muhtemelen sadece

bir kazadır."

Herkes ya yalan söylerken ya da sessiz kalıp bizi korurken aklım başımdan gitmişti. Tamam, Jared'i koruyorlardı ama ben alabileceğimi alacaktım.

Dr. Porter etrafına bakındı, hâlâ birinin gerçeği söylemesini bekliyordu.

O haklıydı. Aptal değildi ve bir bit yeniği olduğunu biliyordu. Sadece umuyordum ki

beni aradı. Adamdan hoşlanmıştım ve muhtemelen yalan söyleyemezdim.

İçini çekti ve kirli çenesini ovuşturdu. "Pekâlâ, siz ikiniz." Nate ve Piper'a eliyle işaret etti. "Kalkın ve hemşireye gelin. Diğer herkes. Eve gidin!"

Piper çantasını kaptı, dolabını çarparak kapattı ve koridorda ilerlemeye başladı, Nate ise kanayan burnunu tutarak Dr. Porter'ı takip etti.

Herkes dağılırken kimse bana bir şey söylemedi. Kimse bana küçümseyici bakışlar atmadı ya da zalimce kıs kıs gülmedi. Jared kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekerek göğsünün güvenli, sıcak duvarıyla sardı. İçimi bir rahatlama dalgası kaplarken gözlerimi kapadım ve onu içime çektim. Onu geri kazanmıştım.

"Sana güvenmediğim için çok özür dilerim. Ve arabana yaptığım şey için de," dedim kapüşonuna doğru.

Yanağını başımın üstüne koydu. "Tate, sen benimsin ve ben de seninim. Her geçen gün bunu daha fazla anlayacaksın. Buna şüphe duymadan inandığında, güvenini kazanmış olacağım."

"Ben seninim. Sadece... gerçekten benim olup olmadığından emin değildim."

"O zaman emin olmanı sağlayacağım." Saçlarımı öptü ve vücudu kahkahalarla titremeye

başladı. "Şu anda gülüyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Ben kendi öfke sorunlarım için endişeleniyordum ama şimdi seninkiler için endişeleniyorum. İnsanlara vurmayı seviyorsun." Mükemmel ağzı gururla sırıttı.

Gözlerimi devirdim ve dudak büktüm. "Kızgın değilim. Hak ettiğini buldu ve ilk saldıran ben oldum." Aslında şanslıydı. Yaptığı o pislikten sonra, Piper tüm askılı bluz koleksiyonuna alev makinesi fırlatmadığım için şanslıydı.

Beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırdı ve beni götürürken kollarımı ve bacaklarımı ona kenetledim.

"Bu senin hatan, biliyor musun?"

"Ne?" Jared sordu. Nefesi kulağımda sıcaktı.

"Beni acımasız yaptın. Şimdi de zavallı, savunmasız kızları... ve erkekleri yumrukluyorum." Sesimin suçlayıcı ve masum çıkmasını sağlamaya çalıştım.

Jared beni daha sıkı kavradı. "Metali yeterince uzun süre döversen, çeliğe dönüşür."

Burnumu saçlarına gömdüm, kulağının sırtını öptüm ve şaka yaptım. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse, seni koca zorba."

Bölüm 38

Serin hava sırtımı okşayarak kollarımdan aşağı ürpertiler gönderdi. Gözlerim cereyanda açıldı ve dudaklarımda kontrol edilemez bir gülümseme belirdi.

"Uyumuyor olsan iyi edersin." Ben yatakta uzanırken Jared arkamdan hışırdadı, muhtemelen botlarını çıkarıyordu.

Sırt üstü dönüp ona bakarken dudaklarımdan sessiz bir kahkaha kaçtı. Ay ışığı güzel yüzüne vuruyor, saçları dışarıda hafifçe çiseleyen yağmurun damlalarıyla parlıyordu. Onu görmeye doyamıyordum.

"Ağacın içinden geldin... fırtınada," dedim yatağa sürünerek girip vücudunu hemen üstüme yerleştirirken. Hâlâ kıyafetlerini giyiyordu.

Babam geçen hafta eve gelmişti ve Jared'in gece ziyaretine gelmesinin hoş karşılanmayacağını söylemeye gerek yoktu. Tabii ki Jared ve ben bunu çoktan kabullenmiştik. Babamın Jared'i sevdiğini biliyordum ama onu odamda bulmaya da tahammül edemezdi. Bu anlaşılabilir bir şeydi.

İki kolunu başımın iki yanına dayayan Jared gözlerimin içine baktı. "Evet, yağmur yağdığında hep o ağaçta otururduk. Bisiklete binmek gibi bir şey. Ne kadar iyi hissettirdiğini hiç unutmuyorum."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Bizi ayıran yıllar acı vermişti ama ne kadar çabuk geçmişti. Tekrar birlikteydik. Nasıl birlikte olunacağını asla unutmamıştık.

"Arabanı seviyor musun?" Gülümsedi ve dudaklarımı yumuşak, alaycı öpücüklerle ısırmaya başladı. Biraz duraksadıktan sonra sadece başımı sallayabildim.

Geçen hafta sonu, babam eve döndükten sonra hep birlikte Chicago'ya gittik ve G8'imi satın aldık. Bu şık, koyu metalik gümüş renkli arabaya sadece birkaç günlüğüne sahip olmuştum.

Babam Almanya projesinin geri kalanını ortağına devretmeye karar vermişti.

benimle eve geldi. Video sızdıktan sonra onunla yüzleşmek zor olmuştu ama birkaç gün ve bir sürü konuşmadan sonra durumu kontrol altına aldık. Bir partide böyle aptalca bir seçim yaptığım için bana yüklendi ve Jared'in hayatımdaki yeni rolünden biraz rahatsız oldu. Ama itiraf etti ki, tek kızıyla herhangi birinin çıkmasından da rahatsız olurdu.

Jared ve ben sürekli internetteydik ve videoyu bulduğumuz her yerde kaldırıyorduk. Sınıf arkadaşlarımız da dedikoduyu bırakmış görünüyorlardı. Ama bunun Jared'a duydukları saygıdan çok ahlak anlayışlarıyla ilgili olduğundan emindim.

Bir hafta önce, o fırtınayı asla atlatamayacağımı düşünüyordum ama şimdiden başka şeylere odaklanmaya başlamıştım. Yeni arabamda yapmam gereken değişikliklerin bir listesi vardı ve Jared, babam ve benim kış boyunca birlikte çalışabileceğimizi umuyordum. Madoc da dahil olacağını düşünüyor gibiydi ve onun küçük beyin osuruklarını gidermek için hiçbir şey yapmadım.

Babam, Jared'in tamiratı için gereken parayı bana emaneten vermeyi kabul etti, ancak bu parayı yerine koymak için bir iş bulmam gerekiyordu. Üniversite fonumun istediğim zaman elimi sokabileceğim bir çerezlik olmaması konusunda çok katıydı. Ve bu iyiydi. Bir iş iyi bir fikirdi. Babam Jared'le geçireceğim zamanı kısıtladığı için zamanımı alacak bir şeye ihtiyacım vardı. Okuldaki konsantrasyonumu kaybetmemden endişe ettiği kadar yakınlaşmamızdan endişe ettiğini sanmıyorum.

Jared bacaklarımın arasında yavaşça öğütmeye başladı, yumuşak ısırıkları hızla yiyip bitirmeye ve okşamaya dönüştü. Onunla birlikte odaya giren serinliğin yerini ter ve sıcaklık almıştı.

Oh. Sert nefes aldım, bacaklarımın arasındaki nabız onun yarattığı sürtünmeyle seğirdi.

"Biliyorsun," diye nefes nefese kaldım. "Burada olmanı her şeyden çok istiyorum ama babam uyanacak. Sanki hâlâ ordudaymış gibi. Tek gözü açık uyuyor."

Aniden durdu ve deliymişim gibi bana baktı. "Uzak kalamayacağım.
Küçük, sevimli bedeninin bu güzel, sıcak yatakta bensiz kıvrıldığını bilerek değil."

"Babama asla saygısızlık etmezsin. Bunu ben bile biliyorum."

"Hayır, haklısın," diye kabul etti ve sonra gözleri büyüdü. "Evime gelmek ister misin?"

Bir kahkahayı bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Bacaklarımı yukarı kaldırıp etrafına doladığımda, beni daha sert öptü ve sonra kulağıma fısıldadı

Dudaklar. "Seni seviyorum, Tate. Ve senin için her zaman buradayım. Yatıya kalsak da kalmasak da. Sadece seni görmem gerekiyordu."

Bana bakmak için kendini kaldırdığında ensesini tuttum. "Ben de seni seviyorum.

Komodinin üzerinde bir şey ararken vücudunun üst yarısı üzerimden kayarak yatağın kenarına geldi. Parmaklarımı sırtında gezdirdim, gömleğinin altındaki yara izlerini zar zor fark ettim. Elinde bir kutuyla geri döndü.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Aç şunu," diye nazikçe ısrar

etti.

Ben doğruldum, o da ayaklarının üzerine yaslanmış beni izliyordu. Kapağı kaydırarak bir tılsımlı bilezik çıkardım. Hantal, sallanan, çok ses çıkaran türden değil, dört tılsım taşıyan zarif, gümüş bir zincir. Gözlerim Jared'a kaydı ama o sessizce oturmuş bir şey bekliyordu.

Bileziğe daha yakından bakınca, takıların bir cep telefonu, bir anahtar, bir bozuk para ve bir kalpten oluştuğunu gördüm.

Bir cep telefonu, bir anahtar, bir bozuk para ve...

"Hayat çizgilerim!" Sonunda anladım.

Jared bir kahkaha attı. "Evet, Chicago'ya giderken bana geçmişte benimle uğraşırken hep kaçış planları yapmak istediğini söylediğinde, artık beni o şekilde görmeni istemedim."

"Ben-" diye başladım.

"Biliyorum," diye aceleyle beni temin etmeye çalıştı. "Ama güvenini bir daha asla kaybetmeyeceğimden emin olmak istiyorum. Senin yaşam çizgilerinden biri olmak istiyorum, Tate. Bana ihtiyacın olmasını istiyorum. Bu yüzden..." Bileziği işaret etti. "Kalp benim. Yaşam çizgilerinden biri. Bugün onu seçmesi için Jax'i yanıma aldım."

"Kardeşin nasıl?" Bileziği parmaklarımın arasında gezdirdim, ne bileziğin ne de onun Git.

Jared omuzlarını silkti. "Dayanmaya çalışıyor. Annem velayetini almak için bir avukatla çalışıyor. Seninle tanışmak istiyor."

Gülümsedim. "Çok isterim."

Başka ne diyeceğimi bilemedim. Hediye çok güzeldi ve temsil ettiği şeyi sevmiştim. Ama daha çok sevdiğim şey Jared'i tanımaya başlamamdı. Yıllar boyunca zaman geçirememiştik ama o kardeşinde bir aile bulmuştu ve ona duyduğu sevgiyi görebiliyordum.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü, ama hemen fırçaladım. "Bunu bana takar mısın?" Bileziği ona uzattım ve daha fazla gözyaşı döktüm.

Tokayı çözdü ve bileğimin etrafına sabitledi, arkasına yaslanıp beni üstüne çekerken elimi bırakmadı.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve ben de aşağı inerek dudaklarıyla buluştum. Tadı sıcak ve erkek gibiydi ve kollarımı ona dolayarak burada onunla birlikte olmanın tadını çıkardım.

"Jared." Babam kapıyı çaldı ve ikimiz de başımızı kaldırdık. "Artık eve gitmeniz gerekiyor. Yarın akşam yemekte görüşürüz."

Kalbim öyle bir çarptı ki, canım acıdı.

Kahretsin!

Jared bir kahkaha attı ve kapıya doğru seslendi. "Evet, efendim."

Babamın kapının altındaki gölgesinin kaybolduğunu gördüğümde utancın sıcaklığı yüzümü, kollarımı, ayak parmaklarımı, her yerimi kapladı.

"Sanırım gitmem gerekiyor."

Siyah tişörtünü sıktım ve burnumu onunkine dokundurdum. "Biliyorum. Bilekliğim için teşekkür ederim."

"Seni şımartacağım." Elleri saçlarımı okşadı.

Gülümsedim. "Sakın buna cüret etme. Bana bir iyilik yap. Pencereni açık bırak. Yakında bir gece sana sürpriz yapabilirim."

Nefesini içine çekti ve ben de ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Dili benimkine dokundu ve parmaklarını kalçalarıma geçirerek beni sertçe kendisine doğru çekti. Onun için hazır olduğumu şimdiden hissedebiliyordum.

Lanet olsun. *Babamın güvenini geri kazanmalıyım.* Mantramı tekrarladım.

"Git hadi. Çık git buradan. Lütfen," diye yalvardım ve yataktan kalktım. Ayağa kalktı ama Fransız kapılarına doğru yürümeden önce beni bir kez daha öpmek için tuttu.

Penceresinden güvenli bir şekilde geri tırmanışını izledim, sırıtmadan ve ışığını kapatmadan önce bana son bir kez baktı.

Bir dakika boyunca orada durdum ve yağmurun ağacın üzerinden sıçrayışını izledim.

Gecenin içinde gürleyen gök gürültüsü bana monoloğumu ve Jared'la nasıl bir daire çizdiğimizi hatırlattı. Yeniden arkadaştık ve daha fazlasıydık.

Ben onundum. Ve o da benim.

Birbirimizden hiç ayrılmamıştık. Farkında olmasak da ikimiz de diğerini şekillendiriyorduk.

Ve şimdi tamamlanmıştık.

Bully'yi beğendiyseniz, lütfen Amazon'da bir yorumla ona biraz sevgi gösterin!

Fall Away Serisi'nin ikinci kitabı Rival ile ilgili güncellemeler için lütfen facebook sayfamı beğenin: https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor

veya beni blogumdan takip edin: http://penelopedouglas.wordpress.com/

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, sabrı ve desteği için kocama teşekkür ederim. Bu hikâyeyi yazmak için kendimi yatak odamıza kilitlediğim sayısız gece ve hafta sonuna tek başına katlandı. Söz veriyorum, yaptığım yatırımın karşılığını alacağım... eninde sonunda.

Sonra, arkadaşım Bekke'ye... yani her şey için! Sen olmasaydın Word, HTML ve evet, genel olarak yazmakla uğraşıyor olurdum. Sen olmasaydın bu kitap nerede olurdu hiçbir fikrim yok!

Son olarak, kaçışlarını kitaplar aleminde bulan tüm okurlara. Zamanınız ve geri bildirimleriniz bir yazara verebileceğiniz en güzel hediyelerdir. Okuduğunuz için teşekkürler!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.